

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

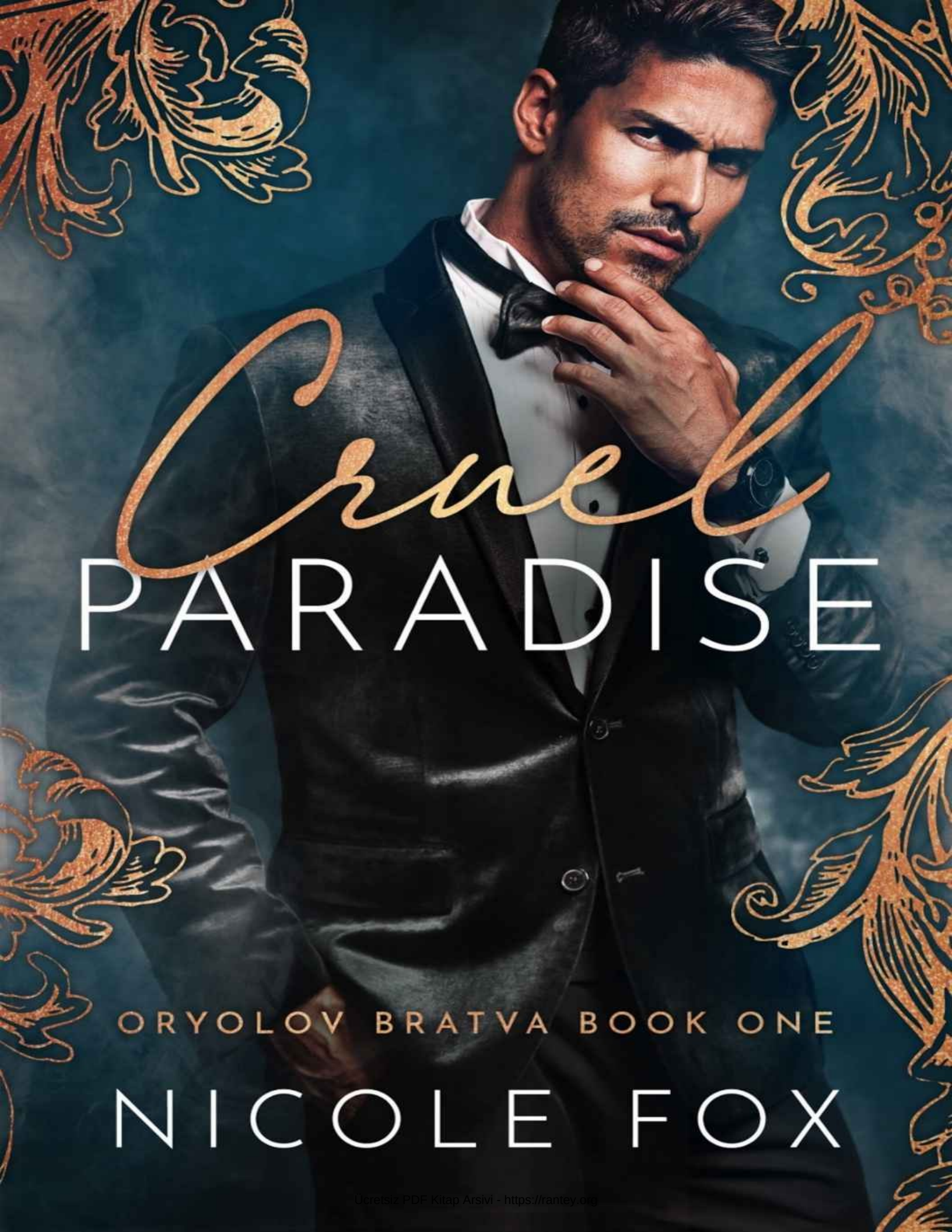
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a light beard, wearing a black tuxedo jacket over a white shirt and a dark bow tie. He is looking down and to the right, with his right hand near his chin. The background is a dark, textured blue. In the corners, there are ornate, gold-colored floral or leaf-like patterns. The title 'Cruel' is written in a large, elegant, gold-colored cursive script, and 'PARADISE' is written in a large, white, sans-serif font below it.

Cruel PARADISE

ORYOLOV BRATVA BOOK ONE

NICOLE FOX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZALİM CENNET

ORYOLOV BRATVA

NICOLE FOX

Copyright © 2023 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Posta Listesi

Ayrıca Nicole Fox

Cruel Paradise

1. Emma
2. Emma
3. Emma
4. Ruslan
5. Ruslan
6. Emma
7. Ruslan
8. Emma
9. Emma
10. Emma
11. Ruslan
12. Ruslan
13. Ruslan
14. Ruslan
15. Ruslan
16. Emma
17. Emma
18. Ruslan
19. Emma
20. Ruslan
21. Emma
22. Emma
23. Emma
24. Ruslan
25. Emma
26. Ruslan
27. Ruslan
28. Emma
29. Ruslan
30. Ruslan
31. Emma
32. Emma
33. Ruslan
34. Emma
35. Emma
36. Ruslan

37. [Ruslan](#)
38. [Emma](#)
39. [Emma](#)
40. [Ruslan](#)
41. [Ruslan](#)
42. [Emma](#)
43. [Ruslan](#)
44. [Emma](#)
45. [Emma](#)
46. [Ruslan](#)
47. [Ruslan](#)
48. [Emma](#)
49. [Emma](#)
50. [Ruslan](#)
51. [Ruslan](#)
52. [Emma](#)
53. [Ruslan](#)
54. [Emma](#)
55. [Emma](#)
56. [Ruslan](#)
57. [Emma](#)
58. [Emma](#)
59. [Ruslan](#)
60. [Ruslan](#)
61. [Emma](#)
62. [Ruslan](#)
63. [Ruslan](#)
64. [Emma](#)
65. [Emma](#)
66. [Ruslan](#)
67. [Ruslan](#)
68. [Emma](#)
69. [Ruslan](#)
70. [Emma](#)
71. [Ruslan](#)
72. [Emma](#)
73. [Emma](#)
74. [Ruslan](#)

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.
<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Pushkin Bratva

Cognac Villain

Cognac Vixen

Viktorov Bratva

Viski Zehiri

Viski Acısı

Orlov Bratva

Şampanya Zehri

Şampanya Gazabı

Uvarov Bratva

Safir Yara

İzleri Safir

Gözyaşları

Vlasov Bratva

Kibirli Canavar

Kibirli Hata

Zhukova Bratva

Lekeli Tiran

Lekeli Kraliçe

Stepanov Bratva

Saten Günahkar

Saten Prenses

Makarova Bratva

Parçalanmış Sunak

Parçalanmış Beşik

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yozlaşma

Kovalyov Bratva

Yıldızlı Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Jaded Soul

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafya Düeti

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi

(2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar Bana Öğrettiği

Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap)

Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap)

Yozlaşmış İmparatorluk (3. Kitap)

De Maggio Mafia Düet

Takım Elbiseli Şeytan (1. Kitap)
Sunaktaki Şeytan (2. Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don ile Evli (1. Kitap)
Ölüm Bizi Ayırana Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırada okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına okunabilir!*

Cruel Prep

Cruel Academy

Cruel Elite

Tsezar Bratva

Nightfall (1. Kitap)

Daybreak (2. Kitap)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırada okunabilir!*

Mafya Babası Tarafından

Sahiplenildi Mafya Babası

Tarafından Korunmadı Mafya

Babası Tarafından Nakavt Edildi

Mafya Babasına Satıldı

Mafya Patronu tarafından

çalındı Mafya Patronu ile

tuzak ped

Volkov Bratva

Kırk Yeminler (1. Kitap)

Kırk Umutlar (2. Kitap)

Kırık Günahlar (tek
başına)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar

Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri Mafya Babaları

Koleksiyonu Don'un

Yolsuzluğu

ZALİM CENNET

Bir popo aramasından daha utanç verici ne olabilir? Patronunu kışından aramak.

Ve onları "düşünürken" kirli bir sesli mesaj bırakmak.

Ruslan Oryolov'un kişisel asistanı olarak çalışmak cehennemden gelen bir iş. Milyarderin her kaprisiyle uğraşarak geçirdiğim uzun bir günün ardından, biraz stres atmaya ihtiyacım var.

O gece eve gittiğimde tam olarak bunu yapıyorum.

Sorun şu ki, düşüncelerim hâlâ hayatımı mahveden patron deliğine takılı kalmış durumda.

Sorun değil, çünkü Ruslan'ın pek çok günahı arasında güzel olmak en tehlikelisi olabilir.

Bu gece, onun fantezileri beni uçurumun kenarına itmek için ihtiyacım olan şey.

Ama yanıma sıkıştırılmış telefonuma baktığımda, işte orada.

Yedi dakika 32 saniyelik bir sesli mesaj.

Ruslan Oryolov'a gönderildi.

Panikledim ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım.

Ama benim çok sesli O'mun verdiği zararı geri almak mümkün değil.

Peki ne yapabilirim?

Planım ondan kaçmak ve hiç olmamış gibi davranmaktı.

Ayrıca, o kadar meşgul olan hiç kimse sesli mesajlarını kontrol etmez, değil mi?

Ama benimle tam 7 dakika 32 saniye için bire bir görüşme ayarladığında,
Kesin olan bir şey var:

O.

**Duydu
m.**

Her şeyi.

CRUEL PARADISE Oryolov Bratva düetinin Birinci Kitabıdır. Ruslan ve Emma'nın hikâyesi İkinci Kitap CRUEL PROMISE'de sona eriyor.

EMMA

"Tüm dikkatinizi bana verebilir misiniz, Bayan Carson?"

Yutkunuyorum ve patronuma yeniden odaklanıyorum. Ruslan Oryolov ters ters bakıyor - yanlış bir şey yaptığım için değil, sadece bana her zaman böyle baktığı için.

Aslında, *herkese* hep böyle bakar. Annelerin çocuklarına hep anlattığı o talihsiz vaka olduğuna eminim: Bir zamanlar suratını ekşitmiş ve öylece kalakalmış.

Dürüst olmak gerekirse, bu sefer iyi bir nedeni var. Aslında beni, güzel dudaklarını masasının üzerindeki zımbayla birbirine zımbalamak ve sonra da onu otuzuncu kattaki muhteşem ofis penceresinden aşağı atmakla ilgili biraz şok edici derecede şiddetli bir fantezinin ortasında yakaladı.

Bunu hak ederdi. Ve sadece kendini suçlar.

Çünkü bugün onun her kaprisiyle ilgilenmekten çok *yoruldum*.

Bu sabah ofise şafak sökerken geldim. Bütün gün boyunca kendime ayırdığım on saniyeden fazla zamanım olmadı. Ve ancak şimdi, saat 21:00'e yaklaşıırken, bu cehennemden gelen iş gününün sonuna yaklaşıyorum.

Serumdan dört espresso damlatmasaydım, rüzgarda savrulan bir toz olurdum.

Ama kafein bağımlılığımın rağmen içim dışım yıpranmış hissediyorum. Kafamın içinde, bu topukluları alacak kadar aptal olduğum için geçmişime lanet ediyorum.

Sırf indirimde diye yarım numara küçük aldım. Ayaklarımın kemerleri serbest bırakılmak için savaş suçu işlemeye hazır.

Öte yandan Ruslan her zamanki gibi cilalı görünüyor. Bugün benim kadar uzun süre makine gibi çalışmasına rağmen bu kadar iyi görünmesi gerçekten rahatsız edici. Takım elbisesi kusursuz, koyu renk saat beş gölgesi de öyle ve yakıcı kehribar gözlerindeki yoğunluk tek bir çentik bile azalmamış.

"Bayan Carson. Size bir soru sordum."

"Evet," diye kekeledim. "Evet, dikkatimi çektiniz." Not defterime bir göz attım. "Dava bülteninin sabah ilk iş olarak Hukuk bölümündeki Mark Vanderberg'e gitmesi gerekiyor. On Yedinci Kat'taki toplantı odası için yeni sandalyeler talep edildi ve teslimat tarihlerini kontrol edeceğim. Saat 2:00'deki randevunuzu

Saat 11:30'a, 11:30'u 7:15'e, 7:15'i gelecek Perşembe'ye alıyorum ve gelecek Perşembe'deki toplantıya - aynen aktarıyorum

- 'Bok ye ve öl.' Bir şey kaçırdım mı?"

Ruslan haksız yere muhteşem kaşlara sahip. Cidden, eğer o kötü çocukları kendi yüzüme nakledebilseydim, gerçekten nakledebilirdim. Karanlık ve anlamlılar ve tehditlerinin yarısını tek bir kelime etmeden iletiyorlar. "Bir ses tonu algılıyorum."

Kendi yüzümü tamamen nötr tutuyorum. "Hayır, efendim. Ses tonu yok. Geçen ayki öğle yemeği salatası fiyaskosundan sonra özellikle 'iğneleme yok' demiştiniz. Unutmam."

"Hm."

Tıpkı kaşı gibi, Bane Corporation'ın CEO'su meşhur Bay Oryolov'un tek bir hecesi bile yetişkin erkekleri gözyaşlarına boğmaya yetiyor.

Kendi gözlerimle gördüm. Gerçekten. Buraya ilk başladığımda, Bane'in amiral gemisi ev güvenlik ürünümüz için kullandığı mikroçip tedarikçilerinden biri bir toplantı için geldi ve daha yüksek fiyatlar için pazarlık yapmaya çalıştı. Salağın sert konuşmasının sonunda Ruslan kaşlarını kaldırdı ve "Hımm" dedi. Adam o kadar kötü titremeye başladı ki, onu bir ambulans sedyesi gibi tekerlekli bir sandalyede konferans odasından çıkarmak zorunda kaldılar.

Sadece o değil. Tanrı biliyor ya, Ruslan onun için çalıştığım on sekiz ay boyunca beni pek çok kez gözyaşlarının eşğine ve ötesine getirdi.

İşi kabul etmeden önce herkes bunun kolay olmayacağı konusunda beni uyarmıştı. Son üç kişisel asistanı sırasıyla altı, dört ve sıfır nokta beş ay dayandıktan sonra çılgık çılgıca kaçıp gittiler. İçlerinden birinin hala Vermont'ta bir yerde yatılı tedavi gördüğüne dair söylentiler var.

Herkesin haklı olduğunu söylemek yeterli. Ruslan Oryolov'un gözetimi altında hayat kolay değil. Erken başlar ve geç biter. Serttir. Hızlı tempolu. "Lütfen" demez ve "teşekkür ederim" in anlamını bilmez.

Ama sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı buradayım: Yapmak zorundayım.

Aslında gerçeğin tamamı bu değil. Üç sebepten dolayı burada kaldım. İsimleri Josh, Caroline ve Reagan.

Aşağı bakıyorum ve kucağında duran telefonumun kilit ekranına bakıyorum. Gülümseyen üç yüz bana bakıyor. Beş yaşındaki Reagan ön dişini yeni kaybetmiş ve küçük şapşalın dili boşluktan dışarı çıkmış. Caroline henüz altı yaşında ama şimdiden "gülümseme" ve çenesini sıkıştırarak selfie pozları verme alıştırmaları yapıyor. Instagram hesabı açmasına izin verdiğim anda pek çok erkeğin kalbini kıracak. Sekiz yaşındaki Josh en büyükleri ama ona bakınca on yaş daha büyük olduğunu bile düşünebilirsiniz. Gözlerinde bir şey var. Bir perilik. Bir ürperti. Koltuk altı kılları büyümek için çok küçük olan bir çocuğa ait olmayan taş gibi bir sorumluluk duygusu.

Annenizi kaybetmek size bunu yapar.

Bilirdim -bir bakıma- çünkü kız kardeşimi kaybetmek bana bunu kesinlikle yaptı.

Kafamda hızlıca hesap yapıyorum. Şu anda 9 Mart ve Sienna üç yıl önce Eylül ayında ölmüş. Yani ona en son sarılmamın ya da kahkahasını duymamın üzerinden üç yıl, altı ay ve dört gün geçmiş.

Göz açıp kapayıncaya kadar teyzelikten anneliğe geçişimin üzerinden üç yıl, altı ay ve dört gün geçti.

Hayatımın sonsuza dek değişmesinin üzerinden üç yıl, altı ay ve dört gün geçti.

Ruslan ayağa kalkıyor ve kelepçelerini vuruyor. Yaptığı diğer her şey gibi zahmetsizce. *GQ* için modellik yaptığını düşünseniz affedilirsiniz. Önce parmaklarını, sonra boynunu kırıyor ve hep beni izliyor.

Sandalyeme oturdum ve nefesime odaklandım.

On sekiz ay o kadar uzun bir süre ki, şimdiye kadar karasevdamın geçeceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Aksine, içeri ilk girdiğim gün olduğundan daha da güzel.

Nasıl geçtiğini hala hatırlıyorum. Köşeyi döndüm ve durdum, şaşkına dönmüştüm ve deli gibi ağzımın suyu akıyordu. *Bu* adam dünyanın en büyük ev güvenlik şirketini mi yönetiyordu? Hollywood dublörü olmadığından emin miydik?

Ruslan ise bana doğru bir bakış attıktan sonra sordu: "Hayatımı kolaylaştıracak mısınız yoksa zorlaştıracak mısınız Bayan Carson? Eğer ikincisiyse, eşyalarınızı yere bırakma zahmetine bile girmeyin; hâlâ yapabiliyorken geri dönün."

Bu da çalışma ilişkimizin gidişatını belirledi.

"Ben gidiyorum," diye anons ediyor Ruslan şimdiki zamana dönerek. "Sabahki bölüm başkanı toplantısı için dosyaların hazır olduğundan emin ol." Masanın etrafında dönüyor ve bana doğru adım atıyor. Kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yaklaştığında kalbim hızlanıyor. Bugünkü odunsu. Dumanlı. Keskin.

"Evet, efendim," diye sessizce mırıldanıyorum.

"Oh," diye ekliyor, "smokinimin de 48. caddedeki çatı katına getirilmesi gerekiyor. Bu gece."

"Bu gece mi?" Tereddüt ediyorum. "Ama yapmam gerek-"

Çoktan gitmiş. Arkasına bakma zahmetine girmeden kapıdan çıkıp gitti. Geride kalan tek şey parfümünün dalları.

Bir saat sonra, yürüyen bir ölüydüm. Ayaklarımdaki her sinir ucu yanıyor. Kışımı kaldırıp şehrin öbür ucundaki Ruslan'ın terzisine gittim, smokinini aldım ve Midtown'a, onun çatı katına geri döndüm.

Asansörler beni doğrudan onun fuayesine çıkardığında, bir iç çekiyorum. Şeytan tarafından özel olarak tasarlanmış bu Salı günü için son bir görev.

Yarın da farklı olmayacak.

Mermer zeminde yürürken ayakkabılarım takırdıyor ve oturma odasına çıkıyorum. Üç tarafı tavandan tabana cam pencerelerle kaplı olduğundan, gecenin karanlığında ıslıl ıslıl parlayan tüm şehri etrafımda görebiliyorum. Mobilyalar ve kaplamalar en az buranın sahibi olan adam kadar muhteşem ve bir o kadar da acımasız. Her şey siyah mat ve keskin kenarlı. Köşelerde grotesk modern çarpık heykeller. Duvarlarda grotesk modern çarpık tablolar.

Bir keresinde bu yer için ödediği fiyata baktım ve neredeyse ağzıma kusacaktım. Benim rahatlık seviyeme göre çok fazla sıfır vardı. İşin en mide bulandırıcı kısmı ise buraya en fazla ayda bir kez geliyor, genellikle de kolunda birçok aktris/influencer/model sevgilisinden biriyle. Burası dünyanın en pahalı sikiş pisti sayılır.

Takım elbiseyi siyah süet koltuğunun arkasına örtüyorum. Burada, Ruslan'ın kişisel alanında olmak garip. Çoğunlukla temizlik ürünü gibi kokuyor, ama yemin ederim, her arkamı döndüğümde o kolonyanın kokusunu yeniden alıyorum.

Başımı döndürüyor.

Süet kanepeye kıvrılıp hayatımın geri kalanında uyumayı o kadar çok istiyorum ki. Ama hareket etmeye devam etmek zorundayım. İnsanlar bana güveniyor. Özellikle de üç küçük çocuk.

Yani uyku listeden çıktı. Bir sonraki düşüncem, bugün bana çektirdikleri için cehennemden gelen patrondan bir tür küçük intikam almanın ne kadar güzel olacağı.

Kız kardeşim bir saniye bile tereddüt etmezdi.

"Sienna, sakın onun arabasına işemeye kalkma!"

Ama kız kardeşim çok kısa, çok pembe gece kulübü elbisesiyle çoktan kaputun üzerine tırmanmış, çılgın bir kadın gibi kıkırdıyordu. Çok utanmıştım. Gülüşü kampüsün her yerinde meşhurdur, bu yüzden birinin onu tanıyacağından, yurt penceresini açacağından ve Doğu Kampüsü otoparkına bakıp her zamanki gibi Carson kardeşleri göreceğinden hiç şüphem yoktu.

Düzelteyorum: Sienna her zaman yaramazlık yapan biriydi. Onu her zaman dizginlemeye çalışan bendim. Bunun bir faydası olmadı; Sienna ne isterse onu yaptı.

Hep vardı. Hep olacaktı.

Ve benim pis, kokuşmuş, aldatan eski sevgilimin arabasını en iyi park yerinde pırıl pırıl görünce, kesinlikle görmezden gelmeyi reddettiği bir fikir ortaya çıktı.

Bu yüzden Tommy'nin Range Rover'ına çömelip kendini bıraktığında denge için elini tuttum.

Bunu hak etmediğini söyleyemem; sadece bu benim tercih ettiğim bir intikam yöntemi olmazdı. Sienna'ya iyi yaşamanın en iyi intikam şekli olduğunu söylediğimde "Boş ver onu," dedi. "Ödeşme; ilerle. Benim sloganım bu."

Uzun bir gece boyunca içtiği kızılçık votkalarından kurtulduktan sonra asfalta inmesine yardım ettim. "Sen delisin," diye bilgilendirdim onu. "Kesinlikle klinik."

"Ve yine de beni seviyorsun. Bu senin hakkında ne söylüyor?" "İyi bir şey değil," diye mırıldandım.

"Kapa çeneni. Söyle. Beni sevdiğini söyle." Bana öpücükler attı ve ben reddettiğimde, küçüklüğümüzden beri nefret ettiğim kaburgalarımın altındaki noktayı gıdıkladı.

"İyi! İyi! İyi! Seni seviyorum!"

Çıglık attım. Ancak o zaman yumuşadı.

"Güzel. Ben de seni seviyorum, Em. Sen benim ayımın yıldızlarısın. Bunu asla unutma."

Sonra, sadece iyi bir ölçü için, beni ayarttı. Güldük -onun ve benim kahkahalarımız, aynı madalyonun iki yüzü, yukarıya ve gecenin ötesine süzülüyordu.

Onsuz bir hayatı hiç hayal etmemiştim. Buna mecbur kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Ben Sienna değilim; Ruslan'ın elli bin dolarlık kanepesine işlemeyeceğim. Ve üç yıl, altı ay ve dört gün öncesinden beri, bunu benim için yapmak üzere burada değil.

İç çekerek dönüyorum ve dışarı yığılıyorum.

Pırıl pırıl Midtown'dan Hell's Kitchen'daki kirli, sıkışık apartmanıma uzun bir metro yolculuğu. Oraya vardığımda, dört kat merdiveni uzun bir yürüyüşle çıkıyorum çünkü tabii ki asansör yine bozuk. Bir REM döngüsü ihtimali beni neredeyse cinsel olarak tahrik ediyor ama kapıyı açtığımda azı dişlerimi gıcırdatan bir dehşetle uykunun çok uzakta olduğunu fark ediyorum.

Evim tam bir felaket.

Bira şişeleri her yere saçılmış. Çocukların kıyafetleri çamaşır makinesinde küfleniyor. Mutfak lavabosu kirli tabaklarla dolu.

Suçluyu bulmak için uzağa bakmama gerek yok. Kız kardeşimin dul eşi Ben, köşedeki koltukta sızıp kalmış. Parmaklarının arasından yarım kalmış bir sigara sarkıyor, diğer eliyle de ılık bir Bud Light'ın tortusunu tutuyor. Yanına gidip her ikisini de elinden alıyorum, sigarayı kül tablasında söndürüyorum ve birayı geri dönüşüm kutusuna atıyorum. Ağzı açık horlamaya geri dönmeden önce bir saniyeliğine irkiliyor.

Ben. Varlığımın baş belası, kelime oyunu yapmıyorum. Telefonumun kilit ekranında olmamasının bir sebebi var. Elimden geldiğince onu düşünmemeye çalışmamın bir nedeni var.

Sienna'nın ölümüne çok üzüldü. Bu sürpriz değil; hepimiz öyle yaptık. Biri bu kadar parlak bir kişiliğe sahipse, o öldüğünde gölgelerde yaşıyormuş gibi hissetmemek zordur.

Ama çocuklar ve ben, ne kadar acı verse de devam ettik.

Öte yandan Ben, çamurun içinde debeleniyor. İşinden kovuldu, şimdi tek yaptığı içki ve sigara içmek ve günün her saati kendi kendine mırıldanmak - ki bunu *burada* yapıyor, çünkü hiçbir geliri olmadan evlerinin ipoteğini karşılayamazdı. Kendi çocuklarına ebeveynlik yapmaya tenezzül ettiğinde, bunu bir masal devi gibi yapıyor, tükürükler saçarak böğürüyor ve en ufak bir şeyde çılgına dönüyor. Geçen gün Reagan'ı ağlattı çünkü onun için at kuyruğu yapmaya çalışırken tokası koptu. Sanki bu *onun* suçuymuş gibi.

Kendime merhametli olmamı söyleyip duruyorum. Karanlık bir dönemden geçiyor. Bundan çıkacaktır.

En azından umarım öyle olur. Gerçek şu ki, zaten onun büyük bir hayranı değildim. Sienna'nın hatırı için ona tahammül etmenin yollarını buldum çünkü kız kardeşim için yapmayacağım şey yoktu.

Ama onsuz... daha zor.

Başımı sallıyorum. Bu rutinlere takılıp kalmak iyi değil. Neden bana böyle bir el verildiğini düşünmek iyi bir şey değil. Sadece işimi yapmalıyım. Sessizce ve teşekkür edilmeden, elbette. Ama dünya benim gibi insanlara karşı nazik olmak için yaratılmadı.

Bu yüzden çantamı bırakıyorum, kollarımı sıvıyorum ve Josh, Caroline ve Reagan gibi insanlara nazik davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Bira şişeleri çöpe gider. Giysiler kurutucuya gider. Bulaşıklar fırçalanır, havlulanır ve dolaplara geri konur ve yavaş yavaş dağınıklık azalır. Köşede saatin ibresi gece 1'i gösteriyor. Altıya çeyrek kala Bane'e dönmüş olmam gerekiyor. Şehir içi trafiği de hesaba katarsak, tekrar kalkıp koşmam gerekmeden önce en fazla üç saat uyuyabileceğim anlamına geliyor bu.

Bitirdiğimde saat 1:00, 2:30 olmuştu. Koridorda zombi yürüyüşü yapıyorum. Odam beni çağırıyor, ama uykuya yenik düşmeden önce

küçükleri kontrol etmek için.

Kızların odası sağdaki ilk oda. Kapıyı açıp içeri baktım.

Caroline üst ranzada uyuyor. Eli aşağıya sarkıyor, ben de parmak uçlarımla eski pembe tüylü halının üzerinden geçip canavarların eline geçmemesi için yatağın üzerine geri koyuyorum. Durup dinliyorum ama K.O.'landığında nefes alış veriş neredeyse hiç fark edilmiyor. Onu çatımın altına aldığım ilk gece, benim gözetimimde öleceğinden korkmuştum.

Rahat ettiğinden emin olduğumda, Reagan'a bakmak için çömelıyorum. Saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Düzeltiyorum. Caroline'ın aksine, o bir horlayıcı. Pamuk Prenses'in cücelerinden biri gibi uykuda nefes alış verişinde gerçek bir *korna-hoo-honk-shoo-mimimi* düzeni var. Benim küçük meleğim. Bu kiraz elması yanaklar çok çimdiklenebilir. Tıpkı Sienna'nınki gibi.

Rae annesini hatırlıyor mu merak ediyorum. Onu kaybettiğimizde çok küçüktü.

Koridora geri çekiliyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Sonra aşağı inip yavaşça Josh'unkini açıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. Yatağı boş, çarşaf düzeltilmiş ve kenarları düzgünce sıkıştırılmış. Bildiğim kadarıyla kimse ondan bunu istememiş olsa da, bunu her sabah hiç aksatmadan kendisi yapıyor. Ama o yatakta değilse, nerede...?

Ah. Yüzünü masaya dayadığını görmek için ona bakıyorum. Soğuktan bayılmış, elleri hâlâ kucağında bir şeyle uğraşıyor. Yanına gidip bohçayı altından çekene kadar ne olduğu konusunda kafam karıştı.

Bunu yaptığım da, kalbim kırılıyor.

Basketbol ayakkabıları. İkinci el mağazasından aldığımızda da kötü durumdaydılar ama şimdi düpedüz mahvolmuş durumdalar. Her iki tabanında da açık delikler var, kağıt havlu ve koli bandı bir çeşit stopgap haline getirilmiş. Uykuya daldığında hasarı düzeltmeye çalışıyor olmalı.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüyor. Bana geldiğinden beri kendisi için tek bir şey bile yapmadı. Yaptığı her şey kız kardeşleri için. O

Reagan'a sebzelerini yediriyor ve Caroline'ın tırnaklarını boyamasına yardım ediyor. Kendi ve onların ev işlerini yapıyor. Ev ödevlerini kontrol ediyor. Sekiz yaşında ve bu dağılmış aileyi bir arada tutan son şey.

Bu yüzden bana utangaç bir şekilde bu yıl basketbol oynamak istediğini itiraf ettiğinde, bunu onun için gerçekleştirmeyi çok istedim.

Ama para işe yaramadı.

Ruslan bana iyi para ödüyor ama New York pahalı bir şehir ve New York'ta büyüyen üç çocukla (artı tüm biraları için yetişkin boyda bir bebekle) yaşamak bundan daha da pahalı. Para kayboluyor, milyonlarca farklı delikten dışarı sızıyor gibi görünüyor. Okul için kıyafetler, faturalar, kira, o, bu ve diğeri.

Bir saniye burada. Bir saniye sonra gitmiş.

Josh bunu biliyor. Bu yüzden ona yeni bir çift almamı istemek yerine ayakkabılarını kendisi tamir etmeye çalıştığını tahmin etmek için sormama bile gerek yok.

Sırtımı duvara dayayıp yere çöküyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum. Bunu sessizce yapıyorum çünkü onu uyandırmak istemiyorum ama hıçkırıklar derinlerden, çok derinlerden geliyor.

Bu gözyaşlarından utanmaktan nefret ediyorum. Neden utanayım ki? Ağlamak için bir nedeni olan biri varsa, o da benim. Patronum kibirli bir pislik ve kız kardeşim öldü ve kocası yardımdan çok yük oluyor ve doğru yetiştirmek için elimden geleni yaptığım üç masum çocuğum var ama bir türlü rahat edemiyorum ve uykuya ve yemeğe ve daha fazla kahveye ve bir tatile ve yeni bir başlangıca ihtiyacım var ve liste uzayıp gidiyor. Binlerce gözyaşımın her biri için bir sebep.

Sadece kurumaya başladıklarında kendimi iyimser düşünmeye zorluyorum. *Sienna ne derdi?* Merak ediyorum. Elbette cevap veremez ama benim bazı tahminlerim var.

Her şey daha iyi olacak. Olmak zorunda.

Daha kötüye gidemeyecekleri kesin.

EMMA

"Em teyze! Em teyze, uyan."

Bir başlangıçla kendime geldim. Güneş panjurlardan içeri süzülüyor ve hangi gezegende olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Yanağımda keskin bir acı çizgisi hissediyorum. Bunun nedeninin derime yapışmış bir ayakkabı bağı olduğunu anlamam uzun bir anımı alıyor. Bir irkilemeyle onu sıyrıyorum ve Josh'un başımda dikildiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Em teyze, saat 7:45. Okula geç kaldık."

"Kahretsin!"

Ayağa fırlıyorum ve hemen kırımın üstüne düşüyorum, çünkü Josh'un masasının dibinde ölü bir hamamböceği gibi kıvrılmış, garip bir cenin pozisyonunda uyumaktan bacaklarım tamamen uyuşmuş durumda.

Sonraki on beş dakika bulanıktı. Kızları kaldırıyorum ve boktan ebeveynlik tarihinin en az koordine edilmiş kıyafetlerini giydiriyorum. Beslenme çantalarına besin değerine bakmadan rastgele yiyecekler atıyorum. Ve sonra hepimiz koşarak kapıdan çıkıyoruz.

Ben'in yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadığını söylemeye gerek yok.

Çocukları ilk derse bıraktığımda okuldaki resepsiyon görevlisinin kötü bakışlarına maruz kalıyorum ama o kararını kıcına sokabilir. Her birinin alınına bir öpücük kondurup Bane'e doğru yola çıkıyorum.

Orada da lobideki resepsiyon görevlisinden bir nazar daha yiyorum ama otuzuncu kata çıkan asansöre binip cilalı bronzdaki yansımamı görene kadar nedenini tam olarak anlamıyorum.

Berbat görünüyorum. Saçlarım kafamda fare yuvası gibi ve bluzum ters duruyor. Modaya uygun tek omuz kesimi, çıplak kolumun zevkli bir dilimi yerine yıpranmış sütyen askımı çerçeveleyiyor.

Islak sokak köpekleri benden daha derli topludur.

Gerçi artık geri dönmek için çok geç. Ruslan'ın kaşını şimdiden hayal edebiliyorum. Şimdiye kadar muhtemelen kafa derisinin yarısına kadar çıkmıştır. Tökezleyerek içeri girdiğimi duyduğunda sesi kesinlikle soğuk olacak. Şöyle bir şey:

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Bekle. Bu benim hayal gücüm değildi. *Bu aslında onun sesiydi.*

Gözlerimi açıp arkamı döndüğümde asansörün kapılarının açıldığını fark ediyorum ve orada sevgili, yardımsever patronumdan başka kim duruyor olabilir ki?

Elbette, kaşları kilitli ve dolu ve o zalimce keskin çenesi o kadar sıkı sıkılmış ki, hızlı aramada iyi bir diş hekimi olup olmadığını merak ediyorum.

Kendimi savunmak için ağzımı açıyorum ama söyleyecek ne var ki? "Özür dilerim," diye geveliyorum. "Uzun bir geceden sonra uyuyakalmışım ve özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Gözünü bile kırpmıyor. "İşinize uygun giyinmenizi bekliyorum Bayan Carson," diye homurdanıyor. "Binamda utanç yürüyüşü yapmanızı değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yürüyüş-? Dur bakalım. Hayır, bu o değil. Ben yapmadım-"

"Dünkü eteğini giymişsin ve iç çamaşırlarını sergiliyorsun, sanki baştan çıkarabileceğini düşünüyorsun-" Saatini kontrol ediyor. "-iki buçuk saat geciktin. Aptal olduğumu mu yoksa kolay biri olduğumu mu düşündüğünden emin değilim. Ayrıca bu ikisinden hangisinin beni daha çok rahatsız edeceğinden de emin değilim."

Bir kelime dikkatimi çekti. "Baştan çıkarmak mı?" Aptalca papağan gibi tekrarlıyorum.

Durup dururken, Ruslan Oryolov'u baştan çıkarmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye başlıyorum.

Kravatını yumruğuma doluyor ve sırttan hırıltısını dudaklarıma götürüp tadına bakıyorum.

Masasına sırt üstü uzanmış, kalem eteğim kalçalarımın üzerinde yükselirken, külotumu kenara itiyor ve beni son yemeği gibi yutuyor.

Ofis halısının üzerinde dizlerimin üzerinde dururken o da üzerimde durdu ve-

"Bayan Carson, açıklamalarınızla ilgilenmiyorum. Gidin işinizi yapın. Ben senin yerine yapacak başka birini bulmadan önce."

Bu sözlerle yanımdan geçip asansöre bindi. Kapılar yüzüne kapanırken dönüp aptalca ona bakıyorum. Gördüğüm son şey ağzının kibirli eğimiydi.

Sonra o da kaybolur.

Günün geri kalanında yanaklarım kıpkırmızı olacak. Neyse ki masamda fazladan bir hırka var, böylece gardırop arızamın en kötüsünü örtebiliyorum.

Ama telefonum gün boyu Ruslan'dan gelen mesajlarla çınlayıp duruyor. *Şunu yap. Bunu gönder. Bunu faksla. E-posta gönder.* Her zamanki gibi dayanılmaz. Kahve kremasının son kullanma tarihinden, çok önem verdiği konferans odası sandalyelerinin durumuna kadar her şey onun bir başka sert yorumunu hak ediyor. Ve çünkü kâbustan sonra, dumanlar üzerinde koşuyorum.

Beni kurtaran tek şey, bu akşam bir galası olması ve ofisten tam 17:00'de ayrılacak olması. Saatin beşi vurmasına kalan son on saniyeyi, yılbaşı gecesi Times Meydanı'ndaki bir partici gibi geri sayıyorum.

"Yedi... Altı... Beş... Dört... Üç... İki... Bir..."

Ping. Başka bir mesaj. İnliyorum ve telefonumda şeytanın adının belirdiğini görmek için aşağı bakıyorum.

Ofisime. Şimdi.

Lanet olsun. Çok yaklaşmıştım.

İç çekerek kalktım ve içeri süzıldüm.

"Kapıyı kapat," diye emrediyor. Burası karanlık. Perdeler sıkıca kapatılmış ve sıcaklık kutup gibi. Masasının arkasında bir gölge yığını, kocaman ve hoş kokulu. Görebildiğim tek şey kehribar rengi gözlerinin keskin ışığı.

"Otur." Karanlık bir el masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Söz konusu koltuğun kenarına tünedim. Sinirlerim uğulduyor ve yıpranıyor. Çok ama çok yorgunum. Ama bunu ona gösteremem. Aslına bakarsanız, bunu ona göstermeyi *reddediyorum*.

O kendini beğenmiş piçin benden daha uzun süre dayandığını düşünmesine izin vermeyeceğim.

"Dün size tüm dikkatinizi bana verip vermediğinizi sormuştum," diye başlıyor. "Pek emin değilim. O yüzden şunu söylememe izin verin: Eğer öncelikleriniz bu şirketten başka bir yerdeyse, o zaman yeni bir asistan bulacağım. Ben iyi bir adam değilim Bayan Carson. İnanın bana, burası kötü bir şey olmadan önce üç kere hata yapabileceğiniz bir yer değil. Bir kez hata yaparsan gidersin. Yeterince açık olabildim mi?"

Yutkunuyorum. "Evet, efendim."

Başını sallıyor. "Güzel. Yarın zamanında burada ol. İşine devam etmek istiyormuş gibi giyin. Şimdi, izin verirsiniz... kapı orada."

Telefonuna bakıyor ve *puf*, sanki ben artık yokmuşum gibi. Ama ben. Kızgınım.

Neler yaşadığımı bilmiyor. Ben'in oturma odamda horladığını ve osurduğunu ya da üç küçük çocuğun onları okul sonrası bakımdan almamı beklediğini bilmiyor. Kız kardeşimi gömdüğümü ya da başımı suyun üstünde zor tuttuğumu bilmiyor. *Hiçbir şey* bilmiyor.

"Hayır." Daha iyi düşünemedim ağzımdan kaçırdım. "Hayır. *Hayır*. Ben ayakkabınızın altındaki küçük bir solucan değilim *Bay Oryolov*. Yani, siktir git, ben bir insanım! Bir hayatım, hobilerim ve bana bağı olan insanlar var. Ben gerçeğim!

Bu yüzden o kendini beğenmiş kafanı o kendini beğenmiş götünden çıkarıp bana bir kez olsun saygılı davranırsan çok memnun olurum."

Ruslan göz kırpmıyor.

Göz kırpmıyor.

Göz kırpmıyor.

"Başka bir şey var mı Bayan Carson?"

İşte o zaman tüm bu küçük tiradımın tamamen kafamın içinde gerçekleştiğini fark ettim. Gerçek değildi. Hepsi hayal ürünü. Ona iki sentimi ve daha fazlasını verdiğim bir fantezi diyarına hoş bir küçük sapma.

Boğazımdaki kötü tadı geçip yutkunuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hayır, efendim," diyorum sessizce. "Hiçbir şey yok."

EMMA

"Arabasına işeyeceğim."

Phoebe, en iyi arkadaşım, telefonda kahkahayı patlattı. "*Ne yapacaksın?* Em, seni çok seviyorum ama geçen hafta sonu sandviğine hardal istemediğini bakkaldaki adama bile hatırlatmadın. Vücudunda asi bir kemik olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle vücudunda 'patronunun arabasına işlemek' gibi bir kemik yok."

İç çekiyorum. O haklı. Bundan nefret ediyorum ama o haklı. "Sienna'nın tüm asi genlere sahip olması saçmalık," diye mırıldanıyorum. "Benim tüm DNA'm uyumlu olmaya ayarlı. Ona karşılık verme düşüncesi bile kurdeşen dökmeme neden oluyor."

"Bebeğim, kendini küçümseme. İstedğin zaman fişek gibi oluyorsun. Sadece Prens Douche Bag'e katlanıyorsun çünkü çocukları iyi bir yerde tutmak için bu işe ihtiyacın var. Masada yemek, başlarının üstünde bir çatı, hepsi bu. Sen bir şehitsin, cidden. Senin heykelini yapmalılar."

Homurdanıyorum ve durağımda trenden iniyorum. "O olmadan da iyiyim, teşekkürler. Heykellerime ihtiyacım yok. Sadece çalıştığım yerde bana ikinci sınıf vatandaşmışım gibi davranılmamasını istiyorum."

Phoebe bilgece, "Eğer dilekler balık olsaydı, hepimizin yiyecek bir şeyleri olurdu," diyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Sesindeki omuz silkmeyi duyabiliyorum. "Beni yener. Annemin eskiden söylediği bir şey. Oklahoma'lı insanlar tuhaftır; ne diyebilirim ki?"

Phoebe'nin tüm ailesi Dust Bowl'da doğmuş ve büyümüş. New York'un dışında, Sienna ve benim tam karşımda büyüdü ama aksanı ve nesillerdir süregelen saçma sapan halk bilgeliğini miras aldı.

"Yine de oldukça makul bir dilek gibi görünüyor. Kendimi işime adamadığımı söylemesi delilik. Her gün sabahtan akşama kadar oradayım. Elektronik tablolarla rüya görüyorum, bunu biliyor muydun? Ruslan'ın aptal renk koordinasyonlu takvimi ve yapılacaklar listesiyle ilgili rüyalar görüyorum. Uyurken bile çalışıyorum. Bu delilik."

"Koroya vaaz veriyorsun, bebeğim. Ama devam et; seni durdurmana izin verme."

Metro istasyonundan merdivenleri tırmanıp tekrar cadde seviyesine çıkarken insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyor ama umurumda değil. Ruslan'a söylemek istediğim her şey dudaklarımdan kelime kusmuğu gibi dökülüyor.

"Kendini çok beğenmiş! Bunu nereden çıkarıyor? Sizce eve gidip aynaya bakarak kötü bir çizgi roman kahramanı gibi kıkırdıyor ve bıyıklarını buruyor mudur? "*Muahaha, sekreterimin hayatını mahvettiğim başarılı bir gün daha. Aferin Ruslan, gerçekten aferin.*"

"Bıyığı mı var?"

"Pheeb. Odaklan."

"Doğru. Özür dilerim. Sadece kafamda onunla ilgili çok özel bir resim vardı, anlıyor musun? Uzun boylu, esmer, seksi, müstehcen bir gülümseme, sanki "*Buradan gitmek ister misin?*" der gibi ama aslında söylemeden... Karın kasları, ön kol damarları - Tanrım, seksi ön kol damarlarına bayılırım - ve belki bir yerlerde seksi bir dövme, ama görmek için biraz soyunmanız gereken bir yerde, yani bir nevi-"

"Pheeb. Yardımcı

olmuyor." "Doğru.

Özür dilerim."

Sorun, tanımının ne kadar doğru olduğu. Bane'deki işimin en başından beri Ruslan'ın bir pislik olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda aptalca çekici biri olduğunu da biliyordum.

Dövmelerini daha fazlasını görmek isteyecek kadar gördüm. O gülümsemeyi -nadiren olsa da var- bana doğru çevirmesini isteyecek kadar gördüm. Sadece bir kez. Çok şey mi istiyorum?

Görünüşe göre, cevap yankılanan bir "evet".

Yorgun bir şekilde merdivenlerden daireme çıkıyorum. Güneş batmadan eve dönüyor olmak tuhaf. Çocuklar kırk beş dakika daha okulda olacaklar ve Ben de bir "iş fuarında" (mahalle barının adını resmen böyle değiştirmeliler), bu yüzden kendime ayıracak nadir bir zamanım var.

Ön kapının kilidini açarken, "Bana kendinden bahset," diye rica ediyorum. "Konuyu değiştiriyorsun," diye suçluyor Phoebe.

"Kesinlikle öyleyim. Beni şımartın."

Nefes veriyor. "Bakalım, bakalım... Geçen hafta sonu şu ateşli şefle çıktım."

"Ön kolları seviyorsun, değil mi?"

"Suçluyum. Dürüst olmak gerekirse iyi bir randevuydu. Görünüşe göre istiridye gerçekten de bir afrodisyak."

"Sanırım şansın yaver gitti?"

Phoebe homurdanıyor. "Şansı yaver gitti demek istiyorsun. Herkes benim tatlı nektarımla yemek yeme şansına sahip olamaz-"

"Evet," diye araya giriyorum aceleyle, durdurulamayacak kadar ileri gitmeden önce. "Anladım. Ayrıca, *herkesin* anladığını söylemiyorum ama benim hesabıma göre pek çok insan anlıyor. Muhasebeci vardı-"

"Vergilerimi ödememe yardım

etti!" "Hayvan bakıcısı..."

"Evcil maymununu göreceğime söz verdi!"

"Terapist, petrol kulesi işçisi, doktora öğrencisi..."

"Tamam, tamam, anladım. Ben iğrenç bir fahişeyim ve kazığa bağlanıp yakılmalıyım," diyor aceleyle. "Ama bir, 2023 Rabbimizin Yılı, bu yüzden sürtük utandırmak artık sosyal olarak kabul edilebilir değil. İkincisi, biraz yaşadığım için beni dava edin. Genç ve ateşliyim ve neler sunulduğunu görmek istiyorum. Sen de aynısını yapmalısın."

Kıkırdıyorum. Aslında onu utandırmadığımı biliyor - bu daha çok kıskançlık konuşması. O kadar uzun zamandır sevişmedim ki kalçalarımın arasında örümcek ağları filizlenmesinden korkuyorum.

"Biliyorum," diyorum bir kez daha yorgun bir iç çekişle. "Yapmalıyım. Sadece... yapamam, anlıyor musun? Yani, zamanım yok ve olsa bile, beni bir randevuya çıkarma şansı için kapımı aşındıran potansiyel müşterilerim yok."

Phoebe yumuşak sesiyle, "Kendini ortaya koyarsan yaparsın, bebeğim," diyor. "Zor olduğunu biliyorum. Sienna'yı özlediğini biliyorum. Düşünmen gereken çocukların ve görmezden gelmen gereken Ben'in olduğunu biliyorum. Ama sadece... dene, tamam mı? Deneyeceğine söz ver. Eğer hayatında kendini denerken görebileceğin biri varsa, denemeye değer. Yarın asla garanti değildir, aşkı. Sen ve ben bunu herkesten daha iyi biliyoruz. Bu yüzden mutlu olmayı kendine ve seni seven ve sana bağlı olan tüm insanlara borçlusun."

Çantamı mutfak masasının üzerine bırakıp koltuğa uzanıyorum. Altımda ıslak bir şey çıtırdıyor, yarısı yenmiş bir Taco Bell burritosu olduğu ortaya çıkıyor. Hiç şüphesiz, *daha dün temizlediğim* evin geri kalan dağınıklığıyla birlikte Ben'in el işi.

Yüzümü buruşturarak taco'yu çıkardım ve yakındaki çöp kutusuna attım. "Haklısın. Deneyeceğim."

"Pinky yemin eder mi?"

"Evet. Pinky yemin ederim."

"Tamam," diyor Phoebe, tatmin olmuş bir sesle. "Ateşli Kız Yogası'na gitmeliyim. Seni binlerce güneşin beyaz-sıcak yoğunluğuyla seviyorum. Ufaklıklara da sevgilerimi ilet. Ta-ta."

Sonra telefonu kapatıyor.

Elimin kucağıma düşmesine izin verdim. Telefon minder ve kolçak arasındaki boşluğa kayıyor ama orada sıkışıp kalmasına izin veriyorum.

Kulağımda en iyi arkadaşımın sesi olmadan sessiz. Garip bir sessizlik. Etrafımda en son ne zaman bu kadar küçük bir kaos olduğunu bile hatırlamıyorum. Ve eğer gözlerimi kapatıp karmaşayı görmezden gelirse, daha da mutlu oluyorum.

En azından bir süreliğine.

Sonra zihnimin siyah ekranında bir yüz beliriyor.

Ruslan çünkü Pheeb's'e de söylediğim gibi, mesaim bittiğinde bile aklımdan çıkmıyor. Tarif ettiği gibi gülümsüyor. *Yatağa gel ve sana ne yapabileceğimi göstermeme izin ver* gülümsemesi. Hayal gücümün kamerası geri çekiliyor ve aşağı süzülüyor.

Hayali Ruslan, üst iki düğmesi açık fildişi rengi beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor. Göğsündeki koyu renkli kıllar ve tam olarak seçemediğim bir dövmenin kenarı görülebiliyor. Ön kollarını önünde esnetiyor. Parmak eklemleri beklediğimden daha yüksek bir sesle çatırdıyor ve şaşkın bir şekilde küçük bir nefes alıyorum.

Bu sesi çıkarman hoşuma gidiyor, diye mırıldanıyor. Bakalım sana tekrar yaptırabilecek miyim?

Ne yaptığımın farkına bile varmadan başımı sallıyorum. "Beni inlet," diye yalvarıyorum.

Ne yaptığımın farkına varmadan dizimin iç kısmına da dokunuyorum. Ama bunu yapan benim ellerim değil ya da en azından benim ellerimmiş gibi *hissettirmiyor*. Ruslan'ın elleri, kocaman ve güçlü, kalçamı avuçluyor ve kalem eteğimin kenarından yukarı doğru sürükleniyor.

Yaramaz bir asistan oldun, diye homurdanıyor, nefesi yüzümde nane kokuyor ve kolonyasının odunsu baharatıyla karışıyor. Sesinin kenarında hafif bir kahkaha var, sanki tüm bunların çılgınca olduğunu biliyor ama saçma olduğundan daha ateşli olduğu için devam ediyor. *Çok ama çok kötüydün. Ofisime gir ve kapıyı kapat.*

Dünyanın geri kalanı sanki onun emirlerini yerine getirmişim gibi yok oluyor. Dağınık dairem ve burrito peynirinin kalıcı kokusu yok oldu. *Ruslan* benim tek

Şimdi kokla.

O kolonya. O

nefes.

Altında, sinir uçlarımı ateşe veren o misk kokusu. "Beni cezalandıracak mısın, Ruslan?" Fısıldıyorum.

Bu hoşuna giderdi, değil mi? Seni masama domaltıp eteğinin fermuarını ayak bileklerine kadar açmam hoşuna giderdi. Avuç içimi çıplak kıkına şefkatli bir vuruşla yaydıktan sonra kaldırıp seni tekrar inletecek kadar sert bir şaplak atsam hoşuna giderdi. Parmaklarımın aşağıya inip kalçalarını ayırmasına izin versem ve yavaşça, alaycı bir parmak ucunu ıslaklığında gezdirsem çıldırırdın. Tüm bunlar hoşunuza giderdi, değil mi Bayan Carson?

Alt dudağımı çılgınca çiğniyorum. Kendi elim dans ederek külotumun kenarına dokunuyor, sonra aşağıya inip kenara itiyor. Zonklayarak ıslanıyorum. Ağrıyan ıslak. Klimalı esintinin amıma fısıldaması neredeyse beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Ama sorun da bu Bayan Carson. Bunu çok ama çok seversiniz. Her saniyesinden zevk alsaydınız ne tür bir ceza olurdu? Benim daha iyi bir fikrim var.

Gerçek anlamda koltuğumun kenarındayım, parmaklarıma karşı gıcırıyor ve kıvraniyorum. Hayali Ruslan beni avucunun içine almış. Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi söylerim. Her şey olurum.

"Evet, efendim," diye mırıldandım. "Haklısınız efendim. Aklınızda ne vardı?"

Az önce tarif ettiğim şeyle başlayacağım. Seni bükeceğim, kızdıracağım, şaplak atacağım. Sonra seni yüzüstü masama bastıracağım ve arkana geçip dilimi parmaklarımın olduğu yere koyacağım. Her damlanı yalayıp yutacağım. İlk başta, sadece dilimin ucu olacak. Am dudaklarına hafif bir öpücük konduracağım. Klitorisini sıyracağım ve sen daha fazlasını aramak için beni geri iteceksin. Ama ben seni tekrar masaya yapıştıracacağım ve hırlayacağım: "Ben söylemedikçe sakın kıpırdama! Peki sen buna ne diyeceksin?"

"Kıpırdamayacağım efendim," diye çaresizce mırıldanıyorum. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsanız onu yapacağım. Siz beni yerken orada kalacağım."

Bu iyi bir cevap Bayan Carson. Devam etmemi sağlamanın tek yolu bu. Ama iyi bir kız olursan, dinler ve itaat edersen, devam edeceğim. Kalçalarınızın arasındaki öpücüklerim, dilimin üzerinizde uzun gezintilerine dönüşecek. Sonra amının dudaklarını ayıracağım ve daha derine ineceğim. Bir parmağımı kıvrımlarının arasına sokacağım, sonra diğerini ve onları en derin kısımlarına, sadece dokunmanın bile canlı bir tel gibi seğirmene neden olduğu kısımlara vurmak için kıvrıracam. Daha hızlı ve daha hızlı gideceğim, ıslaklığını yutarken içine girip çıkacağım, bacakların titreyene ve bu inlemeler kulaklarımda yüksek sesli müzik olana kadar. Kulağa nasıl geliyor?

"Kulağa çok hoş geliyor efendim." İçime girip çıkıyorum. "Lütfen bunu yap. Lütfen, lütfen."

Tam orada olacaksın. Tam sınırda. Hissedebiliyorsun, değil mi? Hayatının en büyük orgazmı seni bekliyor. Tek yapmam gereken parmaklarımı böyle yaparken seni belli bir şekilde yalamak ve benim özel küçük prensesim gibi benim için boşalacaksın, değil mi? Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. İkimiz de sadece doğru anı bekliyoruz. Ve o an geliyor, sana söz veriyorum. O an yaklaşıyor ve yaklaşıyor ve yaklaşıyor ve yaklaşıyor ve ben yalıyorum ve parmaklıyorum ve sen inliyorsun ve spazm geçiriyorsun ve neredeyse tam oradayız ve sonra...

"Sonra ne olacak?" Çılgılık atıyorum. "Sonra ne olacak?"

Ve sonra duracağım. Ayağa kalkacağım ve geri çekileceğim. Seni orada bırakacağım, damlayan, mahvolmuş bir karmaşa, tıpkı kalbin ve zihninin ve bedeninin ve ruhunun ve boş zamanının ve umutların ve hayallerinin gibi... tüm bunlar gibi orgazmlarının da bana ait olduğunu hatırlatmak için.

Hayatımda hiç boşalmadığım kadar sert boşalıyorum, dudaklarım en yürek burkan "Nooo!"yu oluştururken bile. Daha önce hiç duymamıştım.

Bir otobüsün çarpması gibi, eğer otobüs doğrudan klitorisimi hedef aldıysa ve aynı zamanda beni içten dışa doğru sıkıştıran bir çöp sıkıştırıcısıysa, beni ateşe verir ve sonra beni tepeden tırnağa buza dondurur.

Hayali Ruslan, gerçek Ruslan kadar zalim bir piç. Orgazmlarımı kendine saklayacağını söylemişti, ama bunu ondan aldığımı hissediyorum. Bu orgazmın coşkusunu içimde sonsuz bir şimşek gibi çakıyor, ta ki bir saat sonra dudaklarımda salyalar, parmaklarım kendi arzularıyla ıslak ve yapış yapış olana kadar.

Söylediğı gibi titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum. Boğazım inlemekten acıyor ve her yerim ağrıyor. Ayağı kalktığımda telefonum yere düşüyor.

Onu almak için uzandım ve
dehşet içinde donup kaldım.

Ruslan'ın adı ekranımı aydınlatıyor.

Ve arama aktif.

Olan bitenin gerçekliğı hemen içime doğuyor ama kafamın bunu kabullenmesi için birkaç dakika geçmesi gerekiyor.

Yedi dakika otuz iki saniyedir Ruslan Oryolov ile telefon görüşmesi yapıyorum.

Yedi dakika otuz iki saniye boyunca, *Ruslan Oryolov'un başrolde olduğu*, şimdiye kadar yaşadığım en iğrenç fanteziyle mastürbasyon yaptım.

Yedi dakika otuz iki saniye boyunca telefonum, onun merhameti için yalvarırken ve beni boşaltması için yalvarırken çıkardığım her iniltiyi, nefesi ve seğirmeyi kaydetti.

Ruslan her şeyi duydu mu?

RUSLAN

"Burun kanaması mı?"

"Küçük bir hata. Endişelenecek bir şey yok. Her deneyde birkaç kanama oluyor." Baş kimyagerim ayaklarını sürüyerek, her biri beyaz bir sıvıyla dolu test tüplerinin düzgün diziler halinde durduğu tertemiz beyaz laboratuvar masasına doğru ilerliyor. Sanki sinirlerimi bozacak cevaplar orada bulunacakmış gibi defterlerini karıştırıyor.

Siktiğimin bilim adamları. Çok zekiler.

Ayrıca tam bir baş belası.

Boğazımı temizliyorum. "Sergey, bana bir iyilik yap. Venera nedir?"

Kukuletalı gözleri şaşkınlıkla kırpışıyor. Cevabı bildiğimi biliyor, çünkü Venera Oryolov Bratva'nın geleceğini güvence altına alacak milyar dolarlık bir bahis; bilmediği şey ise *neden* sorduğum.

"Bu, uh... hafif halüsinojenik özellikleri olan bir afrodisyak." "Aptalmışım gibi davranarak iyi iş çıkardın. Devam et. Bir afrodisyak...?"

Göz kırpmaları gittikçe hızlanıyor, ta ki ben arıza yapmasından endişelenmeye başlayana kadar. "Bu erotik bir uyarıcı. Güçlü cinsel dürtüler uyandırmak için tasarlandı."

"Mükemmel. Şimdi, burun kanaması sana özellikle erotik geliyor mu, Sergey?"

Laboratuvar önlüğü giyen üç öğrencisine bakar. Venera'nın test tüpü örneklerini istemeden de olsa taklit ederek düzgün bir sıra halinde duruyorlar.

"Hayır, efendim."

"'Hayır' doğru," diye hırladım. "Burun kanaması erotik *değildir*. Bu nedenle, bu 'küçük bir hata' değil. Bu lanet olası bir sorun. Bilmek istediğim şey şu: *Düzeltilbilir mi?*"

Etrafımızda çalkalanan laboratuvar ekipmanlarının donuk gürültüsünden duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor. "Deneyeceğim efendim."

Oryolov'un o meşhur bakışını ona dikiyorum, yetişkin erkekler bu bakışa karşılık vermeye çalıştıklarında altlarına işemek istiyorlar. "Deneme. *Yap şunu.*"

Sergey'in bilimle ilgili bir zekası var ama büyük resmi göremiyor. Bu da tasarım gereği - çünkü bu ilaç lansmanına ne kadar çok şey bağlı olduğuna dair en ufak bir fikri olsaydı, cenin pozisyonuna kıvrılır ve asla dışarı çıkmazdı.

Araştırma ve geliştirmeye, polislere verilen rüşvetlere ve yeni uyuşturucu satıcılarına verilen imza maaşlarına, bölge pazarlıklarına ve hammadde tedarikçilerine ve şuna, buna ve diğerlerine milyarlarca dolar harcadım, hepsi Venera'nın sokaklara dökülmesinin ve bu şehri lanet bir fırtına gibi ele geçirmesinin yolunu açmak için.

Venera benim geleceğim.

Venera benim mirasım.

Venera nasıl

kazandığımızdır.

Sergey'in arkasından gelen bir homurtu, hemen arkasında hazırolda bekleyen ince yapılı laboratuvar teknisyenini fark etmemi sağlıyor. Gözleri sulu ve çekingen, laboratuvar önlüğünün etekleri lekeli.

Bakışlarım ona yöneldiği anda Sergey iyi eğitilmiş bir fok balığı gibi paytak paytak kenara çekiliyor. Ulaşamayacağı bir yerde durmanın en iyisi olduğunu bilecek kadar öfkemi gördü.

Boğazını temizleyen adama yaklaştım. "Ve siz...?"

Gözleri seğıriyor. Sola ve sağa. Sola ve sağa. "Mattias," diyor sonunda.
"Bana söylemek istediğın bir şey var mı, Mattias?"

Şimdi onun da çenesi seğiriyor. "Tüm yan etkileri düzeltmeye odaklanmamız gerekiyor efendim. Sadece kârlılığınızı etkileyecek olanları değil."

Neredeyse gülmek istiyorum. Yüzüme karşı bana meydan okuyacak cesarete sahip çok fazla insan yok.

Çevresel görüşümde, ikinci komutanım Kirill'i doğrulurken yakalıyorum. Tehlikeyi seziyor. Diğer iki laboratuvar yardımcısı da öyle. Sergey gibi onlar da yeni yetmeden hemen uzaklaşıyorlar.

"Kararlarımı onaylamıyor gibi görünüyorsun Mattias."

Yumuşak çenesini yukarı kaldırıyor. "Belki de öyle."

Bakışlarım onu pek etkilemişe benzemiyor ama ağzımı kaplayan yavaş gülümseme kesinlikle etkiliyor. Gözlerinde korku beliriyor ve yarım adım geri çekiliyor.

"Hizaya gelmen için sana bir şans vereceğim." Çenesi

yerine oturdu. "I-"

"Çok yavaş."

Bir silah çıkardım ve *mudak*'ı tam şaşı gözlerinin ortasından vurdum. Çılgınlık. Kaos. Kan dökülüyor. Her zamanki müzik.

Diğer yardımcılar kendilerini laboratuvar masasının altına ve dayanıksız tel rafların arkasına atarak her yöne doğru koşuşturmaya başlar. Ayakta kalan tek kişi Sergey'dir, ancak bembeyaz tenine bakılırsa, yardımcılarının birinin bir zamanlar yüzünün olduğu yerde bir delikle yerde yatıyor olmasına verdiği şok tepkisidir.

Sergey'e döndüğümde geri sığıyor ve neredeyse Venera örneklerinin bulunduğu masayı deviriyordu. "Efendim..."

"Herkes sakin olsun." Dehşet içindeki odaya hitap ederken Kirill'in ses tonu sabırsızlık ve eğlenceyle eşdeğer. "O kendini beğenmiş orospu çocuğu, hassas bilgileri rakiplerimize satmaya karar verdiği anda alnında bir hedef vardı."

Sergei'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Mattias ne yaptı?"

Laboratuvar teknisyenleri laboratuvarın duvarlarını saran çalışma tezgahlarına yapışmış, çeneleri altlarına sıçmış çocuklar gibi sallanıyor.

Güzel. Bundan sonra daha çok çalışacaklar. Korku son derece etkili bir motivasyon aracıdır.

"Aranızda bunu bilen var mı?" Onlara sordum.

Yapmadıklarını biliyorum. Her birinin geçmişini kapsamlı bir şekilde araştırdım. Annelerinin nerede yaşadığını, paralarını nerede sakladıklarını, çocukluk hayvanlarının nereye gömüldüğünü biliyorum. Kendileri hakkında unuttukları şeyleri biliyorum. Mattias öldüğüne göre artık tüm ekip tertemiz ama öyle kalmalarını sağlamalıyım. Bunun gibi bir ihlali daha göze alamam.

"Hayır...!"

"Yemin ederim efendim.

Hiçbir fikrim yoktu." "Asla

yapmayız."

"Lütfen..."

"Yeter!" Sesimi zar zor yükseltiyorum ama kekeleyen bilim adamlarının ikisi de ağızlarını kapatıyor. "Bu bir uyarı olsun. Hainlere merhamet gösterilmeyecek. Ben yargıç, jüri ve cellat olacağım ve pek de tarafsız sayılmam. Anlaşıldı mı?"

Çaresiz bir sessizlikle karşılaştım. Kafalar çılgınca sallanıyor. Memnun bir şekilde parmaklarımı şıklatıp iki adamıma işaret ediyorum. "Çöpü dışarı çıkarın. Eminim Sergey yerleri o hainin kanıyla kirlletmemizi hoş karşılamayacaktır."

Sergey sanki yerlerin temizliği aklındaki en son şeymiş gibi görünüyor. Yüzüne hâlâ renk gelmemiş.

"Lansman yakında gerçekleşecek. Her şeyin sorunsuz ilerlemesini

istiyorum." "Elbette, efendim."

"Bane Corp. bu Bratva'nın hareketlerini korumak için var. Saygın bir CEO görüntüm olmadan ne imparatorluğumu yönetebilir ne de onun kanatları altındaki insanları koruyabilirim. Bunu anlıyorsun, değil mi Sergey?"

Çenesini o kadar aşağı indiriyor ki boynunu kırma tehlikesi geçiriyor. "Evet, efendim."

"Bir köstebek affedilebilir, ancak ikincisi kendi personelinizi seçme yetkinliğiniz konusunda soru işaretleri yaratacaktır."

"*Pakhan*, yemin ederim-"

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Bahanelerle ilgilenmiyorum. *Sonuç* istiyorum. Şimdi işinizin başına dönün ve bu ilacı tekrar rayına oturtun. Burada zamana karşı yarışıyoruz."

Sergey bir kez daha başını sallıyor, sonra sağdaki kimyasal madde deposunda kayboluyor. Kıkırdıyorum, benimle olmaktansa siyanürle tıklıp kalmayı tercih ederdi.

İyi seçim.

Kirill, zavallı piç gidene kadar Sergey'in beceriksizce koşuşunu izler. "Sence meydan okumaya hazır mı?"

"Öyle olsa iyi olur. Daha fazla gecikmeye tahammülüm yok." "Sabır senin erdemler listende hiçbir zaman üst sıralarda yer almadı, kardeşim."

Kirill ve ben sırtarak laboratuvarıdan çıkıyoruz, yol boyunca koruyucu laboratuvar önlüklerimizi çıkarıyoruz. Yerin üstüne, bu ilacı dünyaya getirmek için satın aldığım geniş tesisin göbeğine adım attığımızda Kızıldeniz gibi daha fazla laboratuvar faresi ayrılıyor. Bana oldukça pahalıya mal oldu, ama bu yatırım bize muazzam bir getiri sağlamak üzere - *eğer* Venera'yı birkaç hafta sonraki lansman tarihinden önce mükemmelleştirebilirsek.

Kirill'e "O laboratuvarıda yirmi dört-yedi göz istiyorum," diye talimat veriyorum. "Bu projedeki her bir kimyagerin günün her saati izlenmesini istiyorum. Sadakatsizliğe müsamaha gösterilmeyecek."

Kirill telefonunun ekranına dokunmaya başlar. "Anlaşıldı patron. En kısa sürede bir ekip göndereceğim."

Ekranımdaki sesli mesaj uyarısını fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Beni gerçekten sinirlendiren bir isim. *Bu saatte ne istiyor bu kadın?*

"Yedi dakika otuz iki saniye," diye mırıldandım. "Sikeyim." "Bir

sorun mu var?"

"Kendime yeni bir asistan bulmam gerekebilir."

"Ne için? Sende harika bir tane var. Ve bonus olarak, gözleri de güzel."

Kirill'in haklı olduğu bir nokta olabilir, ama bu noktaya gelmiş olması hoşuma gitmiyor. Düzeltiyorum: Bunu yapmak için onu *fark etmiş* olmasından hoşlanmıyorum.

Zihnimin gözünde onun bu sabahki halini görüyorum. Her zamanki derli toplu hali değil, tamamen başka bir versiyonu. Gergin, telaşlı, dağınık. Sütyen askısının omzunu, göğüslerinin dekoltesini görebilmem için kuptan nasıl dışarı çıktığını görüyorum.

Hiç profesyonelce değildi. Tembelce. Can sıkıcı.

Dikkat dağıtıcı. Ve *cezbedici*.

Çok baştan çıkarıcı.

"Son zamanlarda topu düşürüyor."

"Bu kadar yeter. Ona iyi bir dil darbesi vurun, o topu hemen geri alacaktır."

İrkildim. Dillerden bahsedince benimkiyle ona ne kadar zarar verebileceğimi merak ettim.

Sırf eteğini yukarı kaldırıp kalem eteklerinin ne sakladığını görebilmek için onu masamın üzerine fırlattığımı hayal ediyorum. Çok kolay olurdu. Nefes nefese kalır ve öyle lezzetli inlerdi ki, şimdiden söyleyebilirim. Düşüncesi bile beni sertleştiriyor. Gerçi bunun bir kısmı bastırılmış gerginlik. Kendime çok fazla iş yükü yükledim, bu yüzden bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu.

"Eğer beni arayıp yarın neden gelemeyeceğine dair saçma sapan bir mazeret bildirirse, onu kapı dışarı ederim."

Kirill omuzlarını silkerek, "Seçim sizin," diyor.

Kirill beş ilçede Bratva işlerini yürüten *yardımcılarına* bazı son dakika talimatlarını mesaj atarken ben de cipime doğru yürüyorum. Şoför kapıyı açıyor ve ben arka koltuğa tırmanıyorum. İsteksizce başlıyorum

Emma'nın sesli mesajını dinliyorum, eminim ki yarım yamalak mazeretler ve kaçamak özürlerle dolu gereksiz bir harangue olacak.

Bir dizi boğuk ses kulağıma çarptığında kısa kesiyorum. Hiçbir tutarlı kelime gelmiyor gibi görünüyor. Bu bir tür şaka mı? Bir şaka mı? Hayır, zamanımı boşa harcıyorum. Tam mesajı kesip İK müdürüme yeni bir iş ilanı açması için mesaj atmak üzereydim ki...

Tek bir nefesli inilti duyduğumda.

Düşündüğüm şey bu mu?

Sesi bir saniye sonra geliyor. Ateşli, tahrik edici, çaresiz bir aciliyetle dolu. Ne dediğini anlamam bir anımı aldı.

Bir isim inliyor, *benim* ismim.

Ve işte böyle, bağlandım.

RUSLAN

"Beni cezalandıracak mısın, Ruslan?"

Bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Telefonu kulağıma götürdüğümde parmak eklemlerim gerginlikten bembeyaz kesilmişti, onun o pis küçük ağzından çıkacak her bir inilti, iç çekiş ve nefese açtım.

Aletim pantolonumun kumaşını zorluyor, serbest bırakılmak için can atıyor. Ama kimya tesisinin üst katlarına yayılmış bir düzine adamım var ve Kirill arabaya doğru yürüyor, merakı alnına kazınmış.

"Evet, efendim. Haklısınız efendim. Aklınızda ne vardı?"

Onun bu küçük fantezisini dinlerken içimde elektrik çarpıntıları oluşuyor. Onu *izlemenin* bana neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim.

Bayan Carson'ın benim için çalıştığı on sekiz ay boyunca, en ufak bir uygunsuzlukla karşılaşmadım. Belki de bu benim hatamdır. Belki de bu sabah beni baştan çıkarma konusundaki yarım yamalak girişimi sireni serbest bıraktı.

Ya da belki bu bir hataydı. Bana sesli mesaj gönderdiğinin farkında bile olmama ihtimali var. Affedilemez yedi buçuk dakika uzunluğunda. Belki de ona neler yapabileceğimi düşünmek dikkatini dağıtıyordur.

Derin derin inliyor. Tenin tene değme sesleri. Aslında ne kadar ıslak olduğunu *duyabiliyorum*.

"Neler oluyor?"

İfademi yeniden düzenliyorum ve sesli mesajı duraklatıyorum. "Bir şey yok. Önce Boris'in seni bırakmasını sağlayacağım."

Kirill kaşlarını çatıyor ama arka koltuğa tırmanırken beni itmiyor. İçimde kabaran sahiplenme duygusu hiç de yabancı değil. Ben sahiplenici bir adamım ve eşyalarımı paylaşmayı sevmem. Ama bu kural hiçbir zaman kadınlar için geçerli olmadı.

Herhangi bir kadını sahiplenmek, onun benim üzerimde hak iddia etmesine yol açar. Bu, hayatımda şimdiye kadar kaçınmayı başardığım bir rahatsızlık oldu. Bir şeyleri değiştirmek için acele etmiyorum.

Kirill'in evine giden yol boyunca dizim sabırsızca zıplamaya devam ediyor. "İyi olduğuna emin misin kardeşim?" diye soruyor.

"Sadece lansmanla meşguldüm," diye kolayca yalan söyledim.

Kirill'i apartmanın girişine bıraktığımız anda telefonum tekrar elimde ve Emma'nın sesli mesajını yeniden açıyorum. Oynat tuşuna basıyorum.

"Sik beni," diye mırıldandım.

Kadın benim için biçilmiş kaftan bir şov sergiliyor. O yumuşak iniltiyle bana her "*efendim*" dediğinde, sikim ihtiyaçla zıplıyor. Nefes alışındaki küçük aksaklıklar benimkini yansıtıyor.

Şehir merkezindeki çatı katıma vardığımızda aletimin inip inmeyeceğini merak ediyordum. Yardım etmek için pek bir girişimde bulunmadım.

"Teşekkürler, Boris. Yarın altıda görüşürüz."

"Anladım, patron."

Özel erişim kodumu girdikten sonra asansöre binip otuz beşinci kata çıkıyorum. Kapılar doğrudan çatı katıma açılıyor.

Ben meşgul bir adamım, bu yüzden hayatımı bölümlere ayırmak bana yardımcı oluyor. Bu mülklerim için de geçerli. Bazıları iş için, diğerleri zevk için ve Madison Avenue'daki bu ev, gökdelen gayrimenkullerimin en görkemlisi, sadece benim için.

Huzur ve sessizliğe hasret kaldığımda, düşüncelerimle tamamen baş başa kalmak istediğimde buraya geliyorum.

Ya da asistanımın iğrenç fantezileriyle.

Bu gece burada huzur ve sessizlik yok. Kafamın içinde yüzen tek şey Bayan Carson. Onun küçük ağzı. O masum badem gözleri. İpek bir elbisenin içindeyken kışının hareket edişi.

Kör değilim, onu son görüşme için ofisime adımını attığı anda fark ettim. Yine de onu işe almamın nedeni çekiciliği değildi. Aslında, onu görünüşüne *rağmen* işe almıştım. Hiçbir erkeğin yüksek topuklu ayakkabılar ve kırmızı dudaklarla dolaşarak sürekli baştan çıkarılmasına ihtiyacı yoktur.

Ama onun referansları ve deneyimi her şeyin üstündeydi ve beceriksizlikleri ve duygusal yükleriyle kapımın önünü karartan moronların döner kapısından bıkmıştım. Emma'dan önceki asistan, gözyaşlarına boğulup bana "Hermes giymiş psikopat" demeden hemen önce istifa etti. Kirill'e bunu kartvizitlerime yazdırdım.

Bu yüzden Emma role adım attığında, birkaç yeni başlayan aksaklıklara rağmen, taze bir nefes gibiydi. Zekiymiş, becerikliymiş ve şikayet etmiyordu.

Bana ne zaman kızdığını ya da sinirlendiğini *tam olarak* bilmediğimden değil. Mavi gözleri bir şekilde kararıyor ve ona ne zaman emir versem ya da onu aşağıladığını düşündüğü bir görev versem alnında seğiren bir damar var.

Bu benim onu meşgul etme ve uzak tutma yöntemimdi, böylece altımda kalmayacaktı.

Tabii şimdi onu duvara yapıştırıp parmaklarımı kalçalarının arasında gezdirsem nasıl ses çıkaracağını hayal etmeme gerek yok.

O lanet sesli mesajı zaten iki kez dinledim. Bir daha dinlersem aptalca bir şey yapma tehlikesiyle karşı karşıya kalırım.

Vücudunun ırzına geçmenin farklı yollarını düşünürken mastürbasyon yapmak gibi.

Soyunup, tavandan tabana pencerenin önünde duran deri koltuğa doğru yürüyorum. Tekrar elime almadan önce tam üç dakika boyunca telefonuma direnmeyi başarıyorum.

Bu sefer sesli mesajı çalmaya başladığımda hoparlörü açıyorum.

İnlemeleri keyifli bir Zen sessizliği olması gereken yeri dolduruyor. Sikim pantolonuma dayanıyor ama kendime dokunmayı reddediyorum. Onun şaplak bankası malzemesinin yıldızı olduğum fikrinden memnunum, ama kesinlikle benimkinde onu istemiyorum.

Ama kendine dokunurken adımı haykırması... *Lanet olsun*, hayatım boyunca duyduğum en erotik şeydi. Bir de parmaklarının amına temas ederken çıkardığı ses. İnlemelerinin hemen altındaki kaygan ıslaklık titriyor, fantezinin derinliklerine daldıkça daha da hızlanıyor.

"Kulağa çok hoş geliyor efendim. Lütfen bunu yapın. Lütfen, lütfen." "Blyat'!" Sesli mesajı yarıda kesiyorum.

Onu silmem gerekiyor. Doğru hareket bu; bunu biliyorum. Ama parmağım silme düğmesinin üzerinde gezinirken bile, tetiği çekecek gücü kendimde bulamıyorum.

Bunun için onu cezalandırmalıyım. Onu sikime kazığa oturtmak şu an için oldukça uygun bir ceza gibi görünüyor.

Neredeyse mesajın sonuna kadar ileri sarıyorum ve tekrar oynat tuşuna basıyorum. Artık inlemeyi çoktan geçmişti. Neredeyse çığlık atıyor. Orgazm onu parçalara ayırırken küçük, sıkı vücudunun titrediğini kolayca hayal edebiliyorum. Ne kadar dolaylı olursa olsun, bu orgazmdan sorumlu olduğumu bilmek bana sapkın bir tatmin duygusu veriyor.

Nefes alış verişi biraz dalgalanıyor ve tam sonunda tekrar hızlanıyor. Bir gümbürtü. Şok olmuş bir nefes. Boğuk bir parazit. İki saniye sonra mesaj sona eriyor.

Bahse girerim ki, benim küçük ve düzgün sekreterimin bana o sesli mesajı göndermeye hiç niyeti yoktu. Hatta muhtemelen beni aradığından bile haberi yoktu.

Ne geri dönüşü olmayan bir hata.

Bu ağzın başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

Telefonumu koltuğun üzerinde bırakarak ebeveyn banyosuna gidiyorum. Boxerımı çıkarıp duşa giriyorum ve suyu olabildiğince soğuğa ayarlıyorum. Kendimi on uzun dakika boyunca dolu fırtınasının altında donmaya zorluyorum, ta ki ereksiyonum sonunda mücadeleyi bırakıp gevşeyene kadar.

Yarın sabah bu küçük hatayı ele almaktan kaçınmamın imkanı yok. Bu da bana sadece iki seçenek bırakıyor: Onu kovmak ya da becermek.

Sikim ikinci seçeneği biraz fazla seviyor. "Aşağı, oğlum," diye homurdanıyorum, on beş dakikalık bir buz banyosuna daha katlanmak istemiyorum.

Yatağımı görmezden gelerek şık siyah masaya oturuyorum. Kişisel dizüstü bilgisayarımın ışığı odayı ürkütücü gümüş bir parıltıyla aydınlatıyor. Çalışan veritabanımda Emma'nın dosyasını bulmak için hızlı bir arama yapmak yeterli. Fotoğrafi sayfanın en üstünde parıldıyor. Masum görünümlü. Beyaz bluz, kırmızı ruj, kendinden emin bir gülümseme.

Ama artık ona bakıp onu aynı şekilde görmek imkansız.

Çözüldüğünde nasıl ses çıkardığını bilirken değil.

Her dosya, tüm çalışanlarımın tam bir geçmiş kontrolünü içerir. Herkesin dolabında iskeletler vardır; sadece onları maaş bordrosuna koymadan önce kaç tane olduğunu bilmeyi tercih ederim.

Görünüşe göre Emma Carson, yaklaşık üç buçuk yıl önce kendisine aniden bir ton borç miras kalana kadar neredeyse bir izci kızmış. Dosyaya hızlıca bir göz attım. Borç yeterince masum, sıradan bir hayat saçmalığı. İpotek. Öğrenci kredileri. Enflasyon. Cenaze evi. Zengin eşleri ya da zengin babaları olmayan normal insanların uğraşmak zorunda olduğu türden şeyler.

Ama bu bana bir fikir verdi.

Ne de olsa, karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmanın hava geçirmez sınırlarından daha seksi bir şey yoktur. Sergey'in laboratuvarı gibi.

Kontrol altında tutun. Tehlikeli şeyleri bir test tüpüne koyduğunuzda bir araç, bir silah, bir ürün haline gelir.

Kimyanın kendi kendine patlamasına izin verdiğinizde işler ters gider.

Telefonumu bir kez daha elime alıp rehberde geziniyorum. Avukatım İsay telefonu açtığında sesi uykudan çatlamıştı. "Patron?"

Onu uyandırdığım için özür dileme zahmetine girmiyorum. Çalışanlarıma, ihtiyacım olduğunda yirmi dört saat ilgi talep edebilecek kadar para ödüyorum.

"Benim için bir sözleşme hazırlamanı istiyorum. Derhal."

EMMA

"Her şey bitti. Bildiğim hayatım sona erdi. R.I.P.

benim için." "Özür dilerim, kimsiniz?"

"*Pheeb*s!"

Ben aynadaki yansımama bakıp kusmamaya çalışırken o kıkırdıyor. Telefonum banyo tezgahının üzerinde hoparlörde duruyor, çünkü bugün için takvimimde toplantı davetini gördüğümünden beri avuçlarım terliyor.

9:00 - 09:07:32: Emma Carson Ruslan Oryolov ile bire bir.

"Özür dilerim. Dayanamadım. Her neyse, geri sar, derin bir nefes al, sonra bana büyük kız sesinle neler olduğunu anlat. Kendini rahat bırak. İstedğin kadar zaman ayır. Sadece çabuk ol çünkü saat 9'da randevum var."

Reagan'ın çışi geldiğinde yaptığı gibi ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

"Evet, ben de öyle. *Onunla*."

"Ah. Oh, bekle-oh."

Dün gece ne yaptığımı fark ettikten hemen sonra Phoebe'yi aradım. Tepkisi gurur ve dehşetin baş döndürücü bir karışımıydı. Sanırım tam olarak şöyle dedi: "*Tabii, çok utanç verici ama kafayı bulmana sevindim. İçinde olduğunu biliyordum*."

İşler kontrolden çıkmaya başladığından beri biraz daha güven verici. "Bu mutlaka sesli mesajı duyduğu anlamına gelmez, Em. Belki de bu sadece standart, büyük bir şey olmayan, süper sıkıcı bir Perşembe sabahı toplantısıdır."

"Yedi dakika otuz iki saniye olarak planlandı. Tam olarak." "Hm."

Bir süre sessizlik oldu. "İyi görünmüyor, değil mi?"

"Ciddi misin? Benim için tüm yapabileceğin bu mu? İşimi kaybedeceğim, Phoebe!"

"Bundan emin olamazsın. Sadece derin bir nefes al ve oraya git, ne istediğini gör. Sakin ol, anlıyor musun?"

"Peki ya istediği şey, vasat telefon seksi becerilerine sahip pis bir fahişe olduğumu iddia eden bir tavsiye mektubuyla kıcıma tekmeyi basmaksa?"

"Yani, muhtemelen bunun için bir pazar vardır." Phoebe'nin kahkahası yerini ciddi bir tona bırakırken inliyorum. "Dinle, boo: Ne olursa olsun, sen güçlü, akıllı, kendine güvenen bir kadınsın ve ayaklarının üzerinde duracaksın. Ve sen bunu yapana kadar, ben senin arkadayım."

Onun sözleri benim için her şey demek, ama Phoebe'nin de hayatında fazla hata payı olmadığını biliyorum. O da en az benim kadar zorlanıyor. Eğer yardım edebilirse, bu yine de üzerimde biriken faturalar ve krediler için bir şey ifade etmeyecektir.

"Moral konuşması için teşekkürler. Şimdi kıyametime

gitmeliyim." "Çükünü yukarıda tut!"

Göz kırpıyorum. "Ha?"

"Oklahoma konuşması. 'Bacağını kır' gibi bir şey ama Ortabatılılar için."

Eğer işimi kaybetmekten ve üç çocukla sokakta evsiz kalmaktan endişe etmeseydim gülerdim. Bunun yerine, bir kez daha sefilce vedalaştıktan sonra üç dakika boyunca boş tuvalet kabinlerinden birine kuru kuru işedim.

Mide zarımı yeterince zedeledikten sonra banyodan sıvışıyorum ve toplantıdan önce kalan iki dakikayı Ruslan'ın kapısının önünde durup saatin hayatımı her seferinde bir saniye çalmasını izleyerek geçiriyorum.

"İyi misin Emma?" diye soruyor bu kattaki yönetici asistanlarından bir diğeri olan Katie Miller yanından geçerken.

"Dandy," diye mırıldanıyorum. "Sadece ilmiği

bekliyorum." "O da neydi?"

"Yok bir şey. Kúpelerini beğendim. İyi günler dilerim."

Kaşlarını hafifçe kaldırıyor. Genelde bu kadar umursamaz değilimdir ama şu anda küçük konuşmalara konsantre olamam. Kariyerimin bitmesine otuz saniye kalmışken olmaz.

Sevgili Tanrım, sana sık sık dua etmediğimi biliyorum. Ya da hiç. Ama lütfen bugün bana yardım et ve kesinlikle daha yarı düzenli bir şekilde başlamayı düşüneceğim.

Harika. Şimdi de Tanrı ile pazarlık yapıyorum. *Yeni bir düşünüş, Emma. Yeni bir düşünüş.*

Derin bir nefes alıp ofisine giriyorum. Perdeler sıkı sıkıya kapalı, Manhattan sabahının tüm ışığını bastırıyor. Burası bir ayı mağarası gibi ve söz konusu boz ayı masasında oturmuş, telefonunda geziniyor. Masasının önünde durana kadar beni fark etmedi.

"Otur."

Arkamı park ettiğim anda telefonunu bırakıp bana baktı. Sadece bana *baktı*.

Onun için çalıştığım on sekiz ay boyunca bana bir kez bile tüm dikkatini vermedi. Sabah toplantılarımızda bile ya telefonuna bakıyor, ya dosyalara göz atıyor ya da dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Eskiden bu durumdan rahatsız olurdum. Ancak şimdi minnettar olmam gerektiğini fark ediyorum.

Bir şey söylemeli miyim?

Belki de sessizliği bozmamı istiyordur. Belki de ona *bir* açıklama yapmam, özür dilemem gerekiyor. Ama sessizlik uzadıkça, onu bozma yeteneğim de azalıyor.

O kehribar gözlerinin yasaklanması gerektiğine bir kez daha karar veriyorum. "Sesli mesajı duydum," diyor sonunda.

Ses tonunu çıkaramıyorum. Eğlence mi? Kızgınlık mı?

İnançsızlık mı? "Söyleyecek bir şeyiniz var mı Bayan Carson?"

Dün gecenin çoğunu aynada çalışarak geçirdiğim özür dilemeye başlıyorum. "Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam Bay Oryolov. Ne düşündüğüm hakkında *hiçbir* fikrim yok. Her şey bir kazaydı; sizi aradığımı fark etmemiştim. Çok yorgundum ve kendimde değildim ve... Sizi temin ederim ki bu bir daha *asla* olmayacak. Yemin ederim."

Yanaklarım utançtan kızarıyor ama sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Sesim çok çaresiz çıkmamalı, gerçi ben de tam olarak öyleyim.

"Söyleyin bana Bayan Carson: Benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?"

"Cesur, çalışkan asistana bir şans daha verirdim, belki?" Düşük bir ihtimal ama ne olacak ki diye düşündüm. Keşke bunu sorarken sesim *Alvin ve Sincaplar*'daki gibi *çıkmasaydı*.

Ağız bir gülümseme vaadiyle seğiriyor, ama geldiği gibi hızla yok oluyor. "Orgazm olduğunda nasıl ses çıkardığını biliyorum Emma. Şu andan itibaren tüm etkileşimlerimizde bu müziğin çalmasını mı istiyorsun?"

Kırmızılardan en parlakıyla kızararak başımı sallıyorum. "Tüm bu olanları unutabilirsek-"

"Gördüğüm kadarıyla burada sadece iki seçenek var." Nefesimi tutuyorum.

"Bir, seni kovuyorum."

İşte buldum. Biliyordum. İşim bitti. Sosyal yardım bürosunu arayıp ne-

"Ya da iki... Size tam olarak istediğınızı veriyorum."

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Ağzımda ne kadar az kaldıysa. "Ne?"

Ruslan sessizce önünde duran mavi dosyayı bana uzatıyor. Titreyen ellerimle alıyorum ve kapağını açıyorum. Neye baktığımı anlamam birkaç uzun dakikamı alıyor.

Sözleşme mi?

İlk sayfayı okudum ve göğsümde garip bir his kabardığını hissettim. Sonra, belli ki bir şeyleri yanlış anladığım için, ilk sayfayı tekrar okudum. Ve tekrar. Ve bir daha.

Ancak o zaman başımı kaldırdım. "Bu

bir şaka mı?" Gözünü kırpmadı. "Ben

asla şaka yapmam."

"Sadece, okuduğum kadarıyla, öyle görünüyor ki-"

"Dün gece bana gönderdiğin küçük performansın canlı tekrarları karşılığında sana para ve güvenlik teklif edeceğim. Diğer ihtiyaçlarımı karşılamamanın yanı sıra."

"İhtiyaçlar derken seksi mi kastediyorsun?"

Çenesini aşağı eğiyor ve bana ciddiyetle bakıyor. "Ne kadar açık olmamı istersiniz Bayan Carson?"

Ne?

"Yani bu-" Elimdeki mavi dosyayı kaldırıyorum. "-Bu bir şeker baba sözleşmesi mi?"

Kaşları çatılır. "Ben buna 'Menfaatleri olan arkadaş' sözleşmesi demeyi tercih ederim." "Ama biz arkadaş değiliz."

Sırıttıyor. "Yeterince adil. Hayır, değiliz."

Kafamda, bana ilk sarhoş olduğum zamanı hatırlatan bir zonklama var. Sienna ve ben on altıncı yaşımın arifesinde babamın çalışma odasına gizlice girmiştik.

ve 1984 Chateau Latour'u çaldı. Elden ele dolaştırdık, sırayla şişeden ucuz bir poşet şarapmış gibi yudumladık, ta ki hepsi bitene kadar.

Bir an için Sienna burada olsaydı ne derdi diye düşünüyorum. Öfkelenir miydi yoksa ilgisini mi çekerti? Kendini beğenmiş pislği tokatlar ve hışımla dışarı çıkar mıydı?

Yoksa sırtıp "*Fiyatı iki katına çıkar, ben varım.*" mı

derdi? *Sen ne yapardın, Si?*

Ve sonra beni vuruyor, göğsümde bir şimşek çakıyor, sanki benimle kendisi konuşuyormuş gibi. Onu çok özlüyorum, canım yanıyor. Ama üç çocuğunda da kendinden küçük parçalar bıraktı. Benim korumak için kıcıımı yırttığım çocuklar.

İşte cevap bu.

Sienna çocukları için en iyisi neyse onu yapardı.

Bu yüzden onu tokatlamıyorum. Hışımla çıkıp gitmedim. Orada oturdum ve her zaman istediğini elde eden kibirli, pislük patronuma baktım.

Ve onun istediği şey... *benim.*

Ruslan'ın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hayır dersem ne olur?"

Sanki bu onun için sıradan bir iş görüşmesiymiş ve arkamda binlerce başka aday sıralanıyormuş gibi omuz silkiyor. "Hayır dersen, cömert bir tazminat paketi, parlak bir tavsiye mektubu ve telefon görüşmesinden hiç bahsetmeden gitmene izin vereceğim."

Bu bir rahatlama, ama beni rahatlatmaya yaklaşıyor.

"Ama eğer evet dersen..." Gözleri koyu, sıvı bir altına dönüşüyor. "Kesinlikle zaman ayırdığınıza değecek. *Pek çok yeteneğim var* Bayan Carson ve bunlar sadece işle sınırlı değil."

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Eminim görüyordur.

Deri koltuğuna yaslanıyor. "Bu tamamen sana bağlı."

Kucağımdaki sözleşmeye bakıyorum. Bu hiç **d e** küçük bir karar değil.
"Bunu düşünmek için biraz zaman alabilir miyim?"

"Bugün izin alabilirsin. Cevabınızı yarına kadar bekliyorum."

Bana pek fazla zaman tanımıyor ama sanırım ikimiz de daha fazla zamanın sadece kafamı karıştıracığını biliyoruz. Belki böylesi daha iyidir.

"Bir şey daha Bayan Carson." dediğinde ayağa kalkmaya

başladım. Donup kaldım, kığım koltuğun üzerinde asılı kaldı.

"Evet?"

"Bu ikimizin arasında kalacak." Yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. Yönetim kurulu odasında, onu sorgulayacak kadar aptal birine saldırmadan hemen önce yüzündeki o ifadeyi görmüştüm. "Eğer sözleşmeden kimseye bahsedersen, anlaşma iptal olur. Koruma yok, tavsiye yok, emeklilik maaşı yok.

-Ve bir daha herhangi bir görevde çalışma şansınızı tamamen yok etmek için her türlü imkâna sahibim. Yeterince açık olabildim mi?"

Sertçe yutkunuyorum. "Crystal."

"Güzel. O zaman gidebilirsin."

Normal vedalaşma rutini. Telefonunu eline alıyor, bakışları düşüyor ve bir anda hiç kimse olmaya geri dönüyorum. Birkaç dakika önce bana seks teklif ettiğini kimse tahmin edemezdi. *Sözleşmeli* seks için.

İşlemem gereken çok şey var.

Eşyalarımı toplayıp binadan çıkarken en son ne zaman izinli olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Hâlâ boş bir gün gibi hissetmiyorum; göğsümün üzerinde bir ağırlık varmış gibi geliyor. Her geçen dakika daha da ağırlaşan bir ağırlık.

Metroyla Central Park'a gidiyorum ve gölgeli bir köşede bir bank buluyorum. Sözleşme dosyasını çıkarıp kapağına bakıyorum ve okumaya başlamak için güç topluyorum. Sonra, iç çekerek, daldım.

Yirmi dakika sonra, giderek artan bir baş ağrım ve beni iki ucundan çeken bir pro-con listem var.

Profesyonel: Para inanılmaz. Her günün her saniyesinde bu kadar çok endişelenmeden çocuklarla gerçekten ilgilenebilirim.

Eksi: Para karşılığında seks takası yapmış olurum.

Artı: Kredileri daha hızlı ödeyebileceğim.

Con: Ruslan Oryolov olası mafya bağlantıları olan nüfuzlu bir adam. Hepsi söylenti ama bence ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Artı: Ayrıca olası mafya bağlantıları olan çok, çok, *çok* çekici ve nüfuzlu bir adam.

Con: O bir pislik.

Artı: Muhtemelen yatakta *harika* olan bir pislik.

Anlaşmanın Gizlilik bölümüne sonsuzluk gibi gelen bir süre baktıktan sonra sözleşmeyi kapatıyorum.

Ruslan'ın sözde mafya bağlantılarına dair söylentilere inanılacak olursa, çocukları tehlikeye atmış olurum. Bu çok büyük bir risk gibi geliyor. Bu yüzden sözleşmeyi çantama geri koyup ayağa kalktığımda kararımı vermiş gibi hissediyorum.

Bu benim kabul edemeyeceğim kadar çılgınca, pervasızca ve delice bir anlaşma. Kendimden bu şekilde ödün veremem ve bu kararın çocukların hayatlarını etkilemesine izin veremem. Güvende olmaları daha önemli değil mi?

Tamamdır. Tamamdır. Karar verildi. Sonsuza dek elveda, Ruslan Oryolov.

Peki neden bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum?

RUSLAN

Emma'nın kolunun altına sıkıştırdığı sözleşmeyle ofisimden çıktığı saatten yedi dakika yirmi üç saniye sonrasında beri kafamda tek bir soru dolaşıyor.

Teslim olacak mı?

Beni direkt reddetme ihtimali var. Buna hazırlıklıyım. Hazır olmadığım şey ise onun kapımdan temelli çıkıp gittiğini düşündüğümde içimde oluşacak mide bulandırıcı çalkantı.

Bu da saçmalık tabii ki. Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde tek bir kadından bana ne? Şu anda masa sandalyemi ofisimden dışarı fırlatabilir ve aşağı inerken bir düzine istekli müşteriye çarpabilirim. Aşk hayatı sözleşmemin tek bir satırını bile okuma zahmetine katlanmadan imzalayacak bir düzine hevesli *evetçi*.

Düzeltilme: Aşk hayatım değil, *seks* hayatım. Aşka karşı bir ilgim yok. Bu kararı on üç yıl önce, bir kadını sevmenin bana nelere mal olacağını gördüğümde verdim.

Asistanım olmadığı için akşamı amaçsızca geçirdim. Hayatımı düzene sokacak Emma olmadan, takvimimdeki her şeyi iptal ettim ve yarın bana hangi cevabı getireceğini takıntı haline getirmekten başka bir şey yapmamak için boş bir zaman bloğunu temizledim.

Bu yüzden babam ve amcam ofisime girdiğinde dikkatimin dağılmasına sevindim. İkisi de Bane Corp'un çalışan üyeleri.

bina, ancak ikisi de aslında çok sık gelmeye zahmet etmiyor.

Meşruiyet görüntüsünü korumanın sırrı da budur: Bazen bazı şeylerin gerçekten meşru olması gerekir.

"Asistanın nerede?" Vadim Amca masamın karşısındaki sol sandalyeye oturarak soruyor.

"Hastalık izni alıyor."

Babam Fyodor masamı tarıyor. "İki yardımcın olmalı. Tam da böyle bir durum için." Rusçası hiç de ince olmayan amcamın aksine, sadece hafif bir aksanı var.

"Yetkin *bir* asistan bulmak yeterince zor. İki tane bulmayı hayal bile edemiyorum." Emma hakkında düşünmek zorunda olduğumdan daha fazla konuşmak istemiyorum, bu yüzden konuyu yumuşak bir şekilde değiştiriyorum. "Akşam yemeğine ne dersin? Kirill buraya geliyor. Bizim için bir şeyler alabilir."

Kirill'e mesaj atıp yemek getirmesini söylüyorum. Sonra dikkatimi yaşlı Oryolov kardeşlere veriyorum.

Vadim altmış beş yaşında olmasına rağmen hâlâ dinç. Delici mavi bakışları, babamın *pakhan* ve Vadim'in de onun yardımcısı olduğu eski günlerden kalma bir tehdit dokunuşu taşıyor.

Öte yandan, kardeşinden sadece beş yaş büyük olan Fyodor, yaşının her zerresine benziyor. İnsanlar zamana gençliğin sinsi hırsızını diyor, ama hepsi yanılıyor. Hırsız olan zaman değil, kederdir.

"Siz ikiniz neden bugün kapımın önünü karartıyorsunuz?"

Önce Vadim konuşuyor, ki bu garip. Bir zamanlar Vadim, Fyodor söz vermeden oturmazdı bile. Ama bu farklı bir zamandı, farklı bir *pakhan*.

"Başka bir müşteriyle anlaştık. Williamson gibi bir şey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Basketbol oyuncusu mu?"

"İşte bu." Vadim'in sesinde kendini beğenmiş bir memnuniyet notası var.

"Önceki güvenlik şirketinden memnun değildi. Bane Corp'a girdi."

Bu kolayca on milyon dolarlık bir hesap ama ben sadece başımı sallıyorum. Amcamın övgüyü hakaret olarak gördüğünü uzun zaman önce öğrendim. Daha doğrusu, *benden* gelen övgüleri hakaret olarak görüyordu. Onun gözünde emirleri vermesi gereken kişi kendisiydi. *Pakhan* mantosunu giymesi gereken kişi oydu.

Ancak Fyodor kazanın ardından onu pas geçmeye karar verdiğinde kısa süreli bir kazaya uğradı. Onun yerine, yirmi bir yaşında tacı ben devraldım ve amcam da benim arkamda sıraya girmek zorunda kaldı. Ama sıraya girdi, çünkü kimse bir *pakhan*'ın kararına karışamaz.

Kirill yemeğimizle içeri girdiğinde açlıktan ölüyordum. Paket servis kutularını masamın üzerine yayıyoruz ve yerken sessizliğe gömülüyoruz.

Yüzümü pide ve döner ile dolduruyorum ve Emma'yı düşünmemeye çalışıyorum. Ama sohbet yarım düzine aynı derecede alakasız konu arasında dönüp dursa da, aklım sürekli ona kayıyor. Bugün ekstra derli toplu görünerek geldi. Muhtemelen dünkü göz kamaştırıcı profesyonellik eksikliğini telafi etmek niyetindeydi. Yüksek topuklu ayakkabılar, yosun yeşili bir etek, boğazında ucuz bir deri gerdanlık. Saçları o kadar sıkı toplanmıştı ki, sırf onu dizginlemek için saçlarını topuzdan ayırmak istedim.

O dolgun, kırmızı lekeli dudaklarıyla bana mırıldanacağı iğrenç şeyleri hayal edebiliyorum. *Cezalandırın beni, Bay Oryolov. Becerin beni. Ne isterseniz yapın, efendim.*

Kirill parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor. Fantezi dağılıyor. "Hey, kardeşim? Nereye gittin?"

"Sadece fırlatma ile meşguldüm." Tabağımdaki son ete odaklanıyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Bunun seni tüketmesine izin vermemelisin," diyor Vadim bilgece. "Hep çalışmak ve hiç oynamamak sıkıcı bir *pakhan* yapar."

Bugünlerde kızgınlığını iyi saklıyor, ancak unvanımdan doğrudan bahsettiği her seferinde ses tonundaki ince çizgide bunu hala duyuyorum.

"Venera başarıyla fırlatıldıktan sonra oynamaya odaklanacağım."

Fyodor bana bakıyor, dudakları konuşmaya hazırlanırken aniden kapanıyor. Her yıl daha da içine kapanıyor gibi görünüyor.

Hayaletler tarafından rahatsız edilmek için hayaletlere inanmak zorunda değilsiniz.

Vadim çıplak, yağlı parmaklarıyla bir parça daha döner almak için uzanıyor. "Oynamak iyidir. Daha iyisi ne biliyor musun? *Sikişmek*. Ve kimseyi becermek bir karıyı becermekten daha kolay değildir."

Kirill neredeyse kızarmış tavuğunda boğuluyordu. Amcamı sinirli olmayan bir bakışla süzüyorum. Beni sinirlendirmesine izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum. "Evlilik benim için söz konusu değil."

Vadim sanki anlayamayacak kadar aptalmışım gibi iç geçiriyor. "Sorumluluklarından sonsuza dek kaçamazsın Ruslan. Varislere ihtiyacın var. Bunu gerçekleştirmenin tek bir yolu var."

Biramdan bir yudum alıyorum ve cevap vermeden önce bekliyorum. "Hala zaman var."

"Gençken hayatın sonsuz olduğunu düşünürsünüz. Ama öyle değildir. Mirasını bir an önce güvence altına almak daha iyidir." Çenem sıkıştı ama Vadim uyarıyı dikkate almadı. "Bir varis iyidir. İki, üç, dört varis daha da iyidir. Bak Fyodor'a ne oldu: İki varisi vardı ve birini kavşaktaki kırmızı ışıktaki kaybetti."

Bu sözlerin onu ne kadar yaraladığını anlamak için babama bakmama gerek yok. Bu kaybı on üç yıl boyunca üzerinde taşıdı. Vadim'in bu konuyu bu kadar gelişigüzel açması beni öfkeliyor. Bu konuyu açması bile.

Babamın araba kazasından sonra nasıl çözüldüğünü herkesten çok o gördü.

"En azından Otets'in çocukları *vardı*. Bratva'ya ne kattın amca?"

Vadim irkilerek geri çekilir, soluk mavi gözleri parlar. Fyodor beceriksizce boğazını temizliyor. Kirill koltuğunda kaymaya devam ediyor.

Uzun süre kimse bir şey söylemiyor.

Sonunda Vadim sessizliği bozar. "Seni üzdüm. Özür dilerim."

Fyodor ikimizin arasına bakıyor. Bir yandan, kardeşini tersleyen oğluyum. Diğer yandan, ben onların *pahkan*'ıyım ve bu beni diğerlerinden ayırıyor. Hayır, beni *üstün* kılıyor.

Sonunda babam bakışlarını indirdi ve meseleyi Vadim'le bana bıraktı.

"Bir mirası güvence altına almanın başka yolları da var," diye homurdandım. "Bunu herkesten daha iyi anlamalısın."

Ona zeytin dalı uzatıyorum ama o hâlâ koltuğunda kıvranıyor ve dişlerini gıcırdatıyor. "Hayır, bu doğru; mirasım bir varise bırakılmayacak." Konuşurken gözlerime bakmıyor. "Genç bir adamın hatası. Yaşlı bir adamın pişmanlığı."

"Amcan sadece sana bilgeliğinin faydasını göstermeye çalışıyordu, Ruslan." Fyodor'un sözleri yumuşak.

İçimi çektim ve vazgeçtim. Şu anda yapmak istediğim son şey amcamla küçük şikâyetleri yüzünden didişmek. "İş ve Bratva ile ilgili her konuda bilgeliğine açığız amca. Senin fikirlerine değer verdiğimi biliyorsun."

Vadim alaycı bir şekilde gülümsüyor. Tam olarak ne demek istediğimi anlayacak kadar zeki. *Özel hayatım hakkındaki fikirlerini kendine sakla.* "Elbette *Pakhan*. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman burada olacağım."

Fyodor anı yakalar ve ayağa kalkar. "Eve gitmeliyiz. Bahçemden çok uzun zamandır uzaktaydım."

Kirill onlara çıkışı gösteriyor. Onlar gittikten sonra, masamın üzerindeki yemek kapları dağınıklığına bakıyorum. Normalde bu, Emma'ya halletmesini emredeceğim bir şeydi. Alnındaki damarın sinirden zonklamasını izleyerek eğlendiğimi gizlerdim. Bacaklarını açıp onu boş kartonların üstünde becerirsem muhtemelen o damarı tamamen yok edebilirdim. Durmam için yalvartabilirdim. Gerçi çok yalvarması gerekecekti...

Hay sikeyim. O küçük sireni kafamdan atmam lazım.

Ama Vadim'le yaptığım konuşma beni düşündürdü. Evlilik kesinlikle yapılacaklar listemde değil. Mirasçılar listede olabilir, ama çok çok altlarda. Bu da zamanım var demek. Küçük asistanımla harcayacak zamanım. Onun tadını çıkarma zamanı

ne zaman istersem, nerede istersem, hangi pozisyonda istersem.
Beklentilerin rahatsızlığı *olmadan*.

Ama önce evet demesi gerekiyor.

EMMA

Daireye vardığımda, aslında kararım hakkında yarı yarıya iyi hissediyorum.

Elbette, bir sonraki maaşımın ne zaman yatacağını bilmemek kolay olmayacak, ancak başka bir iş bulana kadar bizi idare edeceğini umduğum son bir cankurtaran salım kaldı.

Her şey yoluna girecek, Emma. Olacak-

Sonra benim olması mümkün olmayan bir dairenin kapısını açıyorum. Çünkü burası tam bir karmaşa. Burası benim olamaz, daha bir gün önce baştan aşağı temizledim. Yanlışlıkla komşunun evine mi girdim?

Ama sonra-

"Em teyze!"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum ve Reagan ile Caroline bana doğru gelirken kollarımı açıyorum.

"Hey, sizi küçük canavarlar." İkisini de yakalıyorum, her birinin kolunun altında bir çocuk var ve sertçe sıkarak onları yerden birkaç metre yukarı kaldırıyorum. Reagan ciyaklıyor, Caroline kıkırdıyor ve ben umutsuzca gözyaşlarına boğulmamaya çalışıyorum.

Bir şeyin yok. Sadece stres konuşuyor.

Oturma odası tam bir felaket. Kutuladığım oyuncaklar bir kez daha sandıktan çıktı, giysiler ve kitaplar her yerde ve her yer cips tozuyla kaplı

zemini kaplıyor. Halıdaki parlak turuncu lekeye bakılırsa, buradaki suçlunun Cheetos olduğunu tahmin ediyorum.

"Peki kim bana burada neler olduğunu anlatmak ister çocuklar?" Onları serbest bıraktığımda soruyorum.

Reagan görünüyor etrafında ve yaşamak oda Gururla. "Josh vardı için ev ödevini bitir, biz de Twister oynadık."

"Twister?"

Reagan'ın başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Evet, Phoebe Teyze Oakloma'da bunlardan olduğunu söyledi."

"Hatırlat da bunun için Phoebe teyzeme teşekkür edeyim. Baban nerede?" "Başı ağrıyor." Caroline suratını astı. "Demek dinleniyor."

Doğru. "Baş ağrısı." Ben'in şifreli kelimelerinden biri daha. "Baş ağrısı" "akşamdan kalma" anlamına geliyor, tıpkı "iş fuarı"nın "mutlu saatler" ve "doktor randevusu"nun "biram bitti, bu yüzden daha fazla almak için bodega'ya gittim" anlamına gelmesi gibi.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım içimden, "saat altı bile değil." "Emma Teyze! Seninle Twister oynayabilir miyiz?"

"Bunun yerine Post-Apokaliptik Temizlik Ekibi oynamaya ne dersiniz?"

Reagan beni yuhalamaya başladı, gerçi "post-apokaliptik" in ne anlama geldiğini bilmediğinden eminim ve Caroline kanepede zıplamaya başladı, sürekli "hayır" şarkısını söylüyordu.

Mutfığa doğru çekilirken başım dönüyor. "Tanrım, bu koku da ne?"

Burnumu takip ederek ocağa gidiyorum ve en sevdiğim Betty Crocker tavamı kalın bir yanık çamur tabakasıyla kaplı buluyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile ne olduğunu çözemedim. Duman alarminin çalmadığına şükretmeliyim çünkü ev sahibesi böyle bir şey olduğunda her zaman yaygara koparır, ama tek düşünebildiğim, *boşa giden elli dolar* olduğu.

"Kendi başınıza yemek yapmayı denediniz mi?" Beni mutfığa kadar takip ettiklerinde kızlara soruyorum.

"Aç olduğumuzu söyledik, babam da bize yemek yaptı" diye açıklıyor Caroline. Tahmin etmeliydim. Bunun her yerinde Ben'in parmak izleri var.

"Evet, ama tadı iğrençti," diye ekliyor Reagan, düğme burnunu o kadar sıkıyor ki neredeyse kayboluyor. "Biz de çöpe attık."

"Siz hiç bir şey yemediniz mi?"

Caroline masaya yaslanarak dengesini sağlıyor ve bacaklarını arkaya doğru atıyor. "Josh bize fıstık ezmesi ve peynirli sandviç yaptı."

"Ama bu çok uzun zaman önceydi," diye yakınıyor Reagan. "Yine acıktım."

Tencereyi alıp suyla dolduruyorum ve ıslanması için lavaboya bırakıyorum. Belki kurtarmak için bir umut vardır. "Bakalım akşam yemeği için buzdolabında ne var, olur mu?"

Geçen hafta yaptığım alışveriş listesinin hâlâ buzdolabının üzerinde durduğunu fark ettim. *Aman Tanrım, hitler gelmeye devam ediyor.* "Baban bugün markete gitti mi?"

İki kız da hep bir ağızdan başlarını sallarlar. Caroline omuz silkerek, "Meşgul olduğunu söyledi," diyor.

Dişlerimi sıkarak buzdolabını açıp içine bakıyorum. Atmayı ihmal ettiğim bayat yemek artıklarından başka bir şey yok.

Ve bira. Çok çok fazla bira.

Eğer Sosyal Hizmetler bugün gelirse, mahvolurum.

Akıl sağlığımın yavaşça elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. "Tamam, biliyor musun? Bugün pizza yiyeceğiz."

Onları mutfakta tezahürat yaparken bırakıp çantamı almak için oturma odasına geri dönüyorum. AmEx kredi kartım cankurtaran salı hesabıma bağlı ve eğer bir cankurtaran salına ihtiyacım oluyorsa, o gün bugündür.

Cüzdanımı karıştırıyorum ama her zaman sakladığım yer boş. "Hm. Bu nereye gitmiş olabilir ki...?"

"Em teyze?"

Kafamı kaldırdığımda Josh oturma odasının girişinde, üzerinde kendisine çok dar gelen bir tişörtle duruyordu. *Onları en son ne zaman yeni kıyafetler için alışverişe götürdüm?*

"Hey, dostum. Gümüş kredi kartımı gördün mü?" Kaşlarını çattı. "Her zaman cüzdanında."

"Biliyorum." Kartı en son ne için kullandığımı hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Cüzdanıma geri koymayı mı unutmuştum? Sonra aklıma geldi: Bahar dönemi için okula dönüş alışverişi. Çocukların hepsinin yeni klasörlere ihtiyacı vardı. Mutfak masasında oturup Sosyal Hizmetler'le telefonda konuştuğum ve maaşın ne zaman gönderileceğini sorduğum belli belirsiz bir anım var...

"Ben içeri girdi."

Josh'un kafası karışmış görünüyor. "Ha? Peki ya babam?"

Ona sırtımı dönüp Ben'in odasına doğru koşuyorum, kalp atışlarım hızla yükseliyor. Kapı açıldığında Ben irkilerek doğruldu, kurumuş salyası ağzının bir köşesinden çenesine doğru bir iz bırakıyordu.

"Nerede o?" Neredeyse çığlık atacaktım.

Bana göz kırpmıyor, gözleri uyuklu bir şekilde dönüyor.

"Ha? Ne?" "Kredi kartım, Ben. Nerede o?"

Gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çaktı. Şüphelerimi doğrulamak için tek gereken buydu: O aldı.

Ona cehennemini yaşatmak için ağzımı açıyorum ama bunu yapamadan Reagan'ın acınası küçük sesi arkamdan yükseliyor. Vücudunun yarısı kapı çerçevesinin arkasında saklı ve o büyük, güzel gözleriyle bana bakıyor.

"Babama kızgın mısın?"

Caroline, Josh'un arkasında duruyor ve en az kız kardeşi kadar üzgün görünüyor. *Kendine hakim ol, Emma. Çocuklar için.*

Ama ben bir şey söyleyemeden Josh araya girdi. "Em teyze kızgın değil. Sadece babamla konuşmaya ihtiyacı var. Hadi, gidip odamda saklambaç oynayalım."

Param olsaydı, o çocuğa mağazadaki her ayakkabıyı alırdım. Kapıyı kapatıp Ben'e ters ters bakmadan önce Josh'un kız kardeşlerini uzaklaştırmasını bekliyorum.

"*Nerede*, seni... seni... seni *pislik*?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Genelde isim takan biri değilimdir. Ama bazı insanlar vardır, içinizdeki iyiliksever insanı, iyilik kalmayana kadar tekmelerler. O da onlardan biri.

"Sakin ol. O kartı zar zor kullanıyorsun-"

"Çünkü *acil durumlar* için," diye çıkıştım. "Ver onu bana. Şimdi."

Tökezleyerek ayağa kalkıyor. Karnı son birkaç ayda iki katına çıkmış gibi görünüyor. Geri kalanımız solup gidiyor, ama Ben her yöne sızmaya devam ediyor.

"Lanet olsun Ben, leş gibi kokuyorsun!" Tek kişilik yatağının karşısındaki raflara doğru sendeleyerek yanımdan geçerken kenara çekilerek haykırıyorum. "Market parasını buna mı harcadın? Daha fazla içkiye mi?"

"Nesin sen, alkol polisi mi? Zor bir geceydi, tamam mı?" Elini en üstteki rafa kaydırıyor ve kartı çıkarıyor.

"Tanrıya şükür." Onu elinden kaptım. "Lütfen bana bunu daha fazla alkol almak için kullanmadığını söyle."

"Tabii ki hayır." "Knicks biletleri için ihtiyacım vardı." dediğinde rahatlamış bir nefesin ortasıydım.

Donup kaldım. "Pardon, *Knicks* biletleri mi dedin?"

Aylardır görmediğim kadar geniş sırtıyor. "Sezonluk bilet, bebeğim. Saha kenarından."

Karnım zonkluyor. Vücudumdaki her organ yerinden oynamış gibi hissediyor.

İşte cankurtaran botum gidiyor.

"Ben... Nasıl. Ne kadar. Yaptın. Harcadın? Harcadın?"

Alnı birbirine çarpıyor. "Yani, onlar birinci sınıf biletler, Emma. Ucuz değillerdi."

Ona doğru bir adım attım. "Ne kadar? Bir rakam istiyorum."

"Yirmi bin."

Çenem açıldı. Gözlerim yuvalarından fırladı. İlk ve tek düşüncem "*Öldür onu*" oldu. Bazı cinayetler haklıdır, değil mi?

"Basketbol için yirmi bin dolar," diye nefes nefese kaldım. "Ben, seni aptal. Bu

O. O benim bütün paramdı. Tüm birikimim. Tüm birikimimiz."

Omuz silkiyor, kan çanağına dönmüş gözleri dalgalanıyor. "Drama kraliçesi olma. Havalı bir işin var. Bane Corp., değil mi? O şirket çalışanlarına iyi para ödüyor."

"Ancak masraflarınız bir... bir... *gemi* dolusu olduğunda bir *gemi* dolusu bile yeterli değil!" Kapıya doğru dönüyorum. "Arayıp o biletleri iade ettireceğim!"

"Uh..."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, gözlerim korkuyla kısılıyor. "Sakın söyleme. Sakın söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleme."

"İade edilemezler."

Sienna hayatta olsaydı nasıl bir adam, nasıl bir *baba* olurdu diye merak ederek kayınbiraderime bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bir adım öne çıkacağına inanmak istiyorum. Kederin onu görev bilincinden, sabrından ve çocuklarına olan sevgisinden mahrum bıraktığına inanmak istiyorum.

Ama Sienna ölmeden önce bile işaretler vardı.

Ben işten sonra eve döndüğünde hiçbir işe yaramıyordu. Sienna koşturup yemek hazırlarken, çocuklarla ilgilenirken, evi toplarken o gömleğinin düğmelerini açmış, elinde birayla kanepede otururdu. *Yorgunum, bebeğim. Uzun bir gün çalıştım.* Sienna'nın da çalıştığı hiç aklına gelmemişti.

Yine de komik, o anda bu şeyler çok önemsiz ve küçük görünüyordu. Ancak geriye dönüp baktığımızda uyarı işaretleri kırmızıya dönüşüyor.

Ben hakkında söyleyebileceğim tek iyi şey: kız kardeşimi sevmesiydi. Ve bunun için son üç buçuk yılını onun eksikliklerini tamamlayarak geçirdim.

"Bu kadar bencil olma, Em."

"*Ben* mi?!" Ona bakakaldım. Kendimi kaptırmamam gerektiğini biliyorum ama sinirlerim gergin, sabrım da öyle.

"O lanet para orada öylece duruyordu!"

"Bütün *mesele* de bu zaten! Gerçekten ihtiyacımız olana kadar orada durması gerekiyordu. Ki ihtiyacımız var!"

Gözlerini deviriyor. "Tam da benim basketbol biletlerine ihtiyacım olduğu sırada senin o paraya ihtiyacın olması ne kadar da uygun."

"Hayır!" Tersledim. "Basketbol biletlerine *ihtiyacın* yok; onları *istiyorsun*. Arada çok ama çok büyük bir fark var. Josh'un yeni bir çift ayakkabıya *ihtiyacı var*, ama şimdi senin sayende alamayacak. Beni umursamadığını anlıyorum ama ya çocukların Ben. Onlar ne olacak? Ne olmuş onlara?"

Gözleri odanın içinde geziniyor ve yüzü neredeyse pişmanlık duyuyormuş gibi asılıyor. Sonra, tam uzaktan da olsa yardımcı olacak bir şey söyleyeceğini düşündüğümde...

Geğiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Tamam," diye nefes alıyorum ve isteksizce gözlerimi açıyorum. "Olacak olan şu. Bir iş bulacaksın. Bana evde ve çocuklarla ilgili yardım etmeye başlayacaksın. *Ağırlığını koymaya* başlayacaksın."

Arkasını dönüp eğildi ve kıllı kışının çatlağını istemediğim bir şekilde görmemi sağladı. Sonra elinde birayla doğruldu.

"Oh, harika." Alaycı bir şekilde alkışlıyorum. "Bir bira daha. Önceliklerini sıraya koyduğuna sevindim."

Kapağı açıyor ve bir yudum

alıyor. "Ben! Beni duydun mu?"

Gözlerimin içine bakmadan önce birasından uzun bir nefes alıyor. "Hayır."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Hayır mı? Hangi kısmına hayır?"

"Hepsine hayır. Artık bir anlamı yok." Konuşurken dudakları titriyor, ama sempati duyma noktasını çoktan geçtim. Burada varilin dibini kazıyorum.

"Önemli olan üç *çocuğun*, Ben." Omuz

silkiyor. "Onlar sana sahip."

"Ben-"

"Ve o çocukları korumak için elinizden gelen her şeyi yapacağınızı biliyorum."

Bu neden bir tehdit gibi hissettiriyor?

"Ben de dışarı çıkıyorum."

Bira kutusunu da yanına alarak beni itti. Birkaç saniye sonra kapının çarptığını duyuyorum. Ben içkinin baskın kokusunu da yanında götürdüğüne göre, onun yerine kirli çorap ve küflü halı kokusu alıyorum.

Odasından geri çıktım ama kapının nerede olduğunu yanlış değerlendirdim ve onun yerine duvara çarptım. Beni yere indirmesine izin veriyorum, dizlerime kadar yerde bir su birikintisinin içine kayıyorum. Bu yükseklikte daha kötü kokuyor ama koku sorunlarımın en küçüğü.

Birdenbire, çantamdaki sözleşme ilk düşündüğüm kadar radikal bir fikir gibi görünmemeye başladı. Aslında, yedek bir cankurtaran salı gibi hissetmeye başladım.

Çocuklara bakabilirdim. Kendim için de küçük bir şey alırdım.

Belki de bu umutsuz bir seçim değildir.

Belki de bu bir seçim değildir.

Elimde kalan tek seçenek bu olabilir.

EMMA

Evet, tamam, onun için
giyindim. Ama bu benim için
de.

Üzerimdeki ipek kırmızı bluz, bunu yapabileceğimi hissetmek için
ihtiyacım olan güven aşısı. Normalde ofiste giyeceğimden bir santim daha
uzun olan siyah topuklu ayakkabılar da öyle. Elbette bugün kırmızı bir
dudak tercih ettim ve profesyonel hayatımda ilk kez saçlarımı açık bıraktım.

Asansör kapılarındaki puslu yansımama bakıyorum, karnımın çukurunda
gergin kelekler uçuşuyor. Bunu bekliyordum. Beklemediğim şey ise
benim kadar *heyecanlı* olmaktı. Bütün sabah fantezilerle oyalandım.

*Beni masasına mı oturtacak? Dizlerimin üstüne mi yatıracak? Ya da belki
üzerime çıkar. O ağzı, insanlara hayat tercihlerini sorgulatmaktan başka
bir işe yarıyor olmalı.*

Ruslan'ın ofisine doğru ilerliyorum, sözleşme çantamda bir delik açıyor.
Dün gece geç saatlerde Ben'in bira kutularından birini tutarak
imzaladığımdan beri çok daha ağır geliyor. Aslında hepsini içmemiştim;
sadece noktalı yere imzamı atmadan önce biraz sıvı cesarete ihtiyacım
vardı.

Koridorda Katie Miller'ın yanından geçiyorum. Beni görünce iki kez baktı.
"Vay canına, kızım! Saçların açıkken bambaşka biri gibi görünüyorsun."

Kendimden emin bir şekilde gülümsüyorum. "Bugün yeni bir şey
denemek istedim." "Sende işe yarıyor."

Katie'ye minnetle gülümsüyorum, sonra Ruslan'ın kapısına dönüyorum. Bu kez kapısının önünde duraklamıyorum. Eğer durursam, asla içeri giremeyebilirim.

Masasında ayakta duruyor, telefonda biriyle konuşurken vücudu şehir manzarasına doğru eğilmiş. "... daha fazla denek bul. Gerekirse saat başına fiyatı artırın. Güvende olmak için birkaç deneme daha yapılmasını istiyorum... Tamam. Evet. Bana haber ver."

Tom Ford takımlarından birini giyiyor. Koyu kahverengi saçları, zengin mavi yakasının üzerinde çocuksu bir şekilde kıvrılıyor. Omuzları da kolları gibi korkutucu derecede büyük görünüyor.

Beni kaldırıp etrafa fırlatmak için daha iyi.

"Bayan Carson."

Bana döndüğünde irkiliyorum. Bakışları kıyafetimin üzerinde geziniyor ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Gözleri kararıyor. Ve oyalanıyorlar.

Sikini dudaklarımın arasından geçirmenin nasıl bir his olacağını mı düşünüyor? Belki de eteğimin altında ne giydiğimi merak ediyordur.

Çantamdan sözleşmeyi çıkardım. "İmzaladım."

Başlığı gömmek için iyi bir yol, Emma.

Hiç şaşırمامış gibi başını sallıyor. Sonra masasına oturur ve dizüstü bilgisayarına odaklanır.

Muhtemelen beni masada becermeden önce bir e-postayı bitirecek. Belki de sandalyesine tırmanıp onu sikmem gerekecek. Ya beni pencereye çıkarmak isterse? Tüm Manhattan'a iyi bir gösteri sunmak için?

Düşüncelerim o kadar kontrolden çıktı ki, zaten ateşli ve hazırım. En son ne zaman *bu kadar* tahrik olduğumu hatırlamıyorum bile. Tek bildiğim, bunu başlatmaya nasıl karar verirse versin, iyi olacağı. Ben çok hazırım-

"Masama bırak."

Um... ne?

Yazmaya başlıyor, parmakları klavyenin üzerinde etkileyici bir hızla uçuyor. O parmakların içinde ne kadar hasar verebileceğini merak ediyorum.

"Buraya mı bırakayım?"

Bana doğru bir bakış bile atmadı. "Masanın üzerinde, evet." "Uh, tamam. Gideyim mi?"

Yine bana göz ucuyla bile bakmadı. "Programım kendi kendini ayarlamayacak Bayan Carson."

Hayal kırıklığımı yutuyorum -bu noktada, her şeyden çok kafa karışıklığına dayanıyor- ve masama geri dönüyorum.

Ne oluyor be?

Kendimi bir masanın üzerine yayılmak yerine arkasında otururken bulmak tam bir akıl tutulması. Zihinsel, ruhsal ve duygusal olarak kendimi şeker bebek görevlerine hazırlamışken, kendimi tekrar kişisel asistanın kafa yapısına sokmak daha da zor.

Kapısına bakıp duruyorum, beni ofisine geri çağırmasını bekliyorum. Ya da belki beni fotokopi odasına veya tuvalete göndermesini, böylece beni orada tuzağa düşürüp canımı cehenneme çevirmesini.

Dahili telefonumdaki küçük yeşil ışık yanıp sönüyor. Ruslan'ın direkt hattı.

Oluyor işte. Sakin ol.

Beş Mississippi'ye kadar sayıyorum ve açıyorum. "Evet, Bay Oryolov?" Az önce masasına bıraktığım sözleşmeye rağmen ona başka bir şekilde hitap etmek garip geliyor.

"Saat üçteki toplantımı dörde ertele."

Telefonu hemen kapattı ve ben de ölü havayla baş başa kaldım. İyi tarafından bakarsak? Kukum sonunda sürekli zonklayarak dikkatimi dağıtmayı bıraktı.

O kadar da parlak olmayan tarafta mı?

Bu iç çamaşırını boşuna giymişim.

EMMA

Ruslan ofisinden çıktığında, çocukların saçma sapan pahalı yarı zamanlı dadısı Amelia'ya mesaj atıp, gerekirse daha geç saatlere kadar kalıp kalamayacağını soruyorum.

"Bayan Carson."

Telefonumu bıraktım ve ayağa kalktım.

"Evet, efendim." "Akşam yemeği. 8:30."

Hafifçe panikleyerek masamın kenarındaki programa bakıyorum.

"Planlanmış bir şeyiniz yok. Bana ihtiyacın var mı?"

İç çekiyor. "*Sizi yemeğe davet ediyorum, Bayan*

Carson." "Oh."

Oh!

Tek kara kaşını kaldırıyor. "Bana katılmakta özgür müsün, değil misin?"

Ses tonu, eğer onu reddedersem başka seçenekleri de olduğunu gösteriyor. Telefonumu çeviriyorum ve az önce Amelia'dan aldığım mesajı gözetliyorum. ***Ne güzel!*** Bugün ilk gerçek molammış gibi hissediyorum.

"Evet! Evet, özgürüm."

Başını salladı. "Beş dakika içinde aşağıda buluşalım."

Asansörde kaybolduğu anda dosyaları, kağıtları, not defterlerini ve kalemleri masamın çekmecesine geri atıyorum, çantamı kapıyorum ve kışımı kaldırıp tuvalete gidiyorum.

Makyajımı tazeliyorum ve baştan çıkarıcı kırmızı rujumdan bir kat daha sürüyorum. Parfümümü de yanıma almayı unutmadığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Son birkaç pufu kalmış olsa da boynumun yanlarına ve bileklerimin önüne birer fıs sıkmayı başarıyorum. Sonra bluzumun üst düğmesini açıp sütyenimi ve dekoltesini gösterdikten sonra Ruslan'la buluşmak üzere aşağıya iniyorum.

Çoktan Bane gökdeleninin hemen önüne park etmiş devasa siyah cipin arkasına binmiş. Ben yaklaşırken kapı kendiliğinden açılıyor.

İçeri girdiğimde Ruslan telefonu ile konuşuyordu. Avucuyla aracın tavanına vurmaktan dışında varlığını kabul etmiyor. O bunu yapar yapmaz, kaldırımdan hızla uzaklaşıyoruz.

Sonraki on üç dakikayı ona kaçamak bakışlar atarak ve sessizliği bozup bozmamam gerektiğini düşünerek geçiriyorum. Spoiler uyarısı: Yapmadım.

SUV, parlayacak kadar beyaz, uzun ve ince bir binanın önünde durur. *Eleven Madison Park*. Buranın lobisine adım atmak için bile üç aylık bir bekleme listesi olduğundan eminim.

Dışarıdan olduğu kadar içeriden de etkileyici. Çift yükseklikte tavanları ve işlemeli halılarla kaplı mozaik zemini olan büyük simetrik bir odaya giriyoruz. Asılı sarkıt lambalar, mavi-gri ve bakır toprak tonlarının bir karışımı olan döşemeli mobilyaların nötr renk paletini aydınlatıyor.

Bu yerle ilgili her şey beni korkutuyor. Bize restoranın arka tarafındaki özel odayı gösteren küçük siyah elbiseli uzun bacaklı sarışın da dahil.

Kapı hostesin arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve genel yemek alanının gürültüsü azalıyor. Isı anında vücuduma yayılıyor.

Ruslan geçip gidiyor. "Oturalım mı?"

Başımı sallıyorum ve onunla aynı anda sandalyeme uzanıyorum. Geri hamle yapıyorum, ancak sandalyeyi *benim* için çektiğini fark ediyorum.

Kim demiş şövalyelik öldü diye?

İçimden gelen çocukça tepkiyi bastırıyorum. "Teşekkürler."

Yanımdaki koltuğa yerleşti. Düşüncelerim çılgına dönüyor. *İşte bu. Bu olmalı. Yoksa neden özel bir oda istesin ki?*

Orada oturdum ve masanın altından bana dokunmasını bekledim. Belki de masa örtüsünün altında dizlerimin üstüne çökmemi emredecekti. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Aslında, ortam ve sandalyemi benim için çekme şekli dışında, bunun çok üst düzey bir akşam yemeği olmayacağını gösteren ne bir şey söyledi ne de yaptı.

Patronumla *hiç* yemek yememiş olmam dışında.

Kapı açılıp ev sahibesi elinde çok pahalı bir şişe şampanyayla döndüğünde şaşkınlıkla başlıyorum. İkimize de birer flüt dolduruyor ve hemen geri çekiliyor.

"Emma."

Adım ağzından kaçıyor ve anında, sadece sıcak basması olarak tanımlanabilecek bir şey yaşıyorum. Berbat olmaması dışında. Sadece ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. Vücudumun farkına varmamı sağlıyor.

Çünkü *daha fazla* öz farkındalık tam da ihtiyacım olan şeydi,

değil mi? "Evet, Bay Oryolov?"

"Artık ofiste değiliz."

Nefes veriyorum. "Yani senin adını kullanma ayrıcalığına sahip miyim?" Bu kehribar gözler kavurucu. "İğneleme seziyorum."

"O zaman doğru algılamışsın." Şampanya flütümü elime alıyorum ve tadına bakıyorum. Beklediğim gibi, dudak uçuklatıyor.

Sırıttıyor ve omurgamda bir heyecan paratoneri çakıyor. Eğer bu sırtıtış "n sevişme" anlamına gelmiyorsa, ne gelir bilmiyorum.

"Anlaşmamızın temel kurallarını belirlemek için seni bu gece dışarı davet ettim."

Kaşlarım birbirine yapıştı. Bana deli diyebilirsiniz; her nasılsa, bu anlaşmanın çok daha fazla yırtık kıyafet, akıllara durgunluk veren orgazmlar ve skandal yaratan müstehcen konuşmalar içereceğini düşünmüştüm. Ama işte buradayız, son derece medeni bir akşam yemeği yiyoruz, *temel kuralları* tartışıyoruz.

"Tamam, anladım. Anladım. Temel kurallar."

"Borçlarını ödemek için paraya ihtiyaın var." Endişeden tüylerim diken diken oluyor ama ona borçlu olduğumu nereden bildiğini sorma zahmetine girmiyorum. "Ve benden duygusal ihtiyaçlarını karşılamamı beklemeden emrime amade olacak bir kadına ihtiyaım var."

Bu yemeğin aldığı şekle rağmen, bana her bir şey söylediğinde hala o kelebekleri hissediyorum. Genelde ofiste bağırarak verdiği emirlerden farklı. Yine de mesajını açık ve net bir şekilde alıyorum.

"Yani, bana aşık olmamayı kesinlikle *deneyebilirsin*. Yine de seni uyarıyorum, bu zor olacak. Ben bir buçuk yuhalayıcıyım."

Yemin ederim, neredeyse o taş surattan bir glmsemi çıkarmayı başarıyorum.

Neredeyse.

"Ben olsam endişelenmezdim. Bunun olma ihtimali yüzde sıfır."

Kaşlarımı attım. "Bir centilmen bana en azından yüzde beş verirdi. Hatta yüzde iki. Ya da en azından tamamen yalan söylerdi."

"Bir centilmen de sana seks için sözleşme teklif etmezdi."

İrkildim. "Evet, tamam. Adil."

"Dikkatinizi çekmek istediğimde, sizi alması ve çatı katıma götürmesi için bir şoför göndereceğim."

"Fuckpad mi?" Dilimi ısıramadan ağzımdan kaçırıyorum.

Alnındaki hafif bir titreme dışında buna yanıt vermiyor. "İşimiz bittiğinde şoförüm sizi eve bırakacak."

"Yani... yatıya kalmak

yok mu?" "Bu doğru."

Dalgınca başımı sallıyorum, özellikle bir konuda huzursuz hissediyorum.

"Peki ya diğer partnerler? Yani, diğer cinsel partnerler?"

Yüz ifadesi tamamen düzleşir. Ağzı sert bir yüz buruşturmasına dönüşür, gözleri daralır ve çenesi sıkılır.

Belki de küçük yazıları okumalıymışım gibi hissettiriyor.

"Aramızdaki bu anlaşma devam ettiği sürece, *benden* başka kimseyle çıkmana, öpüşmene ya da sevişmene izin verilmeyecek."

Hayatım üzerindeki kontrolüne kızmam gerekirken, ses tonundaki sahiplenici hırıltı bedenimi zevkten kıvrandırıyor.

"Kastettiğim bu değildi."

Yüz ifadesi rahatlamıyor. "Hayır mı? O zaman ne demek istedin?"

"Bunun iki yönlü bir yol olup olmadığını bilmem gerek." Sinirlerimi yatıştırmak için şampanyadan bir yudum alıyorum. "Eminim ikimiz de aynı endişeleri paylaşıyoruzdur." Bana dik dik bakmayı bırakıp bir nebze de olsa mantıklı düşünmesini sağlamanın tek yolu bu. Beni başka erkeklerle paylaşmak istemiyor mu? Bana uyar. Ben de başka kadınlardan elde ettiklerini paylaşmasını istemiyorum.

"Hm."

Şu lanet "*hm*." Küçük bir sesin derimin altına en kötü şekilde girebilmesi inanılmaz.

"Anlaşmamızı tek eşli tutmayı kabul ediyorum." Ses tonu kesik, bu yüzden tavizden memnun olup olmadığını bilmiyorum, ama *ben* kesinlikle memnunum.

Cevabını "zafer" sütunuma kaydediyorum ve daha pratik bir noktaya odaklanıyorum. "Ne sıklıkla geleceğim?"

"Haftada iki kez çatı katına geleceksin. Ne sıklıkla geleceğine gelince..."
Muzipçe omuz silkiyor.

"Sadece iki kez mi?"

Bu sorunun ima ettiği hevesle sırtıyor. Kendimi tekmelemek istiyorum.

Harika, Emma. Umutsuz görünmemekle iyi iş çıkardın.

"Ben meşgul bir adamım, Emma. Disiplin hayatımın temel taşıdır. Haftada iki kez yeterli olacaktır, ancak her an aramaya hazır olmalısın."

"Herhangi bir zaman', farklı programları ve farklı ihtiyaçları olan üç çocuğunuz olduğunda gerçekten yeterli olmuyor. Önceden haber vermem gerekecek. En azından..." Amelia'nın tipik tepki süresini hızlıca hesapladım.
"En az üç ila dört saat."

Çenesi gerilir. "Pekâlâ." Şampanyasını yudumluyor ve vücudunun güney yarısı bana onun inanılmaz büyüklükteki elindeki kadehin ben olmamı diletiyor.

"Aylık maaşınıza ek olarak, zamanınız için haftalık ödenek şeklinde tazminat alacaksınız."

Gözlerim büyüdü. "Bir ne?"

"Bu sadece anlaşmamızın bir sonucu olarak ortaya çıkabilecek masrafları hesaba katmanın bir yolu. Anladığım kadarıyla, bakmakla yükümlü olduğunuz üç genç var?" Başımı salladım ve o da devam etti. "Çocuk bakımının ucuz olmadığına farkındayım. Bu ödenek onlara bakılmasını sağlayacak, böylece benimle birlikteyken dikkatiniz dağılmayacak."

Adam çok titiz; hakkını vermek lazım. Yaptığı açıklama, para karşılığı seks takası ikilemi konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için uzun bir yol kat etti. Hala çok fazla ahlaki belirsizlik var, ama görmezden gelmek biraz daha kolay.

"Bir şey daha var."

Sandalyemde kayıyorum, huzursuzluk avuçlarımı terletiyor.

"Seni tuzağa düşürmekle ilgilenmiyorum, Emma. Bana haber verdiğin sürece sözleşmemizi istediğin zaman feshetmekte özgürsün. Kıdem tazminatını ve iyi bir tavsiye mektubunu almaya devam edeceksin."

Yavaşça nefes veriyorum, bana izin verdiği kaçış kapısından hoş bir şaşkınlık duyuyorum. "*Ancak*."

Bilmem gerekirdi. Ruslan gibi adamlarda her zaman bir "ancak" vardır.

"Eğer bu kontrat hakkında *birine* tek kelime edersen, o zaman-

"O zaman," diye araya girdim, "anlaşma iptal oldu. Koruma yok, tavsiye yok, emeklilik yok ve bir daha herhangi bir sıfatla çalışma şansımı tamamen yok edecek araçlara sahipsiniz. Geçimimi sağlamak için kahve pişirebilirim şanslıyım. Bir şey kaçırdım mı?"

Başını yana eğiyor. O küçük sırtıış geri döndü. "Sen yapmadın."

Başımı salladım. "Dikkatimi veriyorum, Ruslan." Adını söylediğimde kollarımın tüylerinin diken diken olması biraz utanç verici. Bugün uzun kollu giyindiğim için şanslıyım.

Öne doğru eğiliyor, kolları masaya vurdukça esniyor. "O zaman kurallarına uymakta sorun yaşamazsın."

Gülüyorum. "Umarım kurallara uyabilirsin." İki elimle kendimi işaret ediyorum. "Hoot and a half, hatırladın mı?"

O kehribar gözler biraz daha parlak yanıyor. Sonra, hiç uyarmadan uzanıp bileğimi kavradı. Kavrayışı sıkı, acı verici sınırdadır. Gözünü kırpmadan bakışlarımı karşılıyor. "Kendimi çok ama *çok* net ifade edeceğim: Bu bir ilişki değil. Ben senin erkek arkadaşın değilim. Senin hiçbir şeyin değilim. Duygular bir seçenek değil."

Yutkundum ve başımı salladım.

Tutuşunu gevşetir ve sandalyesine geri oturur. "Güzel. Bunu da aradan çıkardığımıza göre artık akşam yemeğinin tadını çıkarabiliriz."

Bir buçuk saat sonra, SUV binamın önüne yanaştı.

şu anda çok memnunum ama beklediğim şekilde değil. Eleven Madison Park'taki yemekler kutsaldan başka bir şey değildi. Ancak sohbet son derece eksikti. Kelimenin tam anlamıyla. Sipariş verdikten sonra benimle neredeyse tek kelime etmedi.

Akşam yemeğimizi bitirdikten sonra beni sikiştiği yere geri götürmesini bekliyordum ama onun yerine şoföre adresimi verdi.

"İyi geceler, Emma."

Tabii ki benimle kapıya kadar yrmeyecek. Bu bir erkek arkadaşın işidir ve o benim... seks arkadaşım mı? şeker babam mı? Sıradan seks partneri mi? ıkarları olan bir arkadaş mı?

Bu son düşünceye neredeyse homurdanacaktım. Biz

kesinlikle arkadaş *değiliz*. "İyi geceler, Ruslan."

Hakkını yemeyelim, arabayı sürmeden önce ben binaya girene kadar bekliyor. Cipun gidişini izliyorum, motoru uzaktan usulca mırıldanıyor. Ve tek düşünebildiğim.

Ne i çamaşırı israftı.

RUSLAN

"Sanırım o 'ateşli bir karmaşa' dedikleri şey." İşay'ın kıkırdaması yüzümdeki ifadeyi görünce durdu. "Uh, um... *ahem*, demek istediğim, çok şey yaşıyor patron."

"Senin işin bana onun neler yaptığını anlatmak. Fıstık galerisinden gelen lanet olası yorumlara ihtiyacım yok."

Garip bir şekilde başını sallıyor, cılız yüzü komik bir şekilde solgun kalırken kulakları pancar gibi kızarıyor. "Doğru. Tabii ki. Her ay ödemesi gereken oldukça yüklü bir kirası var. Ve görünüşe göre ödemesi gereken öğrenci kredileri de var. Sonra, tabii ki, cenaze masrafları.

Kaşlarımı çattım. "Kimin

cenazesi?"

"Kız

kardeşinin."

Dilimin ucunda bir soru var ama son anda yutuyorum. Emma'nın hayat hikâyesini bilmeme gerek yok. Geçmişini, hayallerini, korkularını ya da gelecek hedeflerini bilmeme gerek yok.

Bu küçük anlaşmamızın başarılı olması için yeterince şey bilmem gerekiyor. Bunun ötesinde, travmaları kendisine ait.

İşay bana dosyayı uzatıyor ve ben de numaraları tarıyorum. "Lanet olsun."

Ona iyi para ödüyorum ama kesinlikle şu anda yaptığı tüm işlerle ilgilenmesine yetecek kadar ödemiyorum. Aslında ne kadar stres altında olduğunu düşünürsek, iş ahlakından etkilendim. Tek belirti

Bu tür bir baskının en büyük örneği, geç geldiği ve onu binamda utanç yürüyüşü yapmakla suçladığım gündü.

"Tamam." İsay'a defteri geri veriyorum. "Bunu benim için hallet." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İcabına bak... *Hepsini* mi kastediyorsun?"

"Hepsi."

İsay kâğıda bakar. "Bu bir kadın için harcanacak çok fazla para."

Kulakları Emma'nın geçen akşamki yemekte sürdürdüğü ruj kadar kızarana kadar bakışlarımı tüm gücümle adamın üzerine çeviriyorum.

"Özür dilerim efendim," diye kekeliyor İsay. "Sadece-"

"Senin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum, Isay. Bu benim param ve ne istersem ona harcarım."

İsay başını o kadar sert sallıyor ki gözlükleri burnundan kayarak masaya çarpıyor. "Halledeceğim efendim."

"Yaptığından emin ol. Ve hemen ardından beni bilgilendirin."

İsay başını saygıyla eğerek odadan çıkar. Adamın omurgası yok ama kafası rakamlara çalışıyor. Bu yüzden bu kadar uzun süre dayanabildi.

Bugün Pazar, yani Bane Corp. terk edilmiş koridorlar ve boş ofislerden oluşan uykulu bir labirent. Onu şahsi mülküne ya da şehirdeki çatı katlarımdan birine çağırabilirdim ama işleri ayrı tutmanın yapısını seviyorum.

Bu hafta sonunun çoğunu yarın akşamki ilk planlanmış "toplantımız" sırasında sekreterimi becermenin tüm farklı yollarını hayal ederek geçirdiğimi düşünürsek, gerçekten ironik. Son iki gündür onunla ilgili kurduğum her fantezide o tehlikeli kırmızı bluzu giyiyor, siyah saçları obsidyen bir şelale gibi göğüslerine doğru süzülüyordu.

O gece ona karşı koymak için kendimi kontrol etmem gerekti. O kan kırmızısı dudakları sahiplenilmek için yalvarıyordu. Yarın, planım

dilini sokup rengini temizlemek.

Ama doğru zaman gelene kadar kontrolümü kaybetmeyi reddettim. Eğer bu anlaşma yürüyecekse, sınırlar koymalı ve onlara sadık kalmalıyım.

Emma'nın borçlarını ödemek, benim ihtiyaçlarımı karşılamaya odaklanabilmesi için karmaşayı ayıklamanın bir yolu. Bu tamamen bencilce.

Ve yine de...

Ona borçsuz olduğunu söylediğimde vereceği tepkiyi düşünüp duruyorum. Kendini ne kadar rahatlamış hissedeceğini, omuzlarından o devasa yükün kalkmasıyla ne kadar hafifleyeceğini düşünüp duruyorum.

Ve evet, ona bunu verdiğimi bilmekten kaynaklanan mağara adamı benzeri bir tatmin duygusu var.

Başka erkeklerle görüşmekle ilgili sorusu o an beni kızdırdı, ama şimdi? Bunu yapabilecek başka *bir* erkek bulmada iyi şanslar. Neredeyse denediğini görmek isterdim.

Tabii ki, ben hiçbir şeyi bedavaya yapan bir adam değilim. O tatlı, lezzetli vücuduyla benim için buna değmesini beklerim.

Yarın.

Bir lanet gece daha ve sonra tamamen benim olacak.

RUSLAN

"Bütçemiz nasıl görünüyor?"

Kirill aramızdaki masanın üzerinde duran sütunlu kâğıda bakıyor. "Hedeflerimizin içindeyiz. Görünüşe göre her şey yolunda gidiyor. En azından mali açıdan."

Onaylarcasına başımı salladım. "Sergey biz konuşurken son birkaç denemeyi yapıyor. Fazla uzun sürmez."

"Vay canına. Bu dağın zirvesine asla ulaşamayacağımızı düşünmüştüm."

Benim de şüpheyeye düştüğüm anlar oldu, ama bunu asla kabul etmem. Buraya gelmek için çok uzun bir yol kat ettim. Uykusuz geceler. Bitmek bilmeyen günler.

Sonunda buna degecek.

Şakacı bir şekilde omzuma yumruk attı. "Yine de bilmeliydim. Sende Midas dokunuşu var."

Aile söz konusu olduğunda hariç... İstenmeyen düşünce beni hazırlıksız yakalıyor. Oraya neredeyse hiç gitmem. Neyse ki telefonum çalmaya başladı.

"Isay?"

"Tamamdır."

Tek ihtiyacım olan bu. Telefonu kapattıktan sonra, Emma'yı ofisime çağırmak için dahili telefon düğmesini kullanıyorum. Kirill'in ifadesi özenle seçilmiş bir maske. Ama ben

Onu, göstermeye çalıştığı kayıtsızlığa kanmayacak kadar uzun süredir tanıyorum. "Beni mi aradınız, Bay Oryolov?"

"İçeri gelin, Bayan Carson."

Standart siyah topuklu ayakkabılarıyla masama doğru tıkır tıkır yürüyor. Kadının umutsuzca gardırobunu elden geçirmeye ihtiyacı var. Arayabileceğim birkaç butik var-

Hayır. Benim sorunum değil.

"Şu andan itibaren borçlarınızın ödendiğini bilmenizi isterim."

İğne ucu kadar bir sessizlik var. Emma'nın bakışları bir an Kirill'e, sonra tekrar bana kayıyor. Bugün doğal bir nude parlaticıyla kaplanmış olan alt dudaklarını yuvarlıyor.

"Anladığımdan emin değilim, efendim."

Kirill, Emma'yı düzgün görebilmek için pozisyonunu yeterince ayarlıyor. Bugün ilk kez, genellikle tercih ettiği kalçayı saran kalem tarzı yerine muhafazakâr bir kloş etek giydiğine sevindim.

"Borçsuzsunuz," diye tekrarlıyorum.

Ağzını açıyor. Sonra kapatıyor. Bir dudak yuvarlaması daha. Kirill'e doğru kısa bir bakış daha. "Bu... bir şaka mı?"

Tüylerim anında diken diken oldu. "Size şaka yapan bir tip gibi mi görünüyorum Bayan Carson?" Sağ bacağından sol bacağına doğru kayıyor.

"Um..."

Dişlerim sabırsızca birbirine çarpıyor. "Neden bankanızı aramıyorsunuz? Bu durumla başa çıkmanıza yardımcı olabilir. Kendimi üçüncü kez tekrar edecek havada değilim."

Dönüyor, tereddüt ediyor, bana bakıyor ve sonra kapıya yöneliyor. O uzaklaşırken Kirill'in gözleri ilk kez ona sabitlenmiyor. Bana sabitlenmişti.

Ki bu sadece marjinal olarak daha iyi, gerçekten.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Omuz silkiyor. "Sadece dehana hayranım. Sözleşmeli bir cinsel partner. Milyon yıl geçse de oraya gitmezdim."

"İşte bu yüzden bu operasyonun beyni benim."

Sırıttıyor. "Ben-"

BANG. Emma ofise geri dönerken kapının duvara çarpma sesini bile duymuyor gibi görünüyor, yüzü bir şok ve inançsızlık maskesi.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Şaka yapmıyormuşsun."

Sonra beklediğim en son şeyi yaptı. Gözlerinde gerçek yaşlarla bana *teşekkür* etti.

"Rus, yani Bay Oryolov, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu *bilemezsiniz*. Ben sadece... Buna inanamıyorum..."

Gözyaşlarının gözbebeklerini koyu cerulean renginden soluk turkuaz rengine dönüştürmesi dikkatimi dağıttığı için ancak yarısını anlayabildiğim sürekli bir konuşma akışı sürdürüyor.

Kirill'in hâlâ bir kenarda pusuya yatmış, Cheshire kedisi gibi sırtıyor olması da yardımcı olmuyor.

"Bu çok büyük bir fark yaratacak. Artık gerçekten kurtarabileceğim. *Onun* asla bilmediğinden emin olmalıyım. Bu biraz çalışma gerektirecek, ama yapabilirim-"

"O mu?"

Sesimin şakırtısı onu cümlelerin ortasında bıraktı. Yanaklarına renk hücum ediyor ve onları dudaklarından daha pembe hale getiriyor. "Ah, boş ver. Yapmamalıydım, önemli değil. Ben halledebilirim."

Bana söylemesini sağlayabilirim, ama Kirill bana istediğim tüm cevapları biraz araştırmayla sağlayabilecekken bunun bir anlamı yok.

Ancak şu anda istediğim şey Emma'yı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde masasına geri götürmek. Minnettarlık bekliyordum. Ağlamaklı bir karmaşa beklemiyordum.

Sanki ikinci kez gelecekmişim gibi bana bakıyor.

Onun kahramanı olmakla ilgilenmiyorum ama yine de bir şekilde tam olarak bunu yapmayı başardım.

Göğsümdeki gurur sıcaklığı da siktir olup gidebilir. Duygusal olmak için bu işte değilim.

Ve hala devam ediyor. "Cidden, bu benim için dünyalara bedel. Bu kadar cömert olduğuna inanamıyorum-"

"Lanet olsun, kadın. Kapatma düğmen var mı?"

Donup kalıyor, ağzı şaşkınlığın mükemmel bir ovalini oluşturuyor. Sonra dudakları bir araya geliyor ve açık mavi gözlerinde acı birikiyor. "Sadece sana teşekkür etmeye çalışıyorum."

"Teşekkürünüze ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey kendini toparlamış, prezentabl bir sekreter. Ve şu anda bu iki kutuyu da işletlemiyorsun."

Gözlerindeki parlaklık anında söner. *Güzel*. Bu çok fazla. Benim parlak zırhlı bir şövalye olmadığımı hatırlaması gerek, ben lanet olası bir ejderhayım.

"Masana dön ve kendini topla."

Kımıldamıyor. "Neyin var senin?" Gözlerindeki kavga, incinmeye tercih edilir. Garip bir şekilde iç gıcıklayıcı da. "Sadece teşekkür etmeye çalışıyordum. Bu kadar... bu kadar büyük bir *pislik* olmaya gerek yok."

Kirill homurdanıyor, ama Emma'nın bunu duyduğunu sanmıyorum, çünkü utançtan kıpkırmızı kesilmiş, sonra da topuklarını silah sesi gibi şakırdatarak dışarı fırlamakla meşgul.

Kapı tekrar çarpıyor, bu sefer diğer yöne doğru.

"Şey," diye kıkırdar Kirill, "bu... ilginçti."

Çenemi açıyorum. "Onun hakkında başka bir geçmiş araştırması yapılmasını istiyorum. Bu sefer özel hayatını araştırın. Kendisinden bir şeyler sakladığı bu 'adam'ın kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Üzerinde." Kirill meraklı bir bakışla beni düzeltiyor. "Dürüst olmak gerekirse, seninle böyle konuşmasına izin vermene şaşırdım. Çoğu insan bu tür bir saygısızlığı asla yanına bırakmaz."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yaptığı hiçbir şey yanına kâr kalmadı. Bu gece onu bunun için cezalandırmayı planlıyorum."

Sikim şimdiden beklentiyle zonklamaya başladı.

Sadece birkaç saat sonra ona *tam olarak* kim olduğumu hatırlatacağım.

RUSLAN

Yola çıktığımızdan beri dizi zıplıyor. New York'ta trafik sıkışıklığı içindeyken bu endişeli ivmeyi ne kadar sürdürebileceğini merak ediyorum.

Görünüşe göre: *tüm* lanet zaman boyunca.

48th adresine dönüyoruz. İşte o zaman bacağı yukarı aşağı sallanmayı bırakıyor. Artık zar zor nefes alıyor gibi görünüyor. Dışarı kayarken yüzüne bir göz atıyorum; yanağının iç kısmını çiğniyor ve yanakları solgun.

Beklediğim coşku tam olarak bu değildi.

Asansörde benden olabildiğince uzak duruyor. Sadece gergin mi yoksa daha önceki küçük tartışmamız yüzünden hâlâ kızgın mı diye merak etmeye başladım. Bugünkü buluşmamızdan vazgeçmesini bekliyordum ama anlaşılan bana soğuk davranmak onun tercih ettiği cezalandırma yöntemi. Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Aslında, onun buz gibi dış görünüşünü kırmak için sabırsızlanıyorum.

Ve bende tam da bu iş için gereken alet var.

Asansör kapıları çatı katıma açıldığında hâlâ yanağını çiğniyordu. Hiç tepki vermemesi bana buraya daha önce de geldiğini hatırlattı. Ona dosyalar, giysiler, yiyecekler bıraktırmıştım. Bir keresinde prezervatif de... Muhtemelen burayı kendi deyimiyle bir "fuckpad" olarak kullandığım fikrine de buradan kapılmıştı.

Paltomu çıkarıyorum ve o da beni takip ediyor. "Rahatına bak."

İhtiyacı olan şeyin biraz sıvı teşviki olduğuna karar vererek onu oturma odasında bırakıp mutfağa gidiyorum. Bar, geniş bir mermer tezgahla mutfağa bağlanıyor.

Onun üzerine yayıldığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Sesli mesajında yaptığı gibi benim için inleyecek mi? Onu becermem için yalvaracak mı? Yoksa yüz yüze daha mı utangaç olacak? Siren serbest kalana kadar onu kabuğundan çıkarmaya ikna etmem gerekecek mi?

Tüm olasılıklar eşit derecede kışkırtıcıdır.

İçkileri oturma odasına geri götürüyorum. Emma pencerenin yanında durmuş, sırtı bana dönük, ısıltılı ufuk çizgisini seyrediyor.

"İçki?"

Sözsüzce bardağı alıyor ve o kadar hızlı geri fırlatıyor ki kaşlarım saç çizgime çarpıyor. Gözleri kapanıyor, ağzı büzülüyor ve burnu kırışıyor. "*Siktir*, bu çok sert."

"Bu cin."

"Bu her şeyi açıklıyor."

Bana boş bardağını geri uzatıyor ve ben de karşılığında ona dolu bardağımı veriyorum. "Görünüşe göre buna benden daha çok ihtiyacın var."

Bir an için bardağa bakar. "Hayır, sanırım ben almayacağım. Biraz daha içersem kusabilirim."

Kaşımı kaldırıyorum. "Seksi."

"Özür dilerim." Yüzünü

buruşturdu.

"Belki bu sefer tek seferde içmek yerine yudumlayabilirsin."

Bardağı alıyor ve ağzını bardağın kenarına yaklaştırıyor. Sıvı dolgun dudaklarının arasından kayıyor ve işte tam o anda, içkiye karşı mantıksız bir kıskançlık hissetmeye başlıyorum. Yutkunduktan sonra, dilinin dudaklarının arasından kayacak kadar uzun süre dışarı çıktığını ve göğsümden başlayıp kasıklarımda biten yavaş yanan bir ısıyı ateşlediğini izliyorum.

"O zaman gerçekten tatmıştım. Güzelmiş."

Bakışlarıyla buluştuğumdan emin oluyorum. "Bazı şeylerin tadını çıkarmak gerekir."

Yanaklarına yayılan kızarıklık hem sevimli hem de endişe verici. Daha önceki küçük tartışmamızdan beri savaştığım bir dizi şüpheyi gündeme getiriyor. Doğru kadını mı seçtim? Bu tür bir anlaşma için biraz fazla mı saf, biraz fazla mı masum, biraz fazla mı duygusal?

"Ruslan, bundan bahsetmememi söylediğini biliyorum ama... Yaptığın şey için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum."

Eğer ağlamaya başlarsa, bu lanet anlaşmayı oracıkta bitiririm.

"Sizi rahatsız etmek istemem, o yüzden bu konuyu burada bırakıyorum. Ama minnettar olduğumu bilmeni isterim. Seni hafife almadığımdan."

Gözleri kuru kalıyor. Bu onun lehine bir puan olarak nitelendirilebilir.

"Bana teşekkür etmiştiniz. Tekrar bahsetmeye gerek yok." Kendime bir kadeh dolduruyorum ve ona yaptığım tavsiyeye rağmen bir dikişte içiyorum.

Kaşlarını çatıyor, bu da beni meraklandırıyor. Genelde zamanını bir *kadının* -herhangi bir kadının- ne hissettiğini çözmeye çalışarak geçiren bir erkek değilimdir. Ama bu kadınla ilgili aklımın bir köşesinde her türlü soruyu sormama neden olan bir şey var.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye birden ağzından kaçırıyor. Söylediği anda yanaklarına renk geldi. "Muhtemelen bunu itiraf etmek pek seksi bir şey değil, değil mi?"

Neredeyse dudaklarıma yerleşecek olan gülümsememi bastırıyorum. "Bir yudum daha al ve benimle gel."

Ebeveyn yatak odasındaki perdeleri nadiren kapatırım. Bir, çünkü manzaranın tadını çıkarıyorum. İkincisi, geceyi burada çok nadir geçirdiğim için. Ama bu gece, yatağında tadını çıkarmayı dört gözle beklediğim manzarayı paylaşmak istemiyorum, bu yüzden yüzündeki rahatlama ifadesini fark etmemiş gibi davranarak panjurları kapatmak için bir dakikamı ayırıyorum.

Emma'nın bakışları odanın içinde geziniyor ve çatı katının bu bölümüne daha önce hiç gelmediği gerçeğini ele veriyor. Bunun beni neden heyecanlandırıldığını bilmiyorum. Belki de onun güvenilir olduğunu kanıtladığı içindir - ben burada değilken etrafı gözetlemiyor.

Bardağımı bırakıyorum ve gömleğimin düğmelerini yavaşça çözmeye başlıyorum. Emma dondu kaldı. Farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Bu durumda farların karın kaslarım olması dışında.

Ona baktığımda aniden arkasını dönüyor, sanki başından beri krem rengi duvar kağıdına bakıyormuş gibi davranıyor.

"En son ne zaman seks yaptın Emma?"

Gözleri açılıyor. Hâlâ bana bakmıyor. "Konuyla ilgisi var mı?"

"Soruya cevap ver."

"Bir süre önce," diye itiraf

ediyor. Başımı sallıyorum.

"Bir yudum daha al."

Dinliyor, sonra öksürüyor. "Planın beni sarhoş etmekse, içkiyi yavaşça yudumlamanın istediğin şeyi başaracağından emin değilim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne istediğimi bildiğini sana düşündüren nedir?"

Konuşmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. "Biliyorum... beni istiyorsun."

Keşke bunu söylerken kendine biraz daha güvenebilseydi. Bu zamanla ve pratikle olur.

"Ve bu seni korkutuyor mu?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Korkmuyorum."

"O zaman bana gönderdiğin sesli mesajın canlı performansını sergilemekte bir sorun yaşamazsın."

Ağzı açık kaldı. "B-beni istiyorsun-"

"Kendinize dokunmanızı istiyorum, Bayan Carson." Pencerenin yanındaki koltuğa oturuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ben de arkama yaslanıp izleyeceğim."

RUSLAN

Gözleri daha da açılıyor ve yutkunuyor. Genelde buraya getirdiğim kadınlar asansör kapıları kapanır kapanmaz üzerime atlarlar; bazen seks başlamadan *önce* bile sıkılırım. O kesinlikle benim alışık olduğum gibi değil.

Belki de bu yüzden sikim pantolonuma doğru sertçe geriliyor.

Emma'nın gözleri hiçbir şeye odaklanmadan bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Önümde ulaşamayacağım bir yerde duruyor, alnındaki damar hafifçe zonkluyor.

"Emma." Gözlerini benimkilere dikti. "Derin bir nefes al." Emirlerime anında uyması büyük bir tahrik unsuru. "Aferin kızıma. Bir içki daha ister misin?"

"Ben iyiyim."

Başımı salladım. "Şimdi, unutma: Geldiğini zaten duydum. Aslında birden fazla kez."

Bir yutkunmayla daha boğazı düğümleniyor. "O mesajı tekrar dinledin mi?"

"Birkaç kez dinledim." Alnındaki damarı hâlâ görebiliyorum ama o kadar da zonklamıyor. "Farkında olsan da olmasan da, nasıl gösteri yapacağını biliyorsun."

Her kızardığında, onu tekrar kızartma ihtiyacı hissediyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Bu benim için özel bir oyun haline geldi. Her seferinde ben kazanıyorum.

Dilini alt dudağında gezdiriyor. Şu anda kaç farklı dürtüyle mücadele ettiğimin farkında olduğundan emin değilim. İçimdeki mağara adamı onun kıyafetlerini yırtıp atmak ve insanoğlunun bildiği her pozisyonda onu anlamsızca becermek istiyor. Ama disiplin anlayışımı boşuna geliştirmedim ve Bayan Carson'ın dikkatle ele alınması gerekiyor.

"Hoşuna gitmesine sevindim," diye mırıldanıyor utangaçça.

"O kadar hoşuma gitti ki sadece sizin için özel bir sözleşme hazırlattım."

Nefes verir. Omuzları gevşiyor ve endişeli damarları tamamen kayboluyor. Sandalyede arkama yaslanıyorum ve kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "Bluzunu çıkar. Yavaşça."

Bluzunu başının üzerine çekmeden önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. Bluzu biraz fazla hızlı çıkarıyor ama giydiği yarım kup sütyenden dışarı fırlayan dolgun göğüslerinin görüntüsü bunu fazlasıyla telafi ediyor.

Dantelli siyah sütyeninin ince kumaşından neredeyse dışarı fırlayan dolgun meme uçlarını arzulayarak çenemi sıkıyorum.

Tadını çıkar.

"Şimdi, etek."

Ellerini geriye uzatıp fermuarını açıyor. Bu sefer göz teması kuruyor benimle. Eteğini kalçalarının üzerinden geçirdiğinde yere düşüyor. İçinden çıkıyor, yanakları bir kez daha kızarıyor.

Siktir et beni.

İffetli küçük asistanımın o kabarık ipek bluzların ve kalem eteklerin altında o vücudu sakladığını kim bilebilirdi? Harika bir vücudu olduğunu bilmediğimden değil, ama resmen ağzımı sulandıran kışkırtıcı kıvrımları kesinlikle beklemiyordum. Yumuşak çizgiler sıkı karnını vurguluyor ve gözlerden uzakta kalan deri parçasına götürüyor...

Şimdilik.

G-string'inin bel bandı yukarı çekilmiş, kalça kemiklerinin keskinliğini vurguluyor. Bakışlarım küçük kumaş üçgenine geri dönüyor.

ve bir an için, "*Lanet* olası *kısıtlama*" diye düşündüğümü duydum.

Daha fazla talimat beklemiyor. Sütyeninin kancasını açıyor ve omuzlarından çekip çıkarıyor, o dolgun, sulu göğüslerini taşıyor. Meme uçları sertleşmiş ve şu anda parmağımı içine sokarsam ıslanacağına bahse girmeye hazırım.

"Kahretsin, *Kiska*, gördüğüm en seksi vücuda sahipsin."

Kaşları çatıldı. Bunu ilk kez duyuyor olamaz herhalde? Yine de soracak kadar umursamıyorum. Gözlerimin yediği ziyafetten dolayı dikkatim çok dağınık.

"Arkanı dön."

Bu komutla gözlerinin büyüdüğünü görece kadar yakınım. Sonra dönüyor ve sikim onun mükemmel yuvarlak kıcını görünce açlıkla zıplıyor. Tam bir sanat eseri. Boşalmamak için gösterdiğim çabadan dolayı irkildim.

Eğilip kumaşın önemsiz parçasını ince kalçalarından aşağı kaydırırken kaslarım geriliyor. Ayak bileklerine ulaşıyor ve pürüzsüz amcığı o olgun, pembe yanaklarının arasından bana göz kırpmıyor. Çelik gibi kontrol duygumun yüzeyinde çatlaklar oluşmaya başladığını hissediyorum.

Doğruldu ve omzunun üzerinden bana baktı. Sadece bu hareket bile siyah saçlarını omuzlarının üzerine savuruyor. Bunu daha da güçlü kılan şey, kendi baştan çıkarıcı gücünden ne kadar masumca habersiz olduğu.

"Artık dönebilir miyim?"

Kahretsin, ne zaman bu kadar hürmetkar oldu? Bu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde uysal? "Hayır." Sesim ihtiyaçtan çakıllı. "Yatağa uzan."

Yanaklarının iki ucunun da kızardığı gerçeğiyle eğlenerek ve büyülenerek uzaklaşmasını izliyorum. Yatağa yaklaşıyor ve ayakları kenardan sarkacak şekilde sırt üstü uzanıyor.

Bir sandalye kaptım ve ona doğru çektim. İsteddiği kadar kıvranabilsin diye yeterince uzağa... ama hiçbir şeyi kaçırmayacağım kadar da yakınına.

"Ne kadar iyi bir kızsın sen." Keskin bir nefes alırken uzuvları titriyor.
"Benim için bacaklarını aç."

Am dudaklarının arasında biriken nemi görebiliyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve parmaklarımı içine sokma dürtüsüne direniyorum.

"Şimdi kendine dokun."

Sağ eli bacaklarının arasına yerleşirken kollarında tüyler diken diken oluyor. İki parmağını kullanarak klitorisini yavaş daireler çizerek ovmaya başlıyor. Tehlikeli derecede hipnotik hareketleri izliyor, vücudunun önümde yayılma şeklinin tadını çıkarıyorum.

Almak için benim.

Sonunda.

Gerginlik yavaş yavaş vücudunu terk etmeye başlar. Çenesi gevşiyor, gözleri dönüyor ve o günahkâr dudaklarından yumuşak, küçük bir inilti kaçıyor.

"Şu anda ne düşünüyorsun?"

Alt dudağını ısıırıyor ve bu sırada bir iniltiyi bastırıyor. "Sen," diye soluk soluğa kalıyor. "Peki ya ben?"

"Aletini hayal ediyorum... içimde nasıl hissedeceğimi... *ahh*-"

Başka bir inilti. Kirpiklerinde bir çırpıntı. Parmakları klitorisinin üzerinde daha hızlı hareket etmeye başlar.

İçimde ilkel ve sahiplenici bir şey kayıyor. Başka bir erkeğin onu bu şekilde görmüş olabileceği düşüncesi... başka bir erkeğin bir gün onu bu şekilde görebileceği düşüncesi... Onu işaretlemek istememe neden oluyor, böylece her zaman tam olarak kime ait olduğunu hatırlayacak.

Ama daha çok, dışarıdaki diğer tüm erkeklere bu kadının *sikişmeye kapalı* olduğunu bildirme açlığı.

Kendime sözleşmeyi hatırlatıyorum. Birkaç farklı sayfadaki temiz eğimli imzasını. Bu sözleşme yürürlükte olduğu sürece, diğer erkekler için endişelenmeme gerek yok. O sadece ve sadece bana ait.

"Evet, bebeğim. Devam et. Daha hızlı."

Sesi birkaç nota yükselirken "Dokun bana," diye yalvarıyor. "Lütfen."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bunun için çalışman gerekecek. Benim dokunuşum kolay kazanılmıyor."

İnliyor, alt dudağı çılgınca titriyor. "R-Ruslan..."

Parmaklarını klitorisinin üzerinde ne kadar hızlı hareket ettirirse, dolgun göğüsleri o kadar çok zıplıyor. Koyu renk saçları Mısır pamuğundan çarşaflarımın üzerinde dağılıyor, tertemiz beyazla tam bir tezat oluşturuyor. Canlanmış bir tablo gibi görünüyor.

"Benim için meme uçlarınla oyna."

Serbest elini sağ göğsüne koyar ve yavaşça masaj yapmaya başlar, meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlar.

Dişlerimi kıracak kadar sert sıkıyorum. "Ne kadar iyi bir asistansın sen. Çok itaatkârsın. Çok seksi..."

Dudaklarından dizginlenemez bir inilti dökülüyor.

"Yaptığın şeyi ne kadar sevdiğimi görmek ister misin?"

Kesinlikle başını sallıyor. Gömleğimi çıkarıp pantolonumu ve boxer'ımı kurtarmam sadece saniyelerimi alıyor. Yan tarafa doğru adım atıyorum ve gözleri sikime gelmeden önce dövmelerimin yollarında kayıyor. Tüm dikkatimi bana vermemi isteyen boğuk bir inilti çıkarıyor.

Bir avucumu şaftımın etrafına sarıyorum ve kendimi okşamaya başlıyorum. Emma bir dirseğinin üzerinde kendini yukarı itiyor, dili dudaklarının üzerinde geziniyor.

"Sikimi istiyor musun,

bebeğim?" Başını sallıyor.

"Hem de çok."

"Oldukça büyük. Alabileceğinden emin misin?"

Alt dudağını sertçe ısıırıyor, klitorisini daha sert ovuşturuyor. "*Mhmm.*"

"Söyle. Söylediğini duymak istiyorum."

"Evet," diye inliyor. "Bunu kaldırabilirim."

Sikimi pompalamaya devam ediyorum. Serbest kalmanın tam ucunda biriktiğini hissedebiliyorum, ancak dürtüyü tamamen irade gücüyle gömüyorum. Bu gece boşalmayı planlamıyorum. Onu defalarca boşaltana kadar olmaz.

"Bana ne istediğini söyle."

Gözleri parlıyor. Yanaklarındaki kızarıklık tüm vücuduna yayıldı. İlk defa mı bir erkek ona bu soruyu soruyor? Yüzündeki ifadeye bakılırsa, öyle. Ama emin olamıyorum ve bu beni delirtiyor.

"Söyle bana," diye hırlıyorum. "Ağzın hâlâ boşken söyle."

Sertçe yutkunuyor. Ve itaatkâr bir kadın gibi bacaklarının arasını ovalamayı bırakmıyor. "*Bunu* istiyorum. Senin sikini ağzımda istiyorum. Sikini her yerde istiyorum."

Hala daha sert pompalıyorum. "Her yere mi? Ne pis bir asistan." "Evet," diye nefes nefese kalıyor. "Evet."

"Başka ne var?"

Gözleri her kapandığında, bakışlarımla buluşabilmek için onları tekrar açmaya zorluyor. Birkaç saniyede bir vücudunu ürpertiler kaplıyor ve nefes alıp vermesi giderek daha da zorlaşıyor.

"Beni yemeni istiyorum."

"Mmm..."

"Beni öyle bir sikmeni istiyorum ki kendi adımları unutayım."

"Peki ya *benim* adım?" Biraz daha yaklaşarak talep ediyorum. Daha fazla dayanabileceğimden emin değilim. Ona dokunmam *lazım*.

Gözleri sikime doğru kaymaya devam ediyor. "Adın ne?"

"Adımı unutacak mısın?" Sorunun altında vahşi bir tehdit var.

"Hayır," diye pantolonunu indirdi. "Asla. Senin adın değil..."

"Aferin kızıma. Şimdi söyle. Benim için gelirken adımı söyle."

"*Ruslan!*" Sesi şiddetle titriyor, göğüsleri titriyor ve parmakları muhteşem ıslak amcığına bastırıyor. "*Fu-uuu-ck!*"

Geldiğinde yüzü kadar güzel bir şey görmedim.

Ancak serbest kaldıktan sonra gözleri kapanır. Sanki her şey bitmiş gibi. Sanki bu beni doyurmaya yetecekmiş gibi...

"Sanırım bir şeyi unutuyorsunuz Bayan Carson."

Ofisinin adından bahsedilince gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı bir yandan yukarı doğru kıvrılıyor. "Neyi unutuyorum Bay Oryolov?"

Küçük fingirdek. Benimle oynuyor.

"Sen *benim* ihtiyaçlarımı karşılamak için buradasın. Tam tersi değil."

Nefes nefese bir iniltiyle bedenini yatak boyunca uzatıyor. "Sizin için ne yapabilirim, efendim?"

Bu soru bedenimi ateşe veriyor. Cevabı ise: *her şey*. Kafamın içinde bütün bir ömrün kirli fantezileri ping-pong yapıyor. Hangisini seçeceğime karar vermek çok zor, ama en temel içgüdümü dinliyorum, sikimin açgözlü zonklamasını susturamıyorum.

"Seni kırmak istiyorum," diye homurdanıyorum.

Gözleri parlıyor. Korku mu? Heyecan mı? Beklenti mi? Hangisi olduğunu anlayacak kadar uzun süre yüzüme bakmasına izin vermiyorum. Onu kalçalarından tutarak döndürüyorum, karnının üzerine yatırıyorum ve kalçalarını çekerek nefis kıcıyı bana doğru kaldırıyorum. Teni çarşafı kadar yumuşak ve iki kat daha lüks. Onu dişlerimle, parmaklarımla, döllerimle işaretlemek için sabırsızlanıyorum.

Ellerim kalçalarını yumuşatırken, sikim yanaklarının arasına giriyor ve damlayan yarığıyla aynı hizaya geliyor. Kendime engel olamıyorum - ikimizi de kızdırıyorum, şişmiş kafayı aşağı yukarı sürtüyorum, klitorisini dürtüyorum ve ikimizin de titremesine neden oluyorum.

Her iki elinde avuç avuç çarşaf var, sulu kıcı sikime doğru bastırıyor. Hevesli küçük *kiska*.

Kıçına bir tokat attım. El izim teninin soluk pembe kızarıklığına karşı parlarken irkilerek öne doğru sarsılıyor.

Tokadın etkisinden kurtulamadan kalçalarını kavradım ve içine girdim. Yarı inilti, yarı çığlık gibi bir ses çıkarıyor ve yüzde yüz *benim* sesim.

Bana gelince... tüm gürültü kayboluyor. Vücudumdaki tüm gerginlik çözülüyor. Omuzlarımda ağırlaşan tüm stres ve görevler arka planda kaybolup gidiyor.

Daha sert ittiğimde, daha derine battığımda, her santimi içine gömülene ve *eve* dönene kadar sadece tenin tene *çarpması* var.

Çok ateşli, çok sıkı, çok... mükemmel...

Emma yatakta gevşemiş olabilir, ben içine girerken titreyen, hıçkıran bir zevk yığını- ama tatlı vücudunun içinde yanıyor. Şaftım boyunca sıkıca dalgalandığını hissedebiliyorum; yaramaz minx zaten ona gerçek bir orgazmın nasıl bir şey olduğunu öğretmeye başlamadan önce orgazmımı benden sağmaya çalışıyor.

Onu kendime çekerken aynı zamanda içine doğru itiyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar, inlemelerinin homurdanmalara, onların da titreyen dudaklarının arasından adımı fokurdatan zevk hıçkırıklarına dönüşmesinin tadını çıkarıyorum.

İstediğim şey bu. *İhtiyacım* olan şey. Beni o muhteşem vücudunun içinde öyle derinden hissetmesini istiyorum ki, benden önce yaşadığı her şeyi unutacak. O kadar iyi almasını istiyorum ki, sabah yürümekte bile zorlanacak.

Bana sıkıca sarıldığını hissediyorum ve sırtıyorum. Kalçalarını daha sıkı kavriyorum, onu daha derine çekiyorum ve unutuşun o tatlı sınırında gerildiğini hissettiğimde, taşaklarımı titreyen amının derinliklerine oturtuyorum ve ellerimi yanlarını okşamak için yukarı kaydırıyorum.

"Benim için gel, bebeğim."

Bunu yaptığında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Onun sikimde kasıldığını hissetmek, vahşi, ıslak ve kontrolsüz, daha önce deneyimlediğim her şeyin ötesinde öz kontrolümün her lifini test ediyor.

Lanet olsun.

Son kasılmalarda sakinleşmesini beklemeden çekiliyor, onu sırt üstü yatırıyor ve sikimi tekrar içine gömüyorum. Bu hız onun soluk soluğa kalmasına ve bana doğru eğilmesine neden oluyor ve kollarımı sırtına doluyorum, böylece içine girerken o tatlı meme uçlarının tadına bakabiliyorum.

Yeterli değil. Yeterli değil. Tekrar kasıldığını hissediyorum, lezzetli kıvrımlarında ziyafet çekerken onu unutulana kadar becerirken çığlıklarını duyuyorum, parmaklarının saçlarımı çektiğini hissediyorum... ve bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Ona daha hızlı sokuluyorum, yüzümü boynunun kıvrımına gömüp yalıyorum, emiyorum ve parlayan teninin tadına bakıyorum.

Eğer bu çatı katının ses geçirmez duvarları olmasaydı, cinayetten şüphelenilme şansım çok yüksek olurdu. Emma kesinlikle ofiste görüldüğü gibi sessiz bir fındık faresi değil.

Yatak odasında fırtına gibi esiyor.

Belki de bu yüzden bu gece yapmayı hiç beklemediğim bir şey yapıyorum - eğilip dudaklarını kendi dudaklarımla yakalıyorum. Parçalara ayrılmasının ortasında bile, onun şaşkın soluğunu hissediyorum. O da benim gibi bir öpücük beklemiyordu.

Ama şimdi onun tadına bakıyorum, ağzını talep ediyorum, bu çok doğru hissettiriyor. O tatlı, sıcak ve yumuşak. Dilimi ağzının içinde gezdiriyorum, onun beni tadışını tadıyorum. Ben onun daracık amına girmeye devam ederken o da sırtıma pençelerini geçiriyor. Terli, birbirine dolanmış bir karmaşayız. Tepeden tırnağa kaynaşmıştık.

Kısa bir an için, *daha fazlası* için duyduğum kaşıntıyı kaşıyor.

Sonra o an geçiyor. Ve ben yine daha fazlasını istiyorum.

Bağlantımın sonuna ulaştığımda ve kendi serbest bırakılmam için hazırlandığımda bile, kendimi hala daha fazlasını arzularken buluyorum. Ondan daha fazlasını, farklı şekillerde, farklı yerlerde.

Kontrat. Onu haftada iki kez, istediğin kadar alabilirsin.

Bu düşünce beni uçurumun kenarına itiyor. Ona sarılıyorum, kükrememi boynuna bastırıyorum, orgazmın içimden geçip yakıcı bir sıcaklıkla ona aktığını hissediyorum, bu da onun etrafımda kendi son salınımını titretiyor.

Tutarlı, uygun, iyi seks bu küçük anlaşmayla peşinde olduğum şeydi. Ama elde ettiğim şey *harika* bir seks. Zihni sakinleştiren ve ruhu yatıştıran türden bir seks.

Bir erkeği yenilmez hissettiren türden bir seks.

RUSLAN

Telefon çaldığında h    yatağının üzerinde çıplak yatıyordu. Kirill'in adı kilit ekranında yanıp sönüyor, bu da kaşlarını atmama neden oluyor. Haber verecek bir şey olmasa gecenin bu saatinde aramazdı.

"Neler oluyor?"

"Alcazar'dayım ve dostum, burada kimin olduğuna inanamayacaksın."

Emma dönüyor ve ay ışığı kıçının kıvrımlarını yakalıyor. Yanağındaki mükemmel şişliği ısırđıđımı hayal ederken kendimi kaybediyorum, bu yüzden Kirill'in söylediği bir sonraki şeyi kaçırıyorum.

"... beklediğim tepki bu değildi."

Emma gerinirken i çekiyor. Yatakta yüzüstü yatıyor, ama kolunun altından görünen göğsünün ipucu dikkatimi tekrar dağıtmakla tehdit ediyor. Doğrulup arkamı dönüyorum.

"Son kısmı anlamadım."

Bir süre sessizlik oldu. "Kahretsin, *hala* orada mı?"

"Kirill."

"Doğru. Beni ilgilendirmez. Ben *Adrik'in burada olduğunu* söyledim."

Yumruğum telefonun etrafında sıkılaşıyor ve dik oturuyorum.

"Kul b mde mi?" "Evet. Venüs'le konuştum. Görünüşe göre yaklaşık bir saattir buradaymış."

"Sorun mu çıkarıyor?"

"Hayır. O ve beraberindekiler balkondaki VIP kabinlerinden birini tutmuşlar. Şimdilik oldukça masum görünüyor."

Homurdanıyorum. "O kaypak herifle *hiçbir şey* masum değildir. Seni gördü mü?" "Şüpheli. Daha yeni geldim."

"Güzel. Gözünü ondan ayırma. On beş dakika içinde orada olacağım."

Arkamı döndüğümde Emma'nın gözleri kapalıydı ve yüzünde yumuşak, yarı biçimlenmiş bir gülümseme yayılıyordu. Ona rahat olmasını söylemişim. Ama şu anda benim hoşuma gitmeyecek kadar rahat görünüyor.

Kıyafetlerini yerden alıp yatağın üzerine fırlatıyorum. "Giyin." Gözlerini kırptırarak açtı. "Ha? Ne? Şimdi mi?"

"Sana sözleşmemizin kurallarını hatırlatmama gerek var mı?" Buz gibi soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve kıyafetlerine uzanıyor. "Sen ve o sözleşme," diye mırıldanıyor kendi kendine külotunu geri çekerken.

Neredeyse iki saat boyunca hayatımın en şiddetli seksini yaptıktan sonra bitkin düşen aletim yine de coşkuyla yukarı doğru sallanıyor.

Emma fark ediyor ve şaşkın bir kıkırdama çıkarıyor. Bir bakışla onu susturuyorum, sonra pantolonumu çekip fermuarımı kapatıyorum. "Çabuk ol."

Eteğini giymek için eğiliyor ve saçları yüzünü perdeleyerek ifadesini gizliyor. Bu gecenin belirsiz bir şekilde sona ermesinden dolayı istifa mı etti yoksa sinirlendi mi hiçbir fikrim yok. *Gerçi her iki durumda da umurumda değil...*

"Şoförüm sizi eve götürecekt."

Bana bakıyor, dudakları aralanıyor. Soru sormak için bekliyorum ama o sadece ağzını kapatıp başını sallıyor. Biz aşağı inerken o asansörün köşesinde kalmaya devam ediyor.

Ana kata ulaştığımızda kapıları onun için açık tutuyorum. "Seni dışarıda bekliyor olacak."

Bana baktı. "Sen de gitmiyor musun?"

"Bir kat daha inmem gerekiyor. Arabam orada park halinde." "Oh. Tamam." Tereddüt ediyor. "Yarın görüşürüz o zaman?"

"Onun gibi bir şey." Acelem var ama hıyar değilim. Gitmek için ona ne kadar ihtiyacım olursa olsun, onu kelimenin tam anlamıyla binadan atacak kadar değil. Bu kadar oyalanmamın tek nedeni, hâlâ onu aynalı asansör duvarlarına yaslayıp becerme fantezileri kuruyor olmam.

Asansörden geri geri çıkıyor ve kapılar kaşlarının üzerine kapanıyor. Seks sonrası sarhoşluğum yavaş yavaş azalıyor, ama uzun zamandır hissetmediğim bir odaklanmış netlik var. Bunca zamandır ihtiyacım olan çözümün seks olduğunu kim bilebilirdi?

Aston Martin Valkyrie'ye biniyorum ve on beş dakikadan kısa bir süre içinde Alcazar'ın önüne geliyorum.

Anahtarları vale görevini üstlenen Bruno'ya atıp içeri giriyorum. Giriş koridoru karanlık, ses geçirmez bir tünel ve sizi kulübün göbeğine doğru yutuyor. Dışarı çıktığımda, New York'un en parlak dönemine ait eski siyah-beyaz sokak portreleri dışında süslenmemiş çıplak duvarlar, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında şehrin Yıldızlı Çağı'na damgasını vuran tüm zarif konaklar ve saray gibi kamu binaları görüyorum.

Fedailerimden biri, Jeremiah, geçidin sonunda duruyor ve kemerli metal kapıyı tutuyor. Bana yarım milyona mal olan son teknoloji ses sisteminin neden olduğu sürekli titreşimler ağır yüzeyinden aşağı akıyor.

Jeremiah bana saygılı bir baş selamı verdi. "Patron."

Kapıyı açıyor ve hemen dört bin metrekarelik mekânda titreşen ışıklar ve müzik tarafından yutuluyorum. Neon ışıklar duvarlara dik açılarla vuruyor ve yüksek tavanlara sekiyor. Dans pisti mekânın en önemli parçası ama benim gözüm balkondaki VIP localarında.

Kirill yürüyerek geliyor. Elinde bir bira var ama gözleri ikinci asma kattaki en köşedeki VIP locasında sabit duruyor. Bakışlarını takip ediyorum.

"Vadim mi o?" Homurdanıyorum.

Kirill dudaklarını büzüyor. "Senden on dakika önce geldi. Doğruca Adrik'e yöneldi. Yaşlı ayının onu korkutup kaçıracağını sandım ama-"

"Öyle olamayacak kadar arkadaş canlısı görünüyorlar."

Kirill sertçe başını salladı. Şüphelerim tam alarmda. Vadim Amca ailesine karşı gelecek türden bir adam değil. Yine de insanların öngörülemez olduğu inancıyla hareket etmeyi tercih ediyorum. Ve Vadim'in bana karşı düşmanla dostluk kurmak gibi umutsuz bir şeyi haklı çıkaracak kadar kızgın olduğu kesin.

Yine de *düşman* bana yanlış kelime gibi geliyor. Meşru bir tehdidi ima ediyor ve Adrik'te uzaktan yakından tehdit edici bulduğum hiçbir şey yok. Ama en başından beri birbirimize karşı olduğumuz için, kökleşmiş rekabet duygusunun yakın zamanda azalma ihtimali yok.

"Yukarı çıkayım mı yoksa sen mi halletmek istersin?" Kirill

soruyor. Sırtına vuruyorum. "Ben hallederim."

Her iki adam da konuşmaya o kadar dalmışlardı ki, tam üzerlerine gelene kadar geldiğimi görmediler.

"Ah, Ruslan!" Adrik sanki kamp arkadaşımıyız gibi selam veriyor.

Gülümsemesi her zamankinden daha sert görünen amcama bakıyorum.

"Amca." Sonra Adrik'e dönüyorum. "Yanlış kulüpte olduğundan oldukça eminim Makarov."

Sırıttıyor ve omuz silkiyor. "Benimkiyle karıştırmış olmalıyım."

"Kulübünüzün bu kadar dolu olduğu gün hayatınızın en güzel günü olacak."

Bir elini kısa kesilmiş sarı saçlarında gezdiriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Benimki sadece daha büyük bir nokta. Daha boş gösteriyor."

"Boyut takıntısı olan erkeklerden biri olduğunuz anlaşılıyor. Bu çok şeyi açıklıyor."

Vadim boğazını temizler. "Belki de Adrik sadece en iyilerden bir şeyler öğrenmek için buradadır."

Adrik ikimizin arasına bakarken gözlerini kısıyor. "Buraya çeteleşmek için gelmedim, orası kesin..."

"Neden geldin Adrik?"

Tekrar omuz silkiyor, ama gözleri bu hareketin umursamaz bir tavır olduğu izlenimini veremeyecek kadar etrafta dolaşıyor. "Neden olmasın? Yani, biz aileden sayılırız."

"Aile mi?" Çekiniyorum. "Şimdi, çok ileri gidiyorsun."

"Aşırıya kaçarak ünümü kazandım. *Ve* imparatorluğumu."

Bir kaşımı çattım. "'İmparatorluk' mu? Sahip olduğun iki başarısız işletmeden mi bahsediyorsun? Yoksa gece kulübü dediğin hayalet kasabadan mı?"

Adrik dişlerini birbirine geçirir. "Hiçbir fikrin yok-"

"Dikkatli ol, Adrik." Vadim nihayet konuştu. "Akıllı bir adam ne zaman üstlerine boyun eğeceğini bilir."

Vadim'e küçümseyici bir bakış attım, aralarında yarıda kestiğim kanka muhabbetine hâlâ sinirliydim. "Neden örnek olup gidip diğer VIP'lerimle ilgilenmiyorsun amca?"

Vadim'in çenesi sıkılır ama yine de başını sallar. "Elbette. Neye ihtiyacın varsa, yeğenim."

Adrik'in bakışları Vadim'den bana kayarken burun delikleri alevleniyor. "*Şu anda* güçte aslan payına sahip olabilirsin ama seni geçmişte yendim ve bunu yine yapabilirim."

Sırıtiyorum. Şimdi gerçekten eğlendim. "Dört yıl önce benden çaldığın silah anlaşmasından mı bahsediyorsun? Tekrar hatırlatsana. Tüm alıcılarını bana satmaya ikna ederek yok ettiğim şirket değil miydi o?"

Çenesi gevşiyor, sonra göz temasını keserken sıkılıyor. "İçkinizi içerken ve kadınlarınızın tadını çıkarırken bunu aklımda tutacağım."

Kaşlarımı çatıyorum, ipucunu alıp gitmediği için sinirleniyorum. Ama Adrik'e onu dışarı atma ve herkesin önünde bir gösteri yapma zevkini tattırmayacağım. Adam seyirci seviyor.

"Bu gece için ateşkes ilan edelim," diyor Adrik. "Şu anda sadece eski dostlar olarak hasret gideriyoruz. Gelin, içelim ve gecenin tadını çıkaralım."

İki kokteyl garsonu ellerinde taze içki tepsileriyle locaya girerken Adrik'in bakışları pembe büstiyer giymiş uzun bacaklı sarışına takılır.

"Hakkını vermeliyim Ruslan, harika bir seçkiniz var." Dudağını yalıyor ve ona göz kırpmıyor.

Elimi omzuna koyuyorum ve yoğun bakışlarını bölüyorum. "O gezinen ellerini kendine sakla. Garsonlarımı taciz eden konuklara karşı sıfır tolerans politikam var. Anlaşıldı mı?"

"Tabii ki." Küçümsüyor. "Kudretli Ruslan Oryolov'un karşısına kendi topraklarında çıkmayı *aklımdan* bile geçirmem."

Onu çevresindekilerle baş başa bırakıyorum ve Kirill'i barın yanında, onu bıraktığım yerde buluyorum. "Eee?" diye soruyor beni görür görmez.

Tezgâha yaslanıyorum ve kalabalığa doğru dönüyorum. "Henüz neler olup bittiğinden emin değilim ama..."

"Sorun mu çıkıyor?"

İkinci asma katı taradım. Adrik'in maiyeti aynı kutuda duruyor ama adamın kendisi kayıp.

"Çok fazla."

EMMA

Onu görmeden önce kokusunu alıyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp parmak uçlarımda odama doğru ilerlerken, kükürt ve kusmuğun keskin kokusu burun deliklerimi yakıyor. *Eğer yeterince sessiz kalırsam...*

"Bütün gece neredeydin?"

Lanet olsun.

Ben oturma odasındaki kanepeye uzanmış ve tabii ki tüm geceler içinde bu gece tamamen uyanık.

"Sadece... dışarı."

Kaşlarını çatıyor, dili hafifçe şaklıyor. "Geç oldu."

Topuklularımı yana bırakıyorum. "İşte bu yüzden doğruca yatağa gidiyorum."

Gözleri kısılıyor ve bir an için kendimi sokağa çıkma yasağını çiğnemiş bir ergen gibi hissediyorum. "Çocuklar bütün gece seni sordular."

"*Meşguldüm*, Ben. Ne söylememi istiyorsun?" Beni bu konuda suçlu hissettirecek kadar yüzsüz. "Çocuklarınla kaliteli zaman geçirdiğin için minnettar olacağını düşünmüştüm."

Bunu görmezden g e l i r ve yerde duran bir kutu birayı almak için bacaklarını kanepeden sarkıtır. "Kim bu adam?"

Hemen gerildim. "Hangi adam?"

"Yatma saatini kaçırdığın adam. Açıkça düzüştüğün adam."

Dudaklarım büzüldü. "*İyi* geceler, Ben."

Onu boş bira kutularından oluşan iç karartıcı piramidiyle baş başa bırakıp odama sığınyorum. Vücudum eskiden tatmin edici bulduğum türden yavaş bir ağrıyla zonkluyor.

Ama bu durumda tek hissettiğim suçluluk.

Her şey Ben o koca ağzını açmadan çok önce başladı. Tam da Ruslan'ın kıyafetlerimi yüzüme fırlattığı ve beni yatağından ve alanından çıkarmak istediğini kesin bir dille söylediği sıralarda.

Büyüleyici.

Yastıklarına gömülmeyi ve düşüncelerimi silmeyi çok isterdim. Ama hala üzerimde kokusunu alabiliyorum. Misk, meşe, nane. Soyunup duşa giriyorum. Su soğuk ama umurumda değil. En azından birkaç saniyeliğine nefesime o kadar odaklanıyorum ki Ruslan'ın beni dairesinden nasıl çıkardığını ve asansörün kapısından nasıl ittiğini unutuyorum.

Binanın güvenlik görevlisi bana şüpheli bir bakış attı. *Sen onun döner fetih kapısında sadece bir tanesin, bu yüzden sürdüğü sürece tadını çıkar ve senden bıktığına karar verdiğinde hazırlıklı ol.*

Yansıtma yapıyor olma ihtimalim var.

En azından o anda çok iyi hissettirdi. Elbette gergindim. Ama o beni sakinleştirmeyi ve rahatlatmayı başardı.

Bakışlarının sıcaklığında kendimi kaybettim ve sonraki birkaç saat nefes nefese, inleyerek, terli, nefes nefese, yoğun bir seks kasırgasına dönüştü. En iyi arkadaşınızı arayıp ona *tüm* müstehcen detayları anlatabileceğiniz türden bir seks çünkü ne kadar iyi olduğuna inanamıyorsunuz.

Yine de Phoebe'yi arayamam. Çünkü Ruslan'la olan anlaşmamı birine söylemek hem bir ton parayı hem de bir ton iyi seksi kaybetmek anlamına gelir.

İyi seks mi dedim? *Harika* seksten bahsediyorum. *Akıllara durgunluk veren, hayatta bir kez yaşanacak, yaşlandığımda anılarımı besleyeceğim.*

sıkıcı-evlilik türü seks.

Yine de, harika seks bir yana, seksi parayla değiş tokuş ettiğim gerçeğini görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor. Bunun için bir kelime var.

Oh, doğru ya!

Fahişelik.

Başka bir deyişle, ben bir fahişeyim. Sadece vücudunu kullanan ve işi bittiğinde onu bir kenara atan adamın kokusunu alan bir fahişe.

Peki onun kokusunun tenime sinmesinden gerçekten *hoşlanmam* benim hakkımda ne söylüyor?

Söz konusu deriyi fırçalayarak kendimi cezalandırıyorum. Duştan çıktığımda kafa derimden ayak tabanlarıma kadar pespembe oluyorum. Kullandığım lavantalı vücut peelingi onun odunsu misk kokusunu başarıyla sildi. Ama yatak odama tekrar girdiğimde havada hala birkaç meşe notası yakalıyorum.

Kes şunu. O senin erkek arkadaşın değil. Beklentilerin olamaz. Duyguların olamaz. Ve kesinlikle onun hakkında hayaller kuramazsın.

Işıkları kapattım ve yatağa girdim. Ruslan'ın köpüklü, havadan daha yumuşak yatağına kıyasla benimki sert bir kontrplak gibi geliyor.

Agresif yıkamamdan dolayı cildim acıyor ama bu beni biraz olsun rahatlatıyor. Kendime onun sözleşmesini neden imzaladığımı hatırlatmam gerekiyor.

Çoğunlukla o çocuklar

için. Kısmen de kendim

için.

Kararın arkasındaki mantık sağladı. Sadece kuralları hatırlamam gerekiyor. Beklentilerimi ayarlamam lazım.

Artık büyük bir kız olma zamanı.

EMMA

Saat tam sekizde masamdayım.

Önemli olan ondan önce burada olmak, böylece Ruslan'a -ve kendime- bu anlaşmayı halledebileceğimi kanıtlayabilirim. Bane'deyken, o benim patronum. Ofis dışındayken, o benim-

Tanrım, o burada.

"Sakin ol Emma," diyorum içimden kendime.

Özel dikim takım elbisesinin üzerine siyah bir Burberry ceket giyiyor. Evrak çantası yan tarafındaki ışığı yakalıyor. O yaklaşırken çenemi kaldırıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Üç... iki... bir...

"Günaydın, Bay Oryolov."

İnişte takıldı. İyi iş, kızım.

Soğukkanlılıkla başını salladı ve ofisine yöneldi. Derin bir nefes alıyorum ve sandalyeme yaslanıyorum. Aslında halimden oldukça gurur duyuyorum. Gecenin yarısını ruhumu şeytana sattığımı öğrenirse Sienna'nın ne diyeceği endişesiyle dönüp durarak geçirdiğimi kimse tahmin edemezdi.

Yine de yakışıklı bir şeytan.

Odaklan! Şu an ofistesin. Seni boşalırken izlerken nasıl mastürbasyon yaptığını düşünmenin bir anlamı yok. Ya da pencerenin yanındaki muhteşem siyah koltuğun üzerinde seni nasıl becerdiğini. Ya da o an-

Ping!

Günün programı beş dakika içinde masamda olacak.

Daha önce yazdırdığım programı kaptığım gibi ofisine giriyorum. "Buyurun efendim."

Dizüstü bilgisayarının ekranından gözlerini ayırmadan kâğıdı alıyor.

Şimdiye kadar çok iyiydi. Etkileşimimizde hiçbir değişiklik olmadı. O benim patronum, ben onun asistanıyım. Ve dün gece bana her soktuğunda çenesinin nasıl sıkıldığını kesinlikle düşünmüyorum.

Programı taramayı bitirdikten sonra bana geri verdi. "Saat sekizdeki toplantımı bir saat erte. Ve bugün Spice Symphony'den öğle yemeği alman gerekiyor."

Not alıyorum. "O l u r . Saat 1'e bir şey mi ayarlamıştınız?"

"Hayır. Raquel öğle yemeğinde bana katılacak."

Kalemim kâğıtta donuyor. Raquel, Ruslan'ın partiler, etkinlikler ve hayır işleri için rotasyonunda tuttuğu zengin, güzel sosyetik- slash-influencer-slash modellerden biri. Arada sırada, "randevularından" biri onunla öğle yemeği yemek için ofise geliyor.

Sertçe yutkunuyorum ve not defterimden başımı kaldırıyorum. Bana bakmıyor. Dikkati tekrar dizüstü bilgisayar ekranında.

Şu anda anlaşmamızın görünmez sınırlarını yıkıp ona ne haltlar karıştırdığını sorabilirim. *Onunla yalnız mı yemek yiyorsun? Neden onunla yemek yiyorsun ki? Tek eşli olmayı kabul etmemiş miydik?*

Ama bu sorulardan herhangi birini sorduğum anda, önemsedığımı anlayacaktır. Bağlandığımı, duygusallaştığımı, yapışkanlaştığımı düşünecek.

"Hepsi bu kadar mı efendim?" Sesimin sakın ve rahat olmasından gurur duyuyorum.

"Hepsi bu kadar."

Kalbim göğsümde aptalca, kendime acıyan pıtırtılar çıkarıyor olsa da başımı sallıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Bu ateşli bir romantizm değil. Bu

bir iş.

Bunu hatırlamam gerek.

"Pizza mı?"

Hem Reagan hem de Caroline bana kocaman gözlerle bakıyor, heyecanları bir an için askıya alınıyor, ta ki elimdeki sevimliliğin gerçekten de onlar için olduğuna dair somut bir onay alana kadar.

Logoyu görebilmeleri için kutuları yana çeviriyorum. "*İki* pizza!"

Sanki az önce Noel Baba ve Paskalya Tavşanı'nın yeni bir tatil icat etmek için bir araya geldiğini duyurmuşum gibi. İki kız da anlaşılmaz çılgınlıklar atmaya başladı. Kötü bir migrenle savaşıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onları bu kadar mutlu görmek buna değer.

Son zamanlarda bir teyze ve vasi olarak kendimi başarısız hissediyorum ve onlara sunduğum tek şey peynirli hamur olsa da, bu yine de bir zafer gibi geliyor.

"Em teyze?" Josh mutfaktan bana doğru yürüyor.

"Hey, Joshie!" Kolumu omzuna doladım. "Haberleri duydun mu? Akşam yemeğinde pizza yiyeceğiz."

Kaşlarını çatıyor. İyi şansa karşı bu kadar temkinli olmasından nefret ediyorum.

"Geçen hafta için kendimi kötü hissettim," diye açıklıyorum daha sakın bir sesle. "Size pizza sözü vermişim ama sonunda mısır gevreği yedik."

"Sorun değil. Mısır gevreğini severim."

"Ama pizzayı seviyorsun. Haksız mıyım?" Bu onun küçük bir gülümsemesine neden oldu. "Hadi; gidip şu bebeklerin kutularını açalım."

Kızlar kuş taklidi yaparak kollarını açıyor ve arkamızdan mutfağa giriyorlar. Neyse ki mutfak beklediğim gibi bir felaket alanı değil. Masada oturan dev insan lekesi dışında nispeten temiz görünüyor.

Kutuları yere koyduğumda Ben gözlerini dikti. "İki tane mi?"

Uydurma cevabım hazır. "Bir alana bir bedava kampanyasıydı."

Kızlar herkes için bardaklara su doldururken Josh tabakları kapıyor. Elindeki birayı devirmek dışında kıpırdamayan tek kişi Ben.

"Nakit sıkıntısı çektiğini sanıyordum."

Ben'in gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım. "Hoşlanıyorum. Ama çocuklar arada bir küçük bir ikramı hak ediyor."

"Mm. Yani bunun hayatındaki yeni adamla bir ilgisi yok mu?"

Onu tamamen görmezden geliyorum ve sadece çocuklarla konuşuyorum. "Pekâlâ çocuklar, toplanın ve oturun. Size bir şey söylemek istiyorum."

Ben kollarını kavuşturur. "Bu iyi olacak."

Son zamanlarda neden hep benim işime karıştığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bugün umursamayacak kadar mutluyum. "Önümüzdeki birkaç ay içinde çok fazla mesai yapacağım, bu yüzden Amelia ile daha fazla zaman geçirebilirsin. Sorun olur mu?"

Ben bana ters ters baktı. "Öyle olmadığını söyleselerdi, bir şey fark eder miydi?"

I. Yapacağım. Yapmayacağım. Almayacağım. Emilmeyeceğim. Girmeyeceğim.

"Çocuklar?"

"Elbette, Em Teyze," diyor Josh üçü için de.

Ben bir kaşını kaldırır. "Fazla mesai, ha? Buna böyle mi diyorsun?"

Bütün akşam yemeğini yakan top oynuyormuşum gibi hissederek geçirdim. O bana sürekli sorular yöneltiyor, ben de kaçıyorum. Gerekirse hayatımın geri kalanında dişlerimin arasından yalan söylemeye hazırım. Çünkü Ben'e daha fazla para kazandığımı söylememin imkanı yok. Tıpkı onun acımasızlığının beni ve çocukları tekrar mahvetmesine izin vermeyeceğim gibi.

Cesedimi çiğnemen

lazım. Daha da iyisi,

onun cesedinin

üzerine.

RUSLAN

Onu becermek bir hataydı.

Emma ile yatmanın onu sistemimden çıkaracağını varsayarak çalışıyordum. Düzenli seks yapacaktık, sonunda sıkıcı olacaktı ve sonra sözleşmemizi feshedecektim. O yüklü bir tazminat alacaktı ve ben de hiç umursamadan çekip gidebilecektim.

Hesaplamadığım şey, onun bilinçaltıma doğru tünel kazmasıydı.

Bir sonraki buluşmamızı düşünerek yatağa gidiyorum. Onu rüyamda gördüğüm için azgın uyanıyorum. Günümün çoğunu ona çok uzun veya çok yoğun bakmamaya çalışarak geçiriyorum.

Bu çok saçma. Kafamı toparlamam lazım. Ve bunu yapmanın en iyi yolunun, bu durum çözülene kadar bir hafta boyunca her gün farklı bir kadınla öğle veya akşam yemeği için plan yapmak olduğuna karar verdim.

Hem dikkatimi dağıtmak hem de Emma'yı yerinde tutmak gibi ikili bir amaca hizmet ediyor - ki bu tercihen tam altımda. Çıplak ve bağdaş kurmuş.

Ama bu dokuz ile beş saatleri arasında hiçbir zaman olamayacağına göre, bu daha iyi bir çözüm. Kiminle öğle yemeği yediğimi sorgulamayacak ve ben de her gün farklı bir kadını ofisimde ağırladığım için kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmayacağım.

Elbette, bugün takvimimdeki isme baktığımda suçluluk duymuyorum.

Ama korku gerçek.

"Bay Oryolov?"

Bakışlarımı telefonumda sabit tutuyorum. Emma'nın bugün giydiği meleksi beyaz bluz bana "vaizin kızı" titreşimleri veriyor ve sabahın çoğunu onu önümde diz çökmüş, baştan çıkarılmak için yalvarırken hayal ederek harcadım bile.

"Evet?"

"Jessica Allens az önce geldi."

Küçümsememe engel olamıyorum. *Jessica lanet Allens*. Vakıf fonu varisi. Sosyetik diva. Babasının kızı. Her yönüyle lanet bir kabus.

Bazen, neden kendimi onun arkadaşlığına maruz bıraktığımı merak ediyorum. Sonra hatırlıyorum: Babası sadece zengin değil, aynı zamanda önemli biri. Hiram Allens şehrin yeni atanan polis komiseri ve benim gibi çeşitli işlerle uğraşan bir adam için bu, kaçırmayı göze alamayacağım bir bağlantı.

"Onu içeri gönderin." Emma olduğu yerde kalınca başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. "Başka bir şey mi vardı?"

Emma'nın alnında zonklayan damara bakılırsa, kesinlikle öyle.

"Benden ona bir parmak kasesi almamı istedi çünkü -" Emma'nın yüzü burnu ve çenesiyle mağrur bir ifadeye büründü- "*umumi tuvaletleri kullanmayı sevmiyor*."

Gülümsememek için dudaklarımı sert bir çizgi halinde birbirine bastırıyorum.

"*Ve* benden ona daha önce hiç duymadığım garip bir çay getirmemi istedi. *Gu-yusu* gibi bir şey. Ona elimizde olmadığını söyledim ve o da kürk mantosunu ve ağır çantasını masamın üzerine bırakarak karşılık verdi. "*Şeytan Prada Giyer*" filmindeki gibi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir örtmece mi?"

Kahkahalarla homurdanıyor ama kendini çabucak dizginlemeyi başarıyor. Yanakları pembenin narin bir tonuyla kızarmış. Tabii ki, bu aynı zamanda infuriasyon ve öfke de olabilir - New York'un yerleşik prenses-kaltağı ile herhangi bir süre geçirdikten sonra sahip olmak için oldukça yaygın semptomlar.

"Bu bir film."

Sebepsiz yere telefonuma bakıyorum. Ama Emma odadayken meşgul görünmem gerekli. Uzun süreli göz temasından kaçınmama yardımcı oluyor.

"Yönetmen odasında biraz tuzlu sakura çayı var. Onunla idare edebilir."

"Şüpheli," diye mırıldandı Emma

karanlık bir sesle. "O zor biri," diye

katılıyorum.

"O zaman *neden* onunla öğle yemeği yiyorsun?"

Bu soruda görünüşte sahiplenici bir şey yok, ama yine de beni yanlış yöne itiyor. "Öğle yemeği randevularımı asistanıma gerekçelendirmem gerektiğinden emin değilim, Bayan Carson."

Anında kaskatı kesiliyor ve alnındaki damar geri geliyor. "Pekâlâ. O zaman onu içeri alayım. *Harika* bir öğle yemeği dilerim."

Sanırım bu iğnelemeyi hak ediyorum.

Emma çıktıktan saniyeler sonra Jessica girer. Süslü bir kokteyl partisine gidiyormuş gibi görünüyor. Genetik olarak tasarlanmış vücudu kadife bir bandaj elbisenin içine sıkıştırılmış ve makyajı o kadar kalın ki neredeyse yüzüne yaptırdığı tüm estetik ameliyatları gizlemeyi başarıyor.

"Ruslan, sevgilim!" Altı inçlik topuklu ayakkabılar giyen bir kadına göre zarıfçe yürüyor. "Seni her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorsun."

Bakışlarım kapıya kayıyor, sonra tekrar botokslu alnına. Yüzüne bir yumruk atsam bile hiçbir şey hissetmeyeceğinden eminim.

Onu yan odadaki paslanmaz çelik masaya götürüyorum ve ona bir sandalye çekiyorum. On beş dakika boyunca onun hakkında konuştuk.

Emma çayla gelmeden önce lanet olası akrilik tırnaklar.

"Buyurun, Bayan Allens."

Jessica burnunu kıvrıyor. "Guayusa yok mu?"

"Yeni bitti, Bayan Allens."

"Hayal kırıklığı."

Damar Emma'nın alnında kalıcı bir yer edinmiş gibi görünüyor. Ama bu küçük işaret dışında yüzü hiçbir şey ele vermiyor. "Hepsi buysa, o zaman..."

Jessica parmaklarını şıklattığında masadan uzaklaşıyor. "Dur bakalım. Paltomu ve çantamı nereye koydun?"

"Masamdalar, Bayan Allens. Tam olarak bıraktığınız yerde."

Jessica konuşurken Emma'ya bakmıyor bile. "O palto senin tüm dairenden daha değerli. Ona iyi baktığından emin ol."

Emma'nın çenesi sıkıştı. Artık Jessica başka tarafa baktığı için profesyonel maskesinin hemen düşmesine izin veriyor. Eğer bakışlar ldrebilseydi, Jessica için için yanan bir kl yığının olurdu.

Umursadığımı söyleyemem.

Kapı kapandığı anda Jessica gözlerini devirir. "Ne kadar aptalca, değil mi? Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak *ok* zor."

Göğsümün içinde bir şey kkryor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama çok özel bir düşünce eşlik ediyor: *Kimse benim kadınıma aşığılayamaz.*

Bu düşüncenin hemen ardından gelen şey ise tam bir dehşet.

Ne oluyor lan? Benim kadınım mı?

"*Ahem!* Ruslan? Nereye gittin, yakışıklı?"

Jessica'nın yüzünde dikkatimi dağıtan küçük kırmızı lekeleri göz kırparak yok ediyorum ve onu gördüğüme gerçekten sevinmiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Sonraki bir saati sıradan bir konudan diğetine geçerek geçiriyoruz. Sohbetle ilgili tek tutarlı şey, her konuyu evlenen ya da evlenmek üzere olan bir arkadaşından; hamile olan ya da hamile kalmaya çalışan bir arkadaşından bahsederek bitirmesi.

Telefonumu hep yakınımda tutuyorum ama ne kadar çabalasam da saçmaladığı bazı aptalca şeyler yine de ağzından kaçmayı başarıyor.

"... sence de öyle değil mi?"

Sorusunu tamamen kaçırdığım için, denenmiş ve doğru varsayılan yöntemime geri dönüyorum. "Hm."

Kaşları heyecanla yukarı kalkıyor. "Biliyordum. İçlerinde kocaman oyuncak ayılar olan, düşünceli ve sessiz olanlar."

Tamam. Belki de bu kusursuz bir cevap değildir. "Tekrar gelir misin?"

"Çocuğun olmasaydı çok yazık olurdu, Ruslan. Şu çene hattına baksana! Bu genlerin aktarılması gerekiyor!"

Bunu hemen engellerim. Bir: Ben babacan bir tip değilim. İki: Bu kadının çocuklarının gerçekte neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok; lanet olsun, eskiden neye benzediğini unuttum. Ve üç: onunla üreme düşüncesi midemi fena halde bulandırdı.

"Çocuklar radarımda değil."

"Oh." Yüzü düştü. "Ama-"

Rolex'ime bakarak bir gösteri yapıyorum. "Arayı kapatmak bir zevkti Jessica. Ama gitmem gereken toplantılar var."

"Oh. Tamam. Yakında başka bir randevu ayarlayalım mı? Belki bir dahaki sefere akşam yemeği?" Başımı salladım. "Asistanıma seninkiyle iletişime geçmesini söyleyeceğim."

Ona kapıyı açıyorum ve Jessica'nın gözleri doğrudan Emma'ya kayıyor. Elini göğsüme koyuyor, kirpikleri gereksiz yere titriyor.

"*Büyüleyici* bir öğle yemeği için teşekkürler, yakışıklı." Eğiliyor, dudakları dudaklarıma doğru geliyor. Yüzümü ustalıkla yana çeviriyorum ve öpücüğü yanağımı buluyor.

"Jessica."

Ofisimin güvenli ortamına geri dönüyorum ve onun titrek gülümsemesinin üzerine kapıyı kapatıyorum.

Boktan bir gösteriydi. Ama beni düşündürdü.

Görünüşe göre, herkesin aklında bebekler var. Benim dışımda herkesin. Bu konuda Emma'yı koruduğumdan emin olmalıyım. Sözleşmede doğum kontrolüyle ilgili ayrıntılı bir bölüm var ve Emma hap kullandığını belirterek imzaladı. Ama bu sorumluluğu tamamen ona bırakıyor.

O zamanlar bu konuda rahat olduğumu düşünmüştüm ama düşündükçe kontrolü tekrar ele almak istiyorum. Prezervatifler en sevdiğim şey değil ama sekreterimle istenmeyen bir hamileliği önleyeceklerse onları takmaya hazırım.

Görüntünün zihnimde bu kadar hızlı canlanması endişe verici. Emma, bugün giydiğine benzer bir bluz giyiyor - taşıdığı çocuğu yerleştirmek için karnının üzerinde dalgalanması dışında. *Benim* çocuğum.

Hayır.

Bu sadece içimdeki mağara adamının konuşması. Çocuk bile istemiyorum. Emma'dan kesinlikle istemiyorum.

Aletim bu fikre ne kadar kafayı takmış olursa olsun.

EMMA

"Sende farklı olan ne?"

İçten içe irkiliyorum. Phoebe dün beni arayıp öğle yemeğine çıkmamızı önerdiğinden beri tam da bu sorudan korkuyorum. Cevap verirken yüzümü tamamen sakın tutuyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Kendi kulaklarıma bile sahte ve iki kat daha suçlu geliyorum. Bu Phoebe'ye ilk kez yalan söylemek zorunda kaldığım an olabilir. Arkadaşlığımızın bu yeni evresini küçük bir sırda başlatıyor da değilim. Tom Ford takım elbiseli ve Patek Philippe kol saatli, 1.80 boyunda, 90 kiloluk bir sır.

"Hm." Phoebe ceketini sandalyesinin arkasına asıyor ve yoğun bir bakışla beni sabitliyor. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Neden sordunuz?"

Omuz silkiyor. "Sadece biraz farklı görünüyorsun. Sanki adımlarında bir sıçrama var."

Tamam, haklı olabilir ama bunun Ruslan'la bir ilgisi *yok*. En azından duygularımı yakaladığım falan yok. Sadece Orgazm Kasabası'na doğru seksin doruğuna çıkıyorum. Olmak için güzel bir yer. Özellikle de Ruslan gibi yatak odasını iyi bilen biriyle.

"Aman Tanrım!" Phoebe'nin nefesi kesildi. "Biriyle yatmışsın!"

O kadar yüksek sesle söylüyor ki, iki taraftaki masalarda oturan insanlar dönüp bize bakıyor. *Muhteşemdi*. Artık tüm dünya biliyor.

Aval aval bakanların göz temasından kaçınıyorum ve Phoebe'ye doğru eğiliyorum. "*Birincisi-hayır! Ve ikincisi-shhh!*"

Phoebe dehşetimi elinin tersiyle itiyor. "Pshh, lütfen. New Yorklular hiçbir şeyi umursamaz. Ve sen az önce kızarıyordun! Ne düşünüyordun ki?"

Orgazm Kasabası.

"Hiçbir şey! Sadece biraz ekstra para kazanıyorum, tamam mı? Belki de bu yüzden adımlarımda sözde bir 'sıçrama' var. O kredilere bir çentik atmak güzel." Nefesimi sertçe verdim. Neredeyse hepsinin ödendiğini ağzımdan kaçıracaktım, ama bu gerçekten göze alamayacağım büyük bir ipucu olurdu. "Ay sonunda paranın bitmeyeceğinden emin olmanın nasıl bir rahatlama olduğunu bilemezsin."

Biraz abartıyor olabilirim. Ama bu hikayeyi gerçekten satmam lazım.

Ne yazık ki, Phoebe'nin gözleri kısılıyor ve yanaklarını içine çekiyor. Kişisel deneyimlerimden biliyorum ki bu ifadeden iyi bir şey çıkmaz. "Bana yalan söylemiyor olabilirsin ama tüm gerçeği de söylemiyorsun."

Bademli kruvasanımı karıştırarak bakışlarından kaçıyorum. "Dinle, Pheeb-"

"Bir adam var, değil mi?" Bileğimi tutuyor ve gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum.

Sözleşmenin ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissederek yerimde kıpırdandım. *Çok* açıktı. Ama en iyi arkadaşımınla yarım saat geçirdim ve şimdiden baskı altında çatlamaya başladım.

"Bir... adam var, bir çeşit," diye kabul ediyorum. "Ama sana söylemeyecektim çünkü ciddi bir şey değil." Göğsüm çok sıkışmış hissediyorum ve iştahımı tamamen kaybettim. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü Choux-Choux Cafe'nin bademli kruvasanı, üzerine kokain serpilmiş cennetten gelen manna gibi.

"Alo? Ben sıradan seksin kraliçesiyim," diye hatırlatıyor bana.

Yaltaklanıyorum. "Aynı şey değil." Sözleşmenin tek eşlilik kısmı gözümün önünden geçiyor. "Bu... karmaşık."

Phoebe kaşlarını çatıyor. O koyu kahverengi gözleri, gücü sonuna kadar açtığına delici olabiliyor. "Nasıl karmaşık?"

"Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Sıradan seksin nasıl işlediğini biliyorum, elbette. Ama gündelik seksin tüm amacı karmaşık olmamasıdır." Tek kaşını kaldırıyor. "Tabii..."

"Pheeb, yapma-"

"Tabii bu adama karşı bir şeyler

hissetmiyorsan." "*Hayır!*"

Espressosunu bırakıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "*Bu kesinlikle kesin bir ifadeydi.*"

"Sadece buna karşı bir şey hissetmediğim için-"

Phoebe nefes nefese. "Bu patron deliği!"

Sikeyim. Ben.

"Haklıyım, değil mi?" Muzaffer bir şekilde güler ve havayı yumruklar. "Biliyordum lan! Bir süredir ikinizin arasında bir şeyler dönüyordu. Sadece an meselesiydi."

"Bu-"

"Yüzde yüz doğru, olan bu. Sadece ondan çok nefret ettiğin için görmek istemedin. Düzeltiyorum: Ondan çok *nefret* ediyordun."

"Hâlâ öyle," diye itiraf ettikten sonra isteksizce "... bazen," diye ekliyorum.

Phoebe bir elini kalbinin üzerine koyuyor ve bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Senin adına çok mutluyum. Bunu kelimelere bile dökemiyorum. Şimdi, asıl önemli konuya gelelim: yatakta nasıl biri? İyi biri, değil mi? Öyle olmak zorunda. O yüzle, o vücutla, o sulu kollarla-"

"Pheeb!"

"Ne?"

"Kimseye söyleyemezsin!"

Gözleri Bambi masumiyetine ulaşıyor. "Kime söyleyebilirim ki?"

"Herhangi biri. Bu gizli bir bilgi. Çok gizli. Gizli. 51. Bölge tipi şeyler."

Phoebe biraz ayılır. "Neden sesin bu kadar korkmuş geliyor, Em?"

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce imzaladığım yasal olarak bağlayıcı bir sözleşmeyi geçersiz kıldığımı Phoebe'ye nasıl açıklayabilirim? Ruslan'la yaptığım anlaşmanın ana koşullarından birinin bu konuda çenemi kapalı tutmam olduğunu ve şimdiden fena halde çuvalladığımı anlamasını nasıl sağlayabilirim? Tabii ki bunu en başta anlaşmadan bahsetmeden yapamam.

Bir yer ile bir kaya arasında sıkışıp kaldım - bekle, bu böyle gitmez. "Bunu gerçekten gizli tutmak istiyorum."

"Bu senin fikrin miydi yoksa onun mu?" Phoebe

kurnazca soruyor. "İkimiz de aynı fikirdeydik."

Şimdi alt dudağını çiğniyor. "Edward'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Adını duyunca ağzım açık kalıyor. "Ah, Edward'ı hatırlıyor muyum..."

O ve Phoebe sadece bir yıl birlikte olmuşlardı, ama yoğun bir yıld. Kız yirmi, adam ise kırk iki yaşındaydı. O zamanlar Phoebe zor durumdaki bir üniversite öğrencisiydi, adam ise New York'un dört bir yanına yayılmış lüks spa ve salonlar zincirinin sahibiydi. Cehennemde yapılmış bir eşleşmeydi.

"Beni bazı kararlar verdiğime inandırmak gibi bir alışkanlığı vardı... oysa ipler onun elindeydi."

"Burada olan şey bu değil."

En azından ben sanmıyorum.

Başını sallıyor. "Tek söylediğim, Edward gibi adamlara dikkat edin. Yakışıklı, güçlü, Tanrı'dan daha zengin? Bu kötü haber. Sizi lükse boğarlar - güller, giysiler, mücevherler, şık restoranlarda şık yemekler. Ama iş gerçekten önemli olan şeylere geldiğinde cimridirler. Böyle erkekler kalp için tehlikeli olabilir." Parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Çünkü kendilerininkini paylaşmayı reddederler."

Tepeden tırnağa beni sarsan bir ürpertiği bastırıyorum. "Ne dediğini anlıyorum ama bana güven: Ruslan ve benim ne olduğumuza dair hiçbir yanılsama içinde değilim. Biz seks yapıyoruz. Duygu yok, beklenti yok, hiçbir şey yok. Sadece seks. Hikayenin sonu."

Alnı kırışıyor. "Bu harika bir şey - eğer duygularını bunun dışında tutabilirsen. Asıl soru şu: yapabilir misin?"

RUSLAN

Boks ringinin simetrisinde beni merkeze alan bir şey var.

Kendim ve ekibim için tasarladığım devasa spor salonu kompleksine yirmi dört ayak çapında bir ring kurdurmamın nedeni de tam olarak bu. Bu özel bir üyelik. Giriş ücreti? Oryolov Bratva'nın damgasıyla mühürlenmiş ömür boyu sadakat.

Eldivenlerimi giyiyorum ve yeni dezenfekte edilmiş deri kokusunu içime çekiyorum. Yan taraflarına baş harflerim dikilmiş, böylece erkekler sınır dışı olduklarını biliyorlar.

Ne diyebilirim ki? Eşyalarım söz konusu olduğunda sahiplenici bir piçim.

Kirill ringin içinde yerinde zıplıyor. Sürekli boks yaptığım tek kişi o çünkü bana meydan okuyan tek kişi o. Neredeyse denk sayılırız. Birbirimizi on beş yıl dövdüğümüz için o benim, ben de onun zayıflıklarını biliyoruz.

Bu şekilde dövüş çok daha ilginç oluyor. "Tuval yemeye

hazır mısın?"

Sırıtiyorum. "Son üç raundu kazandığımı düşününce bu kadar ukala olman beni hep şaşırtıyor."

"Arada bir sana bir kemik atmam gerekiyor, değil mi?"

Birbirimizin etrafında dönmeye başladık. "Ringin o ucundan çok fazla konuşuyorsun," diyorum.

Kirill dirseklerini göğsünde birleştirip yumruklarını çenesine indirerek bana doğru ilerlerken gülüyor. Ne beklemem gerektiğini biliyorum. O sabırsız bir piç, bu yüzden neredeyse her zaman ilk yumruğu o atıyor.

Beklendiği gibi, bir yumrukla bana doğru hamle yapıyor. Kirill bırakmadan önce bir, iki, üç kez engelliyorum. Yumruklarını geri çektiği anda güçlü bir aparkat savuruyorum.

"Siktir!" Kirill inliyor, öne doğru çatırdıyor.

Hızla yönünü değiştiriyor ve tekrar ileri atılıyor. Daha başlamadan planladığı kombinasyonu görüyorum. Yumruk, yumruk, çapraz, kafamı omuzlarımdan ayırmak için tasarlanmış büyük bir sağ kroşe.

Hepsine karşılık veriyorum - iki yumruk da eldivenlerimden fırlıyor, çapraz darbeyi savuşturuyorum ve sonra, kroşe çenemi bulamadan, kocaman bir sol eli doğrudan karnına, karaciğerinin ortasına indiriyorum.

Kirill, göğsü sert bir şekilde inip kalkarken, iplere sırtını yaslarırken kocaman bir homurtu çıkarıyor. Ona sırtıyırım. "Şans hakkında bir şeyler mi söylüyordun?"

Çenesi bükülüyor ve boynunu iki yana sallıyor. "Ee... dün Jessica ile öğle yemeğiniz nasıldı?"

Bir gülümsemeyi bastırdım. Birbirimizin boks stillerini ne kadar iyi bildiğimizi düşünürsek, bazen kazanmanın tek yolu birbirimizin kafasının içine girmektir.

"Her zamanki kabus gibiydi," diyorum devam ederken.

"Yani onunla görüşmeye devam ediyorsun... Neden? Etrafta gezdirdiği yeni göğüsleri için mi? Dr. Caviezel'in onlarla gerçekten harika bir iş çıkardığını duydum."

Bir yumruk sağanağı daha başlattı. Hepsini engelliyorum, sonra karşılık veriyorum ve onu ringin uzak köşesine doğru itiyorum. "Bu kadının vücudunda ilgilendiğim tek yer avuç içi." Kirill'in kıl payı kurtulmayı başardığı bir aparkat daha atıyorum.

"Pardon?"

"Çünkü babası tam orada, her şeyin ortasında."

Kirill homurdanır. "Doğru." Sonra bana şeytani bir sırıtış attı. "Biliyor musun, kadınla evlenebilirsin. O zaman Hiram Allens evlilik yoluyla senin baban olur."

Ellerini bana bir pencere açacak kadar indirdi. Ben de bundan faydalanarak göz çukuruna bir sol kroşe indirdim. Bu onu yere düşürmeye yetti.

Ona bakıp gülüyorum. "Bu strateji senin için işe yaramıyor kardeşim. Bana sadece yakıt veriyorsun."

Kirill on saniyesi dolmadan tekrar ayağa kalkmayı başarır. "Bu ciddi bir öneri." Benden uzaklaşmaya çalışırken vücuduna biraz daha zarar vermek için ona biraz daha yakın dans ediyorum. "Vadim'in dediği gibi, bebek yapmalısın. Ve yakında."

"Şerefsiz," diye homurdandım.

Kirill gülerek ringin kenarından geçiyor. Arkasına yaslanıyor, kollarını iplerin üzerinden sarkıtıyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor. "Tabii ki zaten seks için bir kadınla sözleşme yaptın. Neden aynı kadınla bebek için de sözleşme yapmayasın?"

"Orospu çocuğu." Ona saldırıyorum ve birbirimize kenetleniyoruz, her birimiz kaldıraç ararken kaslarımız esniyor ve terliyoruz.

"Emma çocuklarımla annesi olmayacak," diye hırlıyorum, Kirill'in burnundan kan fışkırmasına neden olan üçlü yumruğu indirmeme yetecek kadar ayrıldığımızda.

Bir kez daha dans ediyor. Sıkışmış bir domuz gibi kanıyor ama yüzündeki gülümsemeden bunu anlayamazsınız. "Hm, seni oraya götürmüş gibi görünüyor. Bu güzel küçük asistan zayıf bir nokta olabilir mi?"

En iyi arkadaşımı susturmak için suratına bir kroşeden fazlası gerekir. Suratına bir Mack kamyonu da yeterli olmayabilir.

Saldırı menzilinden çıktığı anda hınzırca sırıtıyor. "Bahse girerim yatakta bir hayvandır, değil mi? Söylesene, inliyor mu yoksa çığlık mı atıyor?"

Bu kadar yeter.

Cephaneliğimi birleştiriyorum -hız, çeviklik, güç- ve lanet bir fırtına gibi üzerine iniyorum. Kirill kendini korumak için elinden geleni yapıyor ama benim sahipleniciliğim olan canavara çok az kişi dayanabilir.

Bir avuç sert darbeyle, Kirill'i bana yemek zorunda kalacağıma söz verdiği tuvali öpmeye zorladım.

"Yerde kalman senin yararına, kardeşim."

Kirill kendi etrafında dönüyor ve tuvalin üzerine yayılarak yatıyor. Üzerinden ter damlıyor ve vücudunun etrafında su birikintileri oluşuyor. "Yakın zamanda ayağa kalkmaya hiç niyetim yok," diye kıkırdıyor. "Ayrıca, rica ederim."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Boynunu belki iki santim yukarı kaldırıp etrafına bakıyor. "Adamlarının önünde iyi görünmeni sağladığım için."

Bakışlarımı kaldırdım. Maçımız sırasında bir seyirci toplanmıştı ve ben bunu fark etmemiştim bile. Kirill onun adını söyledi ve benim görebildiğim tek şey görüşümü bulanıklaştıran kırmızı noktalar oldu. Adamlarım dövüşü onaylarcasına başlarını sallıyorlar; ben de ikinci adamıma karşı kazandığım zaferden dolayı memnun, saygılı baş sallamalarını yakalıyorum.

Kirill bu kompleksin duvarları arasında seçkin bir boksör olarak biliniyor. Buradaki adamların çoğuyla dövüştü ve defalarca zirveye çıktı. Onu yenmek bir beceri işareti, bir onur nişanıdır.

Ona elimi uzatıyorum ve Kirill'i tekrar ayağa kaldırıyorum. "İyi oynadın."

Sırıttırıyor. "Kontrol *sende* kardeşim. Onu elinde tuttuğundan emin olmalısın. Özellikle de kız söz konusu olduğunda."

Onu sırtından alkışladım ve ringden çıktı.

Kirill haklı. Emma ile meşguliyetim bir şekilde tehlikeli hissettiriyor. Ama gerçek bir zarar verme gücüne sahip olmasının tek yolu buna izin vermem.

Ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin beni kontrol etmesine izin

vermeye niyetim yok. O sarhoş edici küçük *kiska* bile.

EMMA

En iyi arkadaşların size tam da duymak istemediğiniz soruyu sorma gibi bir huyu vardır. Sözleri kulaklarımda çınlarken Phoebe'nin gözleri benimkilere kilitleniyor.

Bu harika bir şey - tabii duygularınızı bu işin dışında tutabilirsiniz. Asıl soru şu: Yapabilir misin?

Bu yılın sorusu. Belki de hayatımızın sorusu.

Çünkü bu kâbusları çoktan gördüm ve cevabın "hayır" olması halinde neler olacağını biliyorum. Bu sonuçları düşünerek mümkün olduğunca az uyanık zaman geçiriyorum.

Neyse ki, telefonumu titreten bir çağrı sayesinde sorusuna gerçekten cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Telefonu çeviriyorum ve kilit ekranımdaki ismi gördüğüm an inliyorum. "Şeytan'ın Sağ ve Sol Elleri." Görebilmesi için telefonu Phoebe'ye doğru tutuyorum.

"Görmezden gel onları."

Beni doğuran iblislerle mi konuşayım yoksa Phoebe'nin sorusuna cevap mı vereyim? Tanıdığın şeytan, yattığın şeytandan iyidir, sanırım.

Ya da onun gibi bir şey.

Ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptım ve aramayı kabul ettim. Phoebe de omuz silkiyor ve bir danış almak için fırına doğru yürüyor.

"Hey, anne."

"Selam, tatlım!" O kadar neşeli ki gözlerimi deviriyorum. "Geçen hafta telefonlarıma cevap vermedin."

"Biliyorum, özür dilerim. İşim başımdan aşkındı." "Mm, evet. Ben bundan bahsetmişti."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben'le konuştun mu?"

"Tabii ki!" Alınmış gibi konuşuyor. "O benim damadım ve torunlarımın babası. *Kızımın* artık telefonlarımı açmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Dilimi ısırمام, onların çatısı altında on sekiz yıl hayatta kalmamın ana sebebidir. Bir de Sienna. Ancak bunu kız kardeşim olmadan yapmak zorunda kaldığım her geçen yıl, diğer yanağımı çevirmek daha da zorlaşıyor.

"Çünkü kızın o çocuklara bakmak için kışını yırtıyor. Ben ise kışını yırtamıyor, oturmakla meşgul."

"Ben *yas tutuyorum*, Emma. Onunla biraz empati kurmanın sana zararı olmaz."

Görüşmenin yirmi saniyesinde masanın kenarını öyle sert kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Biraz empati mi? Anne, üç buçuk yıl oldu! Ben de yas tutuyorum. Bu, içine kapanman ve büyümekte olan üç çocuğun olduğu gerçeğini görmezden gelmen anlamına gelmiyor-"

"Emma Lorraine Carson! Aman Tanrım. Bağırmana gerek yok."

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alma alıştırmaları yapıyorum. Burundan alıyorum, ağızdan veriyorum. Yirmi altı yıllık pratiğin bunu öğrenmek için yeterli olacağını düşünürsünüz; ama annemi tanısaydınız aksini anlardınız. Bu hızla gidersem bir damarımı patlatacağım. "Bağırdığımı fark etmemiştim."

Burnunu çekiyor. "Sadece söylüyorum tatlım: çok şey yaşıyor. Sienna onun dünyasının merkeziydi."

İnanamayarak başımı salladım. Sienna *benim* de dünyanın merkeziydi. Ben'in olmadan çok önce benim merkezimdi. Ama ben yine de

ve o çocuklar için elimden geleni yapacağım. Çünkü Sienna'yı en çok sevdiği şeyi koruyacak kadar seviyordum.

"Emma? Hala orada mısın?"

"Evet, anne." O tanıdık keder dalgası her zamanki yerlerinde gelgitler yaşarken, tırnağımla masanın dökülen cilasını kazıyorum. "Ben buradayım."

"Ee... çocuklar nasıl? John'un doğum günü yaklaşıyor, değil mi?"

Yarısı yenmiş kruvasanlarıma kaşlarımı çatıyorum. "Her şeyden önce, bu *Josh*. Ve doğum günü iki ay önceydi. Yani hayır, yakında değil."

Kendinden emin bir şekilde titriyor. "Ah, kızların doğum günleriyle karıştırmış olmalıyım. Mart ayında doğmuşlardı, değil mi?"

"Özür dilerim, sizce kızların doğum günü aynı mıdır?"

"İkizlerin genelde öyle olur, tatlım. Ne aptalca bir soru."

Baş ve işaret parmaklarımı alnımın köşelerine bastırıp yavaşça ovuyorum. Geçen hafta annem aradığında meşguldüm. Ama dürüst olmak gerekirse, meşgul olmasaydım bile, onun aramalarından kaçınmak tamamen haklıydı.

"Kızların aslında ikiz olmadığı gerçeği dışında, anne."

"Ne demek istiyorsun? Elbette öyleler. Sienna onlardan her zaman küçük ikizleri olarak bahsederdi."

"Sienna onlara *İrlandalı* ikizleri diyordu. Aynı yıl on bir ay arayla doğdular."

"Oh." Hızla toparlanıyor. "Gördün mü? Çocukları düzenli olarak büyükanne ve büyükbabalarını ziyarete getirmezsene böyle olur."

Vay canına. Annemin meşhur ters vuruşunu unutmuşum. Büyük ya da küçük, suçu başkasına atamayacağı hiçbir sorun yok. O bu konuda bir sanatçı.

"Neden onları bu hafta sonu getirmiyorsun? Cumartesi mükemmel olur."

"Cumartesi günü ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sadece bir tür etkinliğe ev sahipliği yaptığınızda ve çocukları ödüllü midilliler gibi göstermek istediğinizde belirli tarihlerden bahsediyorsunuz."

"*Emma Lorraine!*" Bu, bir konuşmada ikinci kez göbek adını söylediği anlamına geliyor. Nadir görülen bir formda. "Bazen o kadar çok benziyorsun ki-"

Nefes alışının biraz kesildiğini duyabiliyorum. Geri adım atmasını ya da bunu benim hatamış gibi göstermesini bekliyorum ama görünüşe göre kendisi bile şok olmuş. Muhtemelen iki kızından birinin öldüğünü unutmayı başararak.

Ona seslenmek istiyorum, ama Phoebe masaya geri dönüyor ve bu konuşmayı devam ettirecek duygusal bant genişliğine gerçekten sahip değilim.

"Dinle anne, gitmeliyim."

"Tamam." Aslında rahatlamış görünüyor. "Ve unutma, teklifim hâlâ geçerli."

"Ne teklifi?"

"Çocukları almak için. Kendiniz söylediniz: onlara bakmak için mücadele ediyorsunuz ve paramızı almayı reddediyorsunuz-"

"Bana vermeye çalıştığın hiçbir şeyi koşulsuz kabul etmekle ilgilenmiyorum anne."

Phoebe karşıma oturuyor, kaşları havaya kalkıyor.

"Teller mi? Ne ipi? Bağ falan yok. Baban ve ben sadece çocukların hayatlarına daha fazla dahil olmak istiyoruz. Onları arkadaş çevremizle tanıştırmak, yeni insanlarla, yeni fırsatlarla tanıştırmak istiyoruz."

Başka bir deyişle: dizeler.

"Bunu düşüneceğim. Seni seviyorum. Bye."

Telefonu kapattığım anda Phoebe bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Bugün hangi özverili jesti yapıyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Çocukları elimden almak."

"Yine mi o? Bu konuyu kapattığını sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum ama ailem o kadar kolay pes etmez." Phoebe kaşlarını çatı. "Yine de biraz yardım almayı hak ediyorsun."

"Eğer yardımlarını kabul edersem, bana sahip olurlar. Beatrice ve Barrett tatlı görünebilirler ama iş yatırımlarına geldiğinde bu ikisi soğuk ve sert gangsterlerdir. Ve bana güvenin: küçükler onlar için yatırımdan başka bir şey değil."

Phoebe iç geçirir. "Biliyorum. Bu sadece utanç verici. Bir sürü paraları var."

"Paraları onlarda kalabilir. Benim kendi param var. Ve sahip olmadıklarımı da kazanacağım. Gerekirse kan, ter ve gözyaşıyla."

Ve seks.

Yanaklarımın kızarmasını engellemekte zorlanıyorum, bu yüzden kahve fincanımın arkasına saklanıyorum. "Çocukların mutlu olması benim için daha önemli. Onları aileme teslim edemem. Sienna ve benim onlarla yaşadıklarımızdan sonra olmaz."

"Hey, seni gayet iyi duyuyorum. Sadece senin için endişeleniyorum." Phoebe iç geçirir. "Kendinden o kadar çok şey vermeni istemiyorum ki geriye hiçbir şey kalsın."

Gülümsüyorum. Phoebe'yi hep bu yüzden sevdim: ben düşünmediğimde bile o beni düşünüyor. Sienna her zaman aramızdaki parlak ışıktı ama Phoebe de beni aynı netlikte görüyordu.

"Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?"

Bana sinsice göz kırpmıyor. "Bunu bana kötü çocuk patronunu becermekle ilgili tüm ilginç detayları anlatarak kanıtlayabilirsin."

"Ugh."

"Vay canına, seks o kadar kötü

müydü, ha?" "Hayır-"

"Yani o kadar iyi miydi?"

Utangaç bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Biliyorum, ben ona bir şey vermedikçe
bir şey. "Diyelim ki... patlayıcıydı."

Phoebe parmaklarını şıklatıyor ve benim için küçük bir omuz hareketi yapıyor. "*Evet*, kraliçe!"

Phoebe'yle birlikteyken huzursuzluğu bir kenara itmek kolay. Ateşle oynadığımı unutmak kolay. Sadece göstermek için gider, gerçekten-kurallar kırmak için çok kolay.

EMMA

Kahvaltıdan sonra Phoebe'ye metroda veda edip Central Park'a doğru yola çıkıyorum. Köpeklerini gezdiren, piknik battaniyelerine uzanan ya da çocuklarının peşinden koşan bir şehir dolusu insan var. Ağaçların arasında güzel bir yürüyüş için mükemmel bir gün.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki tam altından geçene kadar fark etmiyorum ama bu ağacı tanıyorum. Sienna ve ben Josh doğduktan hemen sonra onu buraya getirirdik. Tıpkı bugün tüm bu insanların yaptığı gibi etrafta uzanır, konuşur, güler ve bize doğru hızla gelen gelecekte habersiz bir şekilde öğleden sonralarımızı geçirirdik.

Durup yukarı bakıyorum. Ağaç şimdi biraz daha çıplak görünüyor. Gövdesi incelmış, yaprakları grileşmiş. Göğsümde o tanıdık sızı var. Artık burada olmadığını hatırlatan o derin sızı. Bir daha asla o seyrek yaprakların altında oturup hayatımızdaki -o zamanlar- en büyük sorunlarımız olduğunu düşündüğümüz küçük şeylerden yakınamayacağız.

Bazen onu o kadar çok özleyorum ki dayanamıyorum. İşte o zaman genellikle bankada olduğunu bile hatırlamadığım anılarla karşılaşıyorum.

"Bunu gördün mü? Gördün mü?" Sienna bileğimi tutarak "Gördün mü?" dedi. "Küçük bir twerk yaptı!"

Çimenlere uzandım, ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Gözlerimi açma zahmetine bile girmedim. Sienna her zaman Josh'un şunu yaptığını, bunu yaptığını iddia ediyordu. Çoğu zaman bir deha belirtisi olduğunu düşündüğü şeyin gaz olduğu ortaya çıkıyordu.

"Hiç şaşırmadım. O senin çocuğun."

Bacağıma vurdu. "Bakmıyorsun bile." "Si, o bir tane. Twerk yaptığından şüpheliyim." "Sadece bak!"

İsteksizce bir gözümü açtım ve yeğenime baktım. Küçük tombul elleri çimlere gömülmüş, poposu havada kıpırdanıyordu.

"Sanırım sadece eğiliyor."

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Şu kalçalara bak. Çocukta ritim."

Josh küçük bir ciyıklama sesi çıkardı ve kendini yukarı itti, ancak tekrar aşağı düştü. Neyse ki, onu güvende tutmak için biraz yumuşak bebek yağı ve bir bebek bezi vardı.

Bir esnemeyi bastırdım. "Sen öyle diyorsan."

Oğlunu yakaladı ve yüzüne doğru tuttu, böylece tombul küçük bacakları etrafta sallanıyordu. "Em teyze senin ne kadar zeki, çok yetenekli bir tavşan olduğunu anlamıyor! Evet! Evet, öylesin! Evet, öylesin! Evet, öylesin!" Sienna dilini bana doğru uzattı. "Em teyzen tam bir kare."

Karnımın üzerine yuvarlandım ve başımı kaldırıp ona ve Josh'a baktım. "Size ciddi ve muhtemelen politik açıdan yanlış bir soru sorabilir miyim?"

"Bunlar benim en sevdiğim tür."

"Hiç pişman olacağını düşünüyor musun? Bu kadar genç yaşta evlenip bebek sahibi olmaktan?"

Sienna'nın gülümsemesi bir milisaniye bile bozulmadı.

"Hayır." "Öylece mi? Bunu hiç düşünmedin bile."

Gözlerini kırpmadan bana baktı. "Beni on dokuz yıldır tanıyorsun, Em. Söyle bana, ne istediğimi tam olarak bilmediğim bir zaman oldu mu?"

Bunu düşündüm. "Hayır, sanırım değil."

Başını salladı. "Genç olabilirim-" Josh'u döndürdü ve kucağına oturttu. "-ama ailemden asla pişmanlık duymayacağım. Bu bebek benim tüm dünyam. Onun için ölürüm."

"Bunu benim için de söylüyorsun."

"Elbette, ama bunu hiçbir zaman gerçek anlamda söylemedim."

O gülerken ben de elimdeki boş kola kutusunu ona fırlattım. Josh bile kıkırdadı. O günler çok sıradan geliyordu. Daha büyük anların, daha büyük dönüm noktalarının karmaşasında kayboldular.

Keşke onları ne kadar özleyeceğimi o zaman bilseydim.

"Affedersiniz? Emma Carson siz misiniz?"

Önümde duran cılız adama göz kırpyorum. Yüzünde teknik olarak gülümseme sayılabilecek bir ifade var ama hiçbir şey bana onun arkadaş canlısı olduğunu düşündürmüyor.

"Özür dilerim, daha önce

tanışmış mıydık?" "Şey, hayır.

Teknik olarak değil."

Kaşlarımı çattım. "Kimsin sen?"

Soruyu yanıtlamadan önce bana elini uzatıyor. "Remmy Jefferson."

İsmi bulabilmek için beynimi zorluyorum ama bir şey bulamıyorum. Kibarlık numarasını sürdürmek için elini sıkıyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"*Brooklyn Gazette*'de muhabirim. Araştırma yapmayı severim Bayan Carson ve adına çalıştığınız adam hakkında epey bir şey biliyorum."

"Bir dakika, bu Ruslarla mı ilgili Bay Oryolov?"

Başını sallıyor ve gözleri kısılıyor ama gülümsemesi hiç değişmiyor. Bu durum ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Sakıncası yoksa size birkaç soru sormak istiyorum."

İnsanlara "hayır" demekte hep zorlanmışımdır. Ama Sienna öldükten sonra bu çok daha kolay oldu. Onun ölümünün kesinliğinde, insanların beni sevip sevmemesinin aslında umurumda olmadığını fark etmemi sağlayan bir şey vardı. *O* beni seviyordu ve bu yeterliydi.

"Teşekkürler ama almayayım. İyi günler dilerim." Etrafından dolanmaya çalışıyorum ama hareketimi yansıtıyor ve beni engelliyor.

"Bunu bir röportaj olarak düşünmeyin. Bunu bir kamu hizmeti olarak düşünün." "Pardon?"

"Siz onun özel sekreterisiniz, yani onunla yakın çalışıyorsunuz. Onun hakkında çok şey biliyorsun. Ve bahse girerim çok daha fazlasını da öğrenebilirsin."

Çenem düştü. "Senin için onu gözetlememi mi istiyorsun?"

"Sana iyi para veririm." Açık mavi ceketinin cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. "Bilgilerim kartın ön yüzünde. Arkasında ise alacağın ücret yazıyor."

Çeviriyorum. Numarayı görmeden önce bile bunun bir fark yaratmayacağını biliyordum ama yine de merak ediyordum.

Daha da önemlisi, elime geçen her kuruş için cimrilik etmek ve yalvarmak zorunda olmadığımı bu yeni gerçekliğe hala alışmaya çalışıyorum. Almak için o kadar çok parayı orada görmenin etiket şoku üzerimden geçiyor.

Ama Ruslan'ı ispiyonlamaya meyilli olsam bile, onun "iş arkadaşı" olmam için bana ödediği paranın yanına bile yaklaşamaz.

Ruslan'ın izci olmadığını biliyorum. Ve her şeye bahse girerim ki, ona karşı gelen insanlardan hoşlanmaz. Kahretsin, *biliyorum* ki

Ona karşı gelen insanlar. Bir sürü yetişkin adamı ağlatmasını izledim. Bane'den çıkarken birine mendil bile verdim.

Bana neler yapabileceğini ya da yapabileceğini hayal etmek bile istemiyorum.

"Teşekkürler," diyorum, kartı Remmy'ye geri uzatarak. "Ama dediğim gibi: hayır teşekkürler."

Kaşları kalkıyor ve kartı uzattığım elimi görmezden geliyor. "Hadi ama. Sen büyük ve pahalı bir şehirde yaşayan, bakmakla yükümlü olduğun üç kişi olan genç bir kadınsın. Bu paraya ihtiyacın var."

Sanki benden daha iyi biliyormuş gibi beni zorlaması kararımı pekiştiriyor: Ondan ve kötü saç kesiminden mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım.

"Paraya ihtiyacım olabilir ama *senin* parana ihtiyacım yok ya da *senin* paranı istemiyorum."

Etrafindan dolaşmak yerine, dönüp ondan uzaklaşıyorum. Yine de ipucunu almadı; beni Central Park'ın dışına kadar takip etti.

"Sadakat takdire şayandır Emma, ama Oryolov gibi adamlar söz konusu olduğunda değil. O iyi biri değil."

"Bunu Midtown'da bir kadını takip eden adam söylüyor."

Gözleri kısıldı. "Ben kötü adam değilim; kötü adamı *yakalamaya* çalışıyorum. Gerçek bir cinayetten paçayı sıyıran bir adamın arkasını gerçekten temizlemek istiyor musun?"

Ürkmedim. Remmy'yi Adam'dan tanımıyorum ama tavırlarında beni rahatsız eden bir şey var. Bakışlarının vücudumda gezinme şekli. Sanki buna hakkı varmış gibi benden yardım talep etmesi. İlgilenmediği belli olan bir kadını takip etmenin 2023 yılında uygun olduğunu düşünmesi.

"Ortaya attığınız iddialar çok ciddi," diyorum soğuk bir şekilde. "New York'un en hayırsever iş adamlarından birinin itibarını karalamak konusunda dikkatli olurdum."

Remmy homurdanır. "O hayır kurumları tam bir şaka. Zaten muhtemelen sadece paravan. Onun hakkında zaten kirli çamaşırlarım var. Eğer bana yardım edersen, Emma, bu pisliği ortaya çıkarabilirim. Bir makale. Tek gereken bu."

Öyle aniden yürümeyi bırakıyorum ki Remmy kayarak geri çekilmek zorunda kalıyor. "Bay Jefferson, benden ne istediğinizi söylediniz. Kibarca reddettim. Sanırım gitme vaktiniz geldi."

Alt dudağı kıvrılır. "Bu işin sonu değil. İstedığımı alacağım, Bayan Carson."

İç çekiyorum. "Çoğu erkek böyle düşünüyor. Ataerkilliğin trajedisi bu."

Kaşları daha da çatılır. "Öyle ya da böyle Oryolov'u ortaya çıkaracağım. Ve sen de bana yardım edeceksin."

Ona güneşin parlamadığı bir yere gitmesini söyleyemedenden dönüp parka doğru yürümeye başladı.

Elimdeki kartvizite bakıyorum. Ruslan'ın dolabında bir sürü iskelet bulduğuna hiç şüphem yok. Ama bahse girerim ki Remmy'nin Ruslan'la ilgili bildikleri onu gömmeye yetmeyecektir.

Aslına bakarsanız, sahip olduğum her doları ilk önce Remmy'nin batacağına yatırırdım.

EMMA

"Bir sorun mu var Bayan Carson?"

Gelen bir aramanın titreşimleri telefonumun masasının üstünde dişlerimi sıkacak kadar yüksek bir sesle dans etmesine neden oluyor. "Özür dilerim." Telefonu kaptım ve aramayı reddettim. Arayanın kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok; çünkü bütün hafta sonu boyunca telefonum hiç susmadı, sanki annemle babam ve Scummy Jefferson, içlerinden birinin günün ve gecenin her saatinde beni rahatsız ettiğinden emin olmak için programlarını koordine etmişlerdi.

Ruslan tek kara kaşını kaldırıyor, dudaklarını büzüyor. "Bütün sabah telaşlıydın."

Ah, evet, tam da her kadının duymak istediği şey. Ben de bunu saklamakla çok iyi bir iş yaptığımı sanıyordum.

"Oh. Öyle mi?"

"Evet." Sesi kırık cam gibi kesiliyor. "Bugün Pazartesi, Bayan Carson. Çoğu insan hafta sonundan depolarında biraz benzinle döner."

"Belli ki bu insanların uğraşması gereken üç çocuğu ve evdeki tüm atıştırma lıkları yiyen tembel bir beleşçisi yok. Üç çocuklu bir evde atıştırma lıkların ne kadar önemli olduğunu biliyor musunuz, Rus-Mr. Oryolov? Ben söyleyeyim, *gerçekten çok* önemlidir."

Bir kez daha düşündüm de, Ruslan "telaşlanma" konusunda haklı olabilir.

Keşke sözlerimi geri yutabilseydim. İş yerinde, patronumun önünde - kötü şöhretli, kindar, çabuk sinirlenen, belki de mafya babası olmayan patronumun önünde - küfretmek normalde kovulmak için kestirme bir yol olurdu. Ama Ruslan'ın bana yumuşak davranacağını umuyorum.

Bir, çünkü gerçekten çok stresli bir hafta sonu geçirdim.

İkincisi, dedikodu gazetesi için muhbirlik yapmamı isteyen iğrenç muhabirle onu desteklediğim için.

Ve üçüncüsü, çünkü -kaba tabirle- sevişiyoruz.

Ufukta sözleşmeye bağlı daha fazla seans varken seviştik. Ama Ruslan'ın şu anda bana nasıl baktığına bakılırsa, o ufuk gittikçe uzaklaşıyor.

Ruslan beni ofisinden kovamadan ya da işyerinde uygunsuz bir dil kullandığım için azarlayamadan telefonum yine titremeye başlıyor.

Ruslan, "Bu kadar vaktinizi aldığım için çok üzgünüm Bayan Carson," diye kestirip atıyor. "Bugün ne kadar meşgul olduğunuzu fark etmemiştim."

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldanıyorum, telefonumu kapatmaya çalışıyorum. "Ah, şu lanet titreşimi nasıl kapatıyorsun?" Ayarları değiştirmeye çalışırken neredeyse telefonumu düşürüyordum. Sonunda onu siyah pantolonumun cebine sokuyorum. Ruslan'ın hâlâ o kehribar rengi gözleriyle bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Tam zamanlı bir dadının hizmetine ihtiyacınız varsa, sizin adınıza bazı araştırmalar yapabilirim. Şu anda kesinlikle bir bakıcı tutabilirsiniz."

Teklifinin anlaşılması birkaç saniye alıyor. O sırada ona göz kırpıyorum. Gerçekten *yardımcı* olmaya mı çalışıyor? Tabii eğer sadece iğneleme yapmıyorsa ve ben de o kadar dönmüşüm ki kafamdan geçip gidiyorsa o başka. Bu daha mantıklı olurdu.

"Çok nazıksınız," diyebilirdim. "Ama çocukların zaten bir dadısı var. Amelia iyidir."

"Ama tam zamanlı değil mi?"

"Hayır ve ben de öyle olmasını istemiyorum." Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "En azından hafta sonları onlarla kaliteli zaman geçirebilmek istiyorum. Hafta içi onları zar zor görebiliyorum."

Bu konuda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Elmacık kemikleri mermerden oyulmuş gibi. "Kendi akıl sağlığın ve dolayısıyla benimki pahasına mı?"

Çenemi sıkıyorum. "Çocuklar yüzünden stresli değilim. Yani, evet, hafta sonu kaotikti. Caroline bir şarap kadehini kırdı ve Reagan duvarlara kalemle vurdu. Josh'un canını sıkan bir şey var ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü o-" Ruslan'ın kaşları birbirine dolanınca sustum. "Neyse, demek istediğim sorun çocuklar değil, ailem."

"Seni arayan o mu?" "Durmadan."

Diğerlerinin yanı sıra. Remmy'den bahsetmeyi bir kenara bırakmaya karar verdim. O sümsüğü ne kadar az düşünürsem o kadar iyi.

Bir anlığına Ruslan'ın yüzünde bir gülümsemenin gölgesini algılıyorum. Ama bir göz kırpmasından sonra her zamanki gibi sinirli görünüyor. "İş yerinde kişisel telefonlara bakmadığınızı nazikçe bildirin. Gidebilirsiniz Bayan Carson."

"Aile dramı umurumda değil, ofisten uzak dur" demenin ağır bir yolu ama yine de ucuz atlattığımı düşünüyorum. Beni durdurduğunda neredeyse kapıya varmıştım.

"Oh, ve Bayan Carson?"

Ürkekliğimi bastırıp arkamı dönüyorum.

"Evet?" "Bu akşam sekizde hazır ol."

Yutkundum ve başımı salladım. Sonra havalanıp masama dönüyorum.

Dünya artık daha aydınlık ve daha az kasvetli görünüyor. Bu gece tam da ihtiyacım olan şey çatı katına bir ziyaret. Ben, Remmy ve ailem arasında çok gerginim. Birinin fabrika ayarlarına dönme düğmesine basıp beynimi yeniden başlatmasını istiyorum. Ve görünüşe göre, o düğme vajinamın içinde.

Telefonuma baktım. Sevgili annemden on üç mesaj. İnleyerek konuyu açıyorum ve mesajlar arasında geziniyorum. Hepsi aynı eski temanın varyasyonları: *Çocukları buraya getir ki onlara hava atabilelim, tercihen biz ölmeden ve bizi torunlarımızdan uzak tuttuğun için sonsuza dek pişman olmadan önce.*

Konuyu kapatıyorum ve telefonumu kaldırıyorum. Annem ve babamla yarın ilgileneneceğim. Şu anda hazırlanmam gereken şeker bebek görevlerim var.

Ruslan ve ben asansöre binip onun çatı katına çıkarken kendimi canlı bir tel gibi hissediyorum. Bu sefer tamamen farklı bir deneyim. Gergin değilim; utangaç değilim. Ben *hazırım*. Tüm sorunlarımı ve stresimi unutmaya hazırım. Ateşli ön sevişme ve terli seksin coşkulu sisinde kendimi kaybetmeye hazırım.

Cidden mi? Bugün ön sevişmeye bile ihtiyacım yok.

Tek istediğim Ruslan'ın beni unutulana kadar sikmesi, ta ki içimdeki o acil baskı hissi tamamen yok olana kadar. Onun sikini o kadar çok istiyorum ki ağzım sulanıyor. Bana sertçe vermesini istiyorum. Hızlıca. Engel tanımadan.

Yine de hisler karşılıklı gibi görünmüyor.

Hâlâ telefonuna bağlı, gözleri ekrana sabitlenmiş, kaydıldıkça kaydırıyor. Kapılar açıldığında bile bakışlarını kaldırmadan dışarı adım atıyor.

Topuklu ayakkabılarımın sesi pelüş halının içinde kayboluyor. Paltomla birlikte onları da çıkarıyorum. Ruslan telefonunu kapatırken bir *tık* sesi duyuyorum ve içimden bir şey kopuyor. Bugün sakın davranmakla ilgilenmiyorum. O harekete geçene kadar beklemeye niyetim yok.

İkimiz de ne için burada olduğumuzu biliyoruz. Neden lafı dolandıralım ki?

Ben de kendimi ona doğru attım, dudaklarım sıcak bir şekilde onunkilere değdi. Bunu ilk kez yaptığımızda beni öpmesini beklemiyordum ama o yara bandını yırttığında, o zamandan beri düşünebildiğim tek şey bunu tekrar yapmak oldu.

O öpücük her şeydi. Bu bir

şekilde *daha fazlası*.

Gömleğinin düğmelerini koparmadan önce tepki vermesi için ona zaman tanımıyorum. Bir tanesi fırladı ve neredeyse yüzüme çarpıyordu. Ama hiçbir şeyin beni yavaşlatmasına izin vermeyeceğim.

Vücudumda küçük ürpermeler olurken ellerim onun taş gibi göbeğinden aşağı kayıyor. Parmak uçlarımla dövmelerinin izini sürüyorum. Pantolonunun üzerinden sikini kavrayıp sıkıldığında yumuşak bir hırıltı çıkarıyor. Sonra, hiçbir uyarı olmadan kendimi duvara yaslanmış, ellerimi başımın iki yanına sıkıştırmış, duvarla teninin sıcaklığı arasında sıkışmış buluyorum.

"Bugün sana ne oldu, *kiska*?" Dudakları çenem boyunca ilerliyor ve boynuma doğru iniyor.

"İçime girme düşüncesi," diye nefes nefese kaldım. "Bugün bekleyemem, Ruslan." "Hm."

Bu ses.

"Becer beni," diye yalvarıyorum. Kalçalarını bana doğru itiyor, ereksiyonu kalçama saplanıyor. "*Ahh... lütfen... Sadece sık beni.*"

"Bugün sert mi olsun istiyorsun?"

Diziyle bacaklarımı ayırıyor ve kendini bacaklarımın arasına sokuyor. Aleti tam orada, pantolonumun içinden amıma doğru bastırıyor.

"Evet," diye inliyorum. "Tanrım, evet."

Dudakları tekrar kulağıma doğru kayıyor. Diliyle lobumda daireler çiziyor. "Pis küçük *kiska*. Seni o pis küçük sürtük gibi becermemi ister misin?"

Gözlerim kafamın içinde dönerken çılgınca başımı sallıyorum. Sadece açık saçık konuşarak orgazm olmak mümkün mü? Bunu öğrenmeye hazırım.

Dili ağzıma giriyor ve ne kadar sert olduğunu görünce hazırlıksız yakalanıyorum. Bu bir öpücük değil; bu bir dille sikiş. "*Sen benimsin*" diyor. *Her santimini, tepeden tırnağa, içini ve dışını.*

Yanaklarım kızarıyor ve dudaklarım çiğneniyor ama yine de daha fazlasını istiyor. Açgözlülükle alıyor, dili ödeme talep ediyor, siki pantolonumun kasıklarını yırtmakla tehdit ediyor.

Ayrıldığında nefes nefese kalmıştım. Başım o kadar hızlı dönüyor ki, eğer beni tutmasaydı, yerde bir su birikintisi içinde erir giderdim.

Bakışlarımı bir anlığına yakaladı. O kehribar gözler alev alev yanıyor. "Ne dilediğine dikkat et, küçük *kiska*."

Ellerimi birleştiriyor ve başımın üzerinde sabitliyor. Önce benim pantolonumun düğmelerini açıyor, sonra da kendi pantolonunun. Beni döndürüp kalçalarımın aşağı çekmeden önce avuç içi sıırsıklam külotuma sıkıca bastırıyor.

"Ruslan..." Aleti sıırsıklam olmuş amımı okşarken çaresizce fısıldıyorum. Başı dudaklarımı ayırıyor. Bir alay daha. Bir işkence dolu bekleyiş anı daha.

Sonra ileri doğru itiyor. O kadar ıslağım ki hiç çaba harcamadan içime giriyor. Bütün vücudum onun etrafında dönüyor.

Sertlik istedim ve o da bana tam olarak bunu verdi. Bu gece işleri kolaylaştırmak yok. İki dakikadır kapıdayız ve şimdiden sahip olduğu tüm güçle içime girmeye başladı.

"Evet, *evet!*" İnliyorum. İçime her girdiğinde başım duvara çarpıyor ama hiçbir şey hissedemiyorum. Hissedebildiğim tek şey onun kocaman aleti, bileklerime kelepçelenmiş parmaklarının gerginliği, kalçaları benimkilerle her çarpıştığında vücudumun elektrik gibi kıvılcımlar çıkarması.

Vücudum tek bir ham hisle kenetlenene kadar bana çarpıyor. Amım şiddetle kasılıyor ve sonra tenimi ateşe veren bir dizi patlamayla serbest kalıyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve Ruslan'ın omzuna yaslandım.

Kollarımı serbest bırakıyor ve kollarım yanlara doğru gevşekçe düşüyor. Sonra ellerini kığıma doğru kaydırıyor ve beni kaldırmadan önce biraz daha sıkı kavırıyor.

kollarının arasına aldı. "Erken gelmek gibi bir alışkanlığın var, *Kiska*. Buna bir son vermelisin yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Beni oturma odasına taşıyor, vücudum hâlâ ürpertilerle dolup taşıyor. "Evet," diye nefes alıyorum. "Cezalandır beni."

"Ne kadar hevesli bir küçük *kiska*. Yakında kaldırabileceğinden fazlasını istememeyi öğreneceksin."

Beni kanepesinin koluna oturtuyor. Bir yanım kaşmir döşemenin üzerindeki çıplak popomu düşününce ürperiyor, sanki köylü popom bu kadar pahalı mobilyaların yanına ait değilmiş gibi.

Sonra bluzumu yırttı ve bu türden tüm düşünceler tavandan tabana pencereden dışarı çıktı.

Ruslan'ın alev alev yanan kehribar rengi gözleri hâlâ şişmiş dudaklarıma sabitlenmiş durumda. Başparmağını bir hamlede dudaklarımdan geçiriyor ve sanki vücuduma verdiği bu güzel hasar onu rahatsız ediyormuş gibi dikkatle kaşlarını çatıyor.

Sonra dokunuşunu aniden geri çekiyor ve yüzünde görebileceğimi düşündüğüm her türlü şefkat izi kayboluyor. O hırıltılı maske tekrar yerine oturdu.

Beni kalçalarımdan tutup yüzüstü kanepenin koluna yatırıyor. Birden bir parçam korktu.

Ne dilediğine dikkat et, Kiska. "Ruslan?"

"Sessizlik."

Ağzım kapandı.

"Kötü bir kız oldun."

İçimde zevk dalgaları patlıyor.

"Ve kötü kızların ne aldığını biliyorsun, değil mi?" "Cezalandırılmak mı?"

Eli sağ yanağımı yumuşatıyor. "Kırılırlar."

Güm! Eli kıcıma temas ettiğinde irkildim. Acı gözlerimi yaşartıyor.

"Acıdı mı, bebeğim?"

"Evet."

"Ama bunu hak ettiğini biliyorsun. Değil mi?"

Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Evet, ben kötü bir kızım. Beni cezalandırmana ihtiyacım var. Ben *istiyorum* beni sakinle cezalandıracaksın."

Ruslan'ın karanlık kıkırdamasından önsezi damlıyor. Aletinin kalın başını yarığıma bastırıyor ama aslında içine girmiyor. Beni delirtiyor, her seferinde bir inç.

Thwack!

Bu sefer biraz daha hazırlıklıyım. Öne doğru sarsılıyorum ama ciyaklamıyorum. Acının zevke dönüştüğü o sıcak, karıncalanma hissini daha önce hiç hissetmemiştim. Yine de, acıyı hızla yayılan bir sıcaklığa masaj yapmadan önce sıcak darbeler indiren büyük eli ve kalın kafasının klitorisimin üzerinden kıcıma sürtünmeye devam etmesi arasında...

Sadece ıslanmadım, *damlıyorum da*.

Alt dudağımı ısıırıyorum, kendimi daha fazlası için hazırlıyorum. Daha fazlasını istediğime bile inanamıyorum, ama işte buradayım ve doğruyu söylemek gerekirse, bu pozisyonda olduğuma hiç inanamıyorum. Titreyen sinirlerim ve ağrıyan amım, Bay Oryolov'un istediği her türlü lezzetli yaramazlığı yapması için çığlık atıyor; buna ben boşalana kadar bana şaplak atmak da dahil.

"şimdi dersini aldın mı, benim küçük *kiska*'m?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Hm. Pek emin değilim."

Kelimenin tam anlamıyla kanepeye doğru kıvranıyorum. İstediğim gibi yere yığılmak yerine ayak parmaklarımin üzerinde dengemi sağlamaya çalışırken çerçeve karnıma batıyor.

Thwack!

Nefesimi içime çekiyorum ve kısık bir inilti çıkarıyorum. "Acıyor mu?"

"Evet," diye inliyorum.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır!"

Karanlık kıkırdamasını tekrar duyuyorum ve uyarılmamın iç uyluklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum. Ayak parmaklarım ayağımın altındaki tüylü halıyı kavramaya çalışırken kıvrılıyor ve parmaklarım koltuk minderinin pürüzsüz süetini kavramaya çalışıyor.

THWACK!

Nefesim kesiliyor ama acı, endorfin selinde boğulmadan önce belki iki saniye sürüyor. Bir an için ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Bedenimin ve zihnimin kaydettiği tek şey, hazzın serinletici sızısıyla dönen acının sıcak sızısı.

Tanrım, beni gerçekten kıracak.

Aniden dilinin yarığımdan aşağı yukarı kaydığını hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Uyluklarımın arasında oluşan beklentiyle dizlerim titriyor. Daha önce hiç bu pozisyonda yenmemiştim. Bu ilkel bir şey. Kirli.

Ayrıca *tam* da ihtiyacım olan şey.

Dudakları klitorisimin etrafını sarıp emdiği an, karnım gerginlikle sıkılıyor ve ağrıyor. O kadar yakınım ki... ve dili dudaklarının çekiştirmeleri arasında gezindiğinde, kendimi o tatlı, tatlı sınırın üzerinde yuvarlanmaya başladığımı hissediyorum.

"Siktir! Evet!"

"Hayır."

Donup kaldım. "Ne?" Yüz ifadesini görebilmek için boynumu yana çevirecek gücüm bile yok.

"Gelebileceğini söyledim mi?"

Kıçımı tekrar tokatlıyor ama bu sefer acı vermiyor; sadece bir hatırlatma. Dili daha yavaş, daha yumuşak vuruşlarla klitorisime geri dönüyor ve alçak sesle inliyorum, nefesimi tutuyorum çünkü kontrolümü kaybedeceğimden ve yüzünün her yerinde orgazm olacağımdan endişeleniyorum.

Ne güzel bir manzara olurdu değil mi?

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Yesss," diye tıslıyorum.

"Lütfen... daha fazla..." "Açgözlü

küçük kedi yavrusu."

Dili klitorisimin etrafında dönerken, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve boşalmamak için başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Ölüm. Vergiler. Saçsız yaşlı zengin adamların, normalde parlak olan kafa derilerinin etrafındaki o tuhaf saç halkasını korumakta ısrar etmeleri.

Hiçbiri yardımcı olmuyor. Tüm bu kontrolden çıkmış duyguların ortasında bir yerlerde, kaybettiğimi sandığım benlik duygumu buluyorum. Bu gece *kendim* için buradayım ve bunun farkına varmamın hiçbir suçluluğu yok.

"Siktir, Ruslan... lütfen... *ahh*... lütfen... boşalacağım..."

Ağzı geri çekiliyor. Ama hayal kırıklığı kristalleşmeden önce, elleri kalçalarımı kavırıyor ve aletini tamamen içime sokuyor.

Ruslan içimde sallanırken bir elini omurgamda gezdiriyor, her santimin beni açtığını ve ağzına kadar doldurduğunu hissettiğimden emin oluyor. Parmakları ensemdeki saçlarımın arasından geçerek bir avuç tutuyor ve beni daha da derine çekecek kadar sert bir şekilde çekiyor. Her itiş bir çekiş ile zamanlanıyor; havada yankılanan her tokat, kalçalarının kıçım ile birleşmesinin sesi.

Ne çılgılık attığım hakkında hiçbir fikrim yok; sadece ciğerlerimin yandığını ve boğazımın düğümlendiğini biliyorum.

Ayrıca kurallarını çiğnediğim için kıçımdaki ilk deri tabakasını tokatlayacağımı da biliyorum, çünkü orgazmı daha fazla tutmamın bir yolu yok.

"Benim için gel, benim küçük *kiska*'m," diye homurdanıyor Ruslan.

Oh, Tanrıya şükür.

Orgazm bedenimden geçerken titriyorum ve hıçkırıyorum. Arkamdan yaklaşıyor, beni kendisine daha sıkı çekiyor ve vücudumu kendi salgısıyla doldururken çok derinlere iniyor.

İçimden çıkmadan önce fazla beklemiyor. Yüzüstü kanepeye yığılıyorum. Şikayet etmiyorum; elimde olsa kendimi bu kanepenin içine seve seve gömerdim.

Ruslan süslü bir metal tutucudan birkaç mendil alıyor. Bir an için onları bana uzatacağını düşünüyorum ama ben cevap veremedenden eğilip beni kendisi temizliyor. Elleri nazık, bakışları yaptığı işe sabitlenmiş durumda. Huşu içinde uzanıyorum ve ona izin veriyorum.

Sonra, başım hâlâ sersemlemiş bir halde, tekrar tam boyuna yükselişini izliyorum. Boşaldıktan sonra bile siki hâlâ tehlikeli bir silah, neredeyse ön kolum büyüklüğünde. Dönüyor ve boxer külotunu tekrar giyiyor, sonra köşedeki bara doğru yürüyor.

"İçki?"

Çok cazip. Özellikle de teklife göre biraz daha kalmamı istediği için. Mesele şu ki, kendimi iyi hissediyorum. Yani, *gerçekten* iyi. Ama fazla kalarak bu balonu patlatmak istemiyorum. Ve tekrar kovulmanın keyfimi kaçıracağından neredeyse emin olduğum için, silahlarıma sadık kalmaya ve hemen ayrılmaya karar veriyorum.

"Hayır, teşekkürler. Akşamdan kalma riskini almak istemiyorum. Yarın işim var ve patronum tam bir kabus olabilir."

Sırıttıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Ama o kadar da kötü biri değil. En azından bana iyi para ödüyor."

"Hm. Nasıl istersen." Ruslan bana küçük bir gülümseme veriyor ve birden keşke kalma teklifini geri çevirmeseydim diyorum.

Hayır. Mesafe daha iyidir. Mesafe seni güvende tutar.

"İyi geceler, Bay Oryolov."

"İyi geceler, Emma."

Hızlıca giyiniyorum, yanaklarım yanıyor -her iki yanağım da- sonra arkama bakmadan çıkıyorum. Asansörle aşağı inerken, inanmayan bir kahkahaya dönüşen kısık bir nefes alıyorum. Tüm bunlar bana hâlâ gerçek olamayacak kadar gerçeküstü geliyor.

Bu kez, güvenlik masasındaki görevlinin yanından geçerken ona kocaman, kendinden emin bir gülümseme veriyorum. *"Evet, bu doğru"* diyen bir gülümseme. *Ateşli, terli, iğrenç bir adamla ateşli, terli, iğrenç bir seks yaptım ama ben kimsenin fahişesi değilim. Ben kendimin kadınıyım. Kendi kalbimi korurum.*

Ve bir gün gittiğimde -o gün ne zaman gelirse gelsin- Ruslan'ı daha fazlasını isteyerek bırakacağım.

RUSLAN

"Bana *hepsinin* gittiğini mi söylüyorsun?" "Evet, efendim."

Tedarikçinin detay vermesini bekliyorum ama sesi altına yapmamaya konsantre olmuş gibi geliyor. Keşke bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsaydık. Altına sıçmak onun en son endişesi olurdu.

"B47 substrat konteyneri *benim* için işaretlendi. Satın alma emri gönderildi. Lanet olası paramı kabul ettin."

"Anlıyorum Bay Oryolov, ama benim kontrolümde değil-"

"Benden kim çaldı?"

"Affedersiniz, efendim?"

"İki ton ağırlığında, yoğun olarak üretilen bir endüstriyel kimyasal öylece ortadan kaybolmaz. Birisi o konteyneri satın almış ve ben kim olduğunu bilmek istiyorum." Ofisimde öyle düzensiz adımlarla ilerliyorum ki Kirill yolumdan çekilmek zorunda kalıyor.

"Ben... Bu bilgi gizlidir, efendim." "Adınız nedir?"

Sessizlik.

Ve sonra ölü hava.

O orospu çocuğu telefonu yüzüme mi kapattı?

Kükreyerek telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Kapıya çarpıp parçalanıyor, çatlamış ekran ölmekte olan güneşi yakalayıp bana göz kırpmıyor.

Nefes nefese masamın çekmecelerinden birinden yepyeni bir telefon çıkarmakta olan Kirill'e dönüyorum. "Sadece SIM'i transfer edeceğim ve gitmeniz iyi olacak," diye açıklıyor. "Her zamanki gibi."

Bunun standart bir operasyon prosedürünü gerektirecek kadar çok kez yaşandığını söylemek yeterli olacaktır.

"Bunun her yerinde Adrik'in parmak izleri var," diye öfkelenirim. "O *mudak*, egosuna attığım dayacağın intikamını alıyor."

Kirill bozuk telefonumdan SIM kartını çıkarmaya çalışmakla meşgul. "Gerçekten cesareti olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da kaynakları?"

"O salağın hayattaki tek amacı beni alaşağı etmek. Bundan daha iyi bir yol var mı? Zaten kim bilir ne kadar harcadığım bir ilacın geliştirilmesini baltalamak?"

Yeni telefonu bana uzatıyor ve hayata dönüyor. "Anlaşıldı. Benim sorum şu, biz ne...?" Ben ofisten çıkarken sözünü kesiyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Bununla başa çıkmak için," diye cevap veriyorum. Emma masasında oturuyor, duymuş olması gereken kargaşa sesleri karşısında gözleri fal taşı gibi açılmış ve endişeli. "Tüm randevularımı iptal et. Bugün ofis dışında çalışacağım."

Cevabını beklemek için oyalanmıyorum.

Bane'den kimyasal tesise olan yolculuk bir dizi canlı ve şiddetli fanteziyle noktalıyor. Hepsi de Adrik'in botumun topuğu altında pis ve acılı bir şekilde ölmesini içeriyor.

Ancak bu intikam fantezileri ne kadar tatmin edici olursa olsun, benim önceliğim Venera. Bu aksaklığın dağıtımı etkilemeyeceğinden emin olmalıyım. Birkaç günlük gecikmelerle başa çıkabilirim. Ama aylara yayılırsa, bu benim kâr haneme önemli bir darbe olur. Bu da hasar kontrol moduna geçmem gerektiği anlamına geliyor.

Tesise gittiğimde beyaz önlük giyme zahmetine bile katlanmıyorum. Olduğum gibi laboratuvara giriyorum ve avazım çıktığı kadar Sergey'i çağırıyorum. Depodan sendeleyerek çıkıyor, yüzü solgun ve alnı çoktan terlemiş.

"B47'nin son konteynerini de kaybettik," diye soğuk bir şekilde bilgilendiriyorum onu. "Şimdiye kadar ne kadar Venera ürettik ve B47 formül için ne kadar zorunlu?"

Sergey'in ağzı garip, çarpık bir şekle bürünür. "Şey..." "Çıkar ağzındaki baklayı, Sergey. Kaybedecek zamanım yok."

Elinin tersiyle alnını sildi. "Bir çözüm bulmuş olabilirim." "Duymak istediğim de bu. Devam et."

Adam hiç de cesaretlenmiş görünmüyor. Bir bacağından diğerine kayıyor, tüm gergin tikleri aynı anda pır pır ediyor. "Ben... deney yapıyordum. Bunu sizin izniniz olmadan yaptım - ve bunun için özür dilerim efendim - ama Venera'nın daha az yan etkilerini iyileştirip iyileştiremeyeceğimi veya tamamen silip silemeyeceğimi görmek istedim."

Başka bir gün olsa çok sinirlenirdim. Ama ihtiyacım olduğunda bana kemik uzatan eli ısırarak değilim.

"Denemelerimden birinde, B47 mevcut formülden çıkardığım kimyasallardan biriydi. Onu farklı bir bileşikle değiştirdim. Bilimsel adı-"

Bir elimi kaldırdım. "Daha az umursamam mümkün değil. Sonuçlar ne oldu?"

"Görünüşe bakılırsa, B47 içermeyen yeni formül eski formülle aynı performansı gösteriyor. Ancak kesin olarak emin olmak için yeterli sayıda deneme yapmadık."

Çenem acıyla sıkılıyor. "O zaman yeni bir deneme turuna başlamalıyız. Derhal."

Sergey başını sallarken değişiklik olsun diye biraz neşeli görünüyor. "Evet, efendim. Derhal."

"Bu durum lansman tarihimizi ne kadar kötü etkileyecek?"

Sanki önünde hayali bir beyaz tahta varmış gibi gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor. "Önümüzdeki hafta içinde birkaç düzine deneme seansı gerçekleştirebilirsek, lansmanı birkaç günden fazla ertelememiz gerekmez." "

Bu sefer, çenemi sıktığımda, bu saf bir memnuniyetten kaynaklanıyor. "Güzel. Yapılması gerekeni yap o zaman."

Sergey beni durdurduğunda kapıya doğru yöneliyorum. "Efendim, şu anda bir deneme yapıyoruz. Gözlemlemek ister misiniz?"

Duraksıyorum. *Neden olmasın ki?*

"Yolu göster."

Bana laboratuvarından çıkıp tesisin diğer ucundaki steril bir klinik odasına kadar eşlik ediyor. Kimyager ekiplerimin icatlarının denekler üzerindeki etkilerini gözlemleyebilmeleri için her biri tek yönlü camla donatılmış.

Gözlem odası Sergey'in astlarıyla dolup taşıyor; aralarındaki farkı anlayabilmem için karbon kopya klonlar da olabilirler. Ellerinde pano taşıyan piçleri bir kenara itip odanın önüne doğru ilerliyorum. Yanlarından geçtiğim teknisyenleri zar zor fark ediyorum çünkü camın diğer tarafında olanlara o kadar odaklanmış durumdayım ki.

Gözlem odasındaki çiftin her iki üyesi de genç ve çekicidir.

Ama bir çift azgın tavşan gibi sevişmelerinin sebebinin bu olduğundan şüpheliyim.

Adamın pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş ve kadının eteği beline kadar yükselmiştir. Adam ritmik bir şekilde kadının içine giriyor, her itişte kıcı sıkılıyor. Kadın yastıklı muayene masasında yatıyor, elleri başının üzerinde dikkatsizce sallanıyor. İkisi de bana garip bir şekilde tanıdık gelen puslu, hülyalı ifadeler takınıyor - çünkü dün gece Emma'nın yüzünde çok ama çok benzer bir ifade görmüştüm.

Bunun için tek bir doz bile yasadışı bir şey gerekmedi.

Boğazımı temizliyorum. "Bu seansın baş araştırmacısı kim?"

Kısa kahverengi saçlı, sert bir kadın öne çıkar. "Bu benim, Bay Oryolov. Ben Dr. Dahlia Canaan."

"Dr. Canaan. Bu denekler birbirleriyle ne zaman tanıştırıldı?" "Bir saatten kısa bir süre önce odaya girdikten hemen sonra."

"Ve her ikisi de Venera'nın bir örneğini mi yuttular?"

"On beş dakika önce, evet."

Gözlerim sürekli genç çifte gidiyor. Adam itişlerinin hızını artırırken çenesi titriyor. Kadın çılgınca inliyor, saçları bir o yana bir bu yana savruluyor. İkisi de seksin içinde kaybolmuş. Başkanın, Papa'nın ya da kendi ailelerinin önünde sevişiyor olabilirler ve bu onları biraz bile yavaşlatmaz.

"Gözlendiklerinin farkındalar mı?"

"Elbette efendim. Tüm deneklerimiz önceden bilgilendirilir ve imzalı onaylarını vermeleri istenir."

"Odaya girdiklerinden bu yana ne kadar zaman geçti?"

"Yaklaşık... elli yedi dakika, efendim." Panosuna bakıyor. "Venera'nın alınmasından yaklaşık otuz bir dakika sonra flörtöz diyaloglar kaydettik. Fiziksel temas yaklaşık kırk altı dakika sonra kuruldu. Cinsel ilişki bundan seksen dört saniye sonra başladı."

Kusursuz.

Sergey'e dönüyorum. "Eğer bu sonuçlar tutarsa, altındayız."

"Olmamaları için bir neden göremiyorum efendim." Aslında değişiklik olsun diye yarı yarıya kendinden emin görünüyor. Yüzü beyazın biraz daha az solgun bir tonuna bürünmüş ve sesinde sadece bir parça tizleşme var. Sergey'in standartlarına göre, bu olabildiğince iyi.

Bakışlarım tekrar genç çifte kayıyor. Adam matkap gibi sikişiyor ama fark etmiyor; kadın hâlâ her beş hamlede bir boşalıyor. İki yabancı, bir oda dolusu bilim adamı ve bilim insanının arasında birbirlerini

Doktorlar izliyor - bu sadece umursamadığınızda mümkün olan türden bir şey.

Emma ve beni birlikte izleyen *birini* düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Hala üzerinde hak iddia ederken onun çıplak vücuduna bakan herhangi bir kişiyi öldüresiye döverim.

Gözlem odasındaki bu çift mi? Hiç umurlarında değil.

Güzel olmalı.

Sergey'i daha sık kontrol etmeni istiyorum. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol.

Senin dileğin. Benim emrim.

Bu cevap samimi olmak için biraz fazla küstahça, ama buna izin vermeye karar verdim. Yaralı egosunu yatıştırmanın yolu bana biraz iğneleme yapmaksa, cömert olmaya hazırım.

Çünkü o benim amcam.

Sadece kazadan sonra babamı bir arada tuttuğu için.

Kırmızı ışıktaki geçmekle meşgul olan Kirill'e bakıyorum. "İstediğim gibi gelecek haftaki programımı aldın mı?"

"Tabii ki. Diğer dosyalarınızla birlikte arka tarafta. Sanırım Bayan Carson size kolaylık sağlamak için her şeyi renklerle kodladı."

Kızın adını söylerken ses tonundaki imalı yükseliş hoşuma gitmiyor ama Adrik'e karşı on birinci saatte kazandığım zaferin etkisiyle bunu da görmezden geliyorum. Henüz tavukları saymamalıyım ama Sergey'in revize edilmiş formülü hakkında içimde iyi bir his var.

"Bu arada," diye ekliyor Kirill, "önümüzdeki hafta Olsen-Ferber hayır galası var. Bunun için özel bir güvenlik ekibi ayarlamam gerekecek. Tarih belirlediniz mi?"

Aklıma istenmeyen bir görüntü gelince çenem rahatsız edici bir şekilde seğiriyor. Ben, galada, Emma kolumda, rujuna uygun kırmızı bir elbise giymiş.

Yok artık. Böyle bir şey olmayacak.

Söz konusu o olunca zaten aptalca kararlar veriyorum. En son seviştiğimizde prezervatif kullanmamıştım. Tam prezervatif takmaya karar vermiştim ki, daha kapıdan içeri adımımı atmadan kadın bana saldırdı. Aklımı başıma topladığımda, onu çoktan doldurmuştum.

O tatlı amcığın etrafımda gerildiğini hissetmek kesinlikle buna değerdi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Kendime gelmeli ve penisimle düşünmeyi bırakmalıyım. "Jessica'yı ben alırım. Gala için maiyetimdeki güvenlik görevlilerini yarıya indirebilirsin. Her zaman kendi adamlarını getirir ve getirmese bile, kimse beni ona bir mil yaklaşacak kadar kötü bir şekilde öldürmek istemez."

Kirill'in yüzünün tiksintiyle buruşmasını özlemiyorum.

Son dakikada bir karar verdiğimde 48th adresine dönüyoruz. "Bir şey daha: Emma'yı gala için maiyetine ekle."

Kirill cipi gıcırdayarak durdurur. "Emma?" Omuz

silkiyorum, ilgisizmiş gibi davranıyorum. "Ona

ihtiyacım olursa diye." Evet, tabii. Tabii. *Bu*

yüzden geliyor.

EMMA

"Tanrı aşkına, Ben, *çalışıyorum!*"

"Lanet mesajlarıma cevap vermedin," diye homurdanıyor telefonda. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Oh, bilmiyorum-bekle, belki? En azından ben eve dönene kadar!" Ruslan'ın kapısına endişeyle bakıyorum. Eğer buraya gelir ve beni yine özel bir görüşme yaparken görürse, ölü bir kadın olurum. Sırf heyecan olsun diye kıcımlı kömürlerin üzerinde tırmıklayacaktır.

Kıçımı düşününce bile irkiliyorum. Ne zaman otursam, dün gece Ruslan'ın elinden aldığım cezayı hatırlıyorum. Bütün gün, acı ve tahrik arasında gidip geldim.

Sanırım, patronla yatıyorsan, bu sadece mesleki bir tehlike.

Ben'in sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ve *şimdi* paraya ihtiyacım var!"

Küfürlerin buharının taşmasını engellemek için dilimi ısıtırıyorum. "Zaten saha kenarında Knicks biletlerin ve bira dolu bir buzdolabın var. Şimdi ne için paraya ihtiyacın olabilir ki?"

"Lanet olası *ihtiyaçlarım* var, Emma."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve sormaya da niyetim yok. "Şimdi kapatıyorum, Ben."

"Eğer kapatırsan, aramaya devam edeceğim." "O zaman ben de kapatmaya devam ederim." "Beni oraya getirtme."

Korkudan neredeyse öğürecektim.

"Yapamazsın!" "Sadece beni izle. Ben-"

"*Tamam*," diye tısladım. "Seni şantajcı piç. Ne kadar istiyorsun?" "İki yüz dolar."

Otomatik olarak cevap veriyorum. "Bende öyle bir şey yok." "Saçmalık."

"Ben ciddiylim-"

"Tamam, yarım saat sonra ofiste görüşürüz." "Sen bir pisliksin."

"Parayı doğrudan benim-Caro, Rae! Kapa çeneni, telefonda'yım. Hesabıma aktar."

"Onlara küfretme!" Tıslıyorum.

Beni görmezden geliyor. "Devam et ve şimdi yap. Sen transferi yaparken ben de hatta kalabilirim."

Şaka yapıyor olmalısın.

Mesele şu ki, Ben'in buraya gelip ortalığı karıştırmasını göze alamam. Bu yüzden pes ediyorum, ki bu muhtemelen yapılacak en kötü şey, ama gerçekten başka bir çıkış yolu göremiyorum.

İş bilgisayarımı açıyorum ve kişisel bankacılık sayfamı açıyorum. "Parayı şimdi transfer ediyorum. Ama cidden, bu ayki *son* param bu."

"Tabii, tabii." Telefonu ağzından uzak tutarken sesi boğuklaşıyor. Mırıldanmalar duyuyorum, arka planda birkaç kesik çığlık ve

sıçrayan ayak sesleri. Sonra hat temizleniyor ve sesi tekrar geliyor. "Yapıyor musun? Para gelmedi-Caro, ağlamayı kes, sana zar zor dokundum... Bilmiyorum... görmezden gel onu- kahretsin, nerede kalmıştım? Doğru ya, para. Daha bitmedi mi?"

Transfer düğmesine tıklıyorum ve talebimi işleme koymaya başlıyor. Ekran, sayfayı kapatmamam gerektiğini bildiren büyük bir dönen daire tarafından ele geçirildi.

"Caroline neden ağlıyor?" "Ha?"

"Ben, kızın neden ağlıyor?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Bilmem, şu ürkütücü adamın onları takip etmesiyle ilgili bir şey." "*Hangi* ürkütücü adam?"

"Biliyorsam ne olayım. Sadece çocuklar çocukluk yapıyor. Josh muhtemelen kızları korkutmak için uydurmuştur."

Tanrı aşkına, bu adam çocuklarını hiç tanıyor mu? "Bahsettiğin kişi *Josh*, Ben. Bu çocuk bırakın kız kardeşlerini, bir sineği bile korkutamaz. Ve yalan söylemez."

"Bingo. Ödemeyi yeni aldım. Görüşürüz, Em."

"Ben, bekle! Bu adamın kim olduğunu bilmem gerek-"

Ama artık çok geç. Hat kesiliyor ve ben de ekranımdaki Josh, Caroline ve Reagan'ın resmine bakıp paniklemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Panik yapmanıza gerek yok. Sadece sakın olun ve daha fazla bilgi toplayın.

Ben'in ümitsiz vaka olduğunu bildiğim için Amelia'yı aradım. Telefonu hemen açtı ama her zamanki neşeli hali yoktu. Sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama önce çocukları kontrol etmem gerekiyor.

"Amelia, Josh'la konuşabilir miyim

lütfen?" "Tabii ki. Bekle biraz."

Josh telefonu aldığında dizim çılgınca zıplıyordu. "Em teyze?"

"Selam dostum, az önce telefonda babanla konuşuyordum. Caroline'ın bir adam seni takip ettiği için ağladığını söyledi. Doğru mu bu?"

Josh tereddüt eder. "Evet..."

Kalbim sıkışıyor. "Seni takip ettiğinden emin misin?"

"Dün okul kapısının dışından bizi izliyordu. Bugün de bizi eve kadar takip etti. Teneffüste de Caro'ya bir şeyler söylemeye çalıştı. Ondan hoşlanmıyorum."

Tamam, tam panik moduna çok yakınlım. "Neye benziyordu?"

"Bilmiyorum, normal mi? Sıska ve sarışın. Yine de hoş görünmüyordu."

Kusmak istiyorum. Bu o muhabir. Remmy bir şey.

"Bu adamı bir daha gördüğünde," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde, "hemen beni aramanı istiyorum, tamam mı?" Bir an sessiz kaldı. "Josh? Beni duydun mu?"

"Sokakta dikiliyor, Em teyze. Okuldan eve döndüğümüzden beri apartmanı gözetliyor."

Panik.

Panik.

Panik.

Ayağa fırladım. "Yakında evde olacağım, tatlım, tamam mı? Şimdi telefonu Amelia'ya geri verir misin?"

Ben gelene kadar çocuklarla kalması için Amelia ile anlaşıyorum. Sonra çantamı alıp asansörlere doğru yola çıkıyorum.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz Bayan Carson?" O

buz gibi hırıltı beni olduğum yerde dondurdu.

Tabii ki ofisinden çıkmak için *bu* anı seçiyor. Her hareketimi takip edebilmek için masama bir güvenlik kamerası yerleştirdiğini düşünmeye başlıyorum.

"Ben gidiyorum." Panik, tüm diplomatik hassasiyetlerimi aşındırıyor. "Ailemle ilgili acil bir durum var. Çocukların bana ihtiyacı var."

Bana "Hm" demesini ve iş gününün ortasında çıkıp gidersem beni kovmakla tehdit etmesini bekliyorum. Ama onun yerine kaşları birbirine çarpıyor. "Acil durum nedir?"

"Önemli bir şey değil. Sadece bu muhabir. Remmy. Rahatsız ediyor, bak, önemli değil. Sadece çok hızlı bir şekilde halletmem gerekiyor ve hemen döneceğim."

Adını söylediğim anda Ruslan'ın gözlerinde bir tanıma titreşimi beliriyor. "Remmy Jefferson. *Brooklyn Gazetesi'nden mi?*"

Asansörlere doğru geri çekiliyorum. Ruslan'ın yüzündeki bir şey beni korkutuyor. "Evet, sanırım. Birkaç gün önce bana yaklaştı ve... şey, aslında onun için seni gözetleyip gözetlemeyeceğimi sordu. Onu geri çevirdim tabii ki."

Ruslan'ın gözleri yarıklara dönüşür. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü onu susturdum ve çekip gitmesini söyledim. Bunun son olduğunu sanmıştım. Ama şimdi, çocuklarımı takip ediyor! Şu anda evi izliyor. Çocukların hepsi korkmuş durumda. Özür dilerim, gitmeliyim."

"Seni oraya

götüreceğim." Ona

bakakaldım. "Ne?"

Asansörlere doğru hızla yürür. "Hadi gidelim. Zaman kaybediyoruz."

Asansörden inerken ona bakıp duruyorum. Mesai saatleri içinde ofisten çıkmama izin vermesi bir şey, ama gerçekten benimle gelmesi? Bunu neden yapsın ki?

Kapılar hızla açılırken ona "Bütün akşam toplantılarınız var," diye hatırlatıyorum.

Telefonunu çıkarır ve ekrana dokunmaya başlar. "Kirill benim yerime baksın."

Çocuklar için o kadar endişeliyim ki gökdelenin hemen önünde duran şık Aston Martin'i fark etmiyorum bile. Eve dönerken, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak tırnak etlerimi karıştırmaya devam ediyorum.

Ruslan göz ucuyla bana bakıyor. "Remmy'yi tanıyorum. O lanet bir sülük. Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Başımı sallıyorum ama o sürüngen çocuklardan uzaklaşana kadar tamamen rahatlamayacağım. Yine de bilincimin derinliklerinde bir şeyler canlanıyor.

Bu bir teselli jesti miydi? Ruslan Oryolov'dan mı? Pencereden dışarı bakıyorum, gökdelenlerin etrafında uçan domuzları görüp görmeyeceğimi merak ediyorum.

Yanaştığımızda caddenin karşı tarafına park etmiş bir avuç araba var. Sırayı tarıyorum ama hangisinin Remmy'nin olduğunu anlayamıyorum. Bu kısmı daha sonra çözeceğim; şu anda çocukların iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

Ruslan'ın hemen arkamda olduğunu fark ettiğimde apartmanın ikinci katına çıkıyordum.

İlk düşüncem? *Daireyi görecek.*

İkinci düşüncem? *Çocuklarla tanışacak.*

Üçüncü düşüncem? *Oh, lanet olsun.*

Tüm bunları kafamdan atıyorum ve anahtarımı kullanarak içeri giriyorum; ancak kapı zincirle kilitlenmiş. Zincirin izin verdiği iki inçlik boşluktan içeri bakıyorum.

"Amelia? Josh?"

"Özür dilerim!" Amelia sesleniyor. "Bir saniye bekle."

Kapı kapanırken geri çekiliyorum. Sonra zincirin çözüldüğünü ve Amelia'nın kapıyı bizim için açtığını duyuyorum. "Üzgünüm, çocuklar çok korktu ve-" Kısa bir süre durdu, gözleri arkamdaki devasa adama kaydı. "Şey, evet, biz... şey... zinciri kullandık."

Yanakları kıpkırmızı oldu. Neden olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim var. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum. Sonuçta biz kadınlar sadece insanız.

"Neredeler?"

Amelia bana odaklanıyor. "Paniğe kapıldılar. Kızlar Josh'ın odasında battaniyesinin altında saklanıyorlar. Ve-"

"Em teyze!" Josh oturma odasına girerken bağılıyor. Bana doğru koşuyor, kolları belime sıkıca sarılıyor.

Başının üstünden öpüyorum. "Kızlar nasıl?"

"Korkuyorlar," diye itiraf ediyor beni bırakmadan. "O adamın onları kaçıracağını düşünüyorlar."

Hemen öfkelen dim. Josh kendisinin korktuğunu asla kabul etmezdi, ama yıllardır yapmadığı gibi bana sarılması onun da korktuğunu kanıtlıyor.

"Amelia, kızlarla kalabilir misin?"

"Tabii ki." Tökezleyerek uzaklaşıyor, yanakları hâlâ hafifçe kızarmış.

"Dinle J, o adam bir sansar." Kabustan uyandığında ve tekrar uyumakta zorlandığında yaptığım gibi başını okşadım. Sienna'yı gömdükten sonraki sekiz dokuz ay boyunca böyle pek çok gece geçirdik. "Endişelenecek bir şey yok."

Sertçe yutkunuyor. "O neden burada ki?"

Kendimi bulaştırdığım şey yüzünden.

"Çünkü sıkılıyor ve işsiz," diye onu temin ediyorum. "Şimdi sen burada kız kardeşlerinle kalacaksın, ben de aşağı inip onunla konuşacağım, tamam mı?"

"Ama-"

"Beş dakikadan fazla sürmez. Kaleyi koru, tamam mı?"

Josh'ı bıraktım. Ama kapıya döndüğümde, yolumun üzerinde insan şeklinde bir kaya parçası vardı. "Affedersiniz."

Ruslan kımıldamıyor. Bakışları beni geçip Josh'a yöneliyor. Omzumun üzerinden bakınca Josh'un ağzının açık, gözlerinin kocaman ve şaşkın olduğunu görüyorum.

"Emma, bizi tanıştırmadın. Bu yeğenin Josh olmalı." Elini uzattı.

Josh ağzını kapatır. Yüzü kızarıyor ama omuzları dikleşiyor ve sanki kendini olabildiğince uzun göstermeye çalışıyormuş gibi dikleşiyor. "Seni tanımıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum, konuşmasının yapmacık ve öfkeli hali beni şaşırtıyor. "Um, Josh-"

Ruslan, Josh'a dönmeden önce bana "Sorun değil," diyor. "Ben Ruslan, teyzenin patronuyum."

"Neden buradasın?"

"*Josh!*" Ama ona çok kızamıyorum. O sadece bildiği tek yolla evin erkeği olmaya çalışıyor.

Ruslan sadece gülümsüyor.

Meşhur Oryolov gülümsemesi. Yakından daha da göz kamaştırıcı. Ama Josh üzerinde herhangi bir etkisi yok gibi görünüyor, o da kesinlikle karşılık vermiyor.

"Yardım etmek için buradayım," diye ekliyor Ruslan.

Josh'un kaşlarındaki çatıklık hafifliyor, ama sadece biraz. "Nasıl?"

"Oraya gideceğim ve o adamla konuşacağım. Seni ya da kız kardeşlerini bir daha asla rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Ya Em Teyze?"

Ruslan başını sallar. "Ve Em teyzen de."

Josh ona küçük, isteksiz bir baş selamı veriyor. Ruslan'ın doğrulup kapıya yönelmesini izliyor ve tüm bu süre boyunca gözünü bile kırpmıyor.

Anlıyorum, Ruslan'da bir şeyler var. Heybetli bir adam olmasının yanı sıra, varlığı başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde yer kaplıyor.

olabilir. Josh'un etrafındaki erkeklerde nadiren gördüğü "sorumluluk alma" havasını yayıyor. Ben çoğunlukla "üzgün ve tembel" bir hava yayıyor.

"Herkesle ilgilenecek misin?" Ruslan Josh'a soruyor, bana değil. O da son derece ciddi. O gülümsemeden eser yok.

Josh başını sallarken çenesi geriliyor.

"Güzel." Ruslan her şey hallolmuş gibi kapıdan çıkar.

Onu loş koridora kadar takip ediyorum ve apartman kapısını arkamdan kapatıyorum. Ben kapıyı kilitlediğimde o çoktan merdivenleri yaralamıştı. "Bekle!" İleriye sesleniyorum. "I-"

Sahanlıkta durdu ve dönüp bana baktı. "Sen kal. Bunu ben hallederim. Onun istediği benim."

Sesindeki şefkat beni şaşkına çeviriyor. Onu kızgın, sinirli, hüsrana uğramış ya da tamamen vurdumduymaz duymaya alışkınım.

Ama bu? Aslında yarı yarıya şefkatli görünüyor.

"Evet, ama takip etmeyi seçtiği kişiler *benim* çocuklarım. Ürkütücü bir avcı gibi. Ve onların ödünü kopardı. Bu yüzden oraya gideceğim ve-"

"Emma." Sesi her zamankinden daha az sert olabilir ama daha az buyurgan değil. "O çocuklar korkuyor. Şu anda sana onu öldürmenden daha çok ihtiyaçları var."

Bu beni etkiliyor.

Lanet olsun. O haklı.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi bastırarak, ona devam etmesini işaret ediyorum. Daireye geri dönmeden önce merdivenlerden inip gözden kaybolmasını bekliyorum.

Josh kapının yanında beni bekliyor. Kızların yatak odasına doğru giderken elini tutuyorum. Bana utangaç bir bakış atıyor. "Patronun çok havalı," diye nefes alıyor.

Gülümsemeye zorluyorum. Erkek rol modeli olmayan sekiz yaşındaki bir çocuk için Ruslan elbette havalı. Ama bakmakla yükümlü olduğu üç çocuğu olan yirmi altı yaşındaki bir kadın için tehlikeden başka bir şey değil.

İlk kez değil, son zamanlarda yaptığım tüm seçimleri sorgulamaya başladım.

Hata mı yapıyorum?

Çocukları tehlikeye mi atıyorum?

Geri dönmek için çok mu geç?

Korkarım tüm cevaplar "evet".

RUSLAN

Ben sokağa çıktığımda adi herif yıkık dökük Buick LeSabre'ına yaslanmıştı. Beni görünce doğruldu, gözleri keskinleşti, parmakları seğirdi. "Karşılaşmak ne büyük zevk-"

"Kes saçmalamay, Remmy." Sesim tehditkâr bir şekilde alçak çıkıyor ama bunun tek nedeni bu küçük alışverişin dikkat çekmesini istememem. Çocuklar zaten yeterince korkmuş durumda. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Umursamazca omuz silkiyor ama parmakları seğirmeye devam ediyor ve biraz fazla kıpırdanıyor. "Sadece buralardaydım."

"Ve siz de sokaklarda sinsice dolaşmayı alışkanlık haline getirmişsiniz... tam olarak ne arıyorsunuz?"

Ne kadar aksini istese de çarpık gülümsemesi hiç de korkutucu değil. "Bir hikâye."

"Burada bir tane bulamazsın."

"Aynı fikirde değilim. Sahip olduğun o küçük güzel sekreter söylediğinden daha fazlasını biliyor."

Ona bir adım daha yaklaşırken ellerim yumruk oldu. "Sekreterim bir çalışan. Sadece ona söylediklerimi bilir. O yüzden kahve tercihlerimle ilgili bir yazı yazmak istemiyorsan, defol git buradan."

Adi gülümsemesini Emma'nın dairesinin pencerelerine çeviriyor. Bakışlarını takip ettiğimde pencerede dört yüz görüyorum. Josh ve Emma iki yanda.

Çerçevenin alt bölmesinin altından iki küçük sarışın kafa dışarı bakıyor.

"Biliyor musun Ruslan, burada olman bana biraz garip geliyor. Onun 'sadece bir çalışan' olduğunu düşünürsek. Senin gibi sertliğiyle nam salmış bir işveren için oldukça *korumacı* görünüyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ne demek istediğimi anlatmanın en etkili yolu onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek olurdu. Ama Emma ve çocuklar izlerken bunu yapmamın etik bir yolu yok. Onun yerine B planına geçiyorum.

"Çalışanlarımın güvenliğini *çok* ciddiye alırım Jefferson. Bordromda sizinle konuşmayı kabul edecek tek bir kişi bile bulamamanızın nedeni de bu."

Gözleri kısıldı. "Tüm bunlar onların sessizliğini satın aldığınızı kanıtlıyor. Vücudundaki her delikten para akarken istediğini elde etmek ne kadar kolay olmalı."

"Dikkatli ol. Kıskançlıktan biraz yeşil görünüyorsun."

Alay ediyor. "Günlük bir alışkanlık olarak cinayet işlesem, hırsızlık yapsam ve yasaları çiğnesem ben de senin kadar zengin olurum."

"Balık mı tutuyorsun? Daha iyisini beklerdim."

"Bu hikayeyi öyle ya da böyle çözeceğim."

"Bak ne diyeceğim," diye önerdim. "Biraz gezelim. Hemen köşeyi dönünce. O süre içinde bana istediğin kadar soru sorabilirsin."

Burun delikleri alevlendi. "Arabana binmeyeceğim."

Omuz silkiyorum. "O zaman ben de seninkine bineyim. Tabii benimle yalnız kalmaktan korkmuyorsan?"

Bir korkağa ulaşmanın en kolay yolu egosundan geçer. Fyodor bana bunu öğretti, yürüyen bir gölgeden daha fazlası olduğu zamanlarda.

Yeterince eminim, Remmy oracıkta kılıanıyor. "Peki. Benim arabam o zaman."

Remmy sürücü koltuğuna otururken, ben de Kirill'e Remmy'nin durmasını planladığım yeri bırakıyorum. Sonra onun sıkışık yolcu koltuğuna geçiyorum.

LeSabre.

Ping. Ping. Ekranıma baktım. Birbirinden birkaç saniye sonra gönderilmiş iki mesaj.

KIRILL: *:thumbs-up:*

EMMA: *Ruslan, ne yapıyorsun?*

Telefonumu kaldırıyorum, Remmy'nin sürekli bana baktığı gerçeğinin farkındayım. Vites değiştirip arabayı sürmeye başladığında parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti ama sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ıslık çalarak büyük bir gösteri yapıyordu.

"58. caddedeki boş arsaya kadar vaktin var"

dedim. Kaşlarını çatı. "Çok uzak değil."

"O zaman hızlı konuşmanızı öneririm."

Yan tarafa eğiliyor ve küçük bir kayıt cihazı çıkarıyor. "Kayıta mı?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Devam et."

"Bane Corporation tarafından finanse edilen yasadışı, son derece tehlikeli ve muhtemelen bağımlılık yapıcı bir ilacı piyasaya sürme sürecinde olduğunuz doğru mu?"

Hiç tereddüt etmiyorum. "Tabii ki hayır. İlaç sektöründe çalışmıyorum. Uyuşturucu satıcısı da değilim. Üst düzey bir güvenlik teknolojisi firması işletiyorum. Birincil gelir kaynağım bu."

Remmy dişlerini gıcırdatıyor. "İyi bir otoriteden duydum-" "Bir adın var mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Öyle değil, hayır."

"O halde bu pek de 'iyi bir otorite' sayılmaz," diye kıkırdarak reddediyorum.

"İnsanların sizden 'pakhan' diye bahsettiğini duydum. Bir Rus suç örgütünün başı olduğunuz doğru mu?"

Parmaklarımı kucağımda birleştirdim. "Ben bir iş adamıyım, Bay Jefferson. Hepsî bu."

"Peki ya Mattias Helva'nın ortadan kaybolması?" İsim

tanıdık geliyor ama bilmiyormuş gibi yapıyorum.

"Kim?"

"Maaş bordronuzda çalışan genç bir adam. Birkaç hafta önce ortadan kayboldu."

Ah, doğru ya. Zeki ağzı olan sıska bilim adamı. İhaneti yüzünden kurşun yiyen kişi. "Eminim bu tür şeylerden sorumlu Bane ekipleri, yetkililere gereken her şekilde yardımcı olmak için özenle çalışıyordur. Ama çalışanlarımın her birini tek tek kişisel olarak takip etmiyorum Bay Jefferson."

"Sadece güzel olanları mı?"

Çenemi otoparka doğru uzatıyorum. "Geldik. Kenara çek."

"Daha fazlası var-"

"Ne yazık ki zamanınız doldu."

Arabadan iniyorum ve o da arkasından kapıyı çarparak beni takip ediyor. Kayıt cihazını yanında getirmediğini fark ettim. Yazık. Onu biraz acıdan kurtarabilirdi.

"Bu meşru bir röportaj değildi," diye alay ederek parmağını yüzüme doğru uzattı. "Her konuda yalan söyledin."

"Seninle konuşmayı kabul ettim. Sözümü tuttum. Bana inanmıyorsan bu benim hatam ya da benim sorunum değil."

Çenesi sıkıştı. "O zaman bana *onu* konuşturmaktan başka seçenek bırakmıyorsun."

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için her iki omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Etrafın temiz olduğundan emin olduğumda öne atılıp boğazını avuçluyorum ve onu arkasındaki tuğla duvara yapıştırıyorum. "Ona ya da ailesine bir mil yaklaşırsan seni *yok* ederim."

Sıçırıyor, işe yaramaz bir şekilde kollarımı pençeliyor. Onu bir süre daha orada tutuyorum, ayakları her yöne savruluyor, sonra yüzümü buruşturarak onu tekrar yere bırakıyorum.

"Vay, vay," diye mırıldanıyor, birkaç kez boğazını temizlemeye çalışıyor.

"*Bu* ilişkiyi araştırırsam ne bulacağımı hayal bile edemiyorum."

Harika. Aşırı tepki gösterdim. Bu yalaka piçin ihtiyacı olan son şey etrafı kurcalamak için bir nedendi.

Plan A'ya geri dönme zamanı.

Orada duruyor, sırtıyor, yumruğum hızlı bir yumrukla yüzüne değdiğinde mükemmel bir açıda. O kadar kolay yere düşüyor ki, parmak eklemelerimin altındaki kıkırdağın çatırdadığını hissettiğimde, tam bir dayaktan sağ çıkıp çıkamayacağını merak etmeye başlıyorum.

"*Siktir!*" Hasarı değerlendirmek için eli yukarı uzanıyor. "Lanet burnumu kırdın!"

"Bana güvenin: bu bir gelişme."

Elinden kan akıyor ve köprüsü bir an öncesinden farklı bir yöne bakan burnuna dokunmaya devam ediyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Burnum. Siktiğimin burnu!"

"*Sadece* burnunu kırdığım için şanslısın," diye hırladım ve onu gömleğinin yakasından tutup kendime doğru çektim. "Ondan uzak dur. Duydun mu beni?"

Gözleri açılıyor ve sertçe başını sallıyor. Kirill gümüş rengi Maserati'siyle köşeyi dönerken onu geri itiyorum.

Remmy park taşına takılıyor ve kış üstü çakılların üzerine düşüyor. Sertçe titriyor ve taşları tırmalıyor, toprağı kanıyla kirletiyor. Kirill arabadan inip yanına gelirken yutkunuyor.

"Partiye bensiz başladın, değil mi?" diye soruyor ikinci komutanım.

"Bana ne yapacaksınız?" Jefferson kekeliyor. Kan üst dudağından aşağı kalın bir dere halinde akmaya devam ediyor.

Kirill ona tiksiniş bir bakış fırlatıyor, sonra bana bakıyor. "Mükemmel bir soru. Siz ne düşünüyorsunuz, efendim?"

Bakışlarım çelimsiz muhabirin üzerinde kayıyor. Dürüst olmak gerekirse, öldürmek için fazla zavallı. Ve eminim ki mesajı açık ve net bir şekilde almıştır. Yine de şöhretimi hoşgörölü davranarak kazanmadım.

"Ona yeni bir posta kodu verelim, olur mu?"

Kirill kaşlarını kaldırır. "Hepsi bu mu?"

"Bunu yapamazsın. Beni arayacak insanlar var!" Jefferson ısrar ediyor.

"Bundan çok şüpheliyim." Önünde çömeliyorum. Burnunun etrafında ve gözlerinin altında parlak mor bir çürük oluşmaya başlamıştı bile. "Yine de dürüst olmak gerekirse, eğer *bir* daha onun yanına yaklaşırsan, kesinlikle seni arıyor olacağım."

Şimdi alt dudağı bile titriyor. Bir saniye sonra, amonyak kokusu burun deliklerimi yakıyor. Bacaklarının arasına bakıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Bu, bir adamın benden korktuğu için altına işediği ilk sefer değil. Yine de en acınası olanı olabilir.

Daha fazla inlemesini duymamak için onu bayıltmak üzere yumruğumu geri çekiyorum, ama korku aniden baş edemeyeceği kadar fazla geliyor. Yüzü bir an donuyor, sonra gözleri dönüyor. Ben ona parmağımı bile süremeden betona çarpıp bayılıyor.

Tiksinerek ayağa kalktım. "En azından şimdi taşınması daha kolay olmalı. Ve daha sessiz."

Kirill kaşlarını çatar. "Altına işmeden *önce* bunu yapamaz mıydın? O araba yepyeni!"

"Onu bagaja koy. Torpido gözüne de koyabilirsin. O küçük pislik muhtemelen sığacaktır."

İkinci komutanım yine iç çekti. "Bu arada, bu nasıl oldu?"

"Pislik herif Emma'nın peşindeydi, ondan bir hikaye koparmaya çalışıyordu. O reddedince de çocuklarını takip etmeye başladı." Remmy'nin onun izini sürerkenki görüntüsü yüzünden hâlâ öfkeyle kaynıyorum.

Kirill kaşlarını kaldırır. "Onu Bumfuck, New Jersey'de bırakmamı istediğinden emin misin?"

"Şimdilik evet."

Remmy'nin LeSabre'ına binmeden önce Kirill'in Jefferson'ı bagaja koyup uzaklaşmasını bekliyorum.

Bu lanet karmaşayı yaratanın ben olduğumun farkındayım. Emma'yı becerdiğimi tahmin etmesine aşırı tepki vermeseydim, Jefferson bunu fark etmeyecekti.

Yani en azından onu koruyabilirim.

En azından onun iyi olduğundan emin olabilirim.

En azından, onun sokağına geri dönüp kapısına kadar yürümek için kendime verdiğim sebep bu.

Pisliklerimi temizliyorum.

Hepsi bu kadar.

RUSLAN

"Çok... büyüksün."

"Bir dev gibi."

Pencereden bakınca ikiz olduklarını düşünmüştüm. Ama şimdi onlara doğru baktığımda, ön dişi eksik olanın daha genç olması gerektiğini fark ediyorum. Koyu sarı saçları, yuvarlak elma yanakları ve belirgin gamzeleriyle ona bakıp da gülümsemek elde değil. Kız kardeşi belki bir santim daha uzun, biraz daha zayıf ve bir o kadar da enerjik.

"Reagan! Caroline! Bu hiç kibarca değil," diye azarlıyor Emma.

Onu anne modunda görmenin tuhaf olmadığını söylersem yalan olur. Oturma odasında koşuşturuyor, yaptığı şey buymuş gibi görünmeden kurnazca temizlik yapmaya çalışıyor. Bakmadığımı düşündüğü bir anda kirli bir tişörtü koltuktaki minderlerden birinin altına sokuşturuyor.

Çocuk, Josh, karşımda oturuyor. İçeri girdiğimden beri gözleri yüzümden ayrılmadı. Gözlerimin içine bakmanın hiç de kolay olmadığını bilecek kadar yetişkin adamın altına iştmişliğim var - Remmy'ye sorabilirsiniz. Yine de o burada, sekiz yaşında, ailesindeki kadınlara karşı en ufak bir yanlış harekette bulunursam beni alaşağı etmeye hazır mış gibi bana bakıyor.

Kesinlikle lider olma yolunda ilerliyor.

"Adama ne söyledin?" diye soruyor.

"Josh," diyor Emma nazikçe, "belki de şimdi zamanı değildir?" İkisi de hâlâ bana sabitlenmiş olan kızlara dikkatle bakıyor.

Reagan ağabeyinin elinden kurtulup önümdeki sehpanın üzerine oturuyor. "Neden bunu giyiyorsun?"

Hugo Boss takım elbiseme bakıyorum. "İşe giderken bunu giyiyorum. Beğenmedin mi?"

Başını yana eğiyor ve düşünüyor. "Bu... çok fazla."

"Reagan!"

Sırıtiyorum. Emma'yı böyle telaşlı görmek oldukça eğlenceli. Hâlâ oturmadı.

Caroline yanaklarında utangaç bir kızarıklık belirirken, "Takım elbiseni beğendim," diyor. "Ve dövmelerini." Görünüşe göre, bakışlarının yönüne bakılırsa boynumdaki dövmeyi fark etmiş.

"Çocuklar!" Dadı mutfaktan sesleniyor. "Akşam yemeği hazır."

Emma kanepenin altındaki topaklı bir şeyi tekmeliyor. "Hadi çocuklar."

Caroline'ın üst dudağı bana dönerken dışarı fırlıyor. "Akşam yemeğine geliyor musun? Paylaşmanın sakıncası yok."

Bu özverili teklife gülümsüyorum. "Teşekkürler Caroline, ama başka bir zaman gelmem gerekecek."

"Oh." Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Tamam."

Emma kızların arkasından yaklaşır ve her birinin omzuna bir el koyar. "Siz gidin. Ben hemen geliyorum."

"Em teyze, ellerimi yıkamama yardım eder misin?"

"Reagan, ellerini nasıl yıkayacağını zaten biliyorsun."

"Ama *senin* yapmanı istiyorum. Akşam yemeğinde hiç evde olmuyorsun. Lütfen mi? Lütfen mi?"

Emma'nın yüzünde yorgun bir gülümseme belirir. "Elbette yardım edeceğim." Bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor ve iki kızın da peşinden mutfığa giriyor.

Josh ise olduğu yerde kalıyor. Ben ayağa kalktığımda o da kalkıyor.

"Muhabir sizi rahat bırakmayı kabul etti," diye hatırlatıyorum ona. "Artık endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

Josh ellerini pantolonunun ceplerine sokarken kaşlarını çatıyor. Pantolon ona çok küçük geliyor. Ayak bilekleri kesinlikle sergilenmemeli. Bu daire ne kadar rahatsa, aynı zamanda yıkılmanın eşiğinde olduğunu fark etmek için çok fazla şey gerekmiyor.

Halılar yıpranmış ve lekeli. Döşemeler zar zor dayanıyor. Sehpa, düz durması için derme çatma bardak altlıklarıyla destekleniyor ve bir duvar, yaklaşan su lekesine karşı verdiği mücadeleyi yavaş yavaş kaybediyor. Bunların hiçbiri Emma ya da çocuklar için sağlıklı olamaz.

"Teşekkür ederim," diyor, o kadar sessiz ki onu zar zor duyabiliyorum. Josh bir an için yerinde kıpırdanıyor ve gözleri aşağıya kayıyor. "Bir gün onları kendim koruyacak kadar büyüyeceğim" diye mırıldanırken gözlerinde çelik gibi bir parıltı beliriyor.

Ona gülümseme ya da aşağılayıcı konuşma zilletini göstermiyorum. Sadece başımı sallıyorum. Ciddiyetle. Erkek erkeğe. "Yapacağını biliyorum."

Aslında ona inanıyorum.

Başını sallıyor. Sonra bakışları yana kayıyor ve şaşkınlıkla başlıyor. Gözlerini takip ettiğimde Emma'nın kapının önünde gözyaşları içinde durduğunu görüyorum.

Sertçe yutkunur ve boğazını temizler. Tam bir şey söyleyecekti ki kızlar oturma odasına koştular.

"Hâlâ burada mısınız? Akşam yemeğine kalacak mısınız?" Caroline elimi tutup çekerek soruyor.

"Evet!" diye bağılıyor küçük olan, ablasını taklit ederek ve boştaki elimi tutarak. "Akşam yemeğine kal!"

Emma'nın yumuşak sesi yaygarayı kesmeyi başarıyor. "Yapabilirsin, biliyorsun. Eğer istersen."

"Teşekkür ederim hanımlar, ama akşam geç saatte gitmem gereken bir toplantım var." Kızlar uzun ve hayal kırıklığına uğramış bir koro halinde "Awww" diye bağıldılar.

Emma ellerini çırpıyor. "Pekâlâ çocuklar, Bay Oryolov'a biraz nefes aldıralım. Hadi, yemek soğuyacak."

Gelmeleri için eliyle işaret ediyor ama hiçbiri ona bakma zahmetine girmiyor. İki kızın önünde çömeliyorum. "Nasıl bu kadar büyük olduğumu biliyor musunuz?" İkisinin de kafası heyecanla sallandığında kıkırdıyorum. "Akşam yemeğimi yedim. Sebzeleri ve her şeyi."

Reagan burnunu kıvrır. "Ew! Brock-lee bile mi?"

"Özellikle brokoli."

Beni ciddi şekilde hayal kırıklığına uğratmış görünüyor. "Ah, dostum."

Tüylü altın rengi saçını karıştırıyorum ve o da kıkırdıyor. Caroline utangaç bir ifadeyle bana bakıyor, ben de ona bir beşlik uzatıyorum. Avucuma içten bir şaplak atıyor ve sonra Emma'nın arkasına saklanmak için kaçıyor.

Emma'nın yüzüne bir kez baktım ve bu evden siktir olup gitmem gerektiğini anladım. Gözlerinde yumuşak, şefkatli ve duygusal bir bakışla bana bakıyor.

Kesinlikle hayır. Her şeyi yanlış anladı. Ben *bu* adam değilim. Ben bir aile babası değilim. Akşamlarımı bir grup çığlık atan çocukla geçirmeyi sevmiyorum.

Ve yine de... son yarım saattir yaptığım şey tam olarak buydu ve dürüst olmak gerekirse? O kadar da kötü değildi. Aslında, bir parçam bundan zevk aldı.

Hayır. Bu doğru kelime değil. Doğru kelime bu olamaz.

İptal et. Siktir git! Hemen!

"İyi geceler."

Emma kızları mutfağa doğru biraz itiyor. "Siz başlayın. Ben bir dakikaya geliyorum."

Caroline'ın suratı asıldı. "Ama Em Teyze, neden *sen* onunla kalabiliyorsun da biz kalamıyoruz?"

Josh kız kardeşini susturur ve onları oturma odasından dışarı çıkarır.

Emma bana doğru yürürken kendinden emin bir şekilde kıkırdıyor, çekici bir kızarıklık yanaklarını pembeleştiriyor. "Tüm bunlar için özür dilerim."

Sertçe başımı sallıyorum. "Her şey yolunda."

"Hepsiyle gerçekten harikaydın." Sesi söylemediği onca şey yüzünden titriyor. "Kızlara karşı bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Josh'a söylediklerin için de."

Tekrar başımı sallıyorum. Bu sefer her şeyden çok rahatsızlıktan.

Boğazını temizliyor. "Remmy ile ne oldu?"

"Bir daha seni ya da çocukları rahatsız etmeyecek." "Tamam ama ya sen?"

Bu beni şaşırttı. "Ben mi?"

"Senin hakkında kirli çamaşırlar arıyordu. Zaten çok şey bildiğinden bahsetti." Bana daha da yaklaşmadan önce omzunun üzerinden geriye bakıyor. Parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın.

Narenciye, bal ve *tehlike*.

"Ben sadece..." Dudağını kemiriyor. "Ortaya çıkmasını istemeyeceğin şeyler olduğunu biliyorum. Remmy'nin tehditlerini gerçekleştirebileceğinden endişeleniyorum. Gerçekten kararlı görünüyordu."

Benim için gerçekten endişeleniyor. Geçen bir buçuk yıl boyunca benim ayak işlerini yapan kızım olduktan sonra. Bu aklımı başımdan almaya yetiyor.

Ve geri kalanımı uyandır.

Bir adım geri atıyorum. "Benim için endişelenme. Senin uğraşman gereken kendi sorunların var." Yüzü kızardı ama kızgın görünmüyordu. "Aslında, bu akşamki toplantımızı iptal ediyorum."

"Ne? Neden?"

Yüzündeki hayal kırıklığı aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacımı pekiştiriyor. Özellikle de bu gece. Bugün biraz fazla karıştı.

"Bugün çok şey kaçırdım. Yetişmem lazım."

"Doğru." Yüzünü sert bir gülümsemeye zorluyor. "Sanırım yarın görüşürüz o zaman?"

Başımı salladım. "İyi geceler, Bayan Carson."

Dışarı çıkarken, giriş kapısının yanında duran ayakkabı rafını fark ettim. Tek bir çift bile yarı yarıya düzgün değil. Özellikle bir basketbol ayakkabısının tabanı defalarca bantlanmış gibi görünüyor.

Durdum ve düşündüm.

Kontratıma çok ihtiyacı vardı. Muhtemelen ilk etapta kabul etmesinin tek nedeni de buydu. O zamanlar iyiydi, ne de olsa koz kozdur. Ama şimdi burada olduğum için, bu haberi düşününce kendimi çok *tuhaf* hissediyorum.

Onun varlığının dışında kendimi daha iyi hissedeceğimi varsayıyorum, ama bu narenciye notaları merdivenlerden inip şehrin karmaşasına geri adım attıktan çok sonra bile benimle kalıyor. Eve dönmeden önce Kirill'e gece için son bir direktif gönderiyorum.

Emma'nın kayınbiraderinin geçmişinin araştırılmasını istiyorum.

Ben sadece durum tespiti yapıyorum. Hepsi bu. Ne eksik ne fazla. Hiçbir anlamı yok.

EMMA

Reagan neredeyse yarım saattir kucağında, başı sürekli çenemin altında sıkışmış durumda. Bir noktada gözlerini kapatacak kadar rahatlayacağını umarak onu ileri geri sallamaya devam ediyorum. Caroline halının üzerinde yanımda oturuyor ve her iki yatağı da terk etmiş durumda.

"Bir şarkı söylemeye ne dersin?" Ben öneririm.

"Tamam," diye kabul ediyor Reagan, bir an için çenemin altından dışarı bakıyor. "Ama yine de uyumak istemiyorum."

"Oh, tatlım, kötü adam gitti."

Caroline bir eliyle halıyı karıştırırken diğer eliyle dizime sıkıca yapışıyor. "Evet ama artık kabuslar göreceğiz."

"Mhmm." Reagan'ın boğuk anlaşması köprücük kemiğime yakın bir yerden geliyor.

İç çekerek Reagan'ın başını öpüyorum ve sonra Caroline'ın elini okşuyorum. Onları bu şekilde korkuttuğu için o lanet muhabirden nefret ediyorum. Onları rahatlatmak için hiçbir şey yapamadığım için de nefret ediyorum.

Sienna burada olsaydı ne diyeceğini bilirdi.

Kapı dışarıdan itilerek açılır ve Josh içeri girer- "J, o bir uyku tulumu mu?"

Başını sallıyor. "Bu gece burada kızlarla birlikte uyuyacağım. Onları korumak için."

Yeğenime olan sevgimden kalbim titriyor. *İşte buradasın, Si. En azından bir parçanı geride bırakmışsın.*

Reagan kucagımda kalıyor ama en azından oturuyor. "Gerçekten bizimle mi uyuyacaksın?" diye soruyor ağabeyine.

Başını sallıyor. "Bütün gece."

Reagan ve Caroline bakışlırlar. İkisi de Josh'a tapıyor. Ona gerçekten gözlerinde yıldızlarla bakıyorlar ve bunun hiç değişmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Herkesin Josh gibi bir ağabeye ihtiyacı var.

Ama uyku tulumunu açıp yastığını yerleştirirken bakışları sürekli pencerelere kayıyor. Belki de bu uyku düzeni kızlar için olduğu kadar onun için de geçerlidir.

"Biliyor musun?" Ben de diyorum ki.

"Ne?" diye koro halinde soruyorlar.

"Sadece bu gece için hepiniz benimle odamda yatmaya ne dersiniz?"

Caroline'ın gözleri hemen parlıyor. "Pijama partisi gibi mi?"

"Tam olarak bir pijama partisi gibi." Josh'a dönüyorum. "Sanırım ben de biraz koruma istiyorum. Sorun olur mu?"

Josh küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor.

On dakika sonra Caroline, Reagan ve ben dar yatağıma sıkışmıştık ve Josh da başının altına bir yastık sıkıştırarak yerdeki uyku tulumunun üstüne uzanmıştı.

"Bize şarkı söyleyebilir misin, Em teyze?" Reagan mırıldanıyor. Sesi zaten uykudan ağırlaşmıştı.

Mırıldanmaya başladım. Mırıldandığım anda balina şarkısı gibi bir esneme sesi çıkıyor. Caroline biraz daha yaklaşıp Reagan'ı kucaklıyor ve ben daha ikinci nakaratı bitirmeden ikisi de derin bir uykuya dalmış oluyorlar - Caroline soğuk ve ölü uykusunda, Reagan ise gürültülü küçük yük treni horlamasıyla.

Ancak Josh uyumaktan çok uzak. Hâlâ aynı pozisyonda, gözlerini dikmiş tavana bakıyor. Yataktan dikkatlice kayarak çıkıyorum ve halı kaplı zeminde ona katılıyorum. Beni içeri almak için yana kayıyor.

"Uyku problemin mi var?" Başımı onunkinin hemen yanına koyarken soruyorum.

Sadece başını sallıyor. İzin istemedim; sadece elini tuttum. "Biliyor musun, bu gece kardeşlerinin sana ihtiyacı varken cesur davrandığın için annen seninle gurur duyardı."

Yüzünü yana çevirdi, böylece burun buruna geldik.

"Gerçekten mi?" "Hem de çok. Ona çok benziyorsun, biliyorsun."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Nasıl yani?"

"Bunun gibi. Geceleri kabus gördüğümde yatağıma girerdi. Bana sımsıkı sarılır ve uyuyana kadar bana şarkılar söylerdi. Beni her zaman korurdu. Tıpkı senin kız kardeşlerini koruduğun gibi."

Gülümsemesi titriyor ve duraksıyor. "Bazen onunla ilgili bir şeyler hatırlamak için gerçekten çok düşünmem gerekiyor." Çatlamış dudaklarını yalıyor ve iç çekerken yüzünü buruşturuyor. "Hatırladıklarım gerçekten hatırladığım için mi yoksa sadece resimlerini gördüğüm için mi bilmiyorum."

Josh'unkine odaklanabilmek için kendi kederimi yutuyorum. "Zaman böyle komiktir. Bazı şeyleri belirsizleştirir. Ama güven bana: hiç beklemediğin bir anda, onun hakkında bildiğini unuttuğun bir şeyi hatırlayacaksın."

İri kahverengi gözleri tekrar tavana kayıyor. Geçen bir ambulansın siren ışığı odayı bir anlığına aydınlatana kadar yanaklarındaki gözyaşlarını görmüyorum. "Onu hatırlayabiliyor musun?"

"Yapabilirim," diye onu temin ederim. "Merak etme. Onu ikimiz için de hatırlayacağım."

Ona biraz daha yaklaşıyorum ve kulağına küçük hikâyeler fısıldamaya başlıyorum. Ona Sienna'dan ve onun kısa süren breakdans kariyerinden bahsediyorum: hayatımın en uzun üç haftası. Ailemiz ona almayı reddettiği için altı ay boyunca biriktirdiği mücevherli bale ayakkabılarını anlatıyorum.

Ona on üçüncü yaş günümüz için şeker yerine tuz kullanarak bana pasta yaptığı zamanı anlatıyorum.

"Annen pek çok şeydi, ama iyi bir fırıncı mıydı? Kesinlikle değildi."

"Tadı neye benziyordu?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Korkunç. Hâlâ hatırladığım şeylerden bahsetmişken, aslında yaşadığım sürece o tadı unutacağımı sanmıyorum. Ama çöpe gitmesini istemedik, bu yüzden dondurma ve çikolata şurubuyla püre haline getirdik ve sonra tadı oldukça güzel oldu."

Şimdi gözlerim yaşıyor. Bana o pastayı yapmıştı çünkü annem ve babam doğum günümün olduğu hafta sonu Cenevre'de kayak yapıyorlardı. Bir kartpostal göndermişler ve altına "*Anne ve Babanızdan En İyi Dileklerimle*" diye imza atmışlar. Sienna "Siktir et" dedi -ki bu kelimeyi ikinci kez duyuyordum- ve bütün gece pastayı pişirmekle uğraştı. Sabaha kadar mutfağa girmeme izin verilmedi, o zaman bana pembe ve beyaz tereyağı kremasıyla muhteşem bir şekilde süslenmiş pastayı gururla sundu.

Göz bağımı çıkardığı zamanki gülümsemesini hâlâ hatırlıyorum.

"Annen harikaydı, Josh. Diğer her şeyi unutsan bile bunu asla unutma."

Yanıt alamayınca yan tarafa bakıyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu ve hafifçe nefes aldığını görüyorum. Gülümseyerek alnına bir öpücük konduruyorum ve kapıya doğru sürünüyorum. Kapıyı biraz açık bırakıp oturma odasına geçiyorum; Ruslan buradayken panikle yaptığım temizlik girişimleri sayesinde burası sadece biraz felaket durumda. Reagan'ın köhne futbol topunu koltuğun altına tekmelediğimi gördüğüne eminim.

Onu çıkarıp kanepeye yığılıyorum ve topu göğsüme bastırıyorum. Naftalin kokusu burun deliklerime çarparken "Ugh," diye inliyorum. Onu yere bırakıyorum ve telefonuma uzanıyorum.

Phoebe uykusunun ortasında

ayağa kalkar. "Kahretsin, özür

dilerim, seni uyandırdım mı?"

"Hayır, sadece kanepenin içine sızıyorum."

Özlemle iç çektim. *En son ne zaman bunu yapabilecek özgürlüğe sahip olmuştum?*

"Şanslı."

"Sesin yorgun geliyor. Eve yeni mi geldin?"

"Hayır, aslında bir süredir evdeyim. Çocukları yeni yatırdım."

"Şimdi mi? Yatma zamanları çoktan geçmedi mi?"

Kısa kesiyorum. *Lanet olsun.* Sözleşmedeki tüm bu "gizlilik maddesi" Phoebe'yle aramın bozulmasına neden oluyor. Belki de sözleşmenin Gizlilik Sözleşmesi bölümünde "sadece en iyi arkadaşlar" istisnasını müzakere etmeye çalışmalıydım.

Bir dahaki sefere zengin, mafya babası işverenim bana gizli seks teklif ettiğinde bunu hatırlamam gerekecek.

"Evet, bugün bir olay oldu. Çocuklar bir adam tarafından takip ediliyordu ve gerçekten çok korktular, ben de onları kontrol etmek için işten erken çıktım."

"Dur bakalım. Baştan başlayalım. Bir adam çocukları mı takip ediyordu?"

"Önemli bir şey değil. Sadece Ruslan'ın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışan adi bir magazin muhabiri. Ben hallettim. Daha doğrusu Ruslan halletti."

"*Ruslan?*" Phoebe neredeyse çığlık atıyor. "Vay canına. Tekrar tutun. Geri sar ve *gerçek* baştan başla."

Kıkırdıyorum. "Benimle eve gelmek ve muhabirle kendisi ilgilenmek konusunda ısrar etti."

"Bekle, çocuklarla tanıştı mı?"

"Evet."

Bir süre sessizlik oldu. "Ve?"

İnledim. "Onlara karşı *harikaydı*, Pheeb. Nazik, sabırlı ve düpedüz *tatlıydı*. Bunu görmeliydin. Josh soğukkanlı davranmaya çalışıyordu,

ama ne kadar hayran olduğunu görebiliyordunuz. Ve kızlar! Reagan çok ilgiliydi ve Caroline şimdiden ona aşık oldu."

"Kızın zevki var. Tahmin edeyim: Orada oturmuş '*İçime birkaç bebek daha koyarsam Brady Bunch'ın daha güzel bir versiyonu oluruz*' diye düşünüyorsun. Haklı mıyım, değil miyim?"

"Oh, Tanrım!" Phoebe sempatik bir şekilde gülerken irkiliyorum. "Bunu şimdiden berbat ettiğime inanamıyorum. Bu sözleşmenin tek kuralı duyguların olmamasıydı ve ben bunu şimdiden çiğniyorum!"

"Sözleşme mi?"

Donuyorum. *Lanet olsun. Ben.* "Ah, bilirsin işte, karşılıksız seks yapmaya başlamayı kabul ettiğinde girdiğin sözsüz seks arkadaşları sözleşmesi."

Pürüzsüz, Em. Gerçekten pürüzsüz.

Bunu kabullenmiş görünüyor. "Tatlım, sen de insansın. Ayrıca, kabul edelim: sıradan seksi tamamen aştın. Yirmili yaşlarının başındayken bu tür şeyler iyi ve güzeldir. Ama kız kardeşini kaybettin ve sana üç çocuk miras kaldı. Hayat seni hızla büyüttü. Artık seksten daha fazlasına ihtiyacınız var; bağlantıya ihtiyacınız var. Destek. Yoksa neden bu kadar uzun sürdü sanıyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve irkiliyorum. Gerçekler acıtır. En iyi arkadaş gerçeği bazen iki kat daha fazla acıtır. Ve Phoebe asla yumruklarını çeken biri olmamıştır.

"Sanırım bu tür şeylere karşı güvende olduğumu sanıyordum. O lanet olası *bir* vahşiydi. Bir pislik, bir *patron bozuntusu*, anlıyor musun? Gerçekten başlayabileceğimi hiç düşünmemiştim, bilirsiniz..."

"Sen ayçiçeği desenli önlüğünün altında çıırılçıplakken onun bebeklerini taşımayı ve mutfağında kek pişirmeyi mi hayal ediyorsun?"

Yüksek sesle inliyorum.

"Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak," diye azarlıyor Phoebe. "Demek istediğim, o çok güzel bir adam. Artık bir kalbi olduğunu doğruladığına göre, bu adama aşık olman mantıklı."

"Whoa, whoa, whoa-whoa! Kimse aşk hakkında bir şey söylemedi. Ben o noktada değilim. Ruslan'a karşı *bir şeyler* hissediyorum ama bu kesinlikle aşk değil."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor."

Şaka yaptığını biliyorum ama yine de içimde bir panik kabarıyor. Aşk benim için bir seçenek değil. Özellikle de Ruslan Oryolov'la.

Elbette, bugün onu çocuklarla gördüğümde biraz bir şeyler hissettim, ama bu doğal bir şeydi. Biyolojik. "*L*" harfinden daha fazla bir *takdirdi*.

O benim patronum. Ve benim seks arkadaşım.

Hepsi bu. Öyle olmak zorunda.

RUSLAN

Emma zamanında gelir ama dün gece zar zor uyumuş gibi görünmektedir. Gözlerinin altında torbalar var ve genellikle tertemiz olan topuzu gevşek ve dağınık. Elinde o günkü programımla içeri girdiğinde, ne gördüğünü anlamadan gözleri üzerimde geziniyor.

Kendinden utanıyor mu? Utanıyor mu?

Rahatsız mı? Ve neden bu kadar çok bilmem
gerekiyor?

"Günaydın, efendim." Her zamanki gibi özenle renklerle kodlanmış olan programı bana uzattı. "Santino'lar aradı ve toplantıyı gelecek haftaya erteleyip erteleyemeyeceklerini sordular. Onlara ne söylememi istersiniz?"

Hiçbirini özümsemeden tarihleri ve saatleri tarıyorum. "Evet. Yeniden planla."

Başını sallıyor. "Kahvenizi şimdi getireyim mi efendim? Yoksa saat 10'da finans departmanı ile yapacağınız toplantı sırasında mı istersiniz?"

Nedense, "efendim" bugün beni çok rahatsız ediyor. Daha önce, sadece sevişirken iyiydi. Ama şimdi, onun köhne küçük dairesindeydim. Çocuklarıyla tanıştım. Çocuklarını *sevdim*.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bu nasıl oldu? Cevap verirken

sesim sert çıkıyor. "Toplantıda iyi."

"Evet, efendim. Başka bir şey var mı?"

"Çocuklar nasıl?"

Kaşları anında kalkıyor. Bakışları yüzümde geziniyor ama yine sabit kalmayı reddediyor. "Çocuklar..." İç çekiyor ve bunu yaparken maskesi, altındaki insanı bana gösterecek kadar çatlıyor. "Zor bir geceydi. Rae bir kabus gördü ve sonunda diğer ikisini de uyandırdı. Sonunda hepsini tekrar uyutmayı başardığımda, Caroline kendi kabusuyla ayaktaydı."

"Ya Josh?"

Tereddüt ediyor, kaşları daha da yukarı kalkıyor. "Josh... Josh. Güçlü olmak istiyor. Bütün gece odamda yerde uyudu çünkü bizi korumak istiyordu."

Kaşlarımı çattım. "O daha sekiz yaşında. Kimseyi korumak zorunda olmamalı."

Emma alt dudağını ısırır. "Bunu biliyorum. Ama sanırım babası yüzünden öne çıkıp evin erkeği olmak istiyor-" Cümlesini yarıda kesiyor, yanaklarının rengi kızarıyor. "Özür dilerim. Bu senin sorunun değil."

Ona soranın ben olduğumu hatırlatmak istiyorum ama o çoktan kapıya doğru geri çekiliyor. Olduğu yerde dönüyor, donup kalıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Ona gerçekten bilmek istediğim şeyi sormanın bir yolunu bulamadan, daha fazla konuşma umudunu kesiyor. "Başka bir şey ister miydiniz Bay Oryolov?"

Evet. Çok fazla şey var. Beleşçi kayınbiraderinden her bahsedildiğinde neden sustuğunu bilmek istiyorum. Bu karmaşaya nasıl düştüğünü ve yaşadıklarını yaşamamanın nasıl bir his olduğunu duymak istiyorum. Geldiğinde neye benzediğini bir kez daha görmek istiyorum.

Ve en önemlisi, tüm bunları benden saklamakta neden bu kadar kararlı olduğunu bilmek istiyorum.

"Hayır. Şimdilik hepsi bu kadar."

Ofisimden çıkarken yanaklarındaki kızarıklık azalıyor. Dişlerimi sıkarak arkama yaslanıyorum ve sandalyemi şehir manzarasına doğru çeviriyorum

pencerelerimden. Kendimi karşı karşıya bulduğum ezici soru şu: *Neden umursuyorum* ki?

Onun hayatı hakkında zaten yeterince şey biliyorum. Dün bir anlık bakışım ve Kirill'in benim için çıkardığı tüm bilgiler arasında, hikayenin çoğuna sahibim.

Yine de tüm bu bilgilerin bana ikinci elden gelmiş olması beni rahatsız ediyor. Bana söylemesini istiyorum. Bana söylemek *istemesini istiyorum*.

Evet, onun vücudunu istiyorum. Ama içimde daha fazlasını isteyen bir kemirgen var.

Seks ne zaman yeterli olmaktan çıktı?

Ve eğer seks gerçekten yeterli değilse... daha ne istiyorum?

"Sizce mal sahibi bize diğer rakip alıcının kim olduğunu söyleyecek mi?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Onaylayıp onaylamaması umurumda değil. Bu Adrik. Öyle olduğunu biliyorum."

Kirill bu cevaptan hoşlanmamış gibi görünüyor. "Alcazar'a çarptığı geceden beri gözüm Adrik'in üzerinde. New York'ta fahişelik yapmak dışında pek bir şey yapıyor gibi görünmüyor."

Midtown trafiğinin kaotik karmaşasından sıyrıldığımızda sokaklar her zaman doğal olmayan bir sessizliğe bürünür. Üretim tesisine uzun bir yol var, ama pazarlık taktiklerim her zaman yüz yüze daha etkili olmuştur.

"Ya da inanmamızı istediği şey bu," diye homurdanıyorum. "Önce kulübüme davetsiz geldi. Sonra kayıp bir B47 substrat konteyneri var. Şimdi de üretim tesisini başkasına kaptırabiliriz. Tüm bunlar tesadüf olamayacak kadar tuhaf geliyor."

Üretim tesisi biz ona ulaşmadan çeyrek mil önce ufukta yükseliyor. Devasa büyüklükte bir tesis, camlı beyaz binalar ve oluklu demirden oluşan eşmerkezli halkalar acımasız bir verimlilikle çalışıyor. Kirill

jeneratör türbinini geçiyor. Devasa motorun marş sesini yanından geçtikten çok sonra bile duyabiliyoruz.

Biz park edip dışarı çıkarken Rolf Sunderland ana fabrika binasının girişinin dışında, renkli camlı pırıl pırıl pencerelerin hemen önünde duruyor. Arkasında biri takım elbiseli, diğeri laboratuvar önlüğü giymiş iki adam duruyor.

"Bay Oryolov, sizi Sunderland Fabrikası'nda ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz." Genişçe sırtıyor ve ellerini iki yana açıyor. "Bir tur ister misiniz? Bay Hadassy size memnuniyetle etrafı gezdirecektir. Kendisi-"

"Bay Sunderland, size boşa harcayacak zamanı olan bir adam gibi mi görünüyorum?"

Ağzı kapandı. "Pardon, efendim?"

Yaklaşıyorum. Küçük bir adam değil, ama yine de onun üzerinde yükseliyorum. Arkasındaki iki çalışan içgüdüsel olarak geri çekiliyor, patronlarını ona yapabileceğim her şeye terk ediyorlar. "Ekibim bu sabah bir telefon aldı ve teklif verme sürecini yeniden açtığınız ve diğer alıcılarla görüştüğünüz için satışın birkaç hafta ertelenebileceğini bildirdi."

Zaten anormal derecede solgun olan teninde kalan azıcık rengi de silerek soluyor. "Ben... yani... Ben her şeyden önce bir iş adamıyım. Diğer anlaşmaları da değerlendirmeliyim, Bay -"

"Peki bu rakip alıcı? Size bir isim verdi mi?"

Sunderland'ın gözleri şişer. "Korkarım bu tür bir bilgiyi ifşa etmek etik olmaz. Tüm saygımla. Efendim. Bay Oryolov."

Gözlerimi deviriyorum ve bir kenarda uzanan Kirill'e bakıyorum. Sırtıyor ve boynunu kırıyor.

Dikkatimi tekrar Sunderland'e çeviriyorum, o da kendisinden başkasına yöneltmemi istiyor gibi görünüyor. "Şanslısın ki adı umurumda bile değil, o bilgiyi zaten biliyorum. Bu üretim tesisini güvence altına almak umurumda. Ama sana vereceğim teklifi geri çevirirsen, seni temin ederim, çeker gider ve kendi lanet olası fabrikamı kurarım.

Siz şu anda durduğunuz yerde yığılacak olan kül ve moloz yığınlarından geriye kalanları kurtarmak için mücadele ederken bitki."

Sunderland yutkunur. Takım elbiseli ve laboratuvar teknisyeni birkaç adım daha geri çekilir. Biri pencere sırasına çarpar ve neredeyse çığlık atar.

"İşte anlaşma: Bana hemen şimdi satmayı kabul ederseniz, ben de yüzde yirmi daha eklerim."

Gözleri daha da büyür. "Yüzde yirmi mi?"

"Kararınızı vermek için tam on saniyeniz var. Sağdan başla-" "Bitti!"

Kaba bir şekilde başımı salladım ve takım elbiseye baktım. "Sanırım avukat sizsiniz?" "Evet, efendim."

"Evrakları hazırlayın. Bugün imzalamak için uygun bir gün."

Sunderland avukatına söyleneni yapmasını işaret ediyor. Sonra titrek bir gülümsemeyle bana döndü. "Neden içerde bir içki için bize katılmıyorsun? Yeni satın almanızın anısına."

Gözlerim kısıldı. "Sözünden dönen adamlarla içki içme alışkanlığım yok Bay Sunderland."

Bu onun yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Özür dilerim, ama-"

Bir adım öne çıkıyorum ve kelimeler dudaklarında ölüyor. "Eğer bu bir daha olursa, bir sonraki buluşmamız pek de hoş olmayacak."

Bunu söylerken gözlerinin içine bakıyorum. Sunderland sadece başını sallıyor, teni hastalıklı solgun bir renk alıyor. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı Bay Oryolov?"

"Aslına bakarsanız, var." Yakasından çalışan rozetini çekip alıyorum, yere bırakıyorum ve ayakkabımın topuğuyla toza buluyorum. "Mülkünden defolup gidebilirsin."

RUSLAN

Bu akşamki toplantıya yetişmek için şehre döndüğümde adrenalinim yüksekti. Ama çatı katına girdiğimizde Emma alt dudağını çiğniyordu. Önümüzdeki gece için heyecanlı ya da gergin görünmek yerine, daha önce yaptığı gibi... kayıtsız görünüyor. Boyun eğmiş. Sanki sadece çalışmak için buradaymış gibi.

Yine de, sanırım onun için bu *bir* iş.

Birdenbire bu konuda ne hissettiğimden

emin olamadım.

Bara doğru yürürken ellerim sıkıştı. "İçki?"

Bana göz kırpmıyor, yüzü hala gerçek bir ilgiden yoksun. "Yapmamalıyım."

"Neden olmasın?"

Çenesi bükülüyor ve alnındaki damar hafifçe titriyor. "Yarın iş günü."

Yine de içkiyi doldururken alaycı bir şekilde, "Patronuna iyi şeyler söyleyeceğim," diyorum.

Teredditle kabul ediyor, bakışları pencerelere kayıyor. Omuzları gergin. Sanki çok uzun süredir nefesini tutuyor ve tekrar solumaya başlamaktan korkuyor. Orada bir süre sessizce duruyoruz, ama içkisinden kaç yudum aldığının bir önemi yok gibi görünüyor - hala bir tahta kadar sert.

Bir beyefendi bu gece ona izin verirdi. İyi bir uyku çekebilmesi için onu eve erken gönder.

Bir beyefendiden çok uzak olmam çok kötü. "Burası çok güzel," diye gözlemliyor. "Çok sessiz."

Elindeki yarısı boş bardağı alıp kanepenin yanındaki mermer sehpanın üzerine bırakıyorum. "Uzun sürmeyecek."

Yüzü kızarıyor. Bu bana birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlatıyor. O zaman da utangaç ve kendinden emin değildi, sürekli kızarıyor ve parıldayan şehir ışıklarına odaklanmak için gözlerini benden kaçırıyordu.

Ama bu onu geri tutan gerçek bir utangaçlık değil. Rahatsızlık olabilir mi? Tedirginlik mi? Belirsizlik mi? Bana fazla yaklaşmamasını sağlamaya o kadar odaklanmışım ki, onun da aynı şeyden endişe ediyor olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Bu gece için, ona her şeyi unutturmak istiyorum. Sorunlarını, kayınbiraderini, ölmüş kız kardeşini. En çok da kendi çekingenliğini. Zevkten başka bir şey hissetmeyene kadar etrafına ördüğü duvarları yıkmak istiyorum.

Bunu nasıl yapacağıma dair de bir planım var: Ona o kadar çok orgazm yaşatacağım ki kendi adını unutup sadece benimkini haykıracak.

Kemerimin altına baktım. Aynen böyle, kendimi hayatımın en sert ereksiyonuna soktum.

"Buraya gel," diye homurdanıyorum.

Bana dönüyor ve çıplak ayaklarını usulca yerde gezdiriyor, aramızda ne kadar az mesafe varsa. Birkaç santim ötede duruyor. Benim için hâlâ çok uzak.

"Buraya gel," diye tekrarlıyorum, ağzımın kenarlarında beliren şakacı gülümsemeye direnmek için elimden geleni yapıyorum. Şu anki durumunda bile hala çok lezzetli bir şekilde inatçı.

Bir çeyrek adım daha atıyor. Bakışlarım köprücük kemiğine, sonra da yakasının alt kısmına düşüyor. Bugün yeşim yeşili bir bluz giymişti ve

O mavi gözleri için harikalar yaratıyor.

Elimin tersiyle çenesini okşuyorum. Sonra bluzunun düğmelerine kadar. Nefesini içine çekiyor ve o narin pembe allık göğüslerinin üst kısımlarına yayılıyor.

Gözlerimin içine baktığından emin olmak için diğer elimle çenesini yukarı kaldırıyorum. Onun tüm dikkatini istiyorum ve öyle ya da böyle bunu elde edeceğim.

Bluzunu yırtıp açmakla başladı.

Düğmeler yere saçılıyor, umurumda değil. Gerekirse ona yeni bir gömlek alırım, yeter ki ben onun hurda gömleğini bir kenara fırlatırken bana şu an baktığı gibi bakmaya devam etsin.

Artık *kesinlikle* yorgun değil.

Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Onu elime aldığımda nefesinin kesilmesine bayılıyorum. Ellerimi sırtının kıvrımlarında gezdirdiğimde titriyor ve kendini bana doğru bastırıyor.

Kahretsin, dolgun dudakları çok cezbedici. Sütyeninin kopçalarını açıp askılarının yere düşene kadar kollarından aşağı kaymasına izin verirken neredeyse onun tadını alabiliyorum.

Onu çevirip giydiği eteğin fermuarını açıyorum ve yine boynunun kıvrımlarından başlayarak kremi tenini yalayıp yutmak istiyorum. Ama vücudunun diğer kıvrımları dikkatimi hemen dağıtıyor. Bluzuyla aynı yeşil tonunda bir külot giyiyor. Mütevazılar, cimri değil, ama her nedense, bu, insanoğlunun bildiği en ince diş ipi tangasını giymiş olmasından on kat daha ateşli.

Onları üzerinde bırakmak istiyorum. Ama ben onu çıplak istiyorum. Sıcak, çıplak ve *Benim*.

Kafesteki bir canavar gibi etrafında dönüyor, ilk ısırığı nereden alacağımı bulmaya çalışıyorum. Çok fazla seçenek var.

O sulu kış.

Şu dik göğüsler.

Damlayan ıslak amını.

Evet.

Önünde diz çökerken parmaklarımı külotunun kemerine geçirip aşağı doğru çekiyorum. İpeksi kumaş tümseğine yapışıyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi hemen kalçalarının arasına dalmamak için elimden geleni yapıyorum. Bacağını omzuma atıyorum ve onu içime çekiyorum. *Sikeyim.*

Dilimi yarığının üzerinde kaydırduğımdaya titriyor, parmakları saçlarımı kavırıyor. "Ruslan..."

İniltisi kendimi kontrol etmemdeki son ipi de koparıyor. Kıçını tutarak tatlı yarığını ağzıma doğru çekiyorum ve onu yemeye başlıyorum. Sulu kalçalarının arasındaki her lezzetli santimi yalıyor, emiyor ve okşuyorum, bu geceki birçok orgazmın ilki olacağına karar verdiğim şeyi sağlıyorum.

Emma'nın bacakları şimdiden umutsuzca titriyor, çırpınan küçük solukları boğazdan gelen inlemelere dönüşüyor.

"Siktir, Ruslan!" diye miyavlıyor parmakları saçlarımı daha sert çekerken.

Ona yumuşak davranmıyorum. Vücudu içime çökene kadar orgazmı dilimle anlatıyorum. Sonra kollarımı bacaklarına doluyor ve onu omzuma alıp, hiç kullanmadığımı düşündüğüm devasa yemek masasına taşıyorum.

Sanırım sadece özel bir durum bekliyordum. Bu kesinlikle uygun.

Onu masanın üzerine bırakıyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Ruslan! Burada olmaz!"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü... çünkü insanlar burada *yemek yiyor.*"

Çok sevimli. Bu gecenin sonunda, yürümeye çalışmaktan başka hiçbir şey umurunda olmayacak. Onu bile yapabileceğinden şüpheliyim.

"Menüde olduğunu mu söylüyorsun, *Kiska?*"

Kıpkırmızı oldu. "Hayır, öyle değil!"

Bacaklarından tutup onu öne doğru çekiyorum, böylece sırtı masanın üzerinde kayıyor. Ben sikimi serbest bırakıp yarığıyla aynı hizaya getirirken Emma dirseklerinin üzerine eğiliyor.

"Tabii sen de aç değilsen?" Ucuyla klitorisini ovarken onu kızdırıyorum. "Ağzını, boğazını doldurmaktan çok mutlu olurum..."

Onu kızdırırken alt dudağını ısıyor, sikimi ıslaklığına doğru kaydırıyor, ona gelecek olanın tadına baktıracak kadar içeri itiyorum. Göğüsleri titriyor ve o sivri meme uçları ağzımın yeniden salyalanmasına neden oluyor.

Aklımdan yeni bir fikir geçiyor: Onu döndürerek göğüslerini birleştirmek ve sikimi aralarına sokmak.

Ama her ne kadar dekoltesinin her yerinde patlamak istesem de, bu gece bir hedefim var. Kendini bırakmasına ihtiyacım var. Her şeyi ve herkesi unutmamı istiyorum, ben hariç.

"R-Ruslan," diye inliyor. "Becer beni... oh, Tanrım... sadece

becer beni..." Sırıtiyorum. "Madem bu kadar nazikçe sordun..."

Gözleri parlıyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Kabzasına kadar içine girdiğimde başka tarafa bakmıyorum.

Çok ıslak.

Taşaklarım patlamaya hazır ama arzumu geri itip ona konsantre oluyorum. Kalçalarını kavriyorum ve göğüslerinin zıplamasından büyülenmiş bir şekilde içine girmeye başlıyorum. Çırpınmaya ve adımı kırık, çaresiz hecelerle haykırmaya başladığında bile vazgeçmiyorum. Yavaşlamıyorum. Ona yumuşak davranmıyorum. Onu ele geçirilmiş bir erkek gibi beceriyorum.

Kollar bükülüyor. Çene sıkma. Kalçalar sarsılıyor. Ter tenimden onunkine damlıyor ve onunla birlikte kendi stresim de erimeye başlıyor.

Ağlama sesleri arasında yalvarırken avuç içleri serin tik ağacına çarpıyor.

"Ruslan,

Siktir! Yapamıyorum... Daha fazla dayanamıyorum... lütfen... evet, evet, EVET!"

"Al onu," diye hırlıyorum itişler arasında. "Al onu, bebeğim."

Tırnakları ön kollarıma batıyor ve baskı uyguladıkça kollarımda keskin acılar oluşuyor. İnanılmaz bir his. "İşte bu, *kiska*," diye homurdanıyorum. "Benim için gel... sikimin üzerine gel... evet, işte bu bebeğim..."

Sırtı kavisleniyor, kirpikleri titriyor ve amı sikimin etrafında kasılıyor. Göğüslerinin arasında küçük kristal ter tanecikleri oluşuyor. Eğiliyorum, hâlâ taşaklarına kadar içine gömülüymüm ve onları yalıyorum. Tadı da en az kokusu kadar güzel.

Narenciye ve ter. Ve başka bir şey... Meşeli, baharatlı vanilya. *Benim* kokum. Bunu biraz fazla seviyorum.

Ondan ayrıldığımda hâlâ sertleşmişim. Gözleri kapalı, göğsü hızla inip kalkıyor. Bacaklarını tekrar kavrayıp belime doluyorum ve onu masadan kaldırmak için kaldıraç kullanıyorum. Anında bana sarılıyor, başını omzuma yaslıyor, vücudu hala serbest bırakıldığı için titriyor.

Bu beni güçlü, kuvvetli ve *gerçekten* haklı hissettiriyor mu? Kesinlikle.

Onun merhametimde olması, kendimi yaşamış tek gerçek erkek gibi hissettiriyor.

"Ruslan..." diye fısıldıyor. Sesi dengesiz ve görünüşe göre bacakları da öyle. "Yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"Yardıımı mı istiyorsun? O zaman bunu hak etmen gerekecek."

Onu çevirmeden ve şehre bakan tavandan tabana pencerelerden birine doğru bastırmadan önce gözlerinin alarmla titreştiğini görmek için yeterli zamanım var. Titrerken pürüzsüz teninde tüylerim diken diken oluyor. Sahiplenici bir elimle kıcının kıvrımlarını okşadığımda ise sertleşiyor. "Beni yine cezalandıracak mısın?"

Gülümsüyorum, ovmaya bir sıkma daha ekliyorum. "Hayır, bebeğim. Bugün iyi bir kız oldun, bu yüzden bir ödülü hak ettin."

İnliyor. "Bir orgazmı daha kaldırayabileceğimi sanmıyorum."

Başımı sallıyorum ve omzunu ısıyorum. "Ne yazık ki bu sana bağlı değil."

İçine girdiğimde vücudu öyle güzel kavisler çiziyor ki. Hemen kalçalarını geriye itip kıcını yukarı kaldırması, bacaklarını iyice açması... Muhtemelen en fazla on hamlem kalmıştır ama dişlerimi sıkıp kendimi devam etmeye zorluyorum. Boşalma ihtiyacı, önce *onun* bitirmesini sağlama ihtiyacının altında gömülü.

Bir elimi boynuna doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Kollarımı onun etrafına dolayarak göğüslerini avuçluyorum ve her sert hamleyi değerlendirerek içine doğru sallanıyorum. Titreşimin onunkinde kaybolmadan önce vücudumda yayıldığını hissedebiliyorum. Bağımlılık yapıyor.

Emma kendini tamamen bana teslim etti, vücudu sadece izin verdiğim yerde hareket ediyor. Kollarımda gevşemiş durumda, sadece meme uçlarını okşadığımda ve bir elimi karnından aşağı kaydırıp klitorisini küçük daireler çizerek ovduğumda kıvranıyor.

Kulağının içini dilimle yokluyorum ve o da başını omzuma yaslıyor. "*Fuuuck*, Ruslan," diye umutsuzca inliyor. "Yapamam... Yapacağım...!"

Ve o bunu yaptığında, vücudunun beni içine sağmasının zaferinin tadını çıkararak içinde patlıyorum.

Bittiğinde bana yaslanıp eriyor, bacakları resmen gevşiyor, vücudu macuna dönüyor. Onu tekrar kucağıma aldım ve kanepeye taşıdım.

"Tanrım," diye iç geçiriyor ve ellerini döşemeye sürüyor. "Hissedemiyorum... hiçbir şey..."

Güzel.

"Bize biraz su getireyim."

Emma ile geçirdiğim gecelerden sonra kendimi bu kadar tatmin olmuş hissetmem inanılmaz. Bu daha önce yaşadığım bir şey değil. Döner kapı dönmeye devam etti ve kadınlar geldi -kelimenin tam anlamıyla- ve gitti. Ama hiçbirisi bir etki bırakmadı. Ben onların içindeyken bile.

Elimde iki bardak suyla kanepeye yaklaştığımda duruyorum. Emma minderlerin üzerine yayılmış, derin bir uykuya dalmış.

Bardakları bıraktım ve birkaç dakika onu izledim.

Onu

uyandırmalıyım.

Onu

uyandıracağım.

Ama belki... hemen değil.

Koltuğa oturup ona bakıyorum ve aldığı her nefeste göğüslerinin nasıl titrediğine bakıyorum. O kadar huzurlu görünüyor ki bir saat sonra bile onu uyandırmaya kıyamıyorum. Bunun yerine, onu şefkatle odama taşıyorum ve yatağın bir tarafına yerleştiriyorum.

Bu yatak çok şey gördü ama hiçbiri uykuyla ilgili değildi. Bunun farkına varmak tüylerimi diken diken ediyor. Ama yine de beni onu uyandırmaya ikna etmeye yetmiyor.

Çünkü bu soğukluk aslında o kadar da kötü değil.

Pencerenin yanındaki koltuğa oturuyorum, ama hiçbir zaman şehrin manzarasını gerçekten takdir etmiyorum. Emma'nın yatağındaki görüntüsüne odaklanıyorum.

Onu o kadar uzun süre izliyorum ki ikilemim ay doğduktan çok sonrasına kadar belirginleşmiyor. Onu uyandırmak istemediğimden değil.

Sadece gitmesini istemiyorum.

Aletimin üzerinde kıvrınması, adımı haykırması... Bu gece yapmak istediğim şeyi yaptığımı sanıyordum. Ama onu yatağımda uyurken izlerken, bana çarptı-

Bu zafer benim olmayabilir.

EMMA

Bir bulut tarafından yutulmuş gibi hissederek uyanıyorum.

Kadifemsi yumuşak çarşaflara doğru uzanıyorum ve yastığıma doğru inliyorum. Bu yastığın süper güçleri olabilir. Bu da iyi bir zamanlama çünkü yan döndüğümde yüzümü buruşturarak her şeyin *acıdığını* fark ediyorum.

Kalçalarım mı? Acı. Kıçım mı? Sığır sopasıyla dağlanmış gibiydim. Bacaklarımın arası-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum, uzun zaman önce terk etmiş olmam gereken devasa, şık, bekâr evine bakıyorum. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Yataktan o kadar hızlı kalkıyorum ki kendi paniğime takılıp düşünüyorum, katlanır bir sandalye gibi ikiye çöküyorum ve yüzümü halıya gömüyorum. Neyse ki, bu dairedeki diğer her şey gibi, halı da pelüş lüksüyle düşüşümü yumuşatıyor.

"Kıyafetlerim!" Kekeliyorum, odanın içinde başsız bir tavuk gibi çırılçıplak koşuyorum. "Kıyafetlerim hangi cehennemde?"

Ruslan nerede?

Derin, çakıllı sesinin çatı katında gümbürdediğini hayal ediyorum. *Fee, fi, fo, fum-Tembel bir serserinin kan kokusunu alıyorum.* Kendi kafiyemden utanıyorum. Bunun için *Jack ve Fasulye Sırtığı*'nı suçluyorum. Birkaç hafta önce kızlara okumuştum.

"Odaklan, Emma!" Kendime çıkışıyorum.

Dissosiyasyon yaptığının çok iyi farkındayım, bu yüzden sözleşmeyi bozduktan ve potansiyel olarak her şeyi mahvettikten sonra çatı katında tek başıma uyanık olduğum korkunç gerçeğine odaklanmıyorum. Eğer bunun üzerinde bir nanosaniye bile durursam, tam bir erime yaşarım, bu yüzden sadece bir sonraki adıma konsantre oluyorum.

İlk olarak: giyinmek.

Kıyafetlerimi hiçbir yerde bulamadığım için banyodaki kabarık beyaz bornozu alıp içine giriyorum ve gizlice oturma odasına geçiyorum. Her köşede, her kapalı kapının ardında pusuya yatmış, misafirliğimi fazla uzattığım için bana bağırmaya hazır olmasından korkarak yavaşça hareket ediyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, neden uyumama izin versin ki? Kahretsin, neden uyumama izin versin ki?

Sözleşmeye uyulması gerektiğinde ısrar eden o değil miydi? "Yatıya kalmak yok" kuralında ısrar eden o değil miydi? Bunların hepsi benim için sorun değildi! Seks arkadaşımın sarayında bekâr bir kadın gibi çürüyecek vaktim yok. Benim bir hayatım var. Bir işim. *Çocuklarım var.*

Aman Tanrım, çocuklar!

Etrafta görünmüyor ama kıyafetlerimi fark ediyorum. Düzgünce katlanmışlar ve beyaz kanepenin üzerine bırakılmışlar.

Üzerimden çıkardığı yeşil bluzu bulamıyorum ama kıyafet yığınının üstünde, telefonumun hemen yanında duran küçük beyaz bir not görüyorum. Ruslan'ın el yazısı kişiliğine uyuyor. Kendinden emin, güçlü, şaşırtıcı derecede zarif.

Öğlen ofiste olun. İlgilenirsen mutfak masasında kahve kuponları var. Ve bluzunu yırttığım için, dolabımdan ne istersen ödünç alabilirsin. Gitmeye hazır olduğunuzda şoför sizi dışarıda bekliyor olacak. -Ruslan.

Gerçekten çok şaşırdım. Bana sabah izin mi veriyor? Sadece o da değil, dolabına girip gömleklerinden birini almam için bana izin mi veriyor?

Resmen gerçeklikten çıktım.

Kıyafet yığınının yanına oturup derin bir nefes alıyorum. Sonra mektubu katlıyorum ve telefonumu alıyorum. Amelia'dan bir sürü mesaj ve arama aldım.

Selam Emma. Geceyi çocuklarla geçirmemi ister misin diye soracaktım. Saat 11 oldu ve ne sen ne de Ben evde değilsiniz.

Sessizliğinizi olumlu olarak kabul ediyorum.

Son dakika bildirimi için sizden ekstra %10 almam gerekecek. Umarım sorun olmaz.

Her neyse. İyi geceler. Gülen yüz:

Kendimi tam bir moron gibi hissederek inliyorum. Amelia muhtemelen benim dünyanın en kötü gardiyanı olduğumu düşünüyordur. Ve onu kim suçlayabilir ki? Haklı olabilir.

Çabucak numarasını çevirdim. "Tanrım, Amelia, çok, çok, çok üzgünüm!" Cevap verir vermez ağzımdan kaçırdım. "Sadece çılgın bir geceydi. Geç saatlere kadar çalışıyordum ve sonra-" *Seks tanrısı patronum tarafından kelimenin tam anlamıyla bilinçsizce becerildim-* "... sonunda masamda uyuyakaldım."

"Sorun değil," diyor şaşkın bir kahkaha atarak. "Aslında dün gece planım yoktu, o yüzden sorun değil. Sizden fazladan yüzde on bile almayacağım."

"Hayır. Hiç şansın yok. Fazladan on doların son kuruşuna kadar alacaksın. Bunu hak ediyorsun. Korkunç iletişim için çok üzgünüm."

"Uyuyakalmışsın. Olur böyle şeyler."

Yüzümü buruşturuyorum. Hak ettiğimden çok daha nazık davranıyor. "Ben buralarda mı?"

Bir anda kibarlığı kayboldu. Kimse hakkında kötü bir söz söylemezdi ama o bile kayınbiraderim hakkında söyleyecek güzel bir şey bulamıyor. "Dün gece gelmedi."

Ah. Bu onun iyi ruh halini açıklıyor.

"Uh, tamam. Anlaşıldı. Tuhaf. Aslında şimdi eve dönüyorum. Bir saat içinde orada olurum. O zamana kadar çocuklarla kalabilir misin?"

"Sorun değil, Emma."

Ona tekrar teşekkür edip telefonu kapatıyorum. Kıyafetlerimi kaptığım gibi ana banyoya geri dönüyorum. Dev küvet beni çağırıyor ama Amelia'yı haber vermeden bütün gece çalışmaya zorladığım için zaten yeterince suçlu hissediyorum. Bu yüzden hızlı bir duşa razı oluyorum ve sonra Ruslan'ın yatak odamın iki katı büyüklüğündeki gömme dolabına giriyorum.

Adamım, burası çok güzel kokuyor.

Her bir gömleği burnuma bastırıp o derin, meşemsi kokuyu içime çekmeye başladığımda, kendimden ürkütücü takipçi hisleri yakalamaya başlıyorum.

Hemen çık dışarı, Emma!

Çabucak basit bir beyaz düğmeli bluz seçiyorum. Yaklaşık dört beden büyük ama manşetlerini kıvrıp önünü kıvırdıktan sonra aslında biraz şık görünüyor. Duvara monte edilmiş aynanın önünde gereğinden uzun bir dakika geçiriyorum ve dünyanın en utanç verici yürüyüşünü yapmaya giderken Ruslan Oryolov'un gömleğini giydiğim gerçeğiyle ilgili kafamda dolaşan tüm çocukça düşüncelerden kaçınmaya çalışıyorum.

Ön tarafa park edilmiş renkli cipin arka koltuğuna geçtiğimde, bacaklarım, sapına bir parça kart stoğuna yazılmış bir not iliştirilmiş büyük bir deri spor çantasına çarpıyor.

"Hey, Boris?" Çatı katından çıktığımda kendini monoton ve aksanlı bir homurtuyla tanıtan şoföre soruyorum. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Boris omzunun üzerinden bana bakıyor. "Patron sana vermemi söyledi."

Kaşlarımı çatarak çantanın fermuarını açtım ve içine baktım. Yepyeni üç ayakkabı kutusu bana bakıyor, her birinin önünde bir isim yazıyor.

Josh.

Caroline.

Reagan.

Acaba...?

İlk olarak Josh'un paketini açtığımda yeşil ve siyah renkli muhteşem bir çift basketbol ayakkabısı buluyorum. Caroline'ın deri spor ayakkabısı pembe ve gümüş rengi. Reagan'ınki payetli ve çok renkli. Ve hepsinin bedenleri mükemmel.

Sormak istediğim milyarlarca soru var, "*Nereden biliyordu?*" ile başlayan.

Ama sorma zahmetine giremeyecek kadar şaşkınım, Boris'in daha fazla ayrıntı vereceğini de sanmıyorum. Eve dönüş yolunun çoğunu ayakkabılara aval aval bakarak geçiriyorum. İçimdeki Debbie downer, bu kadar pahalı alışverişleri Ben'e nasıl açıklayacağımı merak edip duruyor.

Ama içimdeki iyimser - aptal, saf, her zaman umutlu olan iyimser - gülümsemeyi umursayacak kadar uzun süre bırakamıyor.

EMMA

Elimdeki özel kahve karışımıyla Ruslan'ın ofisine doğru yürürken kendimi gülünç derecede dinlenmiş hissediyorum.

Bugün işe giderken onun gömleğini giymek istedim. Büyük boy gömlek artı kalem etek kombinasyonu beni gerçekten etkiliyordu. Bir de kendimi Bane'in etrafında Ruslan'ın meşe kokulu gömleğiyle dolaşırken hayal etmek çok heyecan vericiydi.

Sadece hissettim... Bilmiyorum. Sanki bariz olanı yayınlıyormuşum gibi. Gösteriş yapıyormuşum gibi. Sonunda şansımı zorlamamaya karar verdim.

Ruslan ben kahveyi önüne koyana kadar başını evrak işlerinden kaldırmıyor. Bana baktığında ise yüz ifadesi donuklaşıyor ve bu beni şaşırtıyor.

Dün gece, onun kurallarından birini çiğnedik. Bence büyük bir tanesini. Hiç olmamış gibi mi davranmamız gerekiyor? Odanın içindeki dev fili ele almadan geri mi çekilmeliyim?

"Benim için bıraktığın kahve kuponunu kullandım."

Tanrım, sesim garip geliyor.

Tek kaşını kaldırıp başını sallıyor. Bej topuklu ayakkabılarımdan birini koyu renkli laminat zemine vurmaya devam ediyorum. Eğer bu taş gibi sessizliğini sürdürürse burada bir çizik olacak. Acıtacak kadar yaltakçı olduğumun bir kanıtı.

"Ben sadece... Minnettarlıktan rahatsız olduğunuzu biliyorum ama size teşekkür etmek zorundayım. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum. Ya da bu kadar uzun."

Boğazını temizliyor. "Lafı bile olmaz."

Kibarlık yapmadığını biliyorum. Gerçekten öyle demek istiyor. *Bundan bahsetme.*

"Çocukların ayakkabılarına gelince... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Ya da onlar için ne anlama geleceğini."

"Onlar iyi çocuklar," diyor huysuzca. "Düzgün bir çift ayakkabıyı hak ediyorlar." "Onlar için size geri ödeme yapacağım."

Gözlerini benimkilere dikti. "Sakın cüret etme. Onlar hediye." "Ama-"

"Onlar hediye, Bayan Carson. Tartışma bitmiştir."

Ağzım kapanıyor. Kalbimin ortasında garip, delici bir his var ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Neden? *Neden* şimdi bana insanlık dışı davranmak zorunda?

"Madem ısrar ediyorsun," diye kabul ediyorum. "Her neyse, evet, çok sevinecekler. Neredeyse benim iyi bir uyku çektiğim için sevindiğim kadar."

Ona mahcup bir gülümseme veriyorum ama o karşılık vermiyor. *Görünüşe göre buradaki zamanım doldu.* Tam kapıya yönelmek üzereydim ki o konuştu. "Biraz uyuduğuna sevindim. Son zamanlarda çok yoruldun."

Bunun bir azarlama mı yoksa bir barış teklifi mi olduğundan emin değilim ama ne kızmış ne de sinirlenmiş görünüyor. Onun imzası olan kaş çatma da yok.

"O kadar belli mi?" Kaşlarını tekrar çatıyor ve ben de utanç dolu bir kıkırdama çıkarıyorum. "Özür dilerim. Sadece her zaman her şeyi idare etmek o kadar da kolay değil. Yardım alıyorum. Amelia bir nimet, ama son zamanlarda huzursuzlanmaya başladı ve biliyorum ki bir noktada ona ne kadar fazla ödeme yapmayı kabul ettiğim önemli değil; ayrılmak isteyecek."

Bunları ona neden anlattığıma dair hiçbir fikrim yok. Belki de ilk defa gerçekten dinlediği içindir.

Ellerini önünde kavuşturuyor. "Sence neden huzursuzlanıyor?"

Bu cevap kolay ve açık. "Ben." Topuklarımı tekrar yere vurmaya başladım. "Üç genç, kafası karışık, kederli çocukla uğraşmak yeterince zor. Buna bir de tembel, bencil bir ayyaş eklenince iş on kat daha zorlaşıyor."

"Hiç katkıda bulunuyor mu?"

Bekle... gerçek bir konuşma mı yapıyoruz?

"Kız kardeşimin ölümü ona çok ağır

geldi." "Bu bir hayır mı?"

İç çekiyorum. "Hayır. Hiç katkısı yok."

İşte Oryolov kaşlarını çattı. Ama bu sefer bana yönelik değil. En azından ben öyle olmadığından eminim. Ama yanılıyor olma ihtimalime karşı, hazır başlamışken bırakmaya karar veriyorum ve kendimi dışarı atıyorum.

"Her neyse, ben gidip gelecek haftaki kokteyl için davetli listesine ince ayar yapacağım-" "Emma."

Kollarımdaki tüylerin neden diken diken olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen dili sürçüp ilk adımı kullandığı için olabilir. Ben her zaman "Bayan Carson "ım ve kulağa ne kadar soğuk gelse de en azından güvendeyim. Ama "Emma"? *Vay canına, bu çok tehlikeli.*

"Evet?"

Gıcırđıyorum.

"70-33-40."

"Affedersiniz?"

"Bu benim çatı katımın giriş kodu. İstedığın zaman kullanabilirsin."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Söylediği şey hesaplama değil. "Senin... çatı katın mı?"

Başını sallıyor. "Yirmi dört-yedi erişimin var. Eğer beleşçi kayınbiraderinden ya da karşına çıkabilecek diğer sümüklü gazetecilerden kaçmak istersen gidebileceğin bir yerin olduğundan emin olmak istiyorum. Çocuklara da kapımız açık. Daha fazla mahremiyet ve koruma için içeri girdikten sonra erişim kodunu değiştirebilirsiniz."

Bu noktada, gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum. Uyanık olduğumdan emin olmak için dirseğimin iç kısmını hafifçe çimdikliyorum. Acıyor.

Evet, bu gerçek.

"Ama o zaman dışarıda kalırsın."

Omuz silkiyor. "Seni ve çocukları güvende hissettirmek için gereken buysa, benim için sorun yok."

Çimdiklensin ya da çimdiklenmesin, kesinlikle halüsinasyon görüyorum. Burada olan şey bu. Başka hiçbir şey mantıklı değil.

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece sana teklif ettiğim şeyi kabul et."

Ama sadece bu kadar. Bana teklif ettiği şey bir jestten çok daha fazlası. Bu bir güvenlik. Güvenlik. İç huzuru.

Ve bunun sözleşmemizin korkunç bir ihlali olduğuna eminim.

Bu yüzden ona doğru bir adım attığımda kendimi o kadar da çılgın hissetmiyorum. Kalbim o kadar sert atıyor ki, titreşimler ellerimden aşağı akıyor ve parmaklarımı titretiyor.

Masasının etrafında dönüyorum ve dizlerinin dibinde duruyorum. Bana baktı ve geri çekilmek ya da teslim olmak için belki iki saniyem olduğunu fark ettim.

"Size ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum *efendim*," diye fısıldıyorum, önünde dizlerimin üzerine çökerken titriyorum.

İfadesi korkutucu bir şekilde mesafeli ama ellerinin koltuğun kenarlarında nasıl sıkılaştığını fark ediyorum.

"Emma..."

Pantolonunun ön tarafına uzanıyorum, ama elleri benimkilerin üzerine gelmeden önce sadece tokayı açmayı başarabiliyorum. Panik ve arzu arasında sıkışıp kaldım. Belden yukarısı gergin, belden aşağısı ise sırlıslıklam.

"Evet, Bay Oryolov?" Masumca sordum.

O kehribar gözler yüzümü yakıyor ama bakışlarımı indirmeyi reddediyorum. Eğer beni geri çevirmek istiyorsa, bunu yetişkin bir kadın gibi onurlu bir şekilde karşılayacağım.

Çenesi sıkılaşıyor ve parmakları benimkilerin üzerinde geriliyor. "Bu iyi bir fikir değil."

Hayal kırıklığım, beni geri çevirmenin onun için kolay olmadığını bilmemle hafıfledi. Pantolonunun kasıklarından yukarı doğru itilen son derece belirgin şişkinlik bunu açıkça ortaya koyuyor.

Bana karşı ne kadar cömert olursa olsun, bunu onun için kolaylaştıracak değilim. "Gideyim mi o zaman?"

Gözleri yüzümde geziniyor ve göğüs dekolteme iniyor. "*Kaçmalısın* amına koyayım," diye tıslıyor.

Başımı sallıyorum, ayağa kalkmaya hazırım ama eli tam ayağa kalkmadan bileğimi kavırıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve donakalıyorum, ne istediğine karar vermesini bekliyorum.

Çenesi sıkıca kenetlenmiş. Geri kalanı da öyle. "Seni küçük pis *kiska*."

Elimde olmadan utangaçça sırtıtıyorum. Pencereleden süzülen parlak ışık, gözbebeklerinin şehvetle nasıl büyüdüğünü net bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Devam et o zaman. Bana ne kadar minnettar olduğunu göster."

Memnuniyetle alt dudağımı ısırarak pantolonunun kemerini çözüyorum ve sikini serbest bırakıyorum. O kadar sert ki, ucu şimdiden biraz pre-cum ile bulaşmış. Planım yavaştan almaktı ama tadına baktığım an planı unutuyorum.

Tamamen. Onu ağzımın içine çekiyorum, elimle şaftına masaj yaparken dilimi döndürüyorum.

Parmakları ön kolumun etrafında sertçe kenetleniyor. "Tanrı aşkına, *Kiska*," diye homurdanıyor. "Sikime aç olduğunu biliyorum ama biraz ağırdan alman gerekecek."

Başımı kaldırıyorum ve bir an için bakışlarını tutuyorum. Ama kalın şaftını yumruklamayı bırakmıyorum.

"Daha nazik ol," diye yumuşakça talimat veriyor. Sesi çok daha az hırçın, çok daha ipeksi. İtaat ettiğim için çok mutluyum, onu tekrar ağzıma alıyorum ve dilimin üzerinde zonklamasının tadını çıkarıyorum. "Evet, böyle... Mmm, *lanet* olsun..."

Gözleri kapanıyor ve siyah deri sandalyeye yaslanıyor. "Şimdi dilini alttan uca doğru kaydır."

Başımı tekrar aşağı eğiyorum ve itaat ediyorum. Taşaklarının ağırlığını yanağımda hissederek dibinden başlıyorum ve başına doğru kayarken dilimle daha fazla baskı uyguluyorum.

"*Sikeyim*. Evet. Aynen böyle."

Hareketi birkaç kez tekrarlıyorum, o tatlı noktaya nazik bir emme ekliyorum, bu da derin bir nefes almasına neden oluyor.

"Ne kadar iyi bir asistansın sen. Çok itaatkârsın. Benim için itaatkar kalacak mısın?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Aferin kızıma. Şimdi sikimi yala. Bana ne kadar aç olduğunu göster."

Hiç sormayacağını sanmıştım. Onu umutsuzca emiyorum, ağzım onun büyüklüğüne alışıyor, ta ki onu daha derinlere alacak kadar kendime güvenene kadar.

Bir noktada eli başımın arkasını buluyor. Hafifçe bastırırken gözlerimin kenarlarına yaşlar batıyor. Gerçi istese daha da sertleşebilirdi. Ona izin verirdim. Hatta ona yalvarabilirim bile. Boğazımı doldurması, bana mümkün olan her şekilde sahip olması için o kadar çaresizim ki.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye mırıldanıyor. "Her şeyimi aldığında çok güzel oluyorsun."

Höpürdeterek yutuyorum, yeteneğimin sonuna yaklaştığımı düşündüğümde bile bırakmayı reddediyorum. Dilimin üzerinde daha da kalınlaşırken bacaklarının iki yanında titrediğini hissedebiliyorum ve yakın olduğunu biliyorum. Onu ağzımın derinliklerine çekiyorum ve tam da ne kadar büyük olduğu için öğürecekmışim gibi hissettiğimde şiddetle sarsılıyor.

Bir, iki kez kasılıyor, boğazımı döllerile dolduruyor. Yutabildiğim kadar hızlı yutuyorum ama gelmeye devam ediyor.

Sonunda hiçbir şey kalmadı. O çekiliyor ve ben nefes nefese kalıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken serin zemine düşüyorum. Ruslan da nefes nefese kalmış durumda ve sandalyesine yığılmış halini görünce göğsümde bir gurur kabarması hissediyorum.

Ağzıma boşaldı.

Bu ayrıcalığa sahip olan ilk erkek.

Ve bunun sözleşmemizin *duyguları yakalamaya cüret etme* maddesini açıkça hiçe saymak olduğunu bilsem de...

Başka türlü olmasını istemezdim.

RUSLAN

Tren resmen raydan çıktı.

Geçen hafta ofisimde yaptığım ateşli oral seks onu rayların kenarına itti. Ve şimdi, sadece yedi gün sonra?

Tam bir felaketiz.

Yeni başlayanlar için, onu işte sikmeden duramıyorum. Onun sadece varlığı bile büyük bir alay konusu. Ne zaman ofise girsem ve onu masasında iyi, masum küçük bir çalışan gibi otururken bulsam, taşaklarım patlamanın eşiğindeymiş gibi hissediyorum. O cilveli gülümsemesine kapıyı kapatıp duruyorum, toplantı programımla ya da öğleden sonra kahvemin ne zaman getirilmesini istediğimle ilgisi olmayan nedenlerle onu ofisime çağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama her geçen gün savaşı kaybediyorum. Onu içeri çekmek için bir yalan uydurup uydurmadığım önemli değil; hepsi aynı şekilde sona eriyor - Emma masamın üzerine yayılmış, duvara yaslanmış ya da ben beynini sikerken sandalyeye eğilmiş.

Çılgılık atan biri olduğunu zaten bildiğimiz için onu susturmak da bana düşüyor. Şimdiye kadar bir elimi dudaklarına sıkıştırmayı, kendimi ağzına gömmeyi ya da saçlarını avuçlayıp sırtını o kadar bükerken külotunu içeri sokmayı denedim ki bir gün omurgası kırılabilir mi diye merak ediyorum. Tekniklerin hiçbiri özellikle etkili değil. Keşfetmeye devam etmem gerekecek.

Yüzündeki o arsız sırıtışla ofisime her girişinde, bu bir meydan okuma gibi geliyor. Sanki bana *soruyormuş* gibi hissediyorum, *Hangi pis şey*

Şimdi bana ne yapacaksın?

Belki de bu yüzden Henrich Stenson yıllık satış raporları ve net karlar hakkında konuşurken masanın altında amini parmaklayabilmek için onu geçen hafta yönetim kurulu toplantısına çağırarak çıtayı yükselttim.

O kadar çok kıpırdandı ve o kadar kızardı ki Henrich konuşmasının ortasında durup ona iyi olup olmadığını sordu. Kekeleyerek bir özür diledi, migreniyle ilgili bir şeyler mırıldandı ve sonra çıkıp gitti. O günün ilerleyen saatlerinde onu ofisimde kısırdım ve iznim olmadan ayrıldığı için cezalandırdım. Durmam için bana yalvarmadan önce, biri yüzüme fişkıran üç orgazm yaşadı.

Planın kesinlikle bu olmadığını söylemek yeterli olacaktır.

Her gece, ertesi gün pes etmemeye karar vererek yatıyorum. Ve her sabah, azgın bir ereksiyonla ve onu tekrar görme, tekrar hissetme, tekrar becerme bağımlılığıyla uyanıyorum. Ofiste seks yapmakla ilgili bir şey var - yasadışılığı, tüm kuralları çiğnediğimizi bilmek, kendimiz için koyduklarımızı bile.

Emma Carson'ı düşündüğüm an, bir ömür boyu süren katı disiplin toz duman oluyor.

Örnek olarak Olsen-Ferber hayır galası. Emma ve ben genellikle planlanmış bir randevu sırasında ofiste herhangi bir etkinlik için son ayrıntıları gözden geçirirdik. Ancak bugün, dört çeşit öğle yemeğinde ayrıntıları tartışmak için Jean-Georges'un önüne çekildik.

Columbus Circle'a bakan masamıza yönlendirildik. Emma manzaraya hayranlıkla bakarken, ben de ona hayranlıkla bakıyorum. Herkesin içinde elimi kalçasının içinde gezdirme dürtüsüne karşı koyarken dilimi öyle sert ısıyorum ki kan geliyor.

Hakkını vermek gerekirse, her zaman en azından belli bir profesyonellik seviyesini korumaya çalışır. Şu anda olduğu gibi, fildişi klasörünü ve ona uygun tükenmez kalemni çıkarırken. Tam bir iş kadını ve beni elimdeki konuya odaklanmamı sağlıyor... çoğunlukla. Ben uzanıp dosyayı kapatmadan önce yirmi dakika boyunca lojistik ve güvenlik konularının üzerinden geçtik.

"Şimdilik bu kadar yeter."

Tartışmıyor. Yanakları narin bir vermillion tonunda kızarıyor. "Şimdi ne konuşmak istersiniz, efendim?"

Küçük fingirdek. Ne yaptığını biliyor. Bana ne yaptığını. Sözleri yüzeyde yeterince masum olsa bile sesindeki hafif törpüde bu var. Elim masanın altındaki dizine yerleşirken utangaç gülümsemesi ağzının köşesinde canlanıyor. "Teşhirciliğe mi geçiyoruz?"

Kaşlarımı çatıyorum ve onun sırtıtışına karşılık veriyorum. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Suyundan bir yudum alır. "Sadece soruyorum."

Gerçek şu ki, onu masanın altından parmaklamak ne kadar cazip gelse de, şu anda istediğim şeyin sadece onunla konuşmak olduğu düşüncesi beni sarsıyor.

"Çocuklar nasıl?"

Bana hafifçe rahatsız edici bulduğum ince bir iki adım attı. Bunu soracak kadar önemsemem gerçekten şaşırtıcı mı?

"İyiler." Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da iç geçiriyor. "Çoğunlukla. Çocukların bu kadar çok şeye ihtiyacı olması inanılmaz. Caroline bale yapmak istiyor, yani mayolara, ayakkabılara, her türlü şeye ihtiyacı olacak. Josh basketbol oynamak istiyor ama o da ucuz değil."

Kaşlarımı çattım. "Artık biraz daha para biriktirmişsindir diye düşünüyorum." Doğrudan anlaşılmamızdan bahsetmek istemiyorum ama ne demek istediğim çok açık.

"Seviyorum," diye itiraf ediyor. "Mesele şu ki..." Şimdi kıvranıyor, gözleri manzaradan masaya gidip geliyor. O durana kadar dizini sıkıyorum. "Ne aldığımıza ve parayı nasıl harcadığımıza dikkat etmeliyim. Ben daha fazla kazandığımı fark ederse, daha fazlasını istemeye başlayacaktır."

"'Hayır' tam bir cümledir, Emma."

Şimdi bakışlarımdan dikkatle kaçıyor. "Bu o kadar kolay değil."

"İşi yok mu?" Şakaklarımdaki basıncın artmaya başladığını hissedebiliyorum, ne zaman tesadüfen bir konuşmaya girsek olduğu gibi

Bu lanet sülük hakkında.

"Aslında Madison Square Park yakınlarında bir barda çalışıyordu. Onların en iyilerinden biriydi. Yönetim kadrosu ve her şey. Ama kazadan beri..." Konuyu açtığı anda gözleri sulanıyor. "Sanki hayattan vazgeçmiş gibi."

"İçki içmeye o zaman mı başladınız?"

"Hemen hemen. Yani, her zaman içki içerdi ama çoğunlukla sadece sosyaldi. Cenazeden sonra işten biraz izin aldı. Aslında yaklaşık üç ay. Geri döndüğünde, kovulmadan önce sadece birkaç hafta dayanabildi."

"Ya ondan sonra?"

Kaşları çatılıyor ve gözleri puslu ve uzak bir hal alıyor. "Evin demirbaşı haline geldi. Eğer ayrılırsa, bu ya sarhoş olmak ya da kafayı bulmak içindir." Sessizlik uzadığında pencereden dışarı bakıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Öyle mi?"

"Buna neden katlandığımı merak ediyorsun, değil mi?" Su bardağındaki buğuyu boş boş fırçalıyor. "Çünkü Sienna'yı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Böyle bir kaybın nasıl her şeyi tükettiğini. Beni neredeyse mahvederken, onu bu yüzden mahvettiği için nasıl suçlayabilirim?"

"Ama olmadı." Gözleri benimkilere kayıyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum. "Seni yok etmedi. Seni daha güçlü yaptı."

"Güçlü olmak zorundayım. Çocuklar

için." "Bu onun işi."

Kaşları çatılır. "Bu benim de işim. O benim kız kardeşimdi. Ve o-" Sesi cümlelerin ortasında kesilir. Hıçkırık tam orada, serbest bırakılmak için can atıyor. Ama bunun yerine yutkunuyor ve derin bir nefes alarak kendini toparlıyor. "O benim dünyamdı. Hayatımızın büyük bölümünde o benim diğer yarım. Onun çocuklarıyla nasıl ilgilenmem?"

Örtülü gözyaşlarının ardında daha fazlası var ama çenesi sıkı sıkıya kapalı ve kız kardeşi hakkında konuşmayı bitirdiğinden eminim.

Onu suçlayamam. Aradan on yıldan fazla zaman geçti ve ben hala hayatımı değiştiren kaza ve o gün kaybettiğim insanlar hakkında konuşmaya cesaret edemiyorum.

Sekreterimle bir ofis ve cinsel dürtüden daha fazla ortak noktam olduğunu fark etmeye başlıyorum. Bu konuda ne hissetmem gerektiğinden emin değilim.

Bir ses araya giriyor. "*Emma?!*"

Emma kimin konuştuğunu görmek için döndüğünde gözleri dehşet içinde büyür. "Siktir git," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Sonra sahte gülümsemesine uygun sahte bir coşkuyla ses tonunu yükseltiyor. "Anne! Baba!"

Ailesi mi?

İlginç.

Yaşlı çift doğruca masamıza yöneliyor. Her ikisi de son derece şık giyinmiş; *Jean-Georges*'un müşterileri için sıkı bir kıyafet yönetmeliği var. Ama zevk sahibi oldukları da açık. Annemin kulaklarından gözyaşı damlası pırlantalar sarkıyor ve kolundaki yeni Birkin çantanın ışıltısı dikkatimi çekiyor. Babam, bileğinde parlayan Patek Philippe marka saati gözden kaçmış olabilir diye manşetlerini ayarlayıp duruyor.

Annem Emma'ya hitap ederken bile gözlerini benden ayırmıyor. "Burada ne yapıyorsun, hayatım?"

Emma konuşurken sesinde az önce olmayan bir titreme var. "Sadece bir iş yemeği yiyorum." Ayağa kalkarken neredeyse suyunu deviriyordu. Masayı bir sıçrama alanına çevirmeden önce onu yoldan çekiyorum. "Anne, baba, bu benim patronum, Ruslan Oryolov. Rus
-Bay Oryolov, bunlar benim ailem, Barrett ve Beatrice."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ruslan," diye mırıldanıyor Beatrice, kirpiklerini bana doğru kırıştırarak.

Emma yüzünü buruşturuyor. "Bay Oryolov ve ben sadece önümüzdeki hafta gerçekleşecek bir hayır galası için son dakika detaylarını gözden geçirmek için buradayız."

"Ah, Beatrice ve ben pek çok hayır kurumunu destekliyoruz," diyor Barrett kendini tebrik eden bir ses tonuyla. "Hangisi bu?"

"Olsen-Ferber."

Barrett başıyla beni onaylıyor. "Ah, evet, elbette. Harika bir hayır kurumu. Beatrice ve ben yıllar boyunca pek çok katkıda bulunduk."

Hayır kurumunun gerçekte ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikri olmadığına bahse girerim, ama Emma'yı zaten olduğundan daha fazla rahatsız hissettirmeyeceğim. Mutsuzluk saçıyor.

"Her neyse, gerçekten-"

"Torunlarım nasıl?" Beatrice, Emma'nın sözünü keserek sorar. "Geçen hafta sonu istediğim gibi onları getirmedi. Özellikle Jake için haşlanmış yumurta yapmışım."

Emma'nın sahte gülümsemesi donuklaşıyor. "Jake kim?"

Beatrice'in kendi gülümsemesi de duraksıyor. "Gerçekten mi, Emma?" Gözleri bilinçsizce bana kayıyor. "Bu kadar kaba olmana gerek yok."

"Bir an için şaşırdım çünkü en son kontrol ettiğimde *Torununun* adı *Josh*."

Barrett boğazını temizler. "Tanrı aşkına, Emma. Annen bir hata yaptı. Bu konuda bu kadar savunmacı olmana gerek yok."

Emma'nın damarı neredeyse alnından fırlayacak. Şimdiye kadar gördüğüm en belirgin damar. Onu benden daha çok kızdıran iki kişi daha olduğunu kim bilebilirdi?

Annesine ters ters bakar. "Ve kimi düşündüğünden emin değilim ama *Josh* haşlanmış yumurtayı hiç sevmezdi."

Barrett'ın kalın gümüş kaşları birbirine kenetlendi. "Bugün oldukça keyiflisiniz, genç bayan."

Boğazımı temizliyorum. Katlanmaya hazır olduğum tek şey bu.

Beatrice ve Barrett'ın arasına bakıyorum. "Emma'nın işi başından aşkın ve pek de yardıma ihtiyacı yok." Ofisime egosuyla girmeye cüret eden her salağa attığım zehirli bakışları onlara da atarken sesim soğuk. Bu bir iş yemeği olduğuna göre, burası da benim ofisim oluyor. "Eminim ki

çok iyi anlıyorsunuz. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, ofise dönmeden önce yapmamız gereken daha çok iş var."

Emma bana doğru döndü. O da en az ailesi kadar şaşkın görünüyor. Yerime oturdum ve şarap kadehime uzandım.

"Ahem!" Barrett elini karısının omzuna koyar. "Gel, Beatrice. Bize izin verirsen..."

Onlar hışımla restoranın diğer tarafına doğru kaçarken, Emma orada öylece durup aval aval arkalarından bakar.

"Ayakta yemek yemek senin için zor olacak," diyorum ona.

Bakışları yavaşça bana yöneliyor. "*Onları* öylece *reddettiğine* inanamıyorum. Az önce ailemi reddettin." Koltuğuna geri çöktü. Kızgın olup olmadığını anlamaya çalışıyordum ki birden şaşkınlıkla gülümsedi. "Bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı."

Omuz silkiyorum, gözlerindeki hayranlığın tadını biraz fazla çıkarıyorum. "İlk seferim değil."

Homurdanıyor. "Ah, biliyorum. Oryolov'un meşhur kovulma olayını ben de yaşadım. Bunu iyi bilirim." Derin bir nefes alıyor ve hâlâ başını sallayarak arkasına yaslanıyor. "Burada karşılaşılabilecek onca insan varken..."

Barrett ve Beatrice artık gözden kayboldular ama Emma tamamen rahatlamış değil. Alnındaki hafifçe zonklayan damar bunun kanıtı.

"Demek paradan geliyorsun." Koltuğunda biraz kıpırdanmasını izliyorum ama bu bombayı geçiştirmemizin imkanı yok.

Gözlerini deviriyor. "Liseden mezun olduğumdan beri ailemden tek kuruş almadım. Şimdi de almayı düşünmüyorum."

"Peki ya çocuklar?"

Damar biraz daha sert zonkluyor. "Ailemin yardım teklifini geri çevirirken çocuklardan *başka bir* şey düşünmüyordum. Beatrice ve Barrett bağlarla geliyorlar. Hep öyle oldu."

Bana daha fazlasını anlatmasını istiyorum ama o menüsünü eline a l ı y o r
ve menüye iyice dalıyor.

Ve öğle yemeğinin geri kalanında, o damar gitmez.

EMMA

Bane'e yetişmek için acele ederken neredeyse yaşlı bir kadını eziyordum. Bu noktada önemli bile değil; zaten bir saat geç kaldım. Bileğimdeki bozuk saate bakıyorum ve utanıyorum.

Üstünü çiz: bir saat on yedi dakika gecikti.

"Özür dilerim!" Gümüş gökdelene doğru koşarken beni terslediğinden emin olduğum yaşlı kadına bağıyorum.

Güvenlikten geçip asansöre bindiğimde açık mavi bluzumdan ter akıyordu. Çünkü tabii ki bugün ipek giymek *zorundaydım*. Bir başka harika karar daha.

Lanet olası bir yuvarlanıştayım.

Ve bugün mola vermeme izin verilmediğinden, asansör nihayet benim katıma gelmeden önce on bir yavaş durak yapıyor. "Affedersiniz!" Nefes nefese asansörden çıkıyorum ve koridordan masama doğru koşuyorum.

Belki fark etmez?

Ha. Doğru.

Ruslan'ın ofisinin kapısı açılmadan üç saniye önce masamda değildim. Eşikte duruyor, bakışları doğrudan bana yönelmiş.

"Bayan Carson." Sesi kızgın geliyor. "Ofisime. Hemen."

Kapıyı açık bırakıyor ve içeride kayboluyor. Onu içeride takip edip kapıyı kapatırken kafamda sürekli bir *Sik, sik, sik, sik, sik* şarkısı çalıyor.

Daha masasına varmadan konuşmaya başladım. "*Çok* özür dilerim. Daha önce de söylediğimi biliyorum ama bu bir daha olmayacak ve-"

Bir elini kaldırıyor ve ben o çok büyük, çok korkutucu, çok nasırlı, çok ama çok yetenekli avuç karşısında sessizliğe gömülüyorum.

"Acil bir durum falan mı vardı?" "Um...

hayır. Tam olarak değil."

"Bir kaza mı?"

"Hayır."

"Herhangi bir şekilde

yaralandın mı?" "Hayır."

Bu küçük sorgulama ter bezlerimin sakinleşmesine yardımcı

olmuyor. "Peki ya çocuklar?"

"Güvende ve okulda."

Başını sallıyor. "O halde neden bir saat yirmi yedi dakika geciktiğinizi açıklamanızı rica ediyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Dün gece telefonumu şarja taktığımı sanıyordum ama duvar zımbırtısı kırıldığı için fişi düşmüş. Bu yüzden ben uyurken şarjı bitti ve alarmım çalmadı. Josh beni uyandırdığında Ben gitmişti, bu yüzden önce çocukları okula götürmek zorunda kaldım, bu da trenimi kaçırmama neden oldu. Bu yüzden şehre giden ikinci treni yakaladım ve bu tren de 'teknik sorunlar' nedeniyle yedi dakika rötar yaptı, çünkü elbette öyleydi." Şu anda saçmaladığımı farkındayım ama kendimi durduramıyorum. "Sonra binaya doğru koşarken neredeyse yaşlı bir kadını yere seriyordum. Ve tabii ki buraya gelirken asansörde yaklaşık yüz kişi vardı. O asansörün ne kadar yavaş olduğunu biliyor musun? Biri bunu araştırabilir mi? Ve neden her zaman bu kadar

Kalabalık mı? Bu kadar çok asansörü olan bir binanın kalabalık sorunu olmayacağını düşünürsünüz ama neyse..." Ona bakıyorum ve kaşlarının kalkık olduğunu fark ediyorum. "Um... işte buradayım."

Bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım. Ve şimdi, kesinlikle tişörtümden terliyorum.

Ruslan sessiz, o esrarengiz ifadesiyle bana bakıyor. "Gerçekten

üzgünüm Bay Oryolov. Size söz veriyorum, bu-"

"Otur."

Reddetmem için bana fazla alan bırakmadı. Kendimi bir sandalyeye bıraktım ve beni kovmasını bekledim.

Ama Ruslan bana İsyan Yasası'nı okumak yerine, ofisten geçip geldiğim kapıya doğru yürüdü.

Gözlerimi önümdeki manzaradan ayırmadan bakarken dizlerim zıplamaya başlıyor. Beni kovacak. Ya da daha kötüsü, beni masanın üzerine yatıracak, geç kalmamla ilgili her şeyi unutturacak ve *sonra* beni kovacak, sırf pembe bordroyu daha da pembe yapmak için.

Bunu gerçekten yapar mıydı? Yaşadığımız onca şeyden sonra?

Tabii ki, "yaşadığımız her şey" bu durumda sadece çok fazla seks anlamına geliyor. Dürüst olmak gerekirse, çılgınca bir seks. Bu onun için benim için olduğu kadar önemli olmayabilir.

Duygularını yakaladığın için hak ettin, aptal.

"Aptal," diye mırıldandım kendi kendime. "Tam bir aptal."

Laminant parkenin üzerinde kanat seslerini duyduğum anda donup kalıyorum. Gölgesi üzerime düşüyor ve gelirim kaybetmek üzere olduğuma dair gerçek bir korkuya kapılıyorum.

Lütfen Tanrım, hayır.

"Al."

Bana uzattığı bir bardak suya bakıyorum. "Su mu?"

"İçmek için. Ya da üzerine dökmek için - hangisine daha çok ihtiyacın varsa. Her halükarda şikayet edeceğimi söyleyemem."

Bardağı titrek bir elle kabul ediyorum. Sonunda çoğunu hüpletiyorum. Görünüşe göre topuklu ayakkabılarla maraton koşmak ve ardından kendini çılgınca bir paniğe kaptırmak bir kızı gerçekten susuz bırakabiliyor. "Teşekkür ederim."

İşim bittiğinde bardağı elimden alıyor ve yanımdaki sandalyeyi tam önüme gelecek şekilde öne çekiyor. Otururken kim bilir nereden küçük bir yüz havlusu çıkardı.

Tam bana uzatacağını düşündüğüm anda, kendisi uzanıp yüzümün yan tarafına hafifçe vuruyor. Bana dokunduğu anda irkiliyorum. Aslında bana dokunmuyor bile; bez sıkıca aramızda duruyor. Yine de o kadar samimi hissettiriyor ki dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor.

Bunu duymuş olmalı, çünkü donup kalıyor, sonra elini bırakıyor ve onun yerine havluyu bana uzatıyor. "Terliyorsun."

Midemdeki kelebeklerden birkaçı çılgına dönüyor. "Doğru. Teşekkür ederim."

Ben nemli bezle utancımı gizlemeye çalışırken o başını sallıyor. Kolumu indirip ona tekrar bakacak kadar cesur hissetmeden önce iki kez yüzümden geçiriyorum.

"Gerçekten üzgünüm-"

"Emma."

Sesi sert ama şaşırtıcı derecede nazik.

Tanrım, darbeyi hafifletmeye çalıştığı için mi bu kadar iyi davranıyor? Bu son mu?

"Özür dilemene gerek yok."

Kovulduğum için mi?

"Çok uzun zamandır mükemmel bir çalışansın. Arada bir işe geç kalma hakkın var."

Ağzım açık kaldı. "Ben... ne?"

Gerçekten gülümsüyor. Gülümsemekten kastım, ağzının bir köşesi yukarı doğru seğiriyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Çok işiniz var. Arada bir geç kalmanız mantıklı. Bununla birlikte, ikinci bir alarm almanın zararı olmaz."

Ona ağzım açık bakıyorum biliyorum ama elimde değil. Bu tepki beklediğimden çok farklı.

Kendimden emin bir şekilde gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Bunu aklımda tutacağım." Kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "İş bekliyor."

Beklediğimden daha ani bir kovulma oldu, özellikle de son birkaç dakikanın içimi titreten gerginliği düşünüldüğünde, ama yine de kalkıp gidiyorum. Haklı olduğu bir nokta var: Önümüzde dolu dolu bir gün var ve bir an önce yetişmem gerekiyor.

Sabahın geri kalanını masamda oturup tam olarak bunu yaparak geçiriyorum. Ruslan beni bir kez bile ofisine çağırmadı. Ne çalışmak *ne de* oynamak için. Benden bir şey yapmamı istediğinde ya mesaj atıyor ya da dahili telefonu kullanıyor.

Ofisine girdiğimde hissettiğim rahatlama öğleden sonra boyunca yavaş yavaş azalıyor ve kör panik geri gelmeye başlıyor. Belki de geç kalmam ya da kaotik hayatım konusunda söylediği kadar iyi değildi. Belki de her zaman bu kadar anlayışlı olmakla ilgilenmiyordu.

Ya beni kovmak hala masadan kalkmadıysa? Ya bu işi ve tüm avantajlarını kaybedersem? Gelirimi? Tüm o parayı kaybetmek yıkıcı bir darbe olur.

Kimi kandırıyorum ki? Tüm o seksi kaybetmek de yıkıcı bir darbe olurdu.

Ancak öğleden sonra dizüstü bilgisayarımdaki kişisel bankacılık sayfamda gezinirken, birikimimin sadece birkaç hafta içinde yoktan oldukça büyük bir miktara ulaştığını fark ettim. Ruslan'ın haftalık harçlıkları geliyor ve düzenli olarak birikiyor. Bu işi kaybetsem bile bir süre daha idare edebilirim.

Bana bir şey olmaz.

Çocuklara bir şey olmaz.

Yavaşça nefes veriyorum. O kadar uzun zamandır boğuluyorum ki nefes almanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Şimdi, Ruslan sayesinde, yapabiliyorum.

EMMA

Beş dakika içinde ofisimde olun, Bayan Carson.

Bu sabah ofisinde geçirdiğim küçük sinir krizinden bu yana beni ilk kez çağırıyor. Ayağa kalktım ve eteğimi düzelttim.

"Sakin ol Emma," diyorum kendi kendime nefesimin altında. "Sakin ol." "Bay Oryolov?" İçeri girdiğimde söyledim. "Beni mi çağırdınız?"

Masasının çekmecesinden küçük siyah bir alet çıkardı ve bana fırlattı. Neyse ki evde koşturan küçük çocuklardan kalma harika reflekslerim var. Bir elimle yakalayıp şöyle bir bakıyorum.

Gözlerim ona kaydı. "Bu bir araba anahtarı."

"Kusursuz gözlem yeteneğiniz var Bayan Carson."

Sifonu çektim. "Arabalarınızdan biri için bir servis ayarlamamı ister misiniz?"

"Hayır. O anahtarla birlikte arabayı alıp eve götürmeni istiyorum. Sonra da sabah buraya geri getir. Ve bir sonraki emre kadar bunu tekrarlamaya devam et."

Kaşlarım alnımın içinde kaybolacakmış gibi hissediyorum. "Sen... sen bana araba mı veriyorsun?"

Söylediğim anda pişman oluyorum. Ya olan şey bu değilse? Ya yanlış anladıysam?

"Bir kez daha, Bayan Carson, hiçbir şey sizi geçemiyor gibi görünüyor." Gözleri eğlenceyle parıltıyor. "Açık olmak gerekirse, bu bir şirket aracı ve şu anda size ödünç olarak kayıtlı. Ama esasen, evet, size bir araba veriyorum."

Um... ne?

Ani baş dönmesi nöbetine rağmen, buraya girmeden önce kendime yaptığım küçük moral konuşmasını hatırladım. "Nedenini sorabilir miyim?" Sakince söyledim. Soğukkanlılıkla. Kesinlikle bayılmak üzere *olmayan* biri gibi.

"Çünkü senden önemli bir CEO'nun yönetici asistanı gibi görünmeni ve davranmanı istiyorum. Sürekli yanlış trene biner ve boş asansör saatini geçirirsen bu zor olacak. Artık bir araban olduğuna göre, bahanen kalmayacak."

Bu son derece makul bir açıklama. Hava geçirmez, gerçekten. Peki neden inanmıyorum?

"Bu... çok nazıksınız. Bazıları çok nazik diyebilir."

Ağzı sertleşti. "Bunu 'nazik' olmak için yapmıyorum Bayan Carson. İşinizi en iyi şekilde yaptığınızdan emin olmak için yapıyorum."

Gülümsememi zorlayarak başımı salladım. "Elbette, Bay Oryolov." "Hepsi bu kadar."

İçimde tuttuğum çılgın kahkahayı atmak için masama dönene kadar bekliyorum.

Bir araba. Bana lanet bir araba verdi!

Ve çocuklara yepyeni ayakkabılar aldı. Ve bu sabah bana su getirdi. Ve yüzümdeki teri silmeye çalıştı. Ve ne zaman istersem çatı katını kullanmamı teklif etti.

Bunların hiçbirini nazik olmak için yapmadığını bana trilyon kere söyleyebilir. Hiçbiri kişisel değil. Her şey optimum profesyonellikle ilgili. Artan verimlilik. Bane'in itibarı, onun itibarı, vesaire.

Ancak ofisinden çıkarken dudaklarında beliren küçük gülümseme tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu. Başka bir deyişle, benim duygusal olarak

müstakil tamamen boku yemiş durumda.

Benim gibi.

Telefon çalıyor. "Hey, Amelia, çocuklar buralarda mı?"

"Evet!" diyor bakıcı neşeyle. "Oturma odasında lego yapıyoruz."

Çok heyecanlıyım. Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Harika. Pencereye gelmelerini söyler misin lütfen?"

"Tabii." Hat biraz parazitli. "Hey, çocuklar! Em teyze pencereye gitmenizi istiyor. Em, seni hoparlöre veriyorum."

Mercedes'in sunroof'unu açıp kafamı dışarı çıkarıyorum. Bir saniye sonra Josh'un yüzü apartman penceresinde belirdi. Sonra Caroline'ın. Sonra Reagan'ın. Telefonda, küçük nefes alışlarının havai fişek gibi patladığını duyabiliyorum.

"Em Teyze!" Reagan ciyaklayarak bana hevesle el sallıyor. Caroline kocaman gözlerle, "*Güzel* araba," diye takılıyor.

"Araba mı aldın?" Josh nefes nefese.

Tepkilerine gülüyorum. "Arabayı ben almadım. Şirket arabası ama benim. Kim binmek ister?"

Yine bir yanıt yağmuruna tutuldum. Reagan:

"Ben! Ben! *Meeee!*"

Caroline: "*İstiyorum!*"

İstiyorum! İstiyorum!

Yaparım!" Josh: "Shotgun!"

Gülerek telefonu kulağımdan uzak tutuyorum. "Amelia?"

Belli ki beni hoparlörden çıkarıyor çünkü onun tarafındaki kaos yarı yarıya azalıyor. Josh kenara çekiliyor ve o da penceredeki yerini alıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Ne var ne yok?"

"İlk defa seni eve bırakmayı teklif edebilirim." "Emin misiniz?"

"Yüzde yüz." "İnanılmaz.

Beş dakika içinde aşağıda ol."

"Beş dakika mı?" Gülüyorum. "İddialı."

Tabii ki on beş dakika sonra Amelia üç çocuğu da peşine takarak Fareli Köyün Kavalcısı gibi arabaya doğru ilerliyor. Çocuklar koyu mavi Mercedes'in geniş arka koltuğunda toplanırken o öne atlıyor.

Bane binasının önünde ıslıl ıslıl parlayan aracı ilk gördüğümde Google'da hızlı bir arama yaptım. Yüzde doksan bir ile ülkenin en yüksek çocuk yolcu koruma derecesine sahip olduğunu iddia ediyor. İçimden bir ses bunun bir kaza olmadığını söylüyor.

Bu da kalbimin gerçekten erimemesi gereken bir şekilde erimesi için yeterli.

Çocuklar Amelia'nın evine giderken yol boyunca arabaya bakıp durdular. O ve ben tek bir kelime bile edemedik. Onu bıraktıktan sonra Josh ön koltuğa atladı.

"Em teyze?" Caroline emniyet kemerinin altında kıpırdanarak soruyor. "Artık eve gitmek zorunda mıyız?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Şey... bu gece okul *var*."

Hayal kırıklığına uğramış bir "*awww's*" korosuyla karşılaştım. Koltuğumda dönüp duruyorum. "Sonra yine..." Kızlar nefeslerini tutarlar. "Her gün yeni bir araba almıyoruz! Hadi dondurma alalım!"

Araba alkışlar ve çığlıklarla patlarken kulaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum. O kadar çok gülümsüyorum ki Hudson Yards'ın hemen kuzeyindeki dondurmacıya vardığımızda yüzüm acıyor.

Neon tabelalarında "*I Licked It So It's Mine*" gibi yazılar yazan ve çoğu zaman bloğun etrafını saran hevesli müşterilerin sıraya girdiği o havalı yerlerden biri. Aynı zamanda çocuk boy vanilyalı bir fincanın on dört dolara satıldığı yerlerden biri - bu yüzden daha önce hiç gitmediğimizi söylemeye gerek yok.

Ancak tatlı bir ikrama yüz dolar vermek için uygun bir gün varsa o da bugündür.

İçeri girdiğimizde Caroline ve Reagan'ın gözleri iki kat büyüdü. Erimiş karamel ve kurabiye hamurunun nefis kokusu bir yana, ortam her türlü şekerli iyiliği vaat ediyor. Masalar, onları yerinde tutmak için yere ve tavana sabitlenmiş salıncaklar arasında oturuyor. Duvarlar, eski Rönesans resimlerine yapıştırılmış dondurma külahlarının yer aldığı çerçeveli posterler arasında açan çiçek aranjmanlarıyla kaplı. Görünüşe göre *Mona Lisa* kayalık yollardan hoşlanıyor.

Her birimiz bir lezzet seçiyor ve üzerinde "*Mutluluk Satın Alamazsınız, Ama Dondurma Satın Alabilirsiniz* ve *Bu Neredeyse Aynı Şeydir*" yazan pembe neon reklam panosunun hemen altındaki masaya yerleşiyoruz.

Reagan da aynı fikirde görünüyor. "Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" diye ilan ediyor duble çikolatalı şekerlemesini yalarken.

Josh ve Caroline'ın ağızları dondurmayla dolu olduğu için sadece başlarıyla onaylıyorlar. Kalbim patlayacak gibi.

En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum.

Tuzlu karamelli cheesecake'ten bir lokma daha ısıyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum.

Bundan daha iyisi olamaz.

Sonra Josh'un nefesi kesilir. "Oh, Em teyze! Neredeyse unutuyordum." Sırt çantasına uzanır ve ince bir kâğıt yığını çıkarır. "Basketbol için."

Lanet olsun. Çok erken konuşmuş olabilirim.

Kalbim parçalanıyor. Bu sefer çok daha kötü çünkü Josh'un basketbol programının parasını gerçekten *karşılayabiliyorum*. Sorun para değil, Ben.

"Oh, tatlım..."

Ama başını sallıyor ve gülümsüyor. "Bir patronum var." Kısa kesiyorum. "Özür dilerim, ne?"

"Bir patron." Üçüncü sayfayı çevirip bana uzattı. "Sadece formun geri kalanını doldurmanız gerekiyor."

Ödeme yöntemlerine ilişkin talimatların ana hatlarıyla belirtildiği sayfanın en sonuna kadar ilerliyorum. Elbette, tam orada, noktalı çizginin üzerinde kalın harflerle basılmış kelimeler var: **TAMAMI ÖDENMIŞTIR-PATRON.**

Hayır.

Olamaz.

Ruslan mı?

Şimdi düşündüğümde, çok sık olmaya başlayan kelime kusma nöbetlerimden birinde ona bundan bahsettiğimi hatırlıyorum. Sadece hatırlamakla kalmayıp bu konuda bir şeyler *yapmış* olması mümkün mü?

"Siz benim patronum musunuz?" Josh masumca sorar.

"Keşke övgüyü ben alabilseydim, ama hayır, almayacağım."

Caroline'ın nefesi kesildi. "Belki de bir iyilik perin vardır!"

"Ya da bir peri vaftiz babası," diye mırıldanıyorum. Ruslan'ın Tom Ford takım elbisesi ve ışıltılı peri kanatları içindeki ani görüntüsü homurdanmalarımı kıkırdamalara dönüştürüyor ve çocuklar da katılıyor, ta ki hepimiz yanaklarımızdan yaşlar süzülene kadar gülüyoruz.

O an unutulamayacak kadar güzeldi. Telefonumu çıkarıp kamerayı açıyorum ve selfie moduna geçiyorum. "Tamam, herkes gülümsesin!"

Daha sonra çocuklar dondurmalarını afiyetle yiyor ve ben de Ruslan'ın başlığını açıp az önce çektiğim fotoğrafı ekliyorum.

EMMA: Çocukları yeni arabada dondurma yemeye götürdüm. Gördüğünüz gibi çok sevindiler.

EMMA: *Josh bize basketbol kayıt formunu gösterdi. Kızlar onun bir iyilik perisi olduğunu düşünüyorlar ve şimdi seni bir asa ve ısıltılı bir hale ile hayal ediyorum :laughing face:*

EMMA: *Tek söyleyebileceğim, teşekkür ederim! Bunu tüm kalbimle söylüyorum.*

Mesajlarla birçok çizgiyi aşıyorum, resimden bahsetmiyorum bile, ama *bir şeyler* söylemeliyim. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmeli. *Hepimiz* için.

Derin bir nefes aldım ve gönder tuşuna bastım.

RUSLAN

Masama oturur oturmaz telefonumun kilidini açıyorum. Emma'nın dün akşam bana gönderdiği resim açılıyor.

Bu dört gülümseyen yüz bana bakıyor ve hepsinin ne kadar mutlu görüldüğüne şaşıyorum. Peki ne için?

On dakikalık bir

araba yolculuğu mu?

Biraz dondurma?

Basketbol mu?

Bunları kendi adıma küçük jestler olarak görüyorum, neredeyse anlamsız olacak kadar önemsiz ama Emma'dan gelen bu mesajlar bana onların hayatlarını bir şekilde değiştirmişim gibi hissettiriyor.

Tek söyleyebileceğim, teşekkür ederim! Bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Bana hissettirdiklerine ne diyeceğimi bilemiyorum.

Emma ofise geldiğinde saat daha sabahın 8:20'siydi. Bu kadar erken gelmesine şaşırmamam gerekirdi; bu nedenle ona bir araba vermiştim. Ofisime girdi ve masamın etrafından dolaştı.

Tam kucağıma oturup kollarını bana doladığında neler olduğunu zar zor kavrayabiliyorum. Yaşadığım şoka rağmen, hemen iki şey dikkatimi çekiyor.

Bir: Bu kesinlikle bir kuralı çiğniyor.

İki: Çok doğal hissettiriyor. Kusursuz.

Parmaklarım sırtının küçük kısmının etrafında kıvrılırken seğiriyor. Neden göğsüm birdenbire sikimden daha canlı oldu?

Kafamın arkasındaki küçük bir ses bana gülüyor. *Çünkü bu cinsel bir şey değil. Bu tamamen farklı bir şey.*

Sadece bu bile onu itmek istememe neden olmalı. Ama sadece bu düşünce bile ellerimin onu daha sıkı kavramasına neden oluyor.

Bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Çocuklar ve ben dün için size teşekkür etmek istiyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Hayır-"

"Bu akşam daireye yemeğe davetlisiniz."

Kısa kesiyorum. Akşam yemeği mi? Onun evinde mi? En son oraya gittiğimde, onun alanında olmamdan rahatsız olduğu izlenimini edinmiştim.

Bu yüzden, onu geri çevirmem gerekirken, kendimi başımı sallarken buluyorum.

Sadece merak. Onun hayatını görmek istiyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Buna "araştırma" diyeceğiz. Ve dürüst olmak gerekirse, zaten çok fazla kuralı çiğnedik.

Bir tane daha ne?

Elimde üç küçük buket çiçekle tam zamanında geldim. Tabii ki bana kapıyı açan Josh oldu. Genelde kasvetli olan yüzü, kenara çekilip beni içeri davet ederken küçük, mahcup bir gülümsemeye dönüşüyor.

Daha iki adım atmıştım ki iki küçük nefes sesi duydum. "Çiçekler!" Reagan belime doğru zıplıyor. "Onlar benim için mi?"

Gülümseyerek buketlerden birini ona uzattım. "Bu." Sonra Caroline'a dönüyorum. "Bu da senin için."

Emma mutfaktan çıkıyor, yüzü yumuşak bir gülümsemeyle ışıltıyor. "Kızlar, ne diyorsunuz?"

"Teşekkürler!" diye hep bir ağızdan şarkı söylüyorlar.

Emma'nın bu gece nasıl görüldüğüne şaşırdım. Kalem etekler ya da ipek bluzlar yok. Yüksek topuklar yok ve görünürde bir parça makyaj yok.

Bana doğru yalınayak yürüyor, saçları omuzlarının üzerinden serbestçe dökülüyor. Belini saran, ince bağcıklı, beyaz, pamuklu, sade bir elbise giyiyor ve kalçalarından hafifçe dışarı taşıyor.

Çok güzel bir kız.

Ona son çiçek buketini uzatıyorum ve o da küçük bir kızarıklıkla kabul ediyor. "Almamalıydın," diye itiraz ediyor, buketi burnuna doğru tutarak.

Josh köşeden bana bakıyor. Kirill'e benim için aldığım Nintendo Switch'i çıkarıp uzatıyorum. Çok süslü bir şey değil, çünkü Emma'nın sekiz yaşındaki bir çocuk için fazla abartılı bir şeyden hoşlanacağını düşünmemiştim.

Josh şaşırmış görünüyor.

"Benim için mi?" "Senin için."

Tereddütle alıyor. "Neden?"

"Çünkü hiçbir yere elin boş gitmiyorsun. Annem bana bunu senin yaşlarındayken öğretmişti."

O kadar zahmetsizce ağzımdan kaçıyor ki kendimi şok ediyorum. Ondan en son ne zaman bahsettim? Onu en son ne zaman düşündüm?

"Josh, bakabilir miyim?" Reagan dua edecekmiş gibi ellerini birbirine vurarak soruyor. "Lütfen?"

"Ben de görmek istiyorum!" Caroline atlıyor.

Josh itiraz etmeden konsolu teslim ediyor. Bir kez daha, çocuğun ne kadar yetişkin olduğuna şaşıyorum. Sekiz yaşında başka bir çocuk olsa, ona yapışır ve paylaşmayı reddederdi.

Kızlar kanepeye çöküp düğmelere basmaya başladılar ama Josh'un gözleri bana sabitlenmişti. "Hediye için teşekkürler, Ruslan."

"Sorun değil."

Emma Josh'un arkasından yaklaşır ve ellerini onun omuzlarına koyar. "Neden oturmuyorsun? Josh, kanepeleri getirmeye ne dersin?"

"Kanepeler?" Gülümsüyorum. "Bunun bu kadar entelektüel bir mesele olduğunu bilmiyordum."

Emma bilinçsizce gülüyor. "Çok heyecanlanma. Tuzlu krakerlerin üzerinde kaşar peyniri küpleri var. Burada sadece beklentileri yönetiyorum." Yine kızardı. "Bu yemek alışık olduğun gibi olmayacak."

"Yemek mi yaptın?"

"Biz de yardım ettik!" Caroline Switch'i bırakarak alay ediyor. "Sosisleri tek başıma kestim."

"Ben de makarnayı karıştırdım," diye ekliyor Reagan.

Emma kıkırdıyor, bana fısıldayabilmek için biraz daha yaklaşıyor, "Merak etme; bu onların yemeği. Sen farklı bir şey alacaksın."

"Tanrıya şükür. Ben de tam çıkmak üzereydim." Şaka yaptığımı anlaması için göz kırpyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor ve göğsümde kalp krizi gibi hissettiren o garip titreme oluyor. *İyi* hissettirmesi dışında.

Josh bir saniye sonra, üzerinde bir sürü el izi olan şekilsiz bir tabakta "kanepeleri" taşıyarak dışarı çıkıyor. Odayı tarıyorum ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark ediyorum. Bu yüzden krakerlerden birini deneme şovu yapıyorum.

"Vay canına." Çiğnemek ve tadını çıkarmak için zaman ayırıyorum, tıpkı bir restoranda havyar yerken yaptığım gibi. "Bu çok iyi."

Reagan alkışlar. "Beğendin mi?"

"Bayıldım."

Reagan alkışlamaya devam ederken Caroline koltukta zıplamaya başlar. "Biz iyi aşçılarız!"

Gülerek, sırf onları mutlu etmek için bir tane daha alıyorum. Ama en çok görmek istediğim gülümseme Emma'nınki. Onu hiç bu kadar kendi halinde görmemiştim. Olması gereken yer burasıyken onu ofiste bu kadar meşgul etmem neredeyse utanç verici.

"Kızlar!" Emma sesleniyor. "Hadi gidip çiçeklerimizi suya koyalım. Josh, Ruslan'a eşlik eder misin?"

Emma kızları mutfağa götürürken Josh utangaç bir şekilde başını sallıyor. Kanepeye doğru yürüyor ve karşıma oturuyor. Kızların bıraktığı oyun aletine elini uzatıyor.

Bu çocukta bir şeyler var. Belki de onu çok daha yaşlı gösteren hüzünlü kahverengi gözleridir. Belki de konuşkan olmaktan çok gözlemci olduğu gerçeğidir. Belki de cüssesine rağmen Emma ve kızları koruma ihtiyacı hissetmesidir.

Onunla ilişki kurabiliyorum. Ve yetişkinlerle bile bunu pek sık hissetmiyorum.

Gözlerimle kanape tabağını işaret ediyorum. "Tabağı beğendim."

Rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Annem bunu ben üç yaşındayken çömlekçilik dersinde yaptı. Süslemek için ellerimi boyaya batırmıştı." Annesinden bahsederken sesi alçalıyor. "Ben beş yaşındayken öldü."

Göğsüm daralıyor. "Ben de annemi uzun zaman önce

kaybettim." Ayaklarını sürüyerek durdu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Yine de senden çok daha

büyüktüm." "Yani onun hakkında çok şey

hatırlıyor olmalısın."

Başka biri olsaydı bu konuşmayı yarıda keserdim. Ama çocuğun gözlerindeki her zamanki melankoli biraz azaldı. Aslında ilgili görünüyor. İlgileniyor.

Lanet olsun. Onu şımartmadan

edemiyorum. "Çok şey

hatırlıyorum, evet."

Josh kaşlarını çatar. "Sorun da bu zaten. Ben bilmiyorum."

"Belki de bu iyi bir şeydir," dediğimi duyuyorum. "Ne kadar çok hatırlarsan, onu o kadar çok özlersin."

Yüz ifadesi dalgalanıyor ve alt dudağı dışarı fırlıyor. "Onu daha fazla hatırlayabileceğim anlamına geliyorsa, onu özlemek benim için sorun değil."

Lanet olsun. Bu çocuk benden daha cesur olabilir.

Kıkırdamalar birdenbire patlak verir ve bir saniye sonra Reagan ve Caroline aynı sırtışırlarla oturma odasına kayarlar.

"Bum-bum-BUM! Akşam yemeğı hazır!" Caroline anons ediyor.

"*Heyyy!*" Reagan ellerini kalçalarına koyar ve ablasına döner. "Bu *benim* cümlemdi."

"Değıldi."

"Ben de öyleydim!"

"Değıldi."

"Ben *de* öyleydim!"

"Kızlar! Kavgayı bırakın ve Ruslan'a mutfağı gösterin."

Küçük pitbulllar bana doğru koşuyor ve her biri bir elimi tutuyor. Josh arkamızdan gelirken beni mutfağı sürüklüyorlar ve tüm bu süre boyunca gülümsemeye çalışıyorlar.

"Gel yanıma otur Ruslan," diye emrediyor Caroline, buzdolabıyla ocağın arasına sıkıştırılmış yuvarlak masadaki sandalyeyi göstererek.

"Hayır! Yanıma otur!" Reagan kelimenin tam anlamıyla kolumdan sarkarken hırıltılar çıkarıyor.

Emma gözlerini devirir ve uzun uzun iç çeker. "Kızlar, biz *lütfen* bu gece en iyi şekilde davranalım?"

Her ikisi de kısa bir süre durur ve sanki onları derinden kırmış gibi ona bakarlar. "Ama biz çok iyi davranıyoruz!" Reagan ısrar ediyor.

Caroline coşkuyla başını sallıyor. "Süper *çok* iyi."

Başımı sallayarak küçük serserilere destek oluyorum. "Katılıyorum. Melek gibiler."

Reagan çenesini dışarı çıkarmış ve ellerini kalçalarına dayamış, tam bir şımarıklık timsali. Bu pozunu çok sık verdiği hissine kapılıyorum. "Gördün mü?"

Emma ellerini havaya kaldırır. "Pekâlâ, sayıca az olduğumu görebiliyorum. Ruslan buraya oturabilir ve ikiniz de onun iki yanına oturabilirsiniz. Nasıl olur?"

Hepimiz yerimize oturduğumuzda, bir nevi huzura kavuşmuş gibi hissediyoruz. Gülümsemeden duramıyorum. Emma'nın anaç gıdaklamaları, kızların sürekli gevezelikleri ve Josh'un metanetli sabrı arasında bu yemek, söylendiği gibi, kesinlikle alışık olduğum gibi *değil*.

Öyleyse neden kendimi daha sık bir şekilde bu kargaşanın ortasında hayal ediyorum? Şu anda olduğum gibi bir yabancı olarak değil de, bu kaotik küçük kabilenin bir üyesi olarak?

Kendime gelmem lazım.

Annem hakkında konuşmak, bu ailenin bir parçası olmayı düşünmek, Emma'nın yarın ofisime gelip bugün yaptığı gibi kucağıma oturup oturmayacağını merak etmek...

Yani, sırada ne var? Emma'yı hamile bırakmanın onun ve benim geleceğim için doğru hareket olduğuna mı karar vereceğim?

Ve bir anda Josh ve Emma'nın arasına sıkışmış bir mama sandalyesi hayal ediyorum. Onun sıcak gözleri ve benim siyah saçlarımla tombul küçük bir bebek.

Ne?

O.

*Sikeyi
m.*

Yemeği kesip kaçayım mı yoksa dişlerimi sıkıp yemeğin sonuna kadar

oturayım mı diye karar veremedi oturma odasının kapısı pat diye açılıyor.

Emma donar. Josh irkilir. Kızlar koltuklarında zıplar.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Mutfağın eşiğinde beliren adam kan çanağına dönmüş gözlerle ve bir ton şüpheyile bana bakıyor. "*Sen* de kimsin lan?"

RUSLAN

Emma sarsılarak ayağa kalkıyor, yüzündeki renk soluyor. "Ben, bu benim patronum, Ruslan Oryolov."

Nefesinin kokusunu buradan alabiliyorum. Ucuz içki ve sigara dumanı kokuyor. Emma beni tanıştırdığı anda gözleri biraz daha büyüyor. Gözbebeklerinin beyazından geçen damarlar hastalıklı bir kırmızıyla parlıyor.

"Ruslan Oryolov mu?"

Bunu söyleme şeklini sevmedim. Gözlerinin iki büyük dolar işaretine dönüştüğünü görebiliyorum.

Emma'nın bakışları sarhoştan bana doğru kaymaya devam ediyor. "Ben, yemeğin ortasındayız."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" diye homurdanıyor. "Kendi dairemde akşam yemeğine davet edilmedim mi?"

Bütün gece kızlar ilk kez sessiz kaldı. Reagan'ın yüzünün alt yarısı masanın arkasında kayboldu. Tek görebildiğim o iri gözlerin korkuyla etrafa baktığı. Caroline bana biraz daha yaklaştı ve makarna tabağını bırakıp tırnaklarını yemeye başladı. Sözde babaları odaya girdiğinden beri daha dik oturan tek kişi Josh. Ama yumruklarını çatal ve bıçağının etrafında nasıl sıkıldığını kaçırmıyorum.

Emma durumu kontrol altına almak için çok uğraşıyor. "Eğer açsan Ben, sana bir tabak getirebilirim."

Bu orospu çocuğunun kışına tekme basmamayı nasıl başardığı sabrının bir kanıtıdır. Muhtemelen bu çocukları ne kadar sevdiğinin de bir kanıtıdır.

Dudaklarını geri çekiyor ve sararmış dişlerini gösteriyor. "Lanet olası bir plakaya ihtiyacım yok. O lanet arabanın düzgün çalışmasına ihtiyacım var."

Emma'nın kaşları birbirine çatıldı. "Şimdi ne oldu?"

Homurdanıyor ve buzdolabına doğru ilerliyor. "Sikik yine beni öldürdü."

"Ben!" diye tıslıyor, sesini alçaltarak. "Çocukların önünde küfretmeyi kes. Hazır başlamışken şu arabayı da tamirciye götür."

"Nasıl konuşmak istiyorsam öyle konuşurum." Buzdolabından bir kutu bira kaptı. "Ben yetişkin bir adamım. Lanet arabaya gelince, o kadar param yok."

Masadan kalkıp ayağa kalkarken sandalyem gürültüyle gıcırıyor. Emma ve Ben aynı anda bana dönüyorlar. Ellerim tıpkı Josh'un ki gibi yumruk oluyor ve bir an için onları kullanma arzusu cazip geliyor.

Ama beni izleyenler sadece Ben ve Emma değil. Reagan, Caroline ve Josh da kocaman gözlerle bana bakıyorlar. Ve herkes nefesini tutuyor.

Ona söylemek istediklerimi söyleyemesem bile gözlerimdeki tehdidi okuyabileceğine güvenerek doğrudan Ben'e bakıyorum. "Araba nerede?"

Aptalca göz kırpmıyor. "Ne?"

"Araba. Öldüğünü söylemiştin. Şimdi nerede?"

Geğirdiğini gizlemek için boğazını temizliyor. "Ah, doğru ya. Evet. Kaldırıma park etmiş."

"O zaman gidip bir bakalım. Yolu göster."

Emma'nın çenesi düşer. "Ruslan, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sorun değil. Eskiden geçimimi sağlamak için arabalar üzerinde çalışırdım." Oturma odasına doğru ilerlemeden önce Ben'e öldürücü bir bakış fırlatıyorum. Emma nazik bir sesle çocuklara bir şeyler söylüyor ama asıl kelimeleri duyamıyorum. Ben

onun kayınbiraderini nasıl dövebileceğimi hayal etmekle meşguldüm.

Emma bana yetiştiğinde neredeyse kapıya varmışım. "Ruslan!" Eli kolumun üzerinde geziniyor ama bana dokunmadan elini çekip alıyor. "Onun için çok üzgünüm. Gerçi araba hurda yığını. Bir süredir ölmek üzereydi. Gerek yok-"

"Eğer bu apartmanda onunla bir saniye daha kalırsam, o pis kokuyu onun burnundan fitil fitil getireceğim." Gözleri bir an için büyüyor ama sonra yumuşuyor. "İzin ver aşağı inip arabaya bakayım. Tamam mı?"

İsteksizce başını sallıyor. "Aslında hiç araba üzerinde çalışmadın, değil mi?" "Neden bu sana komik geliyormuş gibi bakıyorsun?"

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor ve omuz silkiyor. "Seni -büyük Ruslan Oryolov, büyük kötü Bane Corp. CEO'su- bir yağ maymunu olarak. Sen de yağ lekeli kot pantolon ve kaslı gömlekler giyiyor muydun? Kefaliniz var mıydı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ya yaptıysam?"

Gözleri özel dikim pantolonumda ve tasarım gömleğimde aşağı yukarı gezinirken dudağını ısıırıyor. Acaba bunu yaptığının farkında mı? Beni ne kadar çekici bulduğunun farkında mı, ya da tam tersi. "Hayal etmekte zorlanıyorum. Hiç fotoğrafın var mı?"

"Hiçbiri senin eline geçmeyecek."

Gülüyor. Yüzüme karşı. Eğer onun ayakkabı kutusu gibi dairesinde üç küçük bağımlısı ve hemen yan odadaki tek büyük rahatsızlığıyla birlikte olmasaydık, onu dizlerimin üzerine atar ve o sulu kışını çiğ olana kadar tokatlardım.

"Her neyse," diyorum, boğazımı ve başımı aynı anda temizleyerek. "Bir motorun etrafında nasıl dolaşacağımı biliyorum."

"Ben de gelebilir miyim?" İkimiz de dönüp baktığımızda Josh'un ikimize de fark ettirmeden oturma odasına sızmayı başardığını görüyoruz.

Emma'ya bakıyorum. Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. Sonra omuzları çöküyor ve başını sallıyor. "Ruslan tamam derse."

Cevap olarak, kapıyı onun için açık tutuyorum. "Önden buyurun."

Josh aşağı indiğimizde tek kelime etmedi. Kaputu açıp dumanı tüten motora baktığımda da tek kelime etmiyor. Sadece kenarda durup çalışmamı izliyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum etrafı

kurcalamayı bitirdiğimde. "Ne kadar kötü?"

Arabanın hemen önündeki kaldırımın kenarına oturdum. "Radyatörde bu kadar hasar varken bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım." Josh yanıma oturdu. "Baban seni bu arabayla mı gezdiriyor?"

Josh başını sallar. "Bazen. Babamın arabası yoksa Em Teyze de gelir."

Başımı salladım. "Şu andan itibaren hiçbiriniz bu arabaya binmiyorsunuz. Ben tamir edene kadar olmaz."

"Bunu düzeltecek misin?" Dişlerimi gıcırdatıyorum ve başımı sallıyorum. Josh bana yaklaşıyor. "Ama Em teyzenin yeni şirket arabası var."

"Evet, ama sanırım baban bunu kullanıyor. Muhtemelen yolun ortasında yanana kadar da kullanmaya devam edecek." Josh bu görüntü karşısında irkildi. "Ben de bunun olmaması için tamir edeceğim."

Adam pisliğin teki olabilir. Ama üç küçük çocuğu olan bir pislik. Üç *harika* çocuk. Kusurlarına rağmen, yaşadıkları onca şeyden sonra babalarını kaybetmeyi hak etmiyorlar. Ben'in yeryüzünden kaybolmasını ne kadar istesem de, Josh, Reagan ve Caroline'ın sahip oldukları tek ebeveyni ellerinden almaktan doğrudan ya da dolaylı olarak sorumlu olmayacağım.

Josh'un bakışları bana yöneliyor. "Sen iyi bir adamsın, değil mi?"

Hay sikeyim.

"Daha önce kimse beni bununla suçlamamıştı."

Çocuk gerçekten de gülümsüyor. "Bu sezon basketbol masraflarımı senin karşıladığını biliyorum."

Bunu inkar edecek değilim. Eğer ocuk bunu anlayacak kadar zekiyse, o zaman gerçeği hak ediyor demektir.

"Bu beni iyi bir adam yapmaz."

Kaşlarını atıyor. "O zaman bu seni ne yapar?"

"Bu beni, hayatındaki insanların acı çekmesine izin vermeyi reddeden bir adam yapıyor."

Josh'un bakışları dairesinin penceresine doğru yükseliyor. Sanırım ne düşündüğü hakkında oldukça iyi bir fikrim var. Ben'e kıyasla, muhtemelen lanet olası bir aziz gibi görünüyorum.

Bu ironiye gülmekten kendimi alamıyorum. Ölümcül bir Bratva'nın soğuk kalpli, vahşi, ruhsuz *pakhan*'ı, bu sekiz yaşındaki ocuk için kendi ayyaş babasından daha fazla rol model.

Birinin kahramanı olacağım kimin aklına

gelirdi ki? "Ruslan, sana bir şey sorabilir

miyim?"

Sesindeki titreme bir uyarı niteliğinde olmalı, ama bunu görmezden gelip başımı sallıyorum. "Devam et."

"Gelecek haftaki basketbol maıma gelir misin? Sezonun ilk maçı."

Kafamın arkasında alan uyarı zilleriyle onun küçük, ciddi yüzüne bakıyorum. Omuzlarından tutup onu biraz sarsmalıyım. *Ben bir kahraman değilim, evlat. Senin hayranlığını ya da huşuunu hak etmiyorum. Beni olmadığım bir şeye dönüştürme.*

Ama bunları söylemek yerine -yapmam gerektiği gibi onu geri çevirmek yerine- başımı sallıyorum. Ona orada olmaktan mutlu olacağımı söyledim.

En ılgın kısmı ise.

Ciddiyim.

EMMA

"Carson için teslimat."

Uber Eats yeleği giymiş asık suratlı teslimatçı çocuğa göz kırpmıyorum. "Ben bir şey sipariş etmedim."

Omuz silkiyor, tamamen duygusuz. "Senin için sipariş edildi. Bir not var."

Daha fazla uzatmadan iki düz kutuyu kollarıma itti. Sarımsak ve peynir kokusu beni hemen etkisi altına alıyor. Kutunun önüne yapıştırılmış notta basitçe şöyle yazıyor: "*Bugün matan önce tabağınızda bir şey eksildi-Ruslan.*"

Sadece birkaç ay önce Ruslan Oryolov'un şeytan'ın yumurtası olduğunu düşündüğümü düşünmek çok garip. Hayatımı mahvetmeye ve beni erkenden mezara koymaya kararlı bir adam. Ama nasıl olduysa, birkaç hafta içinde, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim parlak zırlı şövalye oldu.

Josh'ın oyununu nereden biliyordu ki?

Belli ki Josh ona söylemiş. Ama hatırladığı gerçeği? Günümün neye benzeyebileceğini düşünmesi, sadece bunu kolaylaştırmaya alışması?

Gerçekten hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Elbette adam günah kadar seksi ama o kehribar rengi gözleri, güçlü kolları, güçlü çenesi bile beklenmedik, düşünceli bir jestin tahrik ediciliğinin yanında sönük kalıyor. Onu şu anda bir büyükannenin karşıdan karşıya geçmesine yardım ederken görsem, muhtemelen yaya yolunun ortasında üzerine binerdim.

Teslimatçıya bahşış verip dikkati dağılmış bir şekilde teşekkür ediyorum ve pizzaları mutfağa götürüyorum.

Ben beni görür görmez gözleri kısıldı. "Yine pizza mı sipariş ettin?"

Kutuları tezgâhın üzerine bırakıyorum ve Ruslan'ın notunu o görmeden hemen pantolonumun cebine atıyorum. "Phoebe'den. Josh'un büyük maçından önce güzel bir şey yapmak istemiş."

"Ne oyunu?"

"Ben, şaka mı yapıyorsun? Bir haftadır sadece bundan bahsediyor."

Ben öksürüyor ve parmaklarını buzdolabına doğru şaklatıyor. "Bana bir bira daha uzatır mısın?"

"Saat öğleden sonra bir. Gerçekten bir içkiye ihtiyacın var mı?"

Bana kaşlarını çatıyor. "Tanrı aşkına, ne zaman bu kadar baş belası oldun? Sen benim karım değilsin. Eğer sikimi yalamıyorsan, başımın etini yemeye de hakkın yok."

Ona öfkeyle baktım. "Şaka yaptığını *biliyorum*."

"Bunu başlatan sensin," diye mırıldanıyor. "Hey-bira...?" Onu görmezden geliyorum ve çocukları çağırıyorum. "Öğle yemeği, munchkins!"

Ben bana pis bir bakış fırlatıyor ve kendine bir bira daha almak için beni iterek geçiyor. Kızlar dizleri ve dirsekleriyle mutfağa yuvarlandılar, küçük burunları kokuyu alan av köpekleri gibi yukarıya dönüktü.

Reagan tezgahın üzerindeki pizza kutularını görünce nefesi kesilir. "Pizza! Woohoo!"

Kızlar Caroline'ın icat ettiği ve *çok* ciddiye aldığı pizza dansıyla kutlama yaparken, Josh takım formasıyla mutfağa girer. Ben'in karşısına oturur, gözleri ara sıra babasına kayar ama sonra tekrar kucağına iner.

Kızlar yüzlerini pizzayla doldurdukları anda Josh geçici sessizlikten yararlanır. "Baba, bugünkü maçıma gelmek ister misin?"

Ben birasından bir yudum alır ve koltuğunda kayar. "Uh..."

Dişlerimi sıkıp parmaklarımı çaprazlayarak sessizce dua ediyorum. O tatlı yüze nasıl hayır diyebilirdi ki? Sadece bir canavar-

"Dinle evlat, gerçekten çok isterdim ama zaten başım çok ağrıyor ve güneşin altında oturmak bana yardımcı olmayacak."

Sanırım bu onu bir canavar yapıyor.

Josh'un arkasından yaklaşıp Ben'e kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir *kapalı* saha."

Ağzı aptalca gevşiyor. "Yine de en iyisi bu maça çıkmamak. Kendimi iyi hissetmiyorum ve sahanın her yerine kusmamı istemezsin, değil mi J?" Josh sessizce başını sallıyor ve Ben memnun bir şekilde geçiriyor. "İyi çocuk. Bir sonraki maça geleceğim."

Sonra mutfaktan çıkmadan önce tabağını pizzayla doldurmaya devam ediyor. Birkaç saniye sonra kapısı çarparak kapanıyor.

Josh'un yanına oturdum. "Eminim orada kendi kişisel amigo takımına sahip tek çocuk sensindir." Sesimin ne kadar sahte bir parlaklıkta olduğunu görünce utanıyorum. "Ben, Caro ve Reagan ve biliyorsun Care Bear'ın bana öğrenmem için işkence ettiği bir dans var. Phoebe Teyze bile katılıyor!"

"Biliyorum." Josh bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Her neyse, aç değilim. İzin verir misiniz?"

Kalbim sıkışıyor ama yine de başımı sallıyorum. Eğer gelirse bütün geceyi kendisine ayırmanın bir yolunu bulacağından emin olmasaydım, Ben'in odasına dalar ve o sefil kışını maça katılmaya zorlardım.

Ben hayatlarına karışmadığında çocuklar daha iyi durumda oluyor. Tek sorun şu ki-

Bunu henüz bilmiyorlar.

"Bir işaret yaptığına inanamıyorum!" Phoebe ev yapımı elini Ben Caroline ve Rae ile yaklaşırken *JOSH THE BOSS* posterini havaya yükseldi

Her biri bir el tutuyor.

"Tabii ki yaptım. Bu büyük bir olay. Kafiye şeması tartışmalı ama bunu görmezden geleceğiz, tamam mı?" Kızları sıkıştırmak için tabelayı yere bırakıyor. "Esas adamımız nerede?"

Josh'un düşündüğüm gibi hemen arkamda olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. "Bir saniye önce tam buradaydı." Kızlar poster tahtasını sallamaya ve çıkardığı sese kıkırdamaya başlarken Phoebe'ye biraz daha yaklaşıyorum. "Ben gelmedi ve sanırım Josh bu yüzden biraz üzgün."

"Aşağı mı?" Phoebe araya girer. "Bana aşağıdan bakmıyor."

Bakışlarını, Josh'un yüzünde kocaman bir gülümsemeyle durduğu tribünün sonuna kadar takip ediyorum. "O ne...?"

Kime gülümsediğini fark ettiğimde nefesim kesildi.

Phoebe kolumu o kadar sıkı tutuyor ki gerçekten acı veriyor. "Aman *Tanrım!* Bu düşündüğüm kişi mi?"

"Pheeb, bana bir saniye izin ver."

Onu kızlarla bırakıp Ruslan'a doğru yürüyorum, aslında hissettiğimden çok daha sakın görünmeye çalışıyorum. Onun ve Josh'un kafaları birbirine yakın. Josh bir şey söylüyor, Ruslan gülüyor, yumruk tokuşturuyorlar ve sonra Josh turnike çizgileri ve ısınma hareketleri yapmak üzere sahadaki takım arkadaşlarına katılıyor.

"Ruslan?" Ona bakakaldım, hâlâ gerçek olduğuna tam olarak

ikna olmamıştım. Sadece başını salladı. "Selam."

Bu kadar. Bana verdiği tek şey bu. *Hey*. Çok rahat. "Ne yapıyorsun burada?" "Sakin, rahat, *kapak kızı*" havası vermeye çalışıyorum ama sanırım sesim kabız gibi çıkıyor.

"Josh beni davet

etti." "Ve sen

geldin?"

Omuz silkiyor. "Biraz boş vaktim vardı."

Phoebe'ye bakıyorum, kaşlarını bana doğru sallayıp sözsüz cesaretlendirme olarak kullandığı tuhaf omuz dansını yapmaya başlıyor. Ruslan'ın fark etmemesini umarak ona sırtımı dönüyorum.

"Geldiğin için gerçekten minnettarım ama kalmak zorunda değilsin. Josh'la konuşacağım ve-"

"Hiçbir yere gitmiyorum." Parlak ışıklar altında gözleri parlıyor. "Gelmem için beni zorlamadı; gelip gelmeyeceğimi sordu ve ben de ona bir söz verdim. Bu yüzden buradayım ve tüm maç boyunca kalacağım."

Bir elini kaldırıp el sallıyor. Josh'un turnike atmak için çembere doğru adım attığını görmek için arkamı dönüyorum. Ruslan'ın onu izlemesini istediği çok açık. Gergin olduğu da belli. Topu birkaç kez elinden kaçırıyor ve neredeyse elinden kaçıyor.

"Derin nefes al, Josh," diye gürlüyor Ruslan ve onu yüksek sesle alkışlıyor. Josh başını sallıyor, derin bir nefes alıyor ve ateş ediyor.

"EVET!" Top içeri girdiğinde çılgık atıyorum, coşku ısınma antrenmanlarının genel bağlamda ne kadar olaysız olduğuyla orantısız.

Josh utanmış bir ifadeyle yan gözle bana bakıyor, yanakları kızarıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve dudaklarımı kenetliyorum. "Nasıl oldu da ben utanç verici teyze oldum ve *sen* nasıl havalı oldun-"

Şu anda onun ne olduğunu bilmediğimi fark ettiğimde duruyorum. Mantıklı, gerçekten -ben bile onun benim için ne olduğundan emin değilken, Ruslan'ın çocuklar için ne olduğunu nasıl bilebilirim ki?

Bildiğim tek şey Josh'un ruh halinin önemli ölçüde iyileştiği. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sahada koşturuyor, değişiklik olsun diye gerçek bir sekiz yaşındaki çocuk gibi görünüyor. Ruslan'ın burada olmasına şükretmeme yetiyor da artıyor bile.

Sanki başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

Ruslan'a beni takip etmesini işaret ediyorum. "Hadi o zaman. Aile ve arkadaşlar bölümü bu tarafta." Biz yaklaşırken, kızlar nihayet başlarını kaldırıp

Phoebe'nin posterini Ruslan'ı fark edecek kadar uzun. İkisi de ona doğru koşarken yüksek sesle ciyaklamaya başlarlar.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum Phoebe'nin yanında durduğum anda. Kulaktan kulağa sırtıyor. "Ben bir şey söylemedim."

Ruslan, Caroline ve Reagan'ı aksesuar gibi asarak yaklaşıyor. "Phoebe, bu benim patronum, Ruslan Oryolov. Ruslan, bu-"

"En iyi arkadaşım," diye araya girerek elini ona uzattı. "Phoebe Lawrence."

Ruslan ona tüm gücüyle gülümsüyor. Aslında bu beni rahatsız ediyor - Phoebe bunu hak etmediği için değil, ben de hak ettiğimi düşündüğüm için.

Arada bir bana böyle gülümsese ölür mü?

Tribünlerde iyi bir yer buluyoruz ve Ruslan'a hızlı hızlı sorular sorarken Phoebe'ye uyarıcı bir bakış atmaya çalışıyorum.

"Bane Corp.'u nasıl kurdunuz? Ne zamandır CEO'sunuz? Hiç izin aldınız mı? Aktif bir sosyal hayatınız var mı?"

Soruları uzayıp gidiyor. Ama Ruslan'ın hakkını vermeliyim: asla duraksamıyor, sinirlendiğini ya da sabırsızlandığını belli etmiyor. Orada oturuyor, bir dizinde Reagan'ı, diğerinde Caroline'ı dengeliyor ve Phoebe'nin sorularının her birini yanıtlıyor.

Sadece oyun başladığında ve Josh topa sahip olduğunda sakinleşiyor. Phoebe işaretini kaldırır, kızlar çılgın atar ve Ruslan yüksek sesle alkışlar.

Bir noktada, oyunun ortasında, Phoebe bana doğru eğiliyor. "Tamam," diyor usulca. "Onaylıyorum."

Gerçekten şaşırdım. Phoebe genelde bu kadar kolay kazanılmaz. Özellikle de erkek arkadaşlarım söz konusu olduğunda.

Ruslan'ın öyle bir şey olduğundan değil.

"İşte bu, Josh! Aferin!" Ruslan haykırıyor.

Josh'un yanımızdan koşarak geçerken yüzünde beliren gülümsemeyi fark etmemek mümkün değil. Bakışlarım Ruslan'ın keskin profiline kayıyor. Reagan'ın sa perdesi onu yarı yarıya örtmüş ve Caroline saatinin tokasıyla oynamakla meşgul.

Hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından "iyi bir adam" olmadığını biliyorum. Ama belki, sadece belki.

O iyi bir *adam*.

EMMA

Mutlu bir duygu sersemliği içindeyim. Okuldaki basketbol maçından Connie's Creamery'ye nasıl geldiğimizi tam olarak bilmiyorum ama işte buradayız.

Ruslan çocuklarla birlikte tezgâhta, tatları seçmelerine yardımcı olurken, Phoebe ve ben *İlişki Durumu* yazan bir tabelanın altındaki vitrin masasına kayıyoruz: *Dondurma*.

Phoebe bana müstehzi bir sırıtış fırlatıyor. "Bugün tuhaf bir gün."

"Bana mı söylüyorsun?" Ruslan ve çocuklara doğru bakarken Reagan'ın hâlâ Ruslan'ın elini bırakmadığını fark ediyorum. Basketbol maçından ayrıldığımızdan beri ameliyatla ona bağlanmıştı. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Belli ki burada olmak istediği için burada. Buraya kutlama tatlıları için gelmek onun fikriydi. Adam bir dahi olabilir.."

Alt dudağımı ısııyorum. "Onlarla arası iyi, değil mi?" "Son derece. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Evet." İnançsızlıkla başımı sallıyorum. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Birkaç dakika sonra Ruslan ve üç yeni eklentisi masada bize katılıyor. Ruslan herkese yer açmak için bir sandalye çekmek zorunda kaldı.

Reagan'a yanıma gelmesini işaret ediyorum. "Rae, tatlım, kucağıma oturabilirsin."

Başını iki yana sallar. "Ruslan'ın kucağına oturacağım," diye ısrar ediyor ve izin isteme zahmetine girmeden gemiye tırmanıyor.

Phoebe bir kıkırdamayı bastırır. "Ateşli bir adam yerine seni seçmesini beklediğine inanamıyorum."

Dirseğimle kaburgalarını dürtüyorum ama pek bir işe yaradığı söylenemez. O sadece kıkırdamaya devam ediyor.

Ruslan neredeyse tam bir saatini Reagan'ın dizinde geçiriyor. Caroline kühahını pantolonuna damlattığında hiç etkilenmiş görünmüyor. Ya da Reagan su bardağını masaya döktüğünde. Ya da Phoebe onu sorgulamaya devam ettiğinde.

Fazla konuşmuyorum. Midemde tam olarak anlamlandıramadığım garip bir çalkalanma hissi var. Ama kimse bana dikkat etmediği için biraz keşfetmeye karar veriyorum.

Bugünün bu kadar iyi geçmesinden dolayı çok heyecanlıyım. Josh sadece ilk basketbol maçını oynamakla kalmadı, aynı zamanda kazandı da. Daha da önemlisi, onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu görünüyor. Her ne kadar tüm övgüyü oyuna vermek istesem de, Ruslan'ın varlığının bir dünya fark yarattığını biliyorum.

Sarhoş bir halde evde bıraktığımız adamla tam bir tezat oluşturuyor. Ben'e geçmişte birkaç kez açıklamaya çalıştım: Çocuklarınız zengin, akıllı, komik ya da havalı olmanızı umursamaz. Sadece *ortaya çıkmanızı* isterler.

Muhtemelen bu yüzden bugün için heyecanlı olsam da aynı zamanda korkuyorum. Çünkü Ruslan'ın her zaman böyle ortaya çıkmasını bekleyemem. O hayatımızın geçici bir parçası ve bu yüzden çocukların şu anda ona bakışları beni çok korkutuyor.

Annelerini çoktan kaybettiler. Birçok açıdan babalarını da kaybettiler. Her ne kadar hayatlarındaki boşlukları doldurmaya çalışsam da, kaybettikleri her şey olamayacağımı fark etmeye başladım. İhtiyaç duydukları her şey olamam.

Ve Ruslan'a gelince.

Reagan kulağına bir şey fısıldadı ve o da güldü. Onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim. Elini Caroline'ın uzun saçlarında gezdiriyor ve Reagan'a onun kıkırdamasına neden olan bir şey söylüyor.

Yakışıklı, zeki ve başarılı olması yeterince kötü. *Bir* de bu kadar *iyi* olmak zorunda mı? Bu kadar cömert olmak zorunda mı? Nazik? Düşünceli?

Bu beni düşündürüyor, bir bit yeniği olmalı, değil mi? Yani, hiçbir erkek o kadar mükemmel değildir.

Bu da beni iki kere düşündürüyor. *Ne demeye çalışıyorum?* Ruslan Oryolov kesinlikle mükemmel değil. Rus mafyasıyla bağı olan ya da olmayan acımasız bir iş adamı. Rus mafyası olabilir *de* olmayabilir de.

Ayrıca hayatımın son on sekiz ayını cehennemden gelen bir patron olarak geçirdi.

Mesele şu ki, şimdi onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o zamanlar nasıl biri olduğunu hatırlamak o kadar zorlaşıyor. Sanırım yapabileceğim tek şey kendime hatırlatmaya devam etmek. Çünkü her ne kadar Geçici Baba rolünü oynamaktan oldukça memnun görünse de, bu rolün devam etmesini istemesine imkan yok.

Kontratımız bir gün bitecek ve bittiğinde ben de hayatıma devam etmek zorunda kalacağım. Çocuklar da öyle.

Umarım o zamana kadar rahmimin ayaklarına kapanmasına neden olacak başka bir şey yapmaz.

Ruslan boğazını temizliyor. "Josh, ilk galibiyetinin şerefine sana bir şey vereceğim."

Bu uzun sürmedi.

"Hemen döneceğim," diyor Ruslan, Reagan'ı kucağından indirirken. "Gidip arabadan almam lazım."

Dondurmacıdan çıkarken Phoebe bana bakıyor, yolda birçok hayran bakışla karşılaşıyor. "Bundan haberin var mıydı?"

"Bir şey değil."

Ruslan arabasının bagajından bir şey alıp krema fabrikasına geri dönerken Josh pencereden dışarı bakıyor. "Al bakalım," diyor ve ince paketi Josh'a uzatıyor.

Kızlar Josh'un mavi renkli kağıdı yırtmasına yardım ediyorlar. Josh'un yüzünün ne kadar hareketli olduğuna o kadar odaklanmışım ki, nefesi kesilip gözleri daha da büyüyene kadar hediyeye bakmıyorum bile.

"Knicks forması!"

Ruslan formanın altını işaret ediyor. "Bu da imzalı." Josh kendi dilini yutmak üzereymiş gibi görünüyor. "BEN-BEN-BEN..."

Reagan ve Caroline kıkırdıyor. "Joshie nasıl konuşulacağını unuttu." "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor Josh sonunda. "Çok teşekkür ederim!"

Kimseye fark ettirmeden gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum ama Ruslan'ı hiçbir şey geçmiyor. Saklanmak için yüzümü çevirmeden önce onu bana bakarken yakalıyorum.

Ruslan Josh'un sırtını sıvazlar. "Bunu hak ettin. Bugün iyi oynadın."

"Hemen takacağım," diye ısrar ediyor Josh.

"Emin misin, tatlım?" diye sordum. "Neden eve gidene kadar beklemiyoruz?"

Josh'un yüzü kaşlarını çatı. "Babam görürse satmaya çalışır, Em teyze. Bunu evde giyemem."

Ruslan'ın gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor ve ne düşündüğünden emin olamasam da, gözlerindeki o yakıcı bakışa dayanarak, şöyle bir şey olduğunu tahmin ediyorum: *"O lanet olası zavallı baba müsveddesi."*

Herkes dondurmasını bitirdiğinde, yapış yapış olmuş ağızlarını ve daha da yapış yapış olmuş ellerini temizlemeleri için kızları banyoya götürüyorum. Masamıza dönerken Phoebe'nin Ruslan'a doğru eğildiğini fark ediyorum, yüz ifadesi ciddi. En son Sienna'nın öldüğünü söylediğimde bu kadar ciddi görünmüştü.

Ben tuvaletteyken ne konuşulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama konuşmalarının sonunu yakalıyorum.

"... sadece onlara zarar verme," diye fısıldıyor. "Hiçbirine."

Ruslan k ı m ı l d a m ı y o r . İfadesini okumak zor ama hemen cevap veriyor.

Tek söylediği, "Yapmayacağım."

RUSLAN

"İyi akşamlar, Bay Oryolov!"

Ben şaşkınlıkla telefonda uzaklaşırken Kirill içkisine homurdanıyor. Sergey'i bu kadar cıvıl cıvıl duymak kesinlikle normalden farklı.

"Sanırım paylaşacak iyi haberlerin var?"

Morali iyi olmasına rağmen nefes alış veriş hâlâ huysuz ve ağır. Görünüşe göre bu sinirsel bir şey değil, sadece Sergey'e özgü bir şey. "Efendim, şu ana kadar yaptığımız tüm denemeler büyük bir başarıyla sonuçlandı. Yeni formül minimum yan etkiyle iyi performans gösteriyor."

"Mükemmel. Peki ya son çalışmalar?"

"Tamamlanmak üzere efendim."

"Son kimyasal sevkiyat mı?"

"İki gün içinde teslim edilecek."

Kirill bakışlarını tatmin olmuş bir gülümsemeyle karşılıyor. "Doğru yoldayız," diyor bana.

"Yarın kontrol edeceğim. Devam et, Sergey."

Ben telefonu kapatırken Kirill yumruğunu havaya kaldırıyor. "Yine yaptın yapacağın." "Lansman etkinliği bitene kadar kutlama yapmayacağım," diye uyarıyorum.

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Endişelenecek bir şey yok dostum. Bayilerimiz Venera'yı abartıyor ve halka tattırmak için birkaç 'özel' numune sunuyor. İnsanlar bu şey için akıllarını kaybediyorlar. Ve mutlu müşteriler diğer mutlu müşterilere haber yayıyor. Piyasaya sürdüğümüzde herkesin dilinde bir numaralı talep olacak." Kulağını pencereye doğru eğiyor ve usulca "*Ve- ner-a. Ve-ner-a,*" diye bağıyor, sanki dışarıda malın tadına bakmak için sıraya girmiş aç bir parti kalabalığı varmış gibi.

Zafer duygusunu bastırmak zor, ancak birkaç gün içinde çok şeyin değişebileceğinin de farkındayım. Bu lansman konusunda kendime aşırı güvenerek işleri berbat etmek istemiyorum. Bu görevi Kirill'e bırakacağım.

"Lansman partisinden bahsetmişken-"

"Halledildi. Dün ilgili makamlara büyük bir 'bağış' yapıldı. Çavuş Mathison ile bizzat konuştum. Fırlatma gecesi o ve adamları başka tarafa bakıyor olacaklar."

"Güzel."

"Peki ya lord yüksek komiserimiz?" Kirill ellerini birleştirerek soruyor. "Hiram Allens'e yaklaşmamız gerekiyor mu?"

"Hayır. O bir son dakika oyunu, sadece ve sadece işler ters giderse ve fazladan desteğe ihtiyacımız olursa. Jessica'yı avucumun içine aldığım sürece Hiram'ı hasar kontrolü konusunda bize yardım etmesi için ikna etmek çocuk oyuncağı olacak."

"Kendine güvenini alkışlıyorum."

İkincimin ses tonundaki bir şey dikkatimi çekiyor. "Tam olarak ne için gerginsin?"

Kirill gözlerini devirir. "Bilmiyorum, Jessica Allen'ı uzun zamandır oyaladığın gerçeğine ne demeli? Ona atlamasını söylediğinde atlayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sırıtiyorum. "Çünkü beni o kadar çok istiyor."

"Küçük güzel sekreterinle yatman dışında."

Parmaklarım kolakların köşelerinde kıvrılıyor. "Jessica ile yaptığım anlaşmada münhasırlık asla yer almadı."

"Ama Emma'yla, değil mi?" Kirill'e ters ters bakıyorum, o da mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Ne diyebilirim ki? İnce yazıları okumayı seviyorum."

"Bu gerekliydi," diye homurdandım. "Benimle yatarken başka erkeklerle yatmasına izin veremezdim."

"Mantıklı." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Mantıklı *olmayan* şey, senin onun çocuklarının basketbol maçlarına gitmen, onları dondurma yemeye götürmen ve eski arabasını tamir etmen."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bütün bunları sana söylemenin bir hata olduğunu biliyordum."

Kirill güler. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Başka biri olsaydı, ilk olarak bunu inkar eder, ikinci olarak da onu ofisimden kovardım. Bunun yerine başımı sallıyorum. "Ona karşı *bir şeyler* hissediyorum," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Sadece... ne olduğunu bilmiyorum."

"Belki de bilmene gerek yoktur. Şu anda sadece seks ve eğlence, değil mi?" "Doğru."

"O zaman fazla düşünmeyin. Kendini iyi hissettiğin sürece her şeyi olduğu gibi bırak. Neden üzerine bir etiket koyalım ki?"

Başımı sallıyorum. Kirill haklı. Şu anda kalmalı ve Emma ile olan birlikteliğimden şu anda ne elde ettiğime odaklanmalıyım. Gelecek bulanık ve bu benim için sorun değil. Onun sekreterim ve mesai sonrası oyuncağımdan başka bir şey olmasına ihtiyacım yok.

Kirill ve ben Sergey'in yürüttüğü mevcut deneme seanslarının rakamlarını gözden geçiriyoruz. Verdiğim son tarih göz önüne alındığında bunlar şimdiye kadar gerçekleştirdiğimiz en pahalı seanslar, ancak eminim ki karşılığını alacağımız bir karar.

Aldığımız tüm ön geri bildirimlere göre Venera piyasaya çıkar çıkmaz yok satacak. Bu da maliyetimi rekor sürede geri kazanacağım anlamına geliyor.

Toplantıdan sonra cipin arkasına geçtiğimde kendimi çok *iyi* hissediyorum.

"Nereye, patron?" Boris sürücü koltuğundan soruyor.

"Bugün Madison Avenue çatı katına, Boris."

Şu anda ihtiyacım olan şey biraz huzur ve sessizlik. Ve amacım bu olduğunda, Madison'daki evimin otuz beşinci katı güvenli yerim olarak hizmet veriyor.

Pahkan olmanın kaosundan.

CEO olmanın stresinden.

Özel hayatımın baskılarından.

Ruh halim değişmeye başladığında yolu yarılamıştık. Hâlâ huzur ve sessizlik istiyorum. Hâlâ sığınmak istiyorum. Ama her nasılsa, Midtown'daki sessiz, sade çatı katıma gitme düşüncesi beni kesmiyor.

"Boris, planlar değişti. Beni Hell's Kitchen'da bırak."

Dikiz aynasından Boris'in şaşkın ifadesini yakalıyorum. "Hell's Kitchen, efendim?"

"Evet."

Telefonumu elime alıp Emma'nın geçen hafta, ona Mercedes'i verdiğim gün bana gönderdiği fotoğrafı açtığımda rotasını değiştiriyor.

Resmin bulanık köşesinden bana gülümserken çok mutlu görünüyordu. Çoğu zaman dev bir kayayı tepeye doğru iterken bu kadar kocaman gülümseyebilmesi inanılmaz.

Belki de bu yüzden onun o aptal arabasını tamir etmeye bu kadar kararlıyım. Çocuklarına pizza, dondurma ve yeni ayakkabılar alıyorum. Sadece hayatını biraz daha kolaylaştırmak istiyorum.

Gerçekten bu yüzden mi? diye soruyor kafamın içindeki sinir bozucu ses. Bu yüzden mi gideceğin yeri değiştirdin? Onun için mi?

Ya da kendin için?

İçime bir huzursuzluk yayılırken fotoğraftan çıkıp telefonumu kaldırıyorum. Bu gece yalnız kalmak istemiştim. Huzur ve sessizlik istemiştim. Bir yanım hâlâ istiyor. Ama başka bir parçam - gün geçtikçe daha da yüksek sesle konuşmaya başlayan bir parçam...

Onun yerine Emma Carson'ı istiyor.

RUSLAN

Umarım çocuklar hala uyanıktır.

Bu son yarım saat içinde aklıma gelen üçüncü şok edici düşünce. Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. İşler daha da sarpa sarmadan buna bir son vermeliyim.

Ama görünüşe göre, bu endişe beni akşam sekiz buçukta kapılarını çalmaktan alıkoymaya yetmiyor.

Emma kapıyı açıp benimle yüz yüze geldiğinde şaşkın görünüyor. "Ruslan?"

Dairenin arka tarafındaki odalardan birinden gelen ciyaklamaları duyabiliyorum. Yani küçük canavarlar hâlâ uyanık. Keşke bu yüzümde aptalca bir gülümseme yaratmasaydı.

Kes şu saçmalığı, kendime

homurdanıyorum. "Meşgul müsün?"

Omzunun üzerinden geriye bakar. Oturma odası bir felaket bölgesi gibi görünüyor. Giysiler, oyuncaklar, karton parçaları ve parıltılarla kaplı.

"Her zaman." Bana dönerken gülümsemeyi başarıyor. "Ben... ofiste bir şey mi unuttum?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece arabaya bir kez daha bakayım dedim."

Gözleri lacivert takım elbisemi tarıyor. "Tom Ford'un içinde bir yağ maymunu olabileceğinden emin değilim."

"Tom Ford'la *her şeyi* yapabilirsin."

Kızlar, peşlerinde hayali bir canavar olduğu halde ciyaklayarak oturma odasına girince kahkahası bastırılır.

Hayali canavarın Josh olduğu ortaya çıktı. Üç çocuk da beni görünce durdular.

Sonra kaos.

"Ruslan! Ruslan! Ruslan!" Caroline ağlıyor, kendini belime atıyor ve neredeyse taşaklarıma diz çöküyordu.

"Bize pizza getirdin mi?" Reagan takım elbisemin ceketinin köşesini çekiştirirken soruyor.

"Caroline! Reagan! Tanrı aşkına, Ruslan'a nefes alması için biraz yer açın." "Ama Em Teyze!" diye sızlanıyor Caroline. "*Bizi* görmeye geldi."

Ah, gençliğin verdiği özgüven. Josh, Emma'nın kızları benden ayırmasına yardım ediyor. "*Em teyzeyi* görmeye geldi," diye kız kardeşlerini azarlıyor Josh.

İkisi de anında surat astı. Caroline kaşlarını çatarak bana dönüyor ve Reagan beş yaşındaki büyükannesi gibi yumruklarını kalçalarına yerleştiriyor.

"*Kimi* görmeye geldin?" Reagan talep ediyor. "Bilmek istiyoruz."

Emma bana başlarının üzerinden özür dileyen bir bakış atıyor, yanakları kızarmış.

"Arabayı görmeye geldim," diyorum önümdeki iki küçük dişi şeytana. Yüzleri düştüğü anda ekliyorum, "Ben de sizi görmeye geldim çocuklar."

Josh kulaklarını kapatırken ve Emma bir kahkahayla savaşıırken tezahürat yapıyorlar. "Onları erken yatırmak buraya kadarmış," diye azarlıyor beni.

"Bunu da günahlar listeme ekle."

Bana çaresiz bir omuz silkme hareketi yapıyor ve onu hemen burada soymak istememe neden olan bir gülümseme takınıyor. Sonra çocuklara dönüyor ve ellerini çırpıyor. "Tamam, cinler, yatma vakti-" Hayal kırıklığına uğramış inlemeler korosunun ardından konuşmaya devam ediyor. "-yani önce dişlerimizi fırçalayacağız. Ne yapacağımızı biliyorsunuz."

Kızlar onu görmezden gelince, her birinin dirseğinden tutup odalarına doğru sürüklemeye başlıyor. Josh bana biraz daha yaklaştı. "Geldiğiniz için teşekkürler." Biraz kızarıyor ve derin bir nefes alıyor. "Buraya gelmen Emma Teyze'yi çok mutlu ediyor."

Sonra, ben cevap veremediğim oturma odasından çıkıp gitti. Orada, Emma'nın hayatının ortasında durmuş, inşa ettiği her şeye bakarken, aklımda apaçık bir gözlemlerle duruyorum.

Buraya uygun değilsin.

Başımı sallayarak şömineye doğru yürüyorum. Bir dizi çerçeveli fotoğraf gözüme çarpıyor. Dairenin geri kalanı gibi kaotik ve uyumsuz. Ama aynı zamanda dairenin geri kalanı gibi, bir şekilde işe yarıyor.

Fotoğrafların çoğu çocuklara ait. Tombul yanaklı bebekler, dizlerinin derisi yüzülmüş ve sakızlı gülüşleri olan küçük çocuklar. Ama solda, neredeyse gözden uzakta, Emma ve ancak kız kardeşi olabilecek başka bir genç kadının resmi var. İkisi de sahte röfle yaptırmış: Emma'nın saçları elektrik mavisi, kız kardeşininki ise sakız pembesi. İkisi de kameranın dışına bakıyor ve içtenlikle gülüyorlar. Bu sahnede kalbimi rahatsız eden bir şey var.

Parmağımı şömine rafının kenarında gezdiriyorum. Uzak tarafta, dört yaşındaki Josh'un yüzüne doğum günü pastası sürdüğü ve kızların parkta baloncuk üflediği bir fotoğrafın arasına yerleştirilmiş küçük bir ahşap müzik kutusu var.

Yandaki gümüş kranka dokunuyorum ve parmağımın ucuna bakıyorum. Toz yok. Birisi buraya gelip oyuncağı sık sık kuruyor.

Kapağı özenle açıyorum ve içinden küçük bir balerin figürü yükseliyor. Kolu ittiğimde, bir şarkının ilk birkaç tınlayan notası usulca çalmaya başlıyor.

"Sienna'nındı."

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa biri beni gafil avladı. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki Emma'nın oturma odasına döndüğünü bile fark etmemiştim. Şöminenin yanında bana katıldı.

"Üniversiteye gittiğimde bana vermişti," diye açıklıyor. "O zamandan beri taşındığımız her yere yanımda taşdım. Topladığım ilk ve açtığım son şey oldu."

Sessizlik aramıza girerken bana dönüyor. Hayatının büyük bir kısmını benimle paylaştı ve ben hala daha fazlası için açgözlüyüm. Şöminenin üzerindeki her resmin arka planını, o su rengi gözlerinin ardında sakladığı sırları merak ediyorum.

Bu adil bir istek değil. Karşılığında ona kendimden hiçbir şey vermedim. "Ruslan-"

Koridordan gelen ağır ayak sesleriyle durdu. Ön kapıya zorla sokulan bir anahtarın sesini duyuyorum. Sonra kapı açılıyor ve Ben tökezleyerek içeri giriyor.

"Oh, Tanrım, Ben!" Emma'nın nefesi kesildi.

Tam bir enkaz gibi görünüyor. Oturma odasına yarım adım atmayı başarıyor ve kanepenin kenarına yığılıyor, dudaklarının arasından ürkütücü bir inilti süzülüyor.

Emma ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı kapatıyor, tam o sırada yoldan geçen bir komşu yüzünde alarm ifadesiyle içeri bakıyor. "Yine mi ziyan oldu?" diye tıslıyor omzunun üzerinden bana mahcup bir bakış atarak. "Bu hafta dördüncü kez oluyor!"

Üç gevşek parmağını alnına bastırıyor. "Ben sarhoş değilim," diye mırıldanıyor.

"Bu sabah çocukları okula götürmen gerekiyordu! Neredeydin?"

Gözleri bana kaymadan önce bir an ona bakıyor. "Ben..." Cümlesini bitirmeden önce geçiriyor, "... yapacak işlerim var."

"Kızlara onları götüreceğine söz vermiştin. Sana güveniyorlardı-"

Çocuklar oturma odasına girince konuşmasını keser. Ben'e bir kez bakarlar ve geniş gülümsemeleri bozulur. Josh temkinli görünüyor; Rae ve Caro gergin. Ben bana bir kez daha kaypak bir bakış atıyor ve yarım yamalak dikkatini onlara çevirmeden önce boğazını temizliyor.

"Gelin buraya, küçük meleklerim," diyor kollarını iki yana açarak. "Gelin babanıza bir öpücük verin."

Kızlar temkinli bir şekilde onun kollarına girmeden önce sadece bir an tereddüt ederler. Rahatlayana kadar onları gıdıklıyor. Sonra pantolonunun ceplerini karıştırmaya başlar. "Tahmin edin ne oldu? İkinize bir hediye getirdim."

"Bir hediye!" Reagan trills. "Yaşasın!"

Orospu çocuğu, kim bilir ne zamandır cebinde duran kirli bir pastili çıkarmaya devam eder. Reagan'a uzatır.

Caroline beklentiyle ona bakıyor. "Peki ya ben, baba?"

Sabırsızlığını gizlemeye çalışıyor. "Bekle, bekle, bekle." O kazmaya devam ederken Emma, Josh ve ben etrafta durup bu acınası babalık girişimini izliyoruz.

"Kahretsin, cebimden düşmüş gibi görünüyor." Reagan'ın elinden pastili alıyor ve Caroline'a veriyor. "Sadece paylaş, tamam mı?"

"Ama-"

"Şimdi git. Babanın başı ağrıyor."

Reagan pastili kız kardeşinden almaya çalışırken Ben yüzündeki buruşukluğu kontrol etmek için mücadele eder.

Tabii ki Emma tam orada, hasar kontrol modunda. "Tamam kızlar, yatma vakti! Hadi bakalım. Pijamalarınızı giyin ve yatağa girin; hemen geliyorum."

İki kız da oturma odasından çıkarken bana utangaç gülümsemeler atıyor. Josh bana biraz daha yaklaştı, gözleri Ben'e sabitlenmişti.

Ben'in bakışları daralıyor ama ağzındaki derin çöküşe rağmen sesini neşeli tutmaya çalışıyor. "J-Man, senin d günün nasıldı?"

"Tamam."

Oğlunun ona karşı kasıtlı olarak kısa konuştuğunu fark etmeyecek kadar ileri gitmiş değil. Josh'a ters ters bakıyor, kaşları çatık, benim iyiliğim için bu yarım yamalak maskeyi takma ihtiyacını bastırıyor. Bana baktığında tamamen bırakıyor. "Bütün günü burada geçirdin, değil mi?"

"Daha yeni geldim aslında," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Arabaya bir göz atmak için uğradım."

Ben, öksürüğe dönüşmeden önce gülüyor. "Hey, yardım etmek istiyorsan, Emma'ya yaptığın gibi bana da yeni bir araba alabilirsin."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Ben-"

"Emma bir çalışan. Sen değilsin. O sahip olduğu şey için çalışıyor. Sen değilsin."

Tartışmak için ağzını açıyor, sonra fikrini değiştiriyor ve kendini tekrar ayağa kaldırıyor. "Ben sadece... bu baş ağrısını uyuyarak geçireceğim..." Sonra tökezleyerek oturma odasından çıkıyor ve arkasında zehirli bir bulut gibi içki kokusu bırakıyor.

Emma Josh'a dönüyor, yüz ifadesi bir an için kafamı karıştırıyor. "Tatlım..."

Ancak o zaman Josh'un titrediğini fark ediyorum. Gerçekten *titriyordu*. Emma ona doğru uzanıyor ama onu durduramadan masanın üzerindeki boş bardağı kapıldığı gibi açıktaki tuğla duvara fırlatıyor. Havai fişek gibi patlıyor ve cam parçaları her yöne dağılıyor.

Emma'nın tepkisine bakılırsa, böyle bir şeyin ilk kez olmadığını tahmin ediyorum. Şimdi anlıyorum; daha önce nasıl anlamadığımı bilmiyorum. Hayatının enkazının Josh'ı sadece üzdüğünü sanıyordum. Ama şimdi, daha yakından baktığımda, bunun altında yatan öfke dalgasını görüyorum. Bu öfke çok *derinlerde*.

O duyguyu bilirim.

Emma yerdeki cam kırıklarını görmezden gelir ve Josh'un önünde diz çöker. Konuşurken sesi sakın ve yatıştırıcıdır. "Nefes al, Josh. Sadece nefes al. Ben buradayım."

Onu kendine doğru çeker. Yanağı omzuna yaslandığı anda, vücudu hıçkırıklarla titremeye başlıyor.

"Özür dilerim."

Emma onun sırtını nazikçe sıvazlayarak, "Sorun yok, sevgilim," diyor. "Her şey yolunda. Sen iyisin."

"Emma Teyze?" Kızların sesleri yatak odalarından geliyor.

Emma çaresizce bana bakıyor. "Sen... Josh'la kalabilir misin? Beş dakika sürmez."

Sadece sessizce başımı sallayabiliyorum. Josh'un başına zarif bir öpücük konduruyor ve kızların iyi olduğundan emin olmak için aceleyle uzaklaşıyor.

Josh gözyaşlarını silerek ve göz temasından kaçınarak benden uzaklaşıyor. Elimini omzuna koyuyorum ve yüzünü bana dönmesi için çeviriyorum.

"Konuş benimle," diye gürlüyorum.

Hâlâ bana bakmıyor. "Ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum ve bu beni çok... çok *kızdırıyor*."

Küçük bedeni duygularının ağırlığıyla çalkalanıyor. Şu anda ne hissettiğini çok iyi biliyorum - çünkü bir zamanlar ben de Josh'tım, öfke ve hayal kırıklığıyla titriyordum ve bu konuda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim *yoktu*.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Her şey yolunda Josh. Her şey yoluna girecek." Sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben öyle yapacağım."

EMMA

Kızlar okula koşarken, elimi Josh'un omzuna koydum. "Hey, ufaklık, bir dakika geride durabilir misin?"

Josh o asık suratlı gözlerini bana çeviriyor ve başını sallıyor. Okul bahçesini çevreleyen alçak duvara doğru yürüyoruz ve oturuyoruz.

"Başım belada mı?"

"Hayır, elbette değil," diye onu temin ediyorum. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Dün gece oturma odasına geri döndüğümde Ruslan alçak sesle Josh'a bir şeyler söylüyordu. Ruslan'ın kapıdan çıkıp geri geldiğini gördüğümde Josh çoktan yatak odasına çekilmişti. Onunla konuşmak umuduyla içeri girdim, ama yorganı başının üzerine sımsıkı çekmişti.

Hakkımda ne istersen söyle, ama ipucu alabilirim.

"Dün gece hakkında mı?" Alt dudağını çiğniyor ve tırnak etlerinin kenarlarını çekiştiriyor.

Yavaşça elini çözüyorum ve benimkinin içinden geçiriyorum. "Evet, dün gece hakkında."

"Özür dilerim."

Şu anda bu kadar üzgün görünmesi kalbimi kırıyor, neredeyse utanıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve şu anda çok şeyle uğraştığını da biliyorum. Ben senin

Benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum Josh. Her konuda. Baban hakkında bile."

Dudağı ısırıldığı yerden düşüyor ve titriyor. "Beni çok kızdırıyor."

"Seni suçlamıyorum. Kızgın olman normal Josh, ama bu öfkenin seni kontrol etmesine izin vermemeye çalışmalısın. Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum. Hepsi bu."

Göz ucuyla endişeli bir şekilde bana bakıyor. "Yani bana kızgın değil misin?"

Bir kolumu omuzlarına doluyor ve onu kendime olabildiğince yaklaşıtıyorum. "Tabii ki hayır. Sen harika bir çocuksun. Tanıdığım en iyi çocuksun aslında." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ben de başının tepesini öpüyorum. "Yani bir an için kendini kaybettin. İnan bana, yetişkinler bile bazen kendilerini kaybederler."

Omuz silkiyor. "Bahse girerim Ruslan *asla* kaybetmez."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." Şakayla karışık omzunu dürtüyorum. "Ruslan da bir insan, tıpkı senin ve benim gibi."

Taş duvarı itiyor ve bana kalbimi eriten bir gülümseme veriyor. "Ruslan'ın buralarda olmasına sevindim. Ondan hoşlanıyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için okulu işaret ettim. "Hadi şimdi git; geç kalmanı istemiyorum." Belime sarılıyor ve merdivenlere doğru koşuyor.

Harika. Tek kelimeyle harika.

Görünüşe göre Ruslan Oryolov'a karşı hisleri olan tek kişi ben değilim.

"Günaydın, Bayan Carson."

Yönetici salonundan çıkıp koridorda ilerlerken ayağa fırlıyorum. "Bay Oryolov! Günaydın. Programınız masanızın üzerinde."

Başını sallıyor. "Peki ya Santino'larla olan toplantı?"

"Bu öğleden sonra 3:00 için onaylandı." Masamın üzerindeki dağınık kâğıt yığınına inceliyor ve ben de irkiliyorum. "Ben de tam temizleyecektim-"

"Josh nasıl?"

Sesindeki sert profesyonellik bir an için azalır. Bu onun "mesai sonrası" sesi. Ben "Emma" olduğumda kullandığı ses, "Bayan Carson" değil.

"O iyi." Bu otomatik bir cevap ve Ruslan bunu hemen anlıyor. Bana bir kaşını kaldırıp bakıyor. "Tamam, belki 'iyi' değil," diye kabul ediyorum. "Mücadele ediyor."

"Dün gece sen kızları yatırırken onunla konuştum. Yardım etmek istiyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Çocuk çok şey yaşıyor ve her şeyi içinde tutuyor olması tam da bu yüzden öfke patlamalarına yatkın." O göz kırpmayan kehribar rengi bakışlarıyla beni sabitliyor. "Sanırım ilk kez böyle bir öfke nöbeti geçirmiyor."

Durduğum yerde kıvranıyorum. *Bunu itiraf etmek Josh'a ihanet olur mu?* Hayır, Ruslan'a güvenebilirim.

"Hayır, öyle değil. Hem de hiç değil."

Ruslan başını sallar. "Öfkesi için bir çıkışa ihtiyacı var. Onu yönlendirmesine yardım edecek birine ihtiyacı var."

"Ve *sen* de bu konuda yardım

etmek istiyorsun." "Bunu

yapabilecek niteliklere sahibim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu nasıl anladın?" "Çünkü

ben de onun bulunduğu yerde bulundum."

İfademi soğukkanlı tutmaya çalışıyorum ama şaşkınlığımın gözlerimden okunduğuna eminim. Muhtemelen ilk defa bana kendi iç dünyasına bir bakış atmama izin veriyor.

geçmişte kaldı. Ve yeğenim için gardını indirmesi çok şey ifade ediyor.

"Ne diyorsun?"

Ne diyebilirim ki? Mükemmel bir soru. Çünkü gerçek şu ki, yapmak istediklerim ve yapmak *zorunda* olduklarım tamamen farklı şeyler. "Sana gerçekten saygı duyuyor, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve... hızla bağlanıyor." Kuşklarımı geri yutuyorum. "Bu yüzden hayır demek zorundayım. Özür dilerim, teklifiniz için gerçekten minnettarım ama Josh'u kaybetme ihtimali olan başka biriyle daha tanıştırmaya devam edemem."

Nefesimi tuttum, geri tepmesini bekliyorum. Özellikle öfkeli bir şekilde, üç, iki, bir... içinde geliyor olmalı.

"Anlıyorum."

Ne?

Sinirlenmiş gibi bile görünmüyor. Sakince omuz silkiyor. "Buna saygı duyabilirim. Sadece fikrini değiştirirsen teklifimin hâlâ geçerli olduğunu bil."

Bu sözlerle yanımdan geçip ofisine girdi. Kapı kapandı. Ve işte bu kadar.

Kendimi masamın arkasına bırakıyorum ve içimde fırtınalar koparan duyguları dizginlemeye çalışıyorum.

Kararımı bu kadar kolay kabul etmesi beni şaşırttı.

Yeğenime yardım etmeye bu kadar istekli olması beni çok etkiledi.

Bana geçmişine açtığı bu küçük pencereden onur duydum.

Ve tüm bunların toplamı... nasıl işleyeceğimi bilmediğim bir ton cazibe.

Daha da kötüsü... nasıl duracağımı bilmiyorum.

"Reagan, tatlım, bezelyelerini
ye." "Bezelyeden *nefret* ederim."

Ona sert bir bakış attım. "Bu evde o kelimeyi kullanmayız."

Alt dudağı dışarı fırlıyor ve Josh sandalyesini ona biraz daha yaklaştırıyor. "Bezelye yemek eğlenceli olabilir, Rae. Bak." Tabağından bir bezelye alıp havaya fırlatıyor. Sonra ağzını açarak öne doğru eğiliyor ve bezelye tam içine düşüyor. "Gördün mü?"

Reagan'ın yüzü zevkten dört köşe olur. "Tekrar
yap!" Başını sallar. "Bu sefer denemelisin."

Tabağına belirsiz bir yüz ifadesi veriyor ama bir bezelye alıyor. Tabii ki ilk bezelye ağzı yerine masaya düşüyor. Ama üç denemeden sonra: Josh, Caroline ve ben onu olimpiyat altını kazanmış gibi alkışlarken o "Başardım!" diye bağırıyor. Mutlu bir şekilde çiğniyor ve bir şarkı mırıldanıyor.

Kahkahalarla gülüyorum ve Josh'a minnettar bir göz kırpıyorum. Kızlara karşı bu kadar nazik olması beni hiç şaşırtmıyor. Bazen bir ağabeyden çok bir ebeveyn gibi. Akşam yemeğinden sonra, kızlar oturma odasına koşup yastık kalelerine girerken Josh mutfakta kalıp ortalığı toplamama yardım ettiğinde bu daha da belirginleşiyor.

Başı lavaboya zar zor uzanıyor. Ama orada duruyor, tabakları durularken parmak uçlarında dengede duruyor.

"Tatlım, ben halledebilirim. Elini yüzünü
yıkamana gerek yok." Omuz silkiyor. "Benim için
fark etmez."

Hayır, ama ben biliyorum.

"Hey, Josh?" Bana bakıyor ve çatal bıçak takımlarını fırçalamaya devam ederken dinlediğini homurdanıyor. "Bu hafta sonu ne yapmak istiyorsun?"

Omuz silkerek mırıldanıyor, "Bilmiyorum. Kızlar ne yapmak isterse."

Ona bulaşık havlusunu fırlatıyorum ve mutfak masasında bana katılmasını işaret ediyorum. "Her zaman kızların istediği şeyleri yapıyoruz. Oturma

odasındaki yastık kalesinin onların fikri olduğuna inanıyorum. Ve yüzde doksan dokuz eminim ki

Geçen hafta çay partisini öneren sen değildin. Yani bu hafta sonu sizin hafta sonunuz. Sen seç."

Yine omuz silkiyor, hiçbir şey söylemiyor. Gözüme bir damla yaş gelirken sekiz yaşındaki yeğenime göz kırpıyorum. O mutlu çocuk nereye gitti? Şöminenin üzerinde onun bir fotoğrafı var; şişman yanaklı Josh, bebek arabasına bağlı bir balona vururken kocaman, dişsiz bir sırıtışla. Nerede o çocuk? Onun yerinde duran bu vakur küçük adam kim?

Onu ne zaman kaybettim?

"Parka gidip hep birlikte piknik yapsak nasıl olur?" Josh'un gözleri

kocaman oldu. "Babam da mı?" Sesinde bir panik havası var.

"Oh, şey, ille de babanı düşünmüyordum. Tabii eğer sormak *istemiyorsan* _."

"Hayır!" diyor şiddetle. "Babamın gelmesini istemiyorum."

Elleri yumruk olmuş, tüm vücudu gerginlikle sarılmış. Bu bana çok yanlış geliyor. Bu kadar büyük, bu kadar dikenli, bu kadar karanlık hisleri olmamalı.

"O zaman onu davet etmemize gerek yok." Elimi Josh'un omzuna koyuyorum. Gözleri önce benimkilere, sonra tekrar uzağa dalarken içim titriyor. "O davetli değil, tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben de gözyaşlarımın akmasını engellemek için dilimi ısııyorum. "Neden gidip yatmak için hazırlanmıyorsun tatlım? Kısa bir telefon görüşmesi yapacağım ve sonra gelip seni yatıracağım."

O mutfaktan çıkar çıkmaz telefonumu kaptığım gibi pencereden yangın merdivenine atlıyorum. Ruslan'ın numarasını çeviriyorum - utanç verici ama ezbere biliyorum - ve açmasını bekliyorum. Cevap verir vermez gevezeliğe başlıyorum.

"Nasıl çocuk olunacağını bilmiyor! Sekiz yaşında bir çocuk olmayı unuttu ve bu tamamen benim hatam çünkü onun sekiz yaşında bir çocuk olmasına *izin* vermedim. Boktan babasının yükünü omuzlamak zorunda kaldı; kız kardeşlerine bakmak zorunda kaldı; ve ben fark etmedim çünkü ben sadece... Ben çok

çok meşguldüm. Ama bu gece her şeyi çok net gördüm. Her şeyi berbat ettim Ruslan. Onu mahvettim ve-"

"Emma."

Beni susturmak için tek gereken bu.

"Sana üç çocuk, bir ayyaş ve bir ton borç miras kaldı. *Hayatta* kalmaya çalışıyordun."

Haksız değil; sadece bu beni gerçekten daha iyi hissettirmiyor. "Çok kızgın, Ruslan. Onu nasıl suçlayabilirim ki? Kızgın olmak için her türlü hakkı var. Annesini sarhoş bir sürücü yüzünden kaybetti, babasını keder ve içki yüzünden kaybetti ve şimdi de kız kardeşleri için bir yetişkin olmak zorunda. Bu hiç adil değil!"

"Haklısın, bu adil değil. Ama Josh güçlü bir çocuk. Ve sana sahip."

"Bunun artık yeterli olduğundan emin değilim." Derin bir nefes alıyorum.

"Ruslan, ona yardım etme teklifini kabul ediyorum."

"Tahmin edebileceğini

düşünmüştüm." "O kadar

tahmin edilebilir miyim?"

Karanlık kıkırdaması dizlerime küçük bir şey yapıyor. "Hayır. Sadece çocuğu o kadar çok seviyorsun."

Tamam. Bu beni daha iyi hissettirdi.

"Yarın okuldan sonra onu alırım," diyor. "Olur mu?"

Minnetle başımı salladım. "Evet. Okulu bilgilendireceğim. Teşekkür ederim, Ruslan. Ben sadece- teşekkür ederim."

"İyi geceler, Emma."

Pencereden içeri girdiğimde Josh kendine bir bardak su dolduruyordu. Kaşlarını kaldırıyor ve ben de ona suçlu bir gülümseme veriyorum. "Yakalandım."

Kıkırdıyor ve bu ses içimi ısıtıyor. Bu sesi her gün, günde beş kez duyana kadar durmayacağım. Eğer başarabilirsem on kez.

Onu kurtarmak için çok geç değil.

"Bil bakalım ne oldu, ufaklık?" Onun tüm dikkatini çekene kadar bekliyorum, yine de yüzümdeki şapşal sırıtışı engelleyemiyorum. "Ruslan yarın seni okuldan alacak."

Gözleri döner ve çenesi düşer. "Ruslan mı? Gerçekten mi?"

"Seninle bir şeyler yapmak istiyor. Ve bence eğlenceli olabilir. Sen ne dersin?"

"Ben... *Evet! Tamam!*" Bana doğru koşuyor ve beni belimden yakalıyor. "*Teşekkür ederim, Em Teyze!*"

O gece, üç çocuk da yattıktan sonra duşa giriyorum. Ona Ruslan'dan bahsettiğimde Josh'un gözlerindeki o tapınan bakışı düşündüğümde gözyaşlarım akan suyun altında kayboluyor. Bir zamanlar Ben'e de böyle bakardı. Sienna ailesinin şu an içinde bulunduğu durumu görseydi kalbi kırılırdı.

Özür dilerim Si, soğuk su tenimi uyuştururken sessizce hıçkırıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

RUSLAN

"... ona en gelişmiş güvenlik sistemimizi kurduk bile. Uzaktan kumandalı CCTV kameralar, tüm kapı ve pencereler için kızılötesi sensörlerle tamamlandı."

Saatime baktım. Geç oluyor ve Vadim bu toplantıyı bitirmek için acele ediyor gibi görünmüyor. Sabırsızlıktan tüylerim diken diken olmak üzere.

"Ayrıca hızlı açılan biyometrik bir silah kasası da önerdim."

Dalgınca başımı salladım. "Kulağa harika geliyor. Peki sorun nedir?"

Amcam kaşlarını çatıyor. "Sorun şu ki bu herif paranoyak, yeğenim. Ses özellikli kameralar ve dijital tuş takımı erişimiyle bile tatmin olmuyor." Aramızdaki masanın üzerinde açık duran müşteri dosyasına bir parmak vuruyor. "*Daha fazlasını* istiyor. İstiyor-"

Müşteri dosyasını Vadim'e doğru iterek, "İstediği şey beklemek zorunda," diye çıkışıyorum. "Gitmem gereken bir yer var."

Vadim'in kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkıyor. "Sizinle bir görüşme talep etti."

"Ben meşgul bir adamım ve anlaştığımız her müşteriyle görüşmek gibi bir alışkanlığım yok. Seninle idare etmek zorunda kalacak."

Vadim'in dudakları büzülüyor, gözleri bileğindeki Rolex'e kayıyor. "Toplantımızın bitmesine daha yirmi üç dakika var."

"Olabilir. Benim yok. Son dakikada bir şey çıktı."

Vadim'in çatık kaşları müstehzi bir gülümsemeye dönüşür. "Bir kadın mı?" "Tüm saygımla, amca: siktir git."

Koltuğunda arkasına yaslanırken parmaklarının arasında bir kalem çeviriyor. "Başka bir sebepten dolayı işi bırakacağınızı düşünemiyorum."

"O zaman belli ki beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

Ayağa kalkıyorum ve Vadim de beni takip ediyor. "Umarım geçen günkü tavsiyemi dikkate almışsındır. Oryolov Bratva'yı varis yapmak en büyük önceliğin olmalı."

Çenem sıkıştı ama kızgınlığımı yuttum. Bu noktada Vadim benim için sadece bir diken. Çıkarması kolay ama görmezden gelmesi daha da kolay.

"Eminim bu anlaşmayı benim yardımım olmadan da yapabilirsiniz. Yoksa süreç boyunca elinizi tutmama mı ihtiyacınız var?"

"Prezervatif kullanmamaya çalış."

Kapıyı onun üzerine kapatıyorum ve masasının önünden geçerken Emma'ya sadece üstünkörü bir baş selamı veriyorum. Etrafta konuşmayı haklı çıkaracak kadar çok insan var, her ne kadar durup ona her şeyi ve hiçbir şeyi sormak istesem de. *Günün nasıl geçti? Çocuklar nasıl? En derin korkularınız, en karanlık sırlarınız, kimseye söylemedikleriniz neler?*

Arabaya binmeden hemen önce telefonum çaldı.

EMMA: Josh ya da senin bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen mesaj atın ya da arayın. Bugün iyi eğlenceler!

Üç küçük yazı noktası beliriyor ve tekrar kaybolmadan önce bir süre yanıp sönüyor. Onlar aracılığıyla endişesini hissedebiliyorum.

Gergin olduğu için onu suçlayamam. Evlatlık olsun ya da olmasın, çocuğunu bir yabancıya teslim edecek türden bir vasiye benzemiyor. Gerçi bu noktada "yabancı" biraz abartılı gibi.

Yani, lanet olsun, onun evinde yemek yedim.

Kızlarını dizlerimin üzerinde

zıplattım. Onun *içindeydim*.

Yine de, en başta buna izin vermiş olması bana Josh için bu kadar endişelendiğini gösteriyor. Ve bununla kendi başına nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Boris arabayı önüne çektiğinde çocuk dışarıda, okulun giriş kapısının yanında durmaktadır. Tuğla cephe yıpranmış ve beton örümcek ağı gibi çatlaklarla doludur. Daha iyi günler görmüş. Kapıyı açıyorum ve Josh'un yüzü aydınlanıyor. Ama gülümsemesi sadece bir saniye sürdü, sonra cipe doğru koşmaya başladı.

"Geç mi kaldım?" Arka koltuğa yanıma kaykıldığında soruyorum, sıkılmış çenesiyle iş yapıyor.

"Hayır."

"Kızlar mı?"

"Amelia onları çoktan aldı." "Güzel.

Okul nasıldı?"

Emniyet kemeriyle oynar. "Tamam."

Genelde bundan biraz daha konuşkandır, bu da beni duraksatıyor. Emma, Josh'un benimle biraz zaman geçirme fikrinden hoşlandığına inanmamı sağladı, ama şu anda hiçbir heves belirtisi göstermiyor. Kendimi sorgulamaya başlıyorum - ki hayatımda ilk defa *böyle* bir şey oluyor.

Şöyle bir baktım. Emniyet kemerini çekiştiriyor ve bakışlarımı tamamen kaçırıyor. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Sessizce soruyorum.

Gözlerini tekrar pencereden dışarı çevirmeden önce kısa bir bakış ve kaçamak bir omuz silkmeden başka bir şey alamıyorum. Gizlice telefonumu açıp Emma'ya mesaj atıyorum.

Sessiz.

Emma'nın telefonu hemen geldi. Onu hoparlöre almaya karar verdim. Josh onun sesini duyar duymaz hemen canlandı. "Em Teyze?"

"Selam dostum," diye mırıldanıyor, sesi durağan ve belirsiz. "İşler nasıl gidiyor?"

Bana temkinli bir bakış fırlattı. "Sorun değil... İşten ne zaman çıkacaksın?"

"Birkaç saatten önce olmaz tatlım. Neden sordun?"

"Sadece kızlar evde yalnız."

"Yalnız mı?" Emma tekrarlar. "Amelia'yla

birlikteler." Kıpırdanmaya devam ediyor. "Evet,

biliyorum."

Tabii ya. Ben lanet bir aptalım. "Emma, gitmeliyiz. Josh'ı ne zaman bırakacağımı sana haber veririm."

"Uh, tamam mı?" Telefonu kapatacağı için gergin görünüyor ama yine de kapatıyor. Hemen ardından Kirill'i arıyorum ve aramayı bir kez daha hoparlöre aktarıyorum.

"N'aber patron?"

"Her ne yapıyorsan bırakmanı ve ben bu akşam Josh'u bırakana kadar Hell's Kitchen'in önünde nöbet tutmanı istiyorum."

Kirill'in tarafında bir süre sessizlik oldu. "Seni yanlış duymuş olmalıyım. Yaptığım işi bırakmamı ve...?"

"Hemen şimdi."

"Önemli olsa bile mi?"

Josh ağzı bir karış açık bana bakıyor. Göz temasını kesmeden, "Bundan daha önemli değil," diyorum.

"Tamam o zaman. Patron sensin."

Telefonu kapattığım anda Josh ağzından kaçırıldı, "Bunu

neden yaptın?" "Kız kardeşlerin için endişeleniyordun, değil

mi?"

Başını sallıyor.

"Artık endişelenmene gerek yok. Eğer baban sorun çıkarırsa, Kirill hemen dışarıda. Kız kardeşlerinin güvende olduğundan emin olacak."

"Ya Emma Teyze? Eve döndüğünde?"

"Tabii ki. Emma Teyze de."

Koltuğa yaslanıyor ve arabaya bindiğinden beri ilk kez emniyet kemerini yalnız bırakıyor. "Tamam." Sonra bana utangaç bir yan bakış attı. "Nereden biliyorsun?"

Gülümsüyorum. "Çünkü senin yerinde olsaydım ben de böyle hissederdim. Halkınızın güvende olduğunu bilmeniz gerekir. Bu iyi bir liderin ayırt edici özelliğidir." Biraz daha dik oturdu ve ben de eklemeyi edemedim, "Bu iyi bir adamın da özelliğidir."

Yolculuğun geri kalanını arkadaşça bir sessizlik içinde geçirdik. Josh'un hiçbir noktada nereye gittiğimizi ya da ne yapacağımızı sormaması beni eğlendiriyor. Ancak Boris şık Midtown spor salonunun önüne park ettiğinde Josh sorular sormaya başlıyor.

"Burası spor salonu mu?"

Yüzündeki şaşkın ifadeye kıkırdıyorum. "Onun gibi bir şey. Hadi ama."

Josh beni soyunma odalarına kadar takip etti. Diğer müşterilerden bazıları aralarındaki bu çelimsiz delikanlıyı görünce aval aval bakıyorlar ama yanında kimin olduğunu görünce kendi işlerine bakmaya karar veriyorlar. İyi karar.

Boş bir köşe buluyoruz ve eline bir paket tutuşturuyorum. "Bu ne?" diye soruyor, düz kahverengi kâğıt ambalajın kenarıyla oynayarak.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Paketi dikkatlice banklardan birinin üzerine bırakır ve sıkışmış kapağı açar. Gıcır gıcır yeni boks eldivenlerini çıkardığında yüzü şaşkınlıktan sevince dönüşür.

Sırıtiyorum ve göz kırptıyorum. "O küçük omuzlarından bastırılmış hayal kırıklığının bir kısmını atmanın zamanı geldi."

Yüzü anında buruşuyor. "Omuzlarım *küçük* değil!"

Gülerek sırtını sıvazlıyorum. "Yakında olacaklarına kıyasla daha iyiler. Hadi o zaman, dene bakalım."

Aceleyle giyiyor ve ben de uygun sıklıkta bağlamasına yardım ediyorum. Ellerimi kaldırıyorum ki avuç içlerime birkaç keşif darbesi atabilsin. "Hazır mısın?" Ona soruyorum.

Hararetle başını sallıyor, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "Hazır."

Spor salonunun uzak köşesindeki kum torbalarına doğru ilerliyoruz. Onu bir duruşa yönlendiriyorum - dizleri bükülmüş, dirsekleri kıvrılmış, yumrukları yüzünün iki yanını koruyor. Dikkatle dinliyor, bakışları her hareketimi takip ediyor.

"Böyle görünmeli," diye açıklıyorum. Kendi çömelleme pozisyonuma geçiyorum, sonra ağır torbaya bir sağ kroşe sallıyorum.

Zincirler takırdıyor ve inliyor, deri patlıyor ve yukarıdaki tavan döşemelerinden ince bir toz yağmuru iniyor. Josh'un çenesi ayaklarımızın dibindeki minderlere düşüyor.

"Oha!"

Gülerek koluna sahte bir yumruk atıyorum. "Bir gün bunu yapabileceksin."

"Yakında mı?"

Omuz silkiyorum. "Ne kadar kararlı olduğuna bağlı. Hadi bakalım, neyiniz varmış görelim."

Josh yutkunur ve birkaç adım geriye sendeler. "Hayır... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Bakışları salonun geri kalanında geziniyor. Başka kimse izlemiyor ama gözlerindeki korkuya bakılırsa, binlerce eleştirmenin önünde sahnede olduğunu düşünebilirsiniz.

Önünde çömeliyorum. "Josh, bana bak. İlk denemede mükemmel olamazsın." Görüşüm bir an için bulanıklaşıyor ve bu sözleri tekrar duyuyorum, ama

Bunları söyleyen benim sesim

değil. Onun sesi.

Leonid'in yeri.

Göğsümde bir şeyler bükülüyor. O zonklayan acı patlamasını yaşamaya o kadar alışmışım ki, bu farklı türden kaynakayan sızı beni hazırlıksız yakalıyor. Ölen kardeşimi düşünmek eskisi kadar acı vermiyor ve bunun nedenine dair hiçbir fikrim yok.

Odaklan, aptal.

"Bir öğrenme eğrisi var, Josh. Hepimiz bunu yaşadık. Ben bile. Ben bile, özellikle de ben."

Alt dudağını çiğniyor. "Ama... ya berbat olursam?"

"Eğer berbat olursanız - ki olacağınızdan çok şüpheliyim - o zaman tamam, berbat olursunuz. Ancak berbat *olursanız*, bir seçimle karşı karşıya kalacaksınız: berbat olmaya devam edebilir ya da daha iyi olabilirsiniz. Ve eğer ikincisini seçerseniz, o zaman olacak olan tam olarak budur. Ama bu konuda bana güvenebilirsiniz: Önce denemezseniz hiçbir yere varamazsınız."

Josh'un sıkılı çenesinde kararlılığın yerleştiğini görebiliyorum. Sertçe başını sallıyor ve doğruluyor. "Ben hazırım."

Sırtını sıvazladım. "Cesur adam."

Josh'a Leonid'in bana öğrettiği gibi öğretiyorum. Sessizce cesaretlendirici, sonsuz sabırlı, gülünç derecede kararlı. Benim için boks hiçbir zaman bastırılmış saldırganlığı serbest bırakmak olmadı. Asla *sadece* bununla ilgili olmadı.

Bu, kendi gücünüzü bulmakla ilgilidir. Bu güce *sahip* olmakla ilgilidir.

Josh, dünyaya kızgın sekiz yaşında bir çocuk gibi. Bu beklenen bir şey. Ancak saatin sonuna yaklaşırken, o yorgun yumrukların gücünde beceriye benzeyen bir şeyin başlangıcını görebiliyorum. *Kontrol*.

Ter içinde cipe geri döndüğümüzde bitkin görünüyor ama adımlarında yeni keşfedilmiş bir güven var. Kıpırdamıyor ve bakışlarımdan kaçmıyor.

"Biraz dondurma hak ettiğimizi söyleyebilirim, sizce de öyle değil mi?"

Josh tereddüt ediyor. "Emma Teyze ve kızlar için biraz alabilir miyiz?"

"Elbette."

Ancak o zaman başıyla onaylıyor.

Dondurmacıya giderken, göğsüme yayılan bu garip duyguyu anlamaya çalışıyorum. Emma'nın bana gönderdiği, çocuklarla birlikte dondurma yerken çekilmiş fotoğrafa dönüp duruyorum. Yüzündeki gülümseme, gözlerindeki mutluluk - ikisi de o anda bana yabancı gelmişti. Dışarıdan bakan bir yabancıydım.

Ama şimdi?

Şimdi, Emma'nın neşeli gülümsemesini düşünüyorum ve o fotoğrafta nasıl görüldüğünü *hissediyorum*. Onun dünyasından kendim için küçük bir kesit çaldım ve bu beni bir zamanlar benim dünyamın nasıl döndüğünü hatırlamaya zorladı.

Ben *pahkan* olmadan önce.

Yas tutmadan önce.

İnsanları dışarıda tutmak için bariyerler inşa etmenin yaşamının tek yolu olduğunu düşünmeden önce.

EMMA

"Lanet olası kağıt mendil var, Em! Yıldızlı kağıt mendil!"

Açık banyo kapımdan Phoebe'yi görebilmek için lavabomun üzerindeki aynadan uzağa eğiliyorum. Paketin kapağını elinde tutuyor ve yatağımın üzerindeki kağıt mendile sarılı içeriğe saygıyla bakıyor.

Yarım saat önce geldi, bu geceki Olson-Ferber hayır galasından tam üç saat önce. Kurye gönderenin ismini yazmamış ama yazmasına da gerek yokmuş, her yerinde Ruslan'ın parmak izleri var.

Göz kalemimi sürmeye geri dönmeden önce "Sadece aç," diye kıkırdıyorum.

"Saygı göstermelisin, Em! Bu ön sevişme gibi bir şey; öylece içeri dalamazsın. Bu bebeğin üstündeki etiketi gördün mü?"

Gülmemeye çalışıyorum ama bu sadece ellerimin daha da titremesine neden oluyor. Göz kalemimi bırakıp, şık siyah kutunun önünde Phoebe'ye katılıyorum. Üzerinde el yazısı ile *Vivienne Westwood* damgası var.

Phoebe ellerini kalbinin üzerine koyar. "Bu muhteşem. Bayılıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Daha elbiseyi bile görmedin. Bayılmayı önemli anlara sakla."

Kağıt mendil yapraklarını ayırdığımda Phoebe'nin nefesi kesildi. "Kırmızı!
Bu çok
senin rengin."

"Rengi ne olursa olsun bunu söyleyecektin."

Phoebe kumaşı parmaklar ve özlemle iç çeker. "O bir koruyucu. Bu adam yukarıdaki meleklerin bir hediyesi."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "'Kalbini koru' ve 'abartılı, pahalı hediyelere kanma' sözlerine ne oldu?"

Phoebe elbiseyi işaret ediyor. "Bu *Vivienne Westwood*!" diye vurgulamak için tekrarlıyor. "Ayrıca, sadece bir gözünü kapattığının farkında mısın? Eğer bu bir tür ifade ise, o zaman sen yap kızım, ama değilse, dürüst olmak gerekirse, bu biraz korkutucu."

Gözlerimi devirerek ikinci gözümü bitirmek için tekrar banyoya giriyorum. Phoebe beni takip ediyor ve eşiğe yaslanıp bir anlığına coşkusunun azalmasına izin veriyor. "Yeniden: kalbini korumak- bu noktada riskleri biliyorsun. Öğütler ve uyarıcı hikayelerle kafanı şişirmeyeceğim."

İkinci gözümü koyu kömürle halkalarken elimi sabit tutmaya çalışıyorum. Phoebe haklı. Riskleri biliyorum.

Sorun şu ki, bunun bir önemi yok gibi görünüyor.

Ruslan ve ben neredeyse beş aydır birlikte uyuyoruz. Dokuzdan beşe kadar olan saatler arasında, dizlerimde neredeyse kalıcı halı yanıklarıyla sürekli, damlayan bir pisliğim. Bu da yetmezmiş gibi, haftada iki kez birlikte ofisten çıkıp 48th adresindeki çatı katına gidiyoruz. Bana bir içki ikram ediyor ve sonra da beni hayatımın santimine kadar beceriyor.

Oturma odasını, tüm yatak odalarını, mutfak, hatta banyoları bile vaftiz ettik. Beni pencerelere, duvarlara dayadı, kanepenin ve masanın üzerine eğdi, mutfak tezgahının üzerine yaydı. Ayakta, oturarak
-Adını siz koyun, biz yaptık.

Ve çılgınca olan şey, o *sadece daha iyi olmaya devam ediyor*.

Dili amıma değdiği an, ihtiyaçtan yapışkan bir su birikintisine dönüşüyorum. Oral seks harika, ama yaşadığımız diğer tüm seks türleri de aynı derecede inanılmazdı. Her seferinde onun dairesinden neredeyse havalanarak çıkıyorum.

Ama gidiyorum. Tehlikeli duygusal konumum göz önüne alındığında, kendime sürekli olarak seksten hemen sonra evden çıkma konusunda özenli olmam gerektiğini söylüyorum. Sadece... bunu yapmak her zaman o kadar kolay olmuyor. Özellikle de çocukları sorduğunda. Ki soruyor. Sık sık.

Yani tüm olayı özetlemek gerekirse: patronum ve ben düzenli olarak harika seks yapıyoruz, ancak artık neredeyse her zaman prezervatif takıyor.

Josh'u haftada iki kez bire bir erkek erkeğe gezmeye götürüyor ve bu benim huysuz sekiz yaşındaki çocuğum için dünyalar kadar fark yaratıyor.

Josh'u her bıraktığında kızlar için eve dondurma getirir. Göz açıp kapayınca kadar tüm borçlarımı sildi.

Hayatımı kolaylaştırmak için sürekli tatlı, düşünceli küçük jestler yapıyor ya da evin içinde rastgele ufak tefek işler yapıyor. Arabayı tamir etmek gibi. Ya da orantısız sehpanızın ayaklarını zımparalıyor, böylece artık onu tutmak için bardak altlıklarına ihtiyacımız kalmıyor.

Ve bazen, sık sık, onu yüzünde garip bir ifadeyle bana bakarken yakalıyorum. İçimdeki safdil aptal bunun onun da bir şeyler hissediyor olabileceği anlamına geldiğini umuyor.

Çünkü tüm çabalarımın rağmen, *sözleşmem gereği* aşık olmamam gereken tek kişiye fena halde aşık oldum.

Her şeyin aynı anda hem bu kadar harika hem de bu kadar korkunç olabilmesi beni asla şaşırtmıyor.

Makyajım yapıldıktan sonra Phoebe elbisenin içine girmeme yardım ediyor. Korsenin fermuarını çekerken nefesimi içime çekmem gerekiyor ama benim biraz çabam ve Phoebe'nin bir sürü homurdanmasından sonra fermuarı çektim ve kendimi birazcık muhteşem hissediyorum.

Phoebe dönüp bana baktığı anda ellerini yanaklarına götürüyor. "*Muhteşem* görünüyorsun, Em. Film yıldızı çağında."

Faydalanabileceğim bir boy aynam yok ama *kendimi* harika *hissediyorum*. Bardot yaka ve kalça hizasındaki yırtmaç beni seksi hissettiriyor ama

Yapılandırılmış korse ve ince A-line silüet, kendimi zarif hissetmemi sağlayacak kadar örtücülük sağlıyor.

"Sorun nedir?" Phoebe'nin bana kaşlarını çatarken başını bir tarafa eğdiğini fark ettiğimde soruyorum.

"Nude dudak güzel ama bence bu elbise için daha cesur olmalısın."

"Kırmızı rujum olmaz."

Gülüşüyor. "Bence yapmalısın."

"Bu çok fazla olacak."

"Um, merhaba? Bu gece New York'un en ateşli bekârının kolunda olacaksın. Ateşi getirmelisin."

"Bilmiyorum..."

Tereddütlerimi elinin tersiyle itiyor ve yıpranmış makyaj çantamdan baştan çıkarıcı kırmızı ruju alıyor. "Ee?" diye soruyor, ruju bir silahmış gibi tutarak. "Ya büyük oyna ya da eve git, değil mi?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Tamam o zaman. Bana bırak."

"Yesss!" Parmaklarını şıklatmaya devam ediyor. "Kızım, öldür! Gözlerini senden alamayacak!"

Evet, kendime son zamanlarda fazlasıyla doğal gelmeye başlayan o kendinden nefret etme ve umut çırpınışı karışımıyla düşünüyorum. Ben de bunu umuyorum.

Ve sorun da tam olarak bu.

Yatak odamdan çıktığımda herkes donakalıyor. Amelia ve çocuklar oturma odasının ortasında oturmuş, sehpayı bir kenara iterek, Ruslan'ın bir başka hediyesi olan Barbie'lerle dolu geniş bir Lego şehri kurmuşlardı.

Caroline sadece nefes nefese. Amelia kurt ıslığı çalar. Josh'un çenesi düşer ve Reagan ayağa fırlar. "Em teyze! Külkedisi gibi görünüyorsun

Vaftiz annesi ona bir elbise yaptı."

Phoebe kıkırdıyor. "Tam üstüne bastın, Rae."

Reagan kızgınlıkla kaşlarını çatar. "Ben hiçbir şeye vurmadım, Phoebe Teyze."

Phoebe bu ifadeyi beş yaşındaki bir çocuğa açıklamaya çalışırken, Josh ve Caroline bana doğru atlıyorlar.

Caro parmaklarının ucuyla elbiseyi okşuyor. "Bir prenses gibi görünüyorsun, Em Teyze."

Josh başını sallar. "Çok güzel görünüyorsun."

Bu gece kızarmamak için iki kat çaba göstermem gerekecek. Elbisemin içine çok fazla karışmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim, aşklarım. Şimdi Amelia ve Phoebe Teyze'ye iyi davranın. Size söylendiğinde yatağa gidin. Pazarlık yok, tamam mı?"

"Aşağı gelip Ruslan'a merhaba diyemez miyiz?" Caroline

yalvarıyor. "Bu gece olmaz, tatlım."

Bana o alamet-i farikası olan kalp kırıcı dudak büküşüyle vuruyor ama ben onu sertçe öpüyorum ve alnında dudaklarımın izini bırakıyorum.

"Ben de böyle bir öpücük istiyorum!" Reagan hemen ısrar eder.

Kızların alınlarına aynı ruj izlerini damgalıyorum ve diğer herkese öpücükler gönderiyorum. Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, Ruslan'ın elbiseyle birlikte gönderdiği üç buçuk inçlik -evet, Phoebe ölçtü- Manolo Blahnik'lere hâlâ alışmaya çalışıyorum.

Nihayet zemin kattaki lobiye ulaştığımda derin bir nefes alıyorum. Ruslan'ın cipi her zamanki gibi tam zamanında ön tarafa park etmişti ama sinirlerimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Bu senin Sindirella anın, Emma. Tadını çıkar.

"Tamam. İşte başlıyor-"

Apartmanın ön kapısına doğru uzanırken kapı içeri doğru uçuyor ve neredeyse elimi dışarı çıkarıyor. "Tanrım! Caref-"

Bira, duman ve kusuğun aşırı derecede kötü kokusunu alıyorum ve donup kalıyorum.

Her şeyi mahvetmeyi kayınbiraderime bırakın. Her zamanki gibi.

Ben'in neredeyse kapıya çarpacak olan kişiyi tanıması biraz zaman alıyor. Gözleri yüzüme dikildiğinde, kocaman oldular. Sonra vücudumda gezinmeye başladılar. İki kez.

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye geveliyor sonunda.

Boğazımı temizliyorum. "Buna elbise deniyor. Şimdi, izin verirsiniz-"

Etrafından dolaşmaya çalıştığım da beni engelliyor. "Bu kıyafet için parayı nereden buldun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bilmen gerekiyorsa, Ruslan verdi."

"Onu sana *Ruslan* verdi," diye alay ediyor. "Sana başka ne veriyordu? Bir tahminim var."

"Ben, bunun için gerçekten zamanım yok-"

"Tüm kredi kartı borcunu da ödedi mi?" Ben talep ediyor. "Peki ya Josh'un katıldığı basketbol programı? Ya da tüm çocukların aniden sahip olduğu yeni ayakkabılar? Bütün bunlar için de tahminlerim var."

Piç kurusuna cevap vermek istemiyorum ama kapıdan daha erken çıkmak için en iyi şansım bu. "Evet," diyorum, "Ruslan bunların bazılarına yardım etti. Geri kalanını da ben ödedim."

"Nasıl?"

"Son zamanlarda çok fazla mesai yapıyorum, tamam mı?" Bana biraz daha yaklaşıyor ve şimdi ter bezlerim gerçekten bir çentik atıyor.

"Fazla mesai, ha?" Ters ters bakıyor. "Bu 'sırtında çalışmak' için bir kod mu?" "Göt herif!"

Onu tokatlamak için can atıyorum. Onun yerine, dengesizliğinden faydalanarak etrafından dolanıyorum ve o beni durduramadan kapıdan içeri dalıyorum. Ne yazık ki, rütbeli pislik beni dışarıda takip ediyor.

"Seninle konuşmam bitmedi!"

"Seninle konuşmam bitti!"

Tam ona ters ters bakıyordum ki kolumu tuttu. "Dinle beni, sen-"

Birden Ben üzerimden çekildi. Ruslan'ı görmeyi umarak kurtarıcıma döndüm. Ama onun yerine Kirill, Ben'i kirlenmiş tişörtünün önünden yakalamıştı.

"Kimsin sen?" Ben talep ediyor. "Şu

anda mı? En kötü kabusun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Normal şartlar altında, böyle bir cümle yaltaklanmaya neden olan bir klişe olurdu. Ama görünüşe bakılırsa, doğru kullanıldığında şaşırtıcı derecede etkili oluyor. Ben de aynı fikirde gibi görünüyor; beti benzi atıyor ve seğirmesi bir çentik atıyor.

"Bayan Carson'da gözü olan senden daha iyi adamlar var. Ve eğer ona bir daha elini *sürersen* seninkini de söküp atmakta tereddüt etmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Ben itaatkâr bir şekilde başını sallar, gözleri korkudan kocaman olmuştur.

Kirill, Ben'i geri itti. Topuğu kaldırıma çarpıyor ve kıç üstü kaldırıma düşüyor. Kirill bana çekici bir gülümseme gösterip kolunu uzatıyor.

"Gidelim mi, madam?"

Tam olarak umduğum peri masalı gibi bir ayrılış

değil. Ama bu Cinderella alacağını alacak.

EMMA

"Ruslan nerede?"

Elbisemle karışmaması için emniyet kemerimi ayarlamakla meşgul olduğumdan Kirill'in yüz ifadesini kaçırıyorum. "Şu anda biz konuşurken galaya doğru yola çıkmış olacak."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh. Kendi başına yapması gereken baskılar falan mı var?"

Kirill'in alnı kırışır. "Basın mı?"

Klimanın bangır bangır çalışmasına rağmen biraz sıcak hissetmeye başladım. "Şey, yani, içeri birlikte gireceğimizi sanıyordum. Bu galalara genelde sevgilileriyle girmiyor mu?"

Kaşları kalkıyor ama bana sadece başını sallamakla yetiniyor. "Genellikle, evet, öyle yapar."

Bir şey mi kaçırıyorum?

"Kusura bakmayın, taşralı bir hödük gibi konuşmak istemem. Sadece bu benim ilk galam ve her şeyin nasıl işlediğinden emin değilim. Ruslan'ın da yanımda olup bana her şeyi anlatmasını umuyordum."

Kirill yana kayar ve boğazını temizler. "Şey, mesele şu ki, bu tür etkinliklerde belli bir protokol vardır."

"Biliyorum. Bu yüzden soruyorum."

Bana tam olarak okuyamadığım bir bakış attı. Benim için gergin mi? Benim için üzülmüyor mu? Ruslan'ın beni eş olarak seçmekle yanlış bir seçim yaptığını mı düşünüyor?

"Bu tür şeylerde kalabalıklar senin alıştığınan farklıdır Emma," diye açıklıyor nazikçe. "Ruslan da farklı olmak zorunda kalacak."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ruslan'ın benimle herkesin içinde aşk meşk yapmayacağını mı söylemeye çalışıyor? Çünkü eğer öyleyse, ona haberlerim var-Ruslan özel hayatında da benimle pek sevgili değil.

"Biliyorum. Ruslan önemli bir adam. İnsanlar onunla tanışmak istiyor." Kirill başını sallar. "Yine de sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Kararsızca gülümsedim. "Teşekkürler."

Yine garip.

Biz Met'e yaklaşırken lüks arabalardan oluşan bir lejyon tek sıra halinde sıraya girmiş durumda. Fotoğrafçılar müzenin zarif girişinin hemen dışındaki kırmızı halıda sıralanıyor ve her iki saniyede bir yanıp sönen ışıklar patlıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, endişem boğazıma kadar tırmanıyor. "O merdivenleri kıcımlı yırtarak çıkacağım kesin."

Kirill bana güven verici bir göz kırptıyor. "Yanımdayım. Merak etme."

Escalade'imiz nihayet sıranın önüne geldiğinde, kapım açıldı ve bir flaşlar çılgınlığına maruz kaldım. Neredeyse cipin arkasına saklanıp dışarı çıkmayı reddetmemeye yetecekti.

Kafamın arkasındaki ezici düşünce, *keşke Ruslan şu anda yanımda olsaydı.*

Sonra Kirill etrafımda dolaşıyor ve bana elini uzatıyor. Minnetle tutuyorum ve müzeye birlikte giriyoruz.

"Tökezlemedin," diye fısıldıyor bana. "Bravo."

Gazeteci ve fotoğrafçı kalabalığından kurtulduğumuz için biraz daha rahatlamış hissediyorum ve kendime güvenim artıyor.

Bu ve fuayeyi kaplayan boy aynalarında kendime bir bakış atıyorum.

Ve *lanet* olsun, iyi görünüyorum.

Onyx Balo Salonu parıldayan ışıklar ve parıldayan insanlarla ışıltı ışıltı. Beni kör etmeye yetiyor. Aradığım adamı bir an olsun görebilmek umuduyla odayı bir o yana bir bu yana tarıyorum. Kirill yanımdan ayrılmıyor ve balo salonunda bana eşlik ediyor. Beni Ruslan'a doğru götürdüğünü sanıyorum, ama sonra odanın diğer tarafında bir anlığına onu görüyorum.

İyi göründüğümü sanıyordum ama onun eline su dökmem. Buradaki diğer erkekler de öyle. Ne politikacılar ne de film yıldızları. Kimse Ruslan Oryolov gibi smokin giymiyor.

"Bekle, Kirill. Ruslan bitti-"

İzlerimde duruyorum. Yüzümün renginin solduğunu hissedebiliyorum. "Yanındaki... Jessica Allens mı?"

Kadın sadece adamın yanında değil; payetli şampanya kokteyl elbisesiyle adamın koluna asılmış, neredeyse adamın kıyafetinin bir parçası. Coşkuyla gülüyor, adamın pazusuna sahiplenici bir şekilde masaj yapıyor, herkesin kiminle olduğunu bildiğinden emin olmak için etrafına bakıyor.

Bakışlarım yavaşça Kirill'e kayıyor ve yüzündeki ifade her şeyi açıklığa kavuşturuyor.

Yazık.

Arabada gördüğüm şey buydu.

"O zaman neden buradayım?" Kirill'e sefilce soruyorum. "Gece bittiğinde kolayca yatabilsin diye kolaylık olsun diye yanında tuttuğu telekız mı?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sen onun asistanısın, Emma. Sana ihtiyacı olursa diye buradasın."

Alay ediyorum. "Doğru." Bara odaklanıyorum, neyse ki odanın karşı tarafında, Ruslan ve cadı sevgilisinin kaynaştığı yerden uzakta. "Patronumuzun bana *ihtiyacı* olursa barda olacağım. Gecenin geri kalanı için adresim olarak kabul edin."

Barın olduğu yöne doğru zum yapıyorum ve gördüğüm ilk boş tabureyi kapıyorum. Ama mazoşist olduğum için, Ruslan'ı ve birlikte olduğu Miranda Priestley'nin botokslu halini kuşbakışı görebileceğim bir tabure seçiyorum.

Buraya gelirken kendime gerçekten güveniyor muydum? Gerçekten de güzel bir kırmızı elbise giyip, ruj sürerek Ruslan'la aramdaki hiçbir şeyi değiştirebileceğimi mi düşünmüştüm? Elbise olsun ya da olmasın, ben hâlâ aşağılık bir asistanım, kiralık bir yardımcıyım. O hala sonsuz seçenekleri olan playboy milyarder. Ben onun için bir oyuncaktan başka bir şey değilim.

En iyi ihtimalle dikkat dağıtıcı.

En kötü ihtimalle bir hayır kurumu.

Elbisemle aynı renkte kırmızı bir papyon takan bir barmeni işaret ediyorum.
Yakıştı.

"Size ne getirebilirim hanımefendi?"

diye soruyor. "Eve bir taksi harika olur."

"Neydi o?" diye soruyor dikkati dağılmış bir şekilde.

Boğazımı temizliyorum. "Cin ve tonik lütfen. Eğer cini fazla kaırırırsanız, şikayet etmem."

Her zaman tercih ettiğim bir içki değil ama içine düştüğüm bunalımdan çıkmam için beni sarsacak bir şeye ihtiyaım var. En azından birkaç saat boyunca beni idare edecek kadar enerji toplamam gerekiyor. Ya bu ya da yeterince ilgisizlik.

İçki kristal bir bardak altlığıyla önüme konuğu anda elime alıp büyük ve hiç de hanımefendiye yakışmayan bir yudum alıyorum. Yanık boğazımdan aşağıya doğru ilerliyor ama göğsümdeki ağırlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Jessica şu anda Ruslan'ın yakasını düzeltiyor. Yüzünü net olarak göremiyorum, ama onu herkesin içinde tımar edilmekten hoşlanan bir adam olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

"Bu çok ağır bir dkş, *chica*."

Kirill yanımdaki tabureye otururken gözlerimi deviriyorum. "İstediğimi yapabilirim. Kimse benimle ilgilenmiyor."

"Emma, bu gece büyüleyici görünüyorsun. Bu odadaki erkeklerin yarısı sana kilitlenmiş durumda."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Patronunun tam bir hödük olduğu gerçeğini telafi etmek için mi bu iltifatı yapıyorsun?"

"Aynı anda iki şey doğru olabilir."

G&T'nden bir yudum daha alıyorum. "Bu gece bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok, Kirill. Ben büyük bir kıyım; kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yeterince adil." Kendini savunmak için ellerini kaldırdı. "Ben sadece bedava içki için buradayım."

Bir yudum daha alıyorum. "Urgh." Jessica Allens'a doğrudan kaşlarımı çatıyorum. "*Berbat* biri."

Barmen bardağını getirdiğinde Kirill kadehini kaldırıyor ve biz de buna alkış tutuyoruz. "Şu anda mesaide, Emma. Ben olsam bunu kişisel algılamazdım."

"Bana sadece *söyleseydi söylemezdim*. Bunu bana açıklamak için haftaları vardı ama bunun yerine beni bu şeyde onun eşi olacağıma inandırdı."

Kirill irkilir. "Eminim öyle düşünmüştür-"

"Onun senin patronun olduğunu biliyorum ama şu anda onu savunmamana gerçekten ihtiyacım var."

Kirill başını sallar ve yüzünü içkisinin arkasına gömer. İşini bitirdikten sonra tabureden kalkıyor. "Birazdan tekrar kontrol edeceğim."

"Bunu yapmana gerek yok."

Bana yine de yapacağını söyleyen bir göz kırptır ve kalabalığın içinde kayboluyor. Dikkatimi Jessica ve Ruslan'dan yeterince uzun süre ayırdığımda, onun haklı olduğunu fark ediyorum: Birkaç bakış alıyorum. Elbiseme hayran olan kadınlar. Bana hayranlık duyuyor gibi görünen erkekler. Korkunç derecede önemsiz olduğunun tamamen farkında olduğum küçük bir memnuniyet patlaması yaşıyorum ama bu gidişle geceyi atlatmama yardımcı olacak her şeyden daha fazlasını alacağım.

"Merhaba."

Arkamdaki adam Kirill olamayacak kadar yakınımnda duruyor. Taburemin etrafında süzülüyor ve yanımdaki boş yeri alıyor. "Küçük bir gizemi çözmeme yardım eder misin?"

Bir kaşımı kaldırıyorum ve kendimi can sıkıcı bir tavlama cümlesine hazırlıyorum. "Deneyebilirim."

Gülümsüyor. İtici değil. Aslında, geriye doğru taranmış beyaz-sarı saçları ve çukur elmacık kemikleriyle *Game of Thrones*'un Targaryen havasını yansıtıyor. "Birkaç dakikadır seni izliyorum-"

"Hm, hiç de ürkütücü değil. Devam et."

"-ve senin gibi muhteşem bir kadının neden tek başına oturup suratını sürekli asık tuttuğunu bir türlü anlayamıyorum."

Tavlama cümlelerine göre *fena* değil.

"Sanırım hiç havamda değilim-" Balo salonunu işaret ediyorum. "-tüm bu şamata."

"Sizi suçlayamam. Bu tür etkinliklerde genellikle kendini beğenmiş, her biri diğerinden daha üstün olmak için çırpınan milyonerler olur. Ya öyle ya da çekilmez sosyal tırmanıcılar."

"Sen hangisisin?"

Kıkırdıyor. "Dans ederken bunu anlaman için sana bir şans vereceğim."

Bana uzattığı ele bakıyorum. "Bilemiyorum. Köşedeki küçük, sessiz taburemi seviyorum."

"Oh, hadi *ama*. Burada tek başına oturmak için fazla güzelsin."

Dans pistinin arkasından bakıyorum ve Ruslan'ın sırtını yakalıyorum. Jessica tabii ki ondan çok uzakta değil. Eli, kolundan geçirmeden önce ceketinin arkasında geziniyor.

Bir saatten fazladır burada oturuyorum ve bana doğru bir bakış bile atmadı. Bir kere bile. Gerçekten bir "yakalama" anı gibi hissediyorum. *İşte güzel bir kırmızı elbise ve muhteşem bir çift ayakkabı, Emma. Şimdi,*

Ben seni tamamen görmezden gelirken, New York'un en iğrenç baba kızını yanımda taşıırken otur ve izle.

Evet, oturup izlemek zorunda değilim. Ezik rolü oynamak zorunda değilim. Eğer bu geceye katlanmak zorundaysam, bunu dans pistinde Ruslan'ın acımasızca esirgediği ilgi ve iltifatları bana yağdırmaya fazlasıyla istekli görünen bir adamla yapabilirim.

Elimi onun elinin içine sokuyorum ve kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.
"Tamam. Hadi dans edelim."

RUSLAN

"İkinizin harika bir çift olduğunuzu söylemeliyim."

Fyodor gizlice öksürürken Vadim bana en büyük gülümsemesini gösteriyor. Bu sırtımayı sadece böyle etkinliklerde yapıyor. Ondan nefret etmeye başladım.

"*Öyle değil mi* Vadim?" Jessica yakamı bir kez daha ayarlamak için uzanırken titriyor.

Kadın beni kendi kıyafetini ayarlayamayan başparmaksız bir maymun mu sanıyor? Ne zaman elinin altından çekilsem, yine bana yapışmanın bir yolunu buluyor. Kan emici lanet gulyabani. Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

Vadim müstehzi bir sırıtışla bizi süzüyor. "Çocukların neye benzeyeceğini hayal edebiliyorum."

O kadar dolu ki. Kimse çocukların neye benzeyeceğini hayal edemiyor - çünkü şu anda kimse Jessica'nın orijinal yüzünün neye benzediğini bile hatırlayamıyor.

"*Çok* güzel olurlar, sence de öyle değil mi Rus?"

Başımı ona doğru çevirdim. Az önce bana *Rus* mu dedi?

Kolumu belinden indirip bir kadeh daha şampanya almak için uzanıyorum. Bu geceki üçüncü kadehim ama bu zayıf şey yeterli olmayacak. Jessica Allen'larla uzun süre vakit geçirmek sert içki gerektirir. Hem de çok fazla.

Gözümün ucuyla bir kızılık yakalıyorum ve otomatik olarak dönüyorum. Son yarım saatimi kırmızı giyinen her kadına iki kez bakarak geçirdim. Sonra bir narenciye kokusu alıyorum ve o olduğunu *anlıyorum*.

Ve Tanrım, çok güzel görünüyor.

Bu elbiseyi onun üzerinde yüzlerce kez hayal ettim ama hayal gücüm onun hakkını vermeye yaklaşamadı. Emma gerçek hayatta hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Kumaş vücudunu yumuşak bir şekilde sarıyor, ince belini, muhteşem göğüslerini, mükemmel teninin kızarıklığını vurguluyor.

Ve dudakları. Derin, tehlikeli bir kızıla boyanmışlar ve sikimin etrafına sarılmak için yalvarıyorlar.

İlk tepkim arzu. Sıcak ve yoğun, ihtiyaçla dolu. İkinci tepkim ise *öfke*.

Tüm hayatımı kontrol sanatını uygulayarak geçirdim. Benim işimde kontrolünü kaybedersen ölürsün. Ama şimdi, lanet olası bir potada, her tarafta müttefikler ve düşmanlar kaynaşırken... Dizginleyemeyecek kadar kızgınım.

Üzerinde çok fazla göz var. Çok fazla ikinci bakış, çok fazla uzun süreli bakış. Kadınlar büyük ölçüde tolere edilebilir, ancak *erkekler* - daha sonra gözlerini bizzat oyabilmek için her bir ismi tek tek yazmak istiyorum.

"Sevgilim, neye bakıyorsun?"

Ona hemen bakmadığımda Jessica parmaklarını yanağımda gezdiriyor. Onun dokunuşundan kaçmamak için sahip olduğum disiplinin her zerresini kullanmam gerekiyor.

Jessica Allens benim koluma ait *değil*.

Emma yapar.

Ve şimdi, onu kalabalığın arasında kaybettim.

"Ona aldırma Jessica. Hâlâ patron modunda." Vadim'in bahaneler üretmesine izin vermekten nefret ediyorum, ama en azından biri-

şeytan rahat. Ona inandırıcı bir şekilde yalan söyleyecek enerjiyi bile toplayamıyorum.

"Hep çalışıp hiç oynamamak Ruslan'ı çok sıkıcı bir çocuk yapıyor," diye takılıyor ve kendi kötü şakasına histerik bir şekilde gülüyor. Sonra nefesi kesilir. "Aman Tanrım! Lola, sen misin? Bana bir dakika izin ver hayatım; gidip merhaba demeliyim."

"İstediğin kadar zamanın var," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Yerimi boşalttığı anda kendimi yüz kilo hafıflemiş hissediyorum. "Lola'ya *şükürler* olsun." Kendime daha sonra kadının hayır kurumuna yüklü bir bağışta bulunacağımı hatırlatıyorum.

Fyodor bana delici bir bakışla bakıyor. "Yakında bir seçim yapmak zorunda kalacaksın, oğlum."

Başka bir şey söylemiyor ama Vadim Amca elbette bu konuyu orada bırakamaz. "Allen'ların kızının inanılmaz bağlantıları ve senin servetine rakip olacak kadar parası var."

Alay ediyorum. "Hiçbir para o ölüm perisiyle üremeye değmez. Bir testis kaybetmeyi tercih ederim."

Babam yorgun bir iç çekti. Vadim sadece onaylamayarak dilini şaklatıyor. "Bilgelik gençken boşa harcanır."

Tam ona bilgeliğini nereye sokabileceğini söylemek üzereydim ki Jessica yine ortaya çıktı, hem de çok yakında. Ama bana doğru çektiği uzantı bir gün ihtiyacım olabilecek bir adam olduğu için, en çekici gülümsememi takınıyorum.

"Komiser Allens," diyorum babasına. "Sizi tekrar görmek ne güzel." Bana içten bir tokalaşma veriyor. "Ruslan! Memnun oldum, memnun oldum."

Vadim ve Fyodor'la selamlaşırken uzakta kırmızı bir serap görüyorum. Bir santim yana kayıyorum ve Emma'yı barın yanında otururken yakalıyorum.

Ama yalnız değil.

Kiminle konuştuğunu fark ettiğimde öfke görüşümü bulanıklaştırıyor.

Lanet olası Adrik Makarov.

Daha önce sinirli olduğumu düşündüysem bile, şu anda damarlarımda

yanan cehennemin yanında bir mum bile olamaz. Gitmeme saniyeler kaldı.

Eğer o şerefsiz ondan uzaklaşmazsa kesinlikle çıldırır.
şimdi, ne zaman-

"Ruslan?" Hiram Allens'in derin sesi öfkemdeki keskin kenarı kesiyor.

Allah kahretsin. Sertçe yutkunuyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi geri kazanmaya zorlayarak ona dönüyorum. "Bana bir dakika izin verir misiniz, Komiser? Görmem gereken bazı işler var."

Hiram'ın yanından ayrıldığımda Jessica ve Vadim'in yüzlerindeki kuşkulu ifadeyi görmeyecek kadar öfke gözümü kör etmedi. Fyodor bile hafifçe şaşırılmış görünüyor ve artık siyasetle nadiren ilgileniyor.

Ama o sümüklü orospu çocuğu gözünü *kadınım*a dikmişken NYPD'nin başındaki adamı etkilemeye konsantre olamam.

Kalabalığı yararak uzak köşedeki bara doğru ilerlemeye başladım. Ama Adrik'e onu boğacak kadar yaklaşmadan Kirill yoluma çıkıyor. "Dur bir nefes alalım kardeşim. Nereye gittiğini biliyorum ve inan bana bu iyi bir fikir değil."

"Bu gece Emma'yla ilgilenmen gerekiyordu." Onu bir kenara itip bara gitmeme şu kadarcık kalmıştı. "Neden araya girmedin?"

"Çünkü bunu yaptığım anda Adrik, Emma'nın senin için zayıf bir nokta olduğunu anlayacak."

Bu iki kelime.

Zayıf nokta.

Lanet olsun, bunlar ayıltıcı.

Ama bana ulaştılar. Remmy'nin Emma'ya odaklanması yeterince kötü. Eğer Adrik de aynısını yapsaydı, bu çok daha kötü olurdu. Emma'yı tehlikeye atar. Çocukları tehlikeye atar. Onu bu gece randevuma getiremememin tek sebebi bu: İnsanların

onu kolumda görselerdi, önemli biri olduğunu anlardı. Hayatını, geçmişini, ilişkilerini araştırmaya başlardı.

Ve ben buna izin vermeyeceğim.

"Bu gece seni kızdırmak için burada. Bu Lees International'la ilgili." Gözlerim ona kaydı. "Anlaşmayı yaptın mı?"

Kirill başını sallar. "Yönetim kurulu bu sabah kararını verdi. Bane Corp. Lees International'ı satın alacak ve Adrik'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Karar oybirliğiyle alındı."

Lees International, Adrik'in yan şirketlerinden yalnızca biri, ancak yine de önemli bir kayıp olacak. Özellikle de kime kaptırdığını düşünürsek. Adrik'in Emma'ya elini uzattığı gerçeği olmasaydı bu harika bir haber olurdu.

Ve o da *bunu kabul ediyor*.

Kirill omzunun üzerinden geriye bakar. "Asistanınla uğraşarak seni kızdırmaya çalışıyor, hepsi bu," diye uyarıyor. "Ona daha fazlası olabileceğine dair bir ipucu verme. Ve en önemlisi, ona bu zevki tattırmayın."

Adrik bir kolunu Emma'nın beline dolayıp onu kendine doğru çekerken bakışlarım daralıyor. Elbette onun için bulabildiğim en seksi elbiseyi seçmişim. Ve şimdi, o orospu çocuğu bundan faydalaniyor.

O benim olmalı.

"Tamam," diye tükürdüm dişlerimi sıkarak. "Öyle olsun."

"Merak etme," diye beni temin ediyor Kirill. "Onlara göz kulak olacağım."

Grubuma geri dönmek için kendimi zorluyorum. İyi tarafı, Hiram Allens onu bıraktığım yerdeydi. Dezavantajı ise, kızı da öyle.

Hiram başıyla beni onaylıyor. "Çalışmayı asla bırakmayan bir adama hayranım, Ruslan. Ama ne zaman durup gülleri koklayacağını da bilmelisin."

Bunu söylerken çekilmez kızına bakıyor. Elini koluma doluyor. "Ruslan imparatorluğunu kurmakla meşgul, baba."

Jessica'nın omzunun üzerinden bakıyorum ama Emma ve Adrik'i göremiyorum. Dans pistinde dolaşan en az iki kırmızı elbise daha var ve görüş alanımdan her geçtiklerinde dikkatimi dağıtıyorlar.

Jessica'nın konuştuğunun sadece belli belirsiz farkındayım. "Dansla ilgilenen biri var mı?"

Onu dans pistinde o garip küçük gelincik tarafından döndürülürken görüyorum. Sırtı bana dönüktü. Adrik'in eli kışının hemen üstünde duruyordu.

O piçi öldüreceğim.

Gözlerimi kaldırdığımda *onunkilerin* de bana dikilmiş olduğunu görüyorum. Bana yüz­süzce gülümsüyor ve göz kırpmıyor.

"Rus?" Jessica tekrar dener.

Evet, herhangi bir şeye yanıt vermemi sağlamanın *yanlış* yolu bu.

"Ruslan." Hiram'ın sesindeki hoşnutsuzluk dikkatimi çekiyor. "Çok... dalgın görünüyorsun. Kolundaki güzel kadını düşününce gerçekten affedilemez."

Babasının iyiliği için öğürme refleksimi bastırıyorum ve kafamı tekrar oyuna sokmaya çalışıyorum. Hiram Allens'in sadakatine ihtiyacım var; bu yüzden kızını mutlu etmeliyim.

Ama Adrik'in entrikalarının cevapsız kalmasına da izin vermeyeceğim. *Benim* olana elini sürüp bundan kurtulmasına imkan yok.

Emma'yı neden dünyadan sakladığımı çok iyi biliyorum. Onun ve çocukların iyiliği için en iyi hareket buydu. Ama içimde bunun canı cehenneme diyen bir canavar var. Sonuçlarıyla başa çıkabilirim. Bu gezegendeki her erkek, kadın, çocuk ve hayvan onu benden almaya çalışsa bile tüm ailesini güvende tutabilirim.

Ama sözlerimi bir kenara not edin: öyle ya da böyle, ne pahasına olursa olsun...

Bu gece sona erdiğinde, bu galadaki her lanet ruh bilecek
Emma'nın *tam olarak* kime ait olduğunu.

RUSLAN

Akşam yemeği servis edildiğinde, Adrik'in Onyx Room'un arka tarafındaki reddedilen masada bir koltuğa atandığını görüyorum, bu yeterince tatmin edici. Ama şu anda daha çok kendi masamdaki oturma durumuyla ilgileniyorum.

"Masamızıdaki isim kartlarını mı değiştirdin?" Kirill bana doğru yürüdüğü anda homurdanıyorum.

"Tabii ki. Emma sağında oturuyor."

Kirill'den Jessica'nın benden uzakta oturması için yeniden düzenlemesini isteyeceğim ama bu çok fazla şey istemek olur. Jessica'yı bir o kadar mide bulandırıcı arkadaşlarıyla dedikodu yaparken bırakıp doğruca balo salonunun ön tarafındaki şeref yerinde oturacağımız yere doğru yürüyorum.

Tam da kırmızılı bir kadını yanımda oturmamak için isim kartlarını değiştirmeye çalışırken yakalayacaktım.

"Bir sorun mu var Bayan Carson?"

İrkilerek bir nefes verir ve neredeyse elindeki pankartı ortadaki dekoratif mumlardan birinin üzerine düşürür. Yanakları, elbisesinden sadece bir ton daha açık olan parlak bir kırmızıya bürünür. Yakından daha da büyüleyici görünüyor.

"Sadece daha önemli birinin yanında oturmayı tercih edeceğini düşündüm," diye ısıırıyor.

"Seninle idare edeceğim."

Kendini oturtup sandalyesini benden uzaklaştırırken çenesi sıkıca kenetleniyor.

Küçük siren bu gece oldukça havasında.

Jessica'yla burada olmam onu çok kızdırdı. Acaba Adrik'le dans etmeyi seçmesinin nedeni bu muydu? Hissettiklerini bana da hissettirmek için. Onun kim olduğunu bildiğinden değil. Ne yaptığını.

"Oh, ne güzel bir masa!" Jessica bir anda ortaya çıkıp solumdaki koltuğa otururken ağlıyor. "Çok zarif."

Tabii ki gözleri Emma'ya takılıyor. Bu masadaki tek yabancı o. Bu ve o göze çarpıyor.

O elbise spot ışıkları için yapılmıştı. Ve o da bu elbise için yaratılmıştı.

Jessica bana doğru eğildi. "Merhaba." Emma onu görmezden gelmeye çalıştığında, Jessica elini Emma'nın yüzüne doğru savuruyor. "Helloooo."

Emma ona sıkı bir gülümsemeyle

karşılık veriyor. "Merhaba." "Ben

Jessica."

"Biliyorum."

Jessica'nın gülümsemesi biraz duraksıyor ama hemen toparlamayı başarıyor. "Bu elbise çok *güzel!* Carolina mı?"

"Sanırım Vivienne Westwood."

"Tabii ki! *Tam* Vivienne'lik." Biraz fazla sık gülüyor; bu da kendini çok güvensiz hissettiğinin kesin bir işareti. "Özür dilerim, adınızı alamadım."

"Ben Emma, Bayan Allens. Birkaç kez karşılaşmıştık."

Jessica dudaklarını büzüyor ve manikürlü tırnaklarından birini dudaklarına vuruyor. "Öyle mi?"

"Ben Bay Oryolov'un asistanıyım."

Jessica'nın gülümsemesi dondu. Önce Emma'ya, sonra bana, sonra tekrar Emma'ya bakıyor. "Sen... asistan mısın?"

"Öyleyim."

Jessica'nın gülümsemesi anında kayboluyor ve koltuğuna yaslanıyor. "*Asistanın* neden bizim masamızda?" diye tıslıyor bana nefesinin altından.

İçimden dilini koparıp atmak geliyor ama içgüdülerimi bir kenara bırakıp ona sadece üstünkörü bir bakış atıyorum. "Çünkü öyle olmasını ben istedim."

Sesimdeki tehdidi gerçekten anlamış olmalı çünkü ilk kez sustu. Ancak, mezeler masaya konduğu anda, eli iç baldırıma, kasıklarına rahat edemeyeceğim kadar yakın bir yere konuyor. Elimini sıkıyor ve tanınmış bir belediye meclisi üyesinin eşi olan Bayan Pelham'ın masanın karşısından söylediği bir şeye dikkatle gülüyor. Elimini onunkinin üzerine koyuyorum ve muhtemelen şefkatli davrandığımı düşünerek nefesini içine çekiyor.

Sonra elini bacağımdan çekiyorum ve gülümsemesi dudaklarında kayboluyor.

Dikkatimi Emma'ya veriyorum. Kendini Reggie Schaffer ile bir sohbeta atmış. Adam dünya çapında üst düzey egzotik tatil köyleri zincirinin sahibi ve Bali'deki yeni amiral gemisinin büyük açılışından yeni çıktı. Çok çekici biri, ama aynı zamanda son kırk yıldır ikinci karısıyla mutlu bir evliliği olduğunu da biliyorum. Bu yüzden kasıtlı olarak Emma'nın sağına oturtuldu.

Emma utangaç bir ifadeyle Bay ve Bayan Schaffer'a doğru eğilerek, "... sadece biraz göz korkutucu bu etkinlikler," diyor.

Bayan Schaffer Emma'ya sempatik bir gülümseme verir. "Tatlım, güven bana: Ben de o yollardan geçtim. Buna alışırsın."

"Buna alışmak zorunda değilim. Bu benim dünyam değil. Ben sadece yardımcıyım."

Reggie şüpheli görünüyor. "Burası senin dünyan olmayabilir ama kesinlikle buraya uygun görünüyorsun."

Emma gülüyor ve dostça bir elini adamın koluna koyuyor. Adam seksenine merdiven dayamış ve Emma'nın dokunuşu bir saniyeden fazla sürmüyor ama yine de beni kızdırıyor. Her gülüşünü, her kahkahasını, benim dışımdaki herhangi biriyle yaptığı her konuşmayı kıskanıyorum.

Masanın karşısında Brady Sanchez adında bir geliştirici yirmi iki yaşındaki sevgilisine kolunu doluyor ve bana coşkulu bir gülümseme gönderiyor. "Oryolov! Aynı masada oturduğumuz için ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Başa çıkması zor bir adamsın, seni meşgul piç."

Gülümsememi kontrol altına aldım. Oturma planıyla ilgili hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Ama tesadüf gibi görüldüğü sürece, benim lehime çalışıyor.

"Manhattan'da yeni bir lüks gökdelen kompleksim var ve orayı her şeyiyle donatmam gerekiyor. Orayı *sıkı sıkıya* kilitlemek istiyorum."

Bu hayatımın en kolay satışı olacak gibi görünüyor. Sanchez, hemen harcamak istemediği bir dolarla hiç karşılaşmamış bir vakıf fonu bebeğidir.

Sonra sağ tarafımda kahkahalar duyuyorum ve düşünce akışımı tamamen kaybediyorum. Schaffer'lar Emma'nın az önce söylediği bir şeye kıkırdıyorlardı. Dennis Carlisle bile sohbetlerine katılmış. Üçüncü karısı evde küflenirken o *yalaka* finansçı herkesin içinde metresinin yanında oturuyor ve *hâlâ* Emma'ya koparılmak için olgunlaşmış sulu bir meyve parçası gibi bakma cüretini gösteriyor.

"Ne diyorsun Oryolov?" Ben cevap vermeyince Brady bastırıyor. "Benim gökdelenim kırk katlı bir dev olacak. Ve her bir dairenin Bane'in en iyi zil ve düdükleriyle sarılmasını isteyeceğim."

Sağımda bir kahkaha patlaması daha. İçgüdüsel olarak, elim masanın altında Emma'nın bacağını buluyor. Kaskatı kesiliyor, gülümsemesi bir an için duraksıyor. Sonra elimi kalçasından itiyor. Bu beni de güldürmeye yetiyor. Tekrar denediğimde, yüzünü benden uzak tutarak işlemi tekrarlıyor. Tek görebildiğim çenesinin gerginlikle titrediği.

"Senin için sadece en iyisi, Brady," diye mırıldanıyorum.

Görünüşe göre, bu gece onu *gerçekten* kızdırmışım. Seksi küçük *kiska*'mı eritmek için masa altından daha fazlası gerekecek.

Şanslıyım ki, iyi bir meydan okumayı severim.

Elbette tüm zorluklar bu kadar eğlenceli değil. Jessica'nın eli tekrar benim kalçama uzandığında bunu hatırlıyorum. Tekrar düşünmesi için ona beş saniye veriyorum ve sonra elini tekrar çekiyorum. Bunu bana biraz daha yaklaşmak için bir bahane olarak yorumluyor. Onu görmezden geliyorum ve sağımda oturan kırmızılı küçük buzula odaklanıyorum.

Bu kez, Emma'nın kalçasını avuçladığımda, çıplak teniyle temas kurmamı sağlayan yarık için her zamanki gibi minnettarım, o benim için hazır. Elimi tutuyor ve tırnaklarını geçiriyor. Kahkahayı patlatmamak için biraz çaba sarf etmek gerekiyor.

Küçük cehennem kedisi bu gece tam anlamıyla pençeli ve ben buna bayılıyorum.

"Umarım gözlerindeki parıltı bu hesabı senin halledeceğin anlamına geliyordur." Brady kollarını kibirle kavuşturur. "Başka birini kabul etmeye niyetim yok." Bakışları Fyodor ve Vadim'e kayıyor, ikincisi kaşlarını şampanya kadehinin arkasına saklıyor.

Emma biraz daha derine inerken yüzümü düz tutuyorum. Daha derine inerse kan akıtmaya başlayacak. Yine de elimi çekmeyi reddediyorum.

"Seni başkasına vermeyi hayal bile edemem."

"Mükemmel." Şampanya kadehini kaldırdı ve biz de yeni ittifakı alkışladık.

Ama daha ana yemek masaya gelmeden Bane Corp. ile milyonlar değerinde yeni bir sözleşme yapmayı başarmış olmama rağmen, sağımdaki sirenle anlaşmayı tamamlamakla daha çok ilgileniyorum.

Elimi uyluğunun iç kısmına doğru kaydurdım ve bacaklarını açtım. Şiddetli bir şekilde sarsılıyor ve yeni arkadaşlarının gözlerini alarmla kaldırmasına neden oluyor.

"İyi misin canım?" Bayan Schaeffer soruyor.

"Mhmm," diye homurdanıyor Emma, umutsuzca elimi belli etmeden itmeye çalışıyor.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Dennis Carlisle araya giriyor. Daha çok göğüs dekoltesiyle konuşuyormuş gibi görünüyor.

"İyiyim," diye cevap veriyor Emma sıkıntıyla. "Sadece... açım."

Evet, eminim öylesindir, benim küçük minx'im.

Ana yemekler masaya geldi ve ben de biraz daha derine dalma fırsatını değerlendirdim. Parmaklarım külotunun ince kumaşıyla temas ettiğinde çatal bıçak takımının çınlaması Emma'nın ateşli nefesini bastırıyor.

Parmaklarımı yarığında gezdirmeden önce onları yana doğru itip amını ortaya çıkarıyorum. Tam da şüphelendiğim gibi: ıslaktı.

Ama henüz benim için yeterince ıslak değil.

"Neden yemiyorsun, tatlım?" Bayan Schaeffer düşünceli bir şekilde öneriyor. "Biraz kızarmış görünüyorsun."

Bir parmağımı içine sokuyorum ve Emma öksürüğe dönüştürmeye çalıştığı küçük bir nefes veriyor. Yanakları kızılın daha derin bir tonuna bürünüyor ve aniden masadan kalkıp özür diliyor.

Daha sabırlı bir adam da izin almadan önce birkaç dakika bekleyebilirdi ama ben taş gibiyim ve ipin ucundayım. Emma'yı Oniks Odası'ndan çıkarken takip ederken Jessica'nın gözlerimin arkamda olduğunu farkındayım ama bu noktada umurumda bile değil.

O benden başkasıymış gibi davranmaktan bıktım.

Balo salonunun dışındaki koridor Emma dışında boş. Tuvaletlere doğru koşarken onu yakalıyorum, kolundan tutuyorum ve yüzünü bana dönmesi için çeviriyorum. Benimle çarpışıyor, nefes nefese ve panik içinde.

"Ne halt ediyorsun?" diye soluk soluğa bağılıyor. "Bu hiç komik değildi!"

"Hayır," diye homurdanarak onu duvara doğru itiyorum. "Hayır, *hiç* komik *değildi*."

Onu dudaklarımla susturuyorum, öpücüğü bildiğim tek yolla çalışıyorum. Pazarlık yok, konuşma yok. Sadece talepkâr, açgözlü ve sınır tanımayan bir şekilde. Dilimi ağzının içine kaydırıyorum ve göğsündeki iniltiyi hissediyorum.

Tüm dünyanın onun kime ait olduğunu bilmesini sağlayacağım. Ama önce *ona* hatırlatacağım.

EMMA

Başım hızla dönüyor.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Bacağımı beline doladı ve sikinin kaya gibi sert ve sahiplenici bir şekilde külotumu ittiğini, giriş talep ettiğini hissedebiliyorum.

Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde, ruju temizlediğinden oldukça eminim. Nefesim kesiliyor, boynumda öpücük izleri bırakırken titriyorum.

"*R-Ruslan-dur!*"

Sadece homurdanıyor. "Artık bunu durdurmanın bir yolu yok, *kıska*." Elini elbisemin yırtmacından geçiriyor ve külotumu yırtıp atıyor. Kumaş onun vahşi ellerinin altında yol veriyor.

"Hayır, biz... biz dışarıdayız... *ahh*... açıkta...!"

"Umurumda bile değil." Dudakları göğüslerimin üstünde geziniyor. Fermuarının gıcırtısını duyuyorum ve kalbim bir anlığına duruyor. "Ruslan-"

Kendini içime bırakıyor ve bir anda tüm konuşmalar kesiliyor.

"Onunla dans etmekten hoşlandın mı?" diye hırlıyor sonuna kadar içeri girerken. Duvarla onun arasına sıkışmış durumdayım. Hareket etmek şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyorum ve içimi sonuna kadar doldurmasının hissinde o kadar kaybolmuş durumdayım ki

Ne dediğini de zar zor anlıyorum. Cevabım bir inleme ve nefes alma denizinde kayboluyor.

"Seni hiç böyle hissettirebileceğini düşünüyor musun?"

"Mmm, Ruslan... *kahretsin!*"

"Ben öyle düşünmedim. Sadece *ben* sana böyle hissettirebilirim. Sadece *ben* seni böyle boşaltabilirim. Öyle değil mi, benim yaramaz küçük *kiska*'m?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Ne söylediğim hakkında en ufak bir fikrim yok ama ona duymak istediği şeyi söylüyorum. Benden istediği her şeyi yaparım. Tüm öfkem ve incinmişliğim zevk ve tutkuya dönüştü.

Bu noktada, ben tamamen onunum.

Dudaklarıyla kulak mememi çekiyor ve boynumu emiyor, hamleleri giderek daha çılgınca bir hal alıyor. Her biri beni duvara çarpıyor. Yukarıdaki tavan döşemelerinden üzerimize bir toz yağmuru yağıyor. Bütün binayı yerle bir etse şaşırırmazdım. Umursayacağından şüpheliyim.

"Siz benimsiniz Bayan Carson. Bunu biliyorsunuz." "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet."

"Anlat bana."

"Ben seninim... *ahh!*"

Orgazm bedenimi yırtıp geçerken geniş omuzlarına yapışıyorum. Aynı anda o da kendini içime bırakıyor, bedenlerimiz yepyeni bir şekilde birbirine kaynaşıyor, lezzetli yeni hisler açığa çıkıyor.

Yüksekten aşağı inmek hem ayıltıcı hem de tamamen korkutucudur.

Ben kendimi tutmak için dokulu duvarları kavrarken, o fermuarını çekiyor ve yırtık külotumu pantolonunun cebine sokuyor. "Küçük bir hatıra," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Saçlarımın da geri kalan her şeyim gibi darmadağın olduğundan eminim. Ama kendimi toparlamak ve az önce olanları sindirmek için kadınlar tuvaletine çekilemeden, Onyx Balo Salonu'nun açık kapısından bir hıçkırık duyuyorum.

"Buna *inanamıyorum!*"

Jessica Allens'ın bizden birkaç metre ötede durduğunu, gözlerinin acıyla açıldığını ve ağzının öfkeyle kıvrıldığını fark ettiğimde şokla sarsılıyorum.

Ne zamandır orada duruyor?

"Seni *piç!*" diye öfkesini Ruslan'a yöneltti. "Oradaki herkes ikinizin burada hayvanlar gibi çiftleştüğınızı duydu!"

Utançtan yüzüm kızarıyor, içim içime sığmıyor. "Güzel."

Ruslan'a döndüğümde çenem düştü. Az önce "*iyi*" mi dedi?

Görünüşe göre, Jessica'nın çenesinin yere çarpma şekli bir şey ifade ediyorsa, tam olarak söylediği şey buydu. "*Özür bile dilemeyecek* misin?" diye çılgık atıyor.

Ruslan bana doğru küçük, sahiplenici bir yarım adım atıyor. "Sana karşı her zaman dürüst oldum Jessica. Anlaşmamız basitti ve ikimiz de bundan bir şeyler kazandık. Ben becermek zorunda olmadığım bir artı bir aldım. Sen de Ruslan Oryolov'la birlikte görünmenin getirdiği itibar artışını elde ettin. Daha fazlasını istediğine karar vermen benim suçum değil."

İçten içe ürperiyorum. *Daha fazlasını istemen benim suçum değil.* Bu biraz eve yakın vurur.

Jessica alev alev yanan gözlerini bana çevirdi. "Özel olduğunu düşünüyor olabilirsin ama sen sadece onun son fahişesisin." Onyx Odası'nın kapısını işaret ediyor. "Ve artık tüm dünya da bunu biliyor. En azından *ben* haysiyetimden asla ödün vermedim."

Ruslan'ın ifadesi buz gibi olur. "Denemediğim için değil."

Jessica tokat yemiş gibi geri çekilir. "Seninle zamanımı boşa harcadığıma inanamıyorum. Sen sadece bir... bir-"

Onyx Odası'nın ikinci kapısı açılır ve Hiram Allens yanında bir kişi ve korumalarıyla birlikte dışarı çıkar.

Duvar kağıdına karışmam mümkün mü merak ediyorum.

"Jessica!" diye hırladı babası. "Zamanını o piçle harcama. Hadi gidelim."

Jessica Ruslan'a doğru kokluyor, bana ters ters bakıyor ve sonra babasının yanına gitmek için fırlıyor. Ruslan'ın birlikte çalıştığı sosyal çevreler hakkında hiçbir zaman çok fazla bilgi sahibi olmadım. Ama Hiram Allens'in çok güçlü bağlantıları olan çok güçlü bir adam olduğunu bilecek kadar bilgim var.

Asansörde gözden kayboldukları anda Ruslan'a dönüyorum. "Tanrım, çok özür dilerim."

Eğlenmiş görünüyor. "Neden özür diliyorsun? Seni buraya kadar takip eden ve duvara yaslayıp siken bendim."

Yanılmıyor. Bunu da bu gece verdiğim açıklanamaz kararlar listesine ekleyin. Bu noktada yavaş yavaş elbiseme karıştığımı ikna oldum.

"Ve-" Ruslan dudakları kulağımı gıdıklayana kadar bana doğru yürüyor- "Pişman değilim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu nasıl söylersin? Az önce Hiram Allens'i kızdırdın! O adamın New York'un yarısını kontrol ettiğini *ben* bile biliyorum."

Ruslan'ın sabit bakışlarında en ufak bir panik belirtisi bile göremiyorum. "New York'un diğer yarısını kimin kontrol ettiğini biliyor musun?" Gözleri parlıyor. "*Ben* biliyorum."

İçeri giriyor ve ben geri adım atmak zorunda kalıyorum. Sırtım duvarla aynı hizaya gelene kadar devam ediyor, başladığımız pozisyona geri dönüyoruz. Tırnaklarımla duvar kağıdında izler bıraktığıma eminim.

"Ruslan-"

"Hayatımın sadece *bir* yönüyle tanıştın Emma. İş adamını, CEO'yu biliyorsun. Bilmediğin şey ise hayatımın *diğer* kısmı. Tehlikeli kısmı."

Avuçlarım terlemeye başladı. Mafya bağlantıları, karteller ve yasadışı yeraltı anlaşmaları hakkında ortalıkta dolaşan tüm o söylentiler zihnimde ön plana çıkmaya başladı. "Ne kadar tehlikeli?"

"Seni böyle bir etkinliğe eşim olarak getirmek aptalca olacak kadar tehlikeli."

Ağzım açık kaldı. "*Bu* yüzden mi Jessica'yı seçtin?"

Başını sallıyor, narin parmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Jessica Allen umurumda bile değil. O sadece bir dekor. Ama *sen* farklısın."

Ballı gözlerine, hipnotize edici sözlerine karşı koymaya çalışıyorum. Ama ufukta Ruslan'ın söylediği kadar tehlikeli bir baygınlık var. Tüm yanlış yollara düşüyorum. Yapılacak en akıllıca şey ona beni sonsuza dek yalnız bırakmasını söylemek olurdu. Tam olarak bunu yapmak için ağzımı açtım. Onun yerine ağzımdan çıkan şey:

"Ben nasıl farklıyım?"

"Seni daha önce saklamak istedim. Kendi iyiliğin için. Ama şimdi... siktir et. Sen farklısın çünkü *benimsin*." Nefesi yüzümde tatlı. "Ve *benim* olduğun için, bir daha asla hiçbir erkekle dans etmeyi kabul etmeyeceksin. Özellikle de *o* adamla."

Son birkaç dakikadan sonrasını hatırlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Dans ettiğim sarışın adamdan mı bahsediyorsun?"

"Adı Adrik Makarov."

Sesindeki ısırdıktan, aralarındaki sevginin kaybolmadığını anlayabiliyorum. "Ne o, ölümcül düşmanın falan mı?"

Çoğunlukla şaka yapıyorum ama Ruslan hiç gülümsemiyor. "Ben ona *can* düşmanım demezdim. Ama 'düşman' oldukça yakın. Özellikle de bu geceden sonra."

"Şu anda kafam çok karışık. Kim o?"

İç çekiyor ve çenesini sıvazlıyor, gözleri anılarla bulanıklaşıyor. "Çok eskiden, Adrik ve ben arkadaştık. Aile işini devraldığımda işler değişti. Arkadaştan rakibe dönüştük ve yıllar içinde bu rekabetin kontrolden çıktığı anlar oldu. Bu gece beni kızdırmak için buradaydı."

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Başarmış gibi görünüyor."

"Siktir et onu." Ruslan öfkeyle başını sallıyor. "Bir daha seni rahatsız ederse doğruca bana gel. Bana söz ver."

Başımı sallıyorum çünkü başka ne seçeneğim var ki? Ruslan'la ilişkiye girmenin tehlikeli oyunlar oynamak anlamına geldiğini en başından beri biliyordum. Şimdi bana *ne kadar* tehlikeli olduğunu gösterdiğine göre, ya bunu kendi başıma çözmeye çalışabilirim...

Ya da ona güvenmeyi seçebilirim.

"Ben de kendime bir söz vermek istiyorum," diye geveliyorum birden. Bir kaşını kaldırıyor ve detaylandırmamı bekliyor. "Bu gece neden seninle çıkamadığımı anlıyorum. Jessica'yı neden getirdiğini de anlıyorum. Ama yine de hoşuma gitmiyor. Bunun gibi bir geceyi daha kaldırabileceğimden emin değilim."

Bu sefer iki kaşı da kalkıyor ve ben nefesimi tutuyorum. İstedğim şey tam olarak sözleşmemizin bir parçası değil. Aslında, bu konuşmanın çoğunun onun inatçı kurallarından en az birini ihlal ettiğinden eminim.

"Tamam."

Gözlerim kocaman oldu. "Tamam mı?"

Ruslan başını sallar. "Artık yüzeysel artı-birler yok. Başka kadınlarla sahte randevular yok. Sadece sen."

Daha tatlı sözler söylenmiş miydi hiç?

EMMA

Güncelleme özeti: Öngörülebilir gelecekte başka b i r erkekle dans etmeyeceğim.

Ve Ruslan artık sosyal etkinliklerine sahte randevular götürmeyecek. İşte ben buna başarılı bir gece derim.

Banyodaki aynaya bakarken omuzlarımı titretmekten kendimi alamıyorum. Aceleyle içeri girdiğimde tam bir karmaşa içinde olacağımı düşünmüştüm ama bulaşmış ruj ve hafif seks saçları dışında o kadar da kötü görünmüyorum. Yeni bir kat ruj sürmek ve saçımdaki düğümleri parmaklarımla taramak birkaç dakikamı alıyor. Bunlar bittikten sonra, klas ve zarafet timsali gibi görünüyorum.

Tüm sosyal çevresi dinlerken patronumla alenen seks yaptığım gerçeğini unutabilirsiniz tabii.

Buna ancak Jessica Allen'lara inanırsanız inanabilirsiniz. Ki kimsenin inanmamasını umuyorum.

Elbisemin düzgün durduğundan ve hiçbir şeyin görünmediğinden emin olduktan sonra - komando olmak ve kalça yüksekliğindeki yırtmaçlar iyi bir kombinasyon değil - banyo duvarının yarısını kaplayan göz kamaştırıcı su geçirmez aynalardaki yansımama bakıyorum.

Yanaklarımdaki ışıltıyı, gözlerimdeki parlaklığı kaçıramam. Özlemimi çektiğiniz adam sizi sahiplendiğinde havada yürüyormuş gibi hissetmemek çok zor.

İçimdeki feminist yarım yamalak bir mücadele veriyor ama içimdeki romantik sevinçten baş döndürüyor.

Emma ve Ruslan bir ağaçta oturuyorlar...

Caroline ve Reagan'la vakit geçirmeyi bırakmalıyım. O ikisi beni kötü etkiliyor.

Toplayabildiğim tüm ciddiyetle aynada kendime kaşlarımı çatıyorum. Ben yetişkin bir kadını ve buna göre davranmam gerekiyor. Bu amaçla, doğum kontrolünü bırakmadığım için şükrediyorum. Ruslan son zamanlarda prezervatif takmaya özen gösteriyordu ama bu sefer kesinlikle ambalajı unutmuştu.

Şikayet ettiğimden değil.

Aklıma ürkütücü bir görüntü geliyor. Ben, Ruslan ve ikimizin karışımına benzeyen bir bebeği içeren bir görüntü.

Yumurtalıklarım hemen ters takla atıyor.

Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum, çünkü bu duygusal posta kodunun hiçbir yerine ait değil. Teknik olarak onunla *çıkıyorum* bile. Bebekleri düşünmek en iyi ihtimalle gülünç derecede erken. En kötü ihtimalle de tam bir kabus.

Üç derin nefes alıyorum ve mecazi anlamda başım dik ve büyük kız pantolonumu giymiş bir şekilde banyodan çıkıyorum.

"Vay, vay, vay..."

Bir daha asla duymamayı umduğum genizden gelen bir sesle irkilerek arkamı döndüm. "Remmy," diye tısladım.

Muhabir tüm vücudumu büzüştüren geniş bir sırtısla bana bakıyor. "Beni özledin mi?"

"Burada ne halt ediyorsun?"

Hüzünlü gri bir takım elbise giyiyor ve mor bir papyon takıyor, ikisi de çok daha iyi günler görmüş. Yüzü de öyle - Ruslan'ın kim bilir ona ne yaptığı soluk izleri hâlâ görülebiliyor. Kendini duvardan itiyor ve

Son karşılaşmamızda kesinlikle sahip olmadığı bir özgüvenle bana doğru yürüyor.

"Çok açık değil mi? Ben bir muhabirim ve buraya bir haber için geldim." Başımı salladım. "Burada bir hikaye yok."

"Komik. Son konuştuğumuzda patronun da aynen böyle demişti. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövüp uşağının arabasının bagajında sınırdan geçirmeden hemen önce."

Bu çürükleri açıklıyor.

"O zaman burada olman oldukça aptalca bir hareket gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Omuz silkiyor ve ceketinin iç cebinden küçük bir kayıt cihazı çıkarıyor. "Bazen risk ödüllendirilmeye değerdir. Sizin için de öyle olabilir."

"Sana bir röportaj vereceğimi düşünüyorsan, o zaman kendini aşmışsın demektir-"

"Onunla ilişki kurarak o çocukları tehlikeye atıyorsun," diye araya giriyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Korku içimi parçalıyor. Söyledikleri yüzünden değil; daha çok çocuklardan bahsettiği için. "Onlardan uzak dur!"

Ellerini kaldırdı. "Onlara zarar vermek istemiyorum."

"Ruslan burada olduğunu öğrenirse seni öldürür." Onu gitmesi için korkutma çabalarım işe yaramıyor gibi görünüyor. Ama onun pis pençelerini Rae'nin saçlarına koyduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Sadece... sadece beni ve ailemi rahat bırak, Remmy. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. İstedğin şeyi sana vermeyeceğim."

Yeni çarpık burnunu bana doğru indirerek küçümsüyor. "Hayal kırıklığı. Ama sanırım Ruslan Oryolov'u ispiyonlamayacağına şaşırمامalıyım. Neden edesin ki? Düzüştüğün adamı ele vermek kolay değil." Anında kaskatı kesiliyorum ve onun kıkırdayarak bakışı daha da belirginleşiyor. "Sekreterini sikmenin hiç de orijinal olmadığını söylemeliyim. Ruslan'dan daha fazlasını beklerdim."

İnkâr edemeyeceğime göre, uzaklaşmaya karar

verdim. "Elimde bir kaset var!" diye ağzından kaçırdı.

Bu beni olduğum yerde durdurdu. Yavaşça olduğum yerde dönüyorum.

"Ne?"

Gözlerini kırpmadan gülüyor - ürpertici - ve kayıt cihazını kaldırıyor. "Sizi birkaç dakika öncesine götüreyim. Sen ve Ruslan. *Şu* duvara yaslanmış inliyordunuz-" Ruslan'ın beni götürdüğü duvarı işaret ediyor. "Tavşanlar gibi sikişiyordunuz."

Küçük bir panik fermuarı midemi rahatsız ediyor. Ama geldiği gibi kayboluyor. "Yani sana Ruslan hakkında bilgi vermezsem, o kaseti halka mı açıklayacaksın?"

"Sen akıllı birisin."

Bana doğru salladığı cihaza gözlerimi kısarak bakıyorum. "Keşke iltifatına karşılık verebilseydim." Gülümsemesi kayboluyor. "Bu bir ses kayıt cihazı, haksız mıyım?"

Eli düşer. "Evet."

Omuz silkiyorum. "O kasette benim olduğumu nasıl kanıtlayabilirsin? Görsel kanıt olmadan, kasettekinin *Ruslan* olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?"

Dişlerini gösteriyor. "İnsanlar bana güveniyor-"

Alay ediyorum. "Bence sahip olduğunuza inandığınız erişime ya da itibara sahip olmadığınızı göreceksiniz. O kaseti oraya koymak mı istiyorsun? Hiç durma. Açıkçası, umurumda bile değil."

Kendini beğenmiş gülümsemesinin son izleri de tamamen kayboluyor. Kocaman gözleri ve alev alev yanan burun delikleriyle bana bakıyor. "Bekle... bekle!"

Arkama bakmadan uzaklaşıyorum. Ama omzumun üzerinden ona bir uyarıda bulunuyorum. "Sana kaçmanı öneririm, Remmy. Şimdi kaç. Hızlı koş."

Onyx Room'a girdiğimde kimseyle göz teması kurmuyorum ve doğruca masama yöneliyorum. *Şu* anda ilgi odağı olduğumu biliyorum, belki de doğru nedenlerle değil ama umursamakta zorlanıyorum. Gözlerinin üzerimde olmasını *istediğim* tek kişi Ruslan'ınkiler.

İçeri adımımı attığım andan itibaren bunu hissediyorum.

Ve oturduğum anda, eli kalçamda yolunu buluyor. Orası da tam ait olduğu yer. Benim gibi kokuyor, her zamanki meşemsi miskininin altında hafif bir narenciye kokusu var.

"Beklediğimden uzun sürdü."

Ruslan'ın amcasının kartal bakışlarını görmezden gelip ona doğru eğiliyorum. "Tuvaletin dışında biri tarafından durduruldum. Remmy."

Ruslan'ın yüzünden bir gölge geçiyor. Toplum içinde çenesi düşmeyecek ya da kaşları alnından yukarı fırlamayacak kadar sakın ama nereye bakacağımı bildiğim için öldürücü bir öfkenin tüm işaretlerini görüyorum. "Remmy?" diye homurdanıyor. "Emin misin?"

Ben başımı sallayınca Ruslan parmaklarını şıklatarak Kirill'in dikkatini çekiyor. İkisi birkaç saniye boyunca ileri geri fısıldaşıyorlar. Ruslan'ın Kirill'e verdiği emrin ayrıntıları hakkında hiçbir fikrim yok, ama "çöpü dışarı çıkar, gerekirse yak" gibi bir şey olduğuna bahse girmeye hazırım.

Kirill'le birlikte havalanmasını bekliyorum ama Ruslan olduğu yerde kalıyor. Eli dizimden hiç ayrılmıyor.

RUSLAN

Emma ile kişisel mesaj geçmişimdeki fotoğraf galerisinde geziniyorum. Bu, tam olarak bunu yaparak sonsuz dakikalarımı boşa harcadığım ilk sefer değil. Bu yüzden son birkaç haftaya ait on dört fotoğraf olduğunu biliyorum. Hepsini ezberledim.

Çoğu çocuklardan. Parkta bisiklet sürmek. Connie's Creamery'de dondurma. Reagan'ın pastel boya ile çizdiği benim resmim, şu anda Emma'nın buzdolabının üzerinde duran bir şaheser. Ama arada bir, Emma'nın da yer aldığı bir fotoğraf var, fotoğrafın köşesinden neredeyse sonradan düşünülmüş gibi gülümsüyor.

Son zamanlarda bu galeriyi biraz fazla sık tarıyorum. Ama bunun tek nedeni birkaç gün önce aklıma bir fikrin gelmesi ve şimdi de o fikrin yerinden kıpırdamaması.

"Brady Sanchez'in ekibi aradı. Yeni binasının sözleşmesini görüşmek üzere sizinle bir toplantı yapmak istiyor."

"Hm."

"Emma ile görüştüm. Bir toplantı ayarlamak için önümüzdeki hafta biraz vaktiniz var."

"Hm."

Üç çocuğun birlikte çekilmiş çok sevimli bir fotoğrafına fiske vuruyorum. Josh çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, Reagan kucağında ve Caroline arkasında diz çökmüş, kollarını boynuna dolamış. İlk kez gülümsüyor. Görüyorum ki

Tişörtünün kolunu dolduran yeni kasların en zayıf izleri. Birlikte yaptığımız seanslar sırasında spor salonunda sıkı çalışıyordu. Geçen gün attığı yumruklardan biri tavandan biraz toz kaldırdı ve sanırım bu konuda sırtımayı hâlâ bırakmadı.

Kirill boğazını temizliyor. "Bir sonraki büyük Amerikan romanının taslağını mı hazırlıyorsun?"

Ona kaşlarını çatarak telefonumu kaldırdım. "Sergey'in bana gönderdiği deneme sonuçlarını gözden geçiriyordum."

Kirill bir kaşını kaldırır. "Kardeşim, yansıtıcı camın önünde oturuyorsun. O çocukların fotoğraflarına bakıyordun."

Lanet olsun. Bir sorunun olduğunu bilmek yeterince kötü. Ama bu sana söylendiğinde çok daha kötü oluyor.

Pencerenin yanındaki sandalyeyi bırakıp kanepeye geçiyorum. Bu daire eskiden benim bekâr evimdi. Bir oyun odası, bir sinema salonu ve bir spor salonu ile donatılmıştı. Kirill şehir merkezindeki kendi dairesine gitmeye üşendiğinde genellikle burada kalıyor. Aynı zamanda insanlardan, yüksek sesli müzikten ve uzun objektifli kameraları olan adi muhabirlerden uzakta gevşemek istediğimizde uğrak yerimiz haline geldi.

"Emma ile aranızdaki şu şey... Ne kadar ciddi?"

Çenemi sıktım. "Sözleşme hâlâ geçerli. O kısım değişmedi. Sadece artık daha özel."

"Sözleşmeli bir kız arkadaş."

"O benim kız arkadaşım değil," diye çıkışıyorum.

Kirill sırtıyor. "O senin *bir şeyin*. Yoksa neden mecbur olmadığın halde onunla ve çocuklarla bu kadar çok zaman geçiresin ki?"

Haklı olduğu bir nokta var. Ama bunu bana kabul ettirmek için lanet bir ordu gerekecek. "Çünkü geçenlerde aklıma bir fikir geldi ve düşündükçe daha az çılgınca geliyor."

Kirill biraz daha dik oturur. "İlgi çekici. Nedir bu fikir?"

Bir kere yüksek sesle söyledin mi, artık geri dönüşü yoktur.

"Ee?" diye bastırıyor. "Beni merakta mı bırakacaksın?"

"Sözleşmeye bir ek madde eklemeyi düşünüyordum."

Kaşları kalkıyor. "Haftada iki yerine dört kez planlı seks mi?" diye soruyor. "Her seansta Doggystyle ve misyoner gerekli mi?" Yüzümdeki ifadeyi görünce kıkırdaması kesiliyor. Boğazını temizliyor. "Tamam... yani bu *ciddi* bir eklenti mi?"

"Bunu sık sık söylemiyorum ama Vadim haklı: Varisler hakkında düşünmeye başlamam gerekiyor."

Kirill bir ağız dolusu cinle neredeyse tasarım koltuğumu ıslatacaktı. Bardağı içki arabasına geri koyuyor ve koltuğunun en uzak kenarına kadar kayıyor.

"Kardeşim, düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" "O iyi

bir anne. Ve onunla çalışabilirim."

"Onunla 'çalışmak' derken, onunla birlikte çocuk yetiştirmeyi mi kastediyorsunuz? Çünkü bu ve şu anda yaptığı iş birbirinden *çok* farklı."

"Geleneksel olarak bir şeyler yapmakla ilgilenmiyorum-

" "Açıkladığınız için teşekkürler; farkında değildim."

"-bu yüzden bu mükemmel bir çözüm."

Kirill kaşlarını çatar. "Bence '*mükemmel*' yanlış kelime."

Bir içki daha içmek için can atıyorum ama dürtümle savaşıyorum. "Çılgınca olduğunu biliyorum-"

"*Bebek* maddesi mi?" diye mırıldanıyor, şaşkınlıkla. "Yoksa taşıyıcı annelik maddesi mi?"

"Taşıyıcı annelik, çocuğu doğurduktan sonra onunla hiçbir bağı kalmayacağı anlamına geliyor. O iyi bir anne, Kirill. Onu iş başında gördüm."

"Yani önerdiğiniz şey, sekreterinizle bir bebek sahibi olmanızı ve daha sonra çocuğu birlikte büyütmenizi içeren mevcut sözleşmeye eklenecek ek bir madde."

"Sesi baltalayabilirsin," diye çıkışıyorum. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

Kirill koltuđuna geri dūřer. "Bu tam bir *ılgınlık*. Özellikle de senin için."

"Neden özellikle benim için?"

"Sen hiç ocuk istemedin! Bunu hiç dūřünmedin."

Kanepenin kolunu sıkıyorum. "Belki de ocuğumun annesi olarak görebileceğim bir kadınla hiç tanışmadığım içindir. Emma ile bu... farklı."

Çenesini yumruğuna dayıyor. "O zaman neden sözleşmeyi saklıyorsun?"

"nk romantizmle ilgilenmiyorum. Evlilik istemiyorum. Bir aile istediğimi söylemiyorum; istediğim şey özellikle bir *varis*. şimdiye kadar Emma ile olan anlaşmam sorunsuz gitti. Bu neden farklı olmasın?"

"Oh, bilmiyorum-belki de bir *insanın* yaratılmasını içerdiği içindir!"

Kirill'in şaşırmasını bekliyordum. Ama onun bariz şoku beni ileden çıkartıyor. "Bunu yaparsam, herkesin çenesi sonsuza dek kapanır. Bir varisim olduğunda Vadim'in dırdırını bir daha dinlemek zorunda kalmam."

"En azından Oryolov Bratva'ya bir varis ve bir yedek verene

kadar." "nce bir bebekle başlayalım, olur mu?"

"Bu konuda ciddisin." Kirill'in gözleri büyür ve usulca ıslık alar. "Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri olmayacak, Ruslan. Her şeyi bilmiyor. Senin gerçekte kim olduğunu bilmiyor."

Beni yakaladı.

Ama ikincimin diğer uygunsuz gözlemleri gibi bunu da ona söylemiyorum.

"Onu herhangi bir konuda kandırmayı planlamıyorum. Ben onun önüne yeni bir sözleşme koymadan önce tüm gerçekleri öğrenmiş olacak."

Kirill'in onu hafife aldığından yüzde bin eminim. Tek gördüğü, biri ona yan gözle baktığında yüzü kızaran utangaç bir kadın. Ama ben bundan daha fazlasını görüyorum. zbilincin ardındaki çeliği görüyorum.

Geçen gece başı dik bir şekilde gala balo salonuna geri döndü. Fısıltıları duyduğundan, gecenin geri kalanında kendisini takip eden meraklı gözleri gördüğünden eminim, ancak bir kez bile ağırlığın altında ezilmedi. Gülümsedi, sohbet etti, maruz kaldığı incelemeye rağmen salonda göz kamaştırdı.

Bu dünya için doğmamış olabilir ama bu dünya için yaratılmış olma ihtimali var.

Buna rağmen, onda yüzeysel hiçbir şey yok. Cazibesi samimiyetle dalgalanıyor, onu bu kadar karşı konulmaz yapan da tam olarak bu. Balo salonuna döndükten sonra hiçbir erkek ona bakmaya cesaret edemedi. Mesajımı açık ve net bir şekilde iletmiştim. *Ruslan Oryolov*'un dövmesini onun tenine de yaptırabilirdim. Düşündüm de, içimdeki mağara adamı bu fikri sevdi.

Sadece Emma'nın karnının çocuğumla birlikte giderek büyümesi fikri kadar değil.

"Bunu iyice düşündün mü?" Kirill sorar.

Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe geri dönüyorum. "O, çocuklarımı yetiştirmesini istediğim türden bir kadın. Hikayenin sonu."

"Ama hayatının *geri kalanında* kendini bağlamak isteyeceğin türden bir kadın mı? Çünkü hoşuna gitse de gitmese de bebek sahibi olmak böyle bir şey." Kirill gözlerime bakıyor. "Bu konuda kararlı olduğumu görebiliyorum. Sadece bana bir söz ver: Biraz daha zaman ayır. Bunu gerçekten düşün. Bu konuyu ona açtığında geri dönüşü olmayacak."

Bu gece bu kadar çok iyi noktaya değinmesi can sıkıcı.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum. "Biraz daha zaman vereceğim."

Kirill haklı; yapılacak en akıllıca şey bu. Büyük bir hata yapmadığımdan emin olmak için gerekli bir adım.

Ama içimdeki mağara adamı beklemekten hiç hoşlanmıyor.

RUSLAN

Yedi gün kara kara düşündüm ama sonunda emin oldum.

Karımı kaybetmenin babama ne yaptığını gördükten sonra bir e  istemiyorum. Ama bir varise ihtiyacım var.

Ve Emma m kemm l bir   z m.

Tek bir sorun var: Bunu bana tokat atmasını ve tüm anla mamızı terk etmesini önleyecek şekilde nasıl paketleyebilirim?

Şu anda yatağın üzerinde oturmuş, bir elinde şarap kadehini dengede tutarken bir yandan da manzarayı seyrediyor. Beyaz ipek bluzunun ilk birkaç düğmesi açılmış, seksi siyah s tyenini ku bakı ı görebiliyorum. Göğüsleri neredeyse sutyenden dışarı taşıyor.

Kafamın arkasında rahatsız edici bir endişe var. Bu gecenin birlikte geçireceğimiz son gece olabileceğ  konusunda beni uyaran bir endişe. Emma teklifimi aşağılayıcı bulursa, s zle memizi parçalayıp gitmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bu istediğim son şey.

"Bu gece derin düşüncelere dalmı sın," diyor. Şarap bardağını yere bırakıyor ve dirsekleriyle yatağı yaslanıyor.

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan yürüyorum. "Senin içinde olmayı tercih ederim."

"Yaltaklanmak!" diye gülüyor. Sonra gülümsemesi sinsî ve baştan çıkarıcı bir şeye dönüşür. "Eee? Ne bekliyorsun?"

Ayağa kalktı ve pantolonunun kemerini çözmeye başladı. Beni soyuyor, önünde çıplak durana kadar her katmanımı soyuyor. Sertçe yutkunuyor, elleri karın kaslarımda geziniyor. Bileğinden tutup ayağa kaldırıyorum ve onunla yer değiştiriyorum.

Boğucu, itaatkâr bir tanrıça gibi bacaklarımin arasında duruyor ve ben onu soyarken sabırla bekliyor. Yavaştan alıyorum. Acele etmiyorum, teni santim santim bana açılırken kumaşın hıştırtısının tadını çıkarıyorum. Eteğini çıkarmadan önce onu döndürüyorum ve sonra fermuarı her seferinde bir diş aşağı çekerken nefesim göğsümde sıkışarak izliyorum.

Çıplak kaldığında dudaklarımı kıcının yanağına götürüp hafifçe ısıriyorum. Çılgık atıyor ama onu yerinde tutuyorum ve acısını dindirmek için dudaklarımı aynı noktaya bastırıyorum. Titriyor, gözleri omzunun üzerinden benimkileri buluyor. Bir kolumu beline doluyorum ve onu yatağa benimle birlikte çekiyorum. Arkasını dönmeye çalıştığında onu durduruyorum.

"Hayır," diye homurdandım. "Bana bu şekilde bineceksin."

Mükemmel kıcına bakıyorum, onu amı sikimin üzerinde duracak şekilde ayarlıyorum. Çoktan ıslanmıştı ama parmaklarımla onu arkadan sıırsıklam edene kadar tahrik ediyorum. Bu mükemmel bir manzara -o muhteşem kıcıyla çerçevelenmiş pembe, mükemmel am, kalçalarımin her iki yanına dikilmiş dizleri, pencereden gelen ay ışığında parlayan sırtının uzun, pürüzsüz genişliği.

Parmaklarımin onun sularıyla kaplandığında, kalçalarını kavriyorum ve onu sikime doğru yönlendiriyorum. Çılgık atıyor, kolanıma karşı kıvraniyor. Kıcına sert bir tokat attım.

"Yavaş ol bebeğim," diye emrediyorum. "Sür beni."

Kıcı aşağı yukarı sallaniyor, inlerken sırtı kamburlaşıyor. Eğer bunun birlikte geçirdiğimiz son gece olabileceği korkusu olmasaydı, şu anda boşalabilirdim. Bunun yerine saçlarını tutup, ritmini değiştirmek zorunda kalana kadar geri çekiyorum, kalçalarını ileri geri itiyorum. Orgazmını kovalıyor ve

Sikimin üzerinde patladığında, titremesinin gücüyle kıcı sallanıyor.

Ben içinden çıkarken öne doğru eğiliyor ama ona nefesini tutması için bir an vermekle ilgilenmiyorum. Onu sırt üstü çeviriyorum, kendimi üstüne çekiyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum.

"*Ruslan!*" diye bağılıyor eli başımın üzerine düşerken.

Dilimi aına sokuyorum ve klitorisini bulana kadar yukarı çekiyorum. Sonra aşağıya iniyorum, çığlık atana ve yumruklarını yatağa çarpana kadar daire çizip emiyorum.

"Siktir, evet, evet... *ahh*, Ruslan... *Yapamam...* siktir...!"

Boşalana kadar bırakmıyorum, vücudu dilimin her kıvrımında kasılıyor. Ağzımdaki ıslaklığı sildiğinde gözleri dalgalanarak kapanıyor, göğüsleri inip kalkıyor, teni kızarıyor ve tüyleri diken diken oluyor.

Sadece ona bindiğinde gözleri parlıyor. Bana gülümsediğinde gözlerinde hülyalı bir bakış var. Elinin tersiyle çenemi okşuyor. "Çok yakışıklısın..."

Dizimle bacaklarını ayırıyorum, sikim damlayan amcığında yukarı aşağı kayıyor. Titriyor. "Ruslan..."

"Evet, bebeğim?"

Kirpikleri titriyor. "Bir orgazmı daha kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Hm..." Dudaklarımı çenesinin üzerinde, boynu boyunca ve kulağına doğru gezdiriyorum. "Korkarım başka seçeneğin yok."

Tekrar içine iterken lobunu ısırdım. Ağzı mükemmel bir O şeklinde açılıyor. Muhtemelen yarın yürüyemeyecek.

Güzel. Oturup teklifimi düşünebilir.

Her iki durumda da, bu geceden sonra vücudunun günlerce ağrımamasını ve sızlamamasını istiyorum. Vücudunda izimi bırakmak istiyorum; teninde kokumu bırakmak istiyorum. I

Eğer bu işten vazgeçmeyi seçerse ona tam olarak nelerden vazgeçtiğini göstermek istiyorum.

İçine çılgınca pompalarken göğüslerinin zıplamasını izliyorum. "Sen kime aitsin?" Dişlerimi sıkarak talep ediyorum.

İnlemek ve çığlık atmakla o kadar meşgul ki cevap vermiyor. Ben de bu sefer daha yüksek sesle tekrarladım.

"Söylediğini duyana kadar durmayacağım. Sen *kime* aitsin?"

Gözleri benimkileri buluyor. Vahşi görünüyor, tamamen çözülmüş. Saçları dağınık, gözleri şehvetle parlıyor, yanakları ateşle kızarıyor. "*Sen*," diye soluyor. "Sadece sen."

"İyi kız," diye homurdanıyorum, ödül olarak itişlerimin hızını ve gücünü artırıyorum.

Çıgıllıkları beni daha hızlı ve daha hızlı teşvik ediyor. Nasıl oldu bilmiyorum ama onun orgazmıyla benimkinin arasında bir yerde ellerimizi birbirine kenetlenmiş, parmaklarımızı birbirine dolanmış, sımsıkı kavrarken buluyorum. Taşaklarıma kadar onun içindeyim ve yine de el ele tutuşmak milyonlarca kez daha samimi. Bunu yaptığımız ilk geceyi hatırlatıyor, sevişirken onu öpmüştüm. Aşılan bir çizgi var. Hiç tahmin etmediğim bir çizgi, ama kendimi o çizgiye doğru uçmaktan alıkoyamıyorum.

Boşalmayı bitirdiğimde, tüm ağırlığımı onun üzerine vermemeye dikkat ederek yere yığılıyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Emma.

"Bu... çok yoğundu." Haklıydı. Çok yoğundu.

Ama bu beni sadece daha fazlası için açgözlü yapıyor.

"Bu dondurma düpedüz *günah*."

Benim tişörtlerimden birini giymiş, bacaklarını kanepenin üzerinden bana doğru uzatmış. Ayaklarını tutup kucağıma yatırmak istiyorum, ama tıpkı

Seks yaparken el ele tutuşuyorduk, böyle bir hareketin sonuçları beni düşündürüyor.

Bunu yapmak istemediğimden değil.

Galada içimdeki canavarı kafesten çoktan çıkardığımı ve bunun başımı ağrıttığını biliyorum. Tasmasını tekrar çözersem ne tür sonuçlar doğuracağını kim bilir.

"Tamam!" Emma dondurma kabının kapağını kapattı ve bana uzattı. "Al şunu yoksa durmayacağım."

Ona verdiğim ilk üç orgazmdan sonra yarım saat ara verdik. Sonra onu mutfağa götürüp mermer tezgâhın üzerine yatırmadan önce ağzını siktim. İki orgazmdan sonra oturma odasına geçtik ve bana hemen şeker almazsa bayılma tehlikesi geçireceğini söyledi.

Garip bir şekilde, az önce yaptığım antrenmana rağmen hiç aç değilim. Özlem duyduğum tek şey o.

Hala.

"Gitmeliyim-" "Hayır."

Kanepenin koluna yaslanıyor. "Hayır mı?"

"Gitmeden önce seninle konuşmak istediğim bir şey var." Tek kaşı

yukarı doğru kayıyor. "Tamam. Tartışın."

"Ama size aklımdan geçenleri söylemeden önce, benim kim olduğumu tam olarak bilmeniz önemli. Ve ne yaptığımı."

Yavaşça, tereddütle başını sallıyor. "Gergin olmalı

mıyım?" "Ben olsam sadece dikkatli olurdum."

Gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyor ama tam olarak başaramıyor. "Devam et."

"Bane Corp. neredeyse yetmiş yıl önce büyükbabam tarafından kuruldu. Ailenin *gerçekte* ne yaptığını gizlemek için mükemmel bir cephe olacağını umduğu küçük bir güvenlik şirketi idi. Hâlâ yaptığımız şeyi."

Yutkunuyor, bacaklarını göğsüne doğru çekiyor ve kollarını bacaklarına doluyor. "Aman Tanrım... o zaman söylentiler doğru mu?"

Omuz silkiyorum. "Hangi söylentiden bahsettiğine bağlı."

"Senin bir şekilde mafyayla bağlantılı olduğunu iddia edenlerden."

"Hem evet hem hayır. Köklerimiz Rus. Biz mafya değiliz; biz Bratva'yız. Bizim patronlarımız yok; bizim *pahkanlarımız* var. Ve ben 'Bratva'ya bağlı' değilim; ben Bratva'yım."

Bana bakıyor. Yüzünün rengi soldu ve tüm nefes alış veriş cırtlak bir şekilde durdu.

Ona bir dakika veriyorum. Bu biraz zaman gerektiren bir ifşaat.

"B-Bratva..." diye tekrarlıyor, sanki kelimeyi deniyormuş gibi. "Vay canına, bu gerçekten... bir şey."

Homurdanıyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Yattığın adam sana bir mafya babası olduğunu söylediğinde doğru tepkinin ne olduğundan emin değilim!"

"Bratva *pahkan*."

Derin bir nefes alıyor ve sonra yanağının içini çiğnemeye başlıyor. Bunu en son sözleşmeyi feshettiğimiz ilk gece yapmıştı. Umarım bu kitap sonu gibi bir durum değildir.

"Sanırım... *çok büyük* bir şok değil," diye itiraf ediyor. "Dediğim gibi, söylentiler vardı. Onlara o kadar da dikkat etmemiştim. Şimdi, keşke etseydim diyorum."

"Ben tehlikeli bir adamım, Emma. Bunu inkâr etmeyeceğim." Gözlerinin içine baktığımdan emin oluyorum. "Ama sadece *senin* için tehlikeli olmadığımı bilmeni istiyorum. Ya da ailen için."

Bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor. "Sanırım bunu zaten biliyorum." Sesi ancak fısıltının üzerinde.

İşte orada, filizlenmekte olan o umut duygusu. O saf küçük ses şöyle diyor, *Bu işe yarayabilir.*

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyor.

"Sana söylemek zorundaydım. Kararınızı vermeden önce tüm bilgilere sahip olmanızı istedim."

Endişesi geri geldi. Alnındaki yeni çizgilerden anlayabiliyorum. "Ne kararı?"

Bandajı yırtıp atmaya karar verdim. "Sözleşmemize bir ek madde eklemek istiyorum."

Kadın sertleşiyor. "Ne tür bir ek?"

"*Pahkan* olarak rolüm göz önüne alındığında, Oryolov isminin devamlılığını sağlamam gerekiyor." Gerçekten hareket etmiyor ama kaşları seğiriyor. Kafası karışmış görünüyor. *Çıkar şu lanet bandajı, seni korkak.* "Sözleşmemize bir bebek maddesi eklemek istiyorum."

"Pardon, az önce '*bebek* maddesi' mi dediniz?" Ağzı düşer. O ve Josh'un kesinlikle ortak bir yönü var, aynı *benimle dalga geçiyor olmalısın* suratı. "Sen... bebeğini doğurmamı mı istiyorsun?"

"Dediğim gibi, bir varise ihtiyacım var. Sözleşmemiz şu ana kadar iyi işlediğinden, bunu sana sorup nerede durduğunu görmek istedim. Bil diye söylüyorum, eğer bunu kabul edersen, senin ve bebeğin ihtiyaçlarını karşılayacağım. Bu çocuklar için de geçerli. Josh, Reagan ve Caroline yaşadıkları sürece hiçbir şey istemeyecekler. Eğitimlerini, hastane masraflarını, kıyafetlerini, ayakkabılarını ve diğer her şeylerini ben karşılayacağım." Gözlerini hızla kırıştırıyor, gözleri tekrar tekrar yüzümde geziniyor. Ona söylediklerimin yarısını bile anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Ama onu ikna etmek için tek şansım bu olabileceği için devam ediyorum. "Buna ek olarak, size yeni bir yer ayarlayacağım. Her çocuğun kendine ait bir odası olacak kadar büyük bir yere. Koşabilecekleri alanı olan bir yer. Ayrıca bebek on sekiz yaşına gelene kadar uygun gördüğünüz şekilde kullanmanız için size aylık ek bir maaş vereceğim. Bu hiç de azımsanacak bir miktar değil."

Keskin bir şekilde nefes veriyor. "Bu... hazmetmesi gereken çok şey var."

"Bana şimdi bir cevap vermek zorunda değilsin. Biraz zaman ayır ve düşün."

Kısa bir an için bakışlarımla buluşuyor. "Peki ya hayır dersem?"

Bedenimin bana ihanet etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Göğsümdeki mağara adamı davul çalıyor ve deli gibi uluyor olsa da kendimi rahat ve endişesiz kalmaya zorluyorum. "Bu yeni maddeyi kabul etmeniz de etmeseniz de ilk sözleşmemiz geçerli olacak."

Başını sallıyor.

"Ama-" Bu onun irkilmesine neden oldu, gözleri bir kez daha benimkilerle çarpıştı. "-Sözleşmeden tamamen çıkmak istediğine karar verirsen, söz verdiğim kıdem tazminatı paketiyle birlikte seni serbest bırakacağım. Hatta başka bir iş bulmana da yardımcı olacağım."

Kaşları birbirine çarpıyor ve ağzının kenarları aşağı doğru iniyor. En azından yüzeysel olarak onu bu kadar kolay bırakmaya istekli olduğum gerçeğinden pek hoşnut görünmüyor.

İçimde umut alevleniyor.

Belki bu benim lehime olabilir.

Belki de istediğim *her şeyi* elde etmemin bir yolu vardır.

EMMA

Dünyamı ekseninden sarsan teklifin üzerinden bir hafta geçti. Hâlâ düşünüyorum. Hala rüya görüyorum. Hala nefes nefese uyanıyorum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ama Ruslan'ın çatı katına çıkan asansöre binmek daha çok felakete davetiye çıkarmak gibi geliyor. Onunla tanışmak için uygun durumda değilim. *Kimseyle* tanışacak durumda değilim.

Tüm günlerin arasında bugün.

Bugün işe hasta olduğumu söyleyerek gelmemin tek nedeni buydu. Tabii ki bu akşam için planlanmış bir randevumuz olduğunu unutmuştum ve yapmam gerektiği gibi iptal etmek yerine, Amelia'nın bu gece bebek bakıcılığı yapıyor olmasından yararlanmaya karar verdim.

İşte buradayım, ilk randevu elbisemi giyiyorum.

Çünkü gerçek şu ki, şu anki ruhsal durumuma rağmen onu görmek *istiyorum*.

Sözleşmemize bebek maddesini eklemeyi teklif ettikten sonra bile. Çünkü bu gidişle bir madde daha ne ki? Başka bir sözleşme nedir?

Bu seferki sadece bir *çocuk* içeriyor. Yarıısı onun yarıısı benim olacak bir çocuk. Acaba burada olmam kararımı çoktan verdiğim anlamına mı geliyor?

Hayır. Kes şunu. Bugün çok duygusalsın.

Sienna'nın bana öğrettiği bir şey varsa, o da çok yüksekte ya da çok alçakta giderken asla büyük kararlar vermemem gerektiğiydi.

Ruslan'ı oturma odasında tüm gömleksiz ihtişamıyla buluyorum. Bir elinde şarap kadehi, diğerinde kitap vardı. Dikkat dağıtma konusunda oldukça iyi.

"Ne okuyorsun?" diye sordum. Kitabı kapatıyor ve görmem için kapağını kaldırıyor. "Alexander Pushkin, ha? İyi biri mi?"

Ruslan kıkırdar. "Sadece gelmiş geçmiş en büyük şairlerden biri."

Onun yanındaki kanepeye otururken gülümsüyorum. "Şiirle ilgilendiğini fark etmemiştim."

"Güzel şeyleri severim." Şarabını bir kenara bırakıyor. "Nasıl hissediyorsun? *kiska*?"

"Benden bir şey kapma konusunda endişelenmene gerek yok, eğer sorduğun buysa."

Benim alınganlığım karşısında tek kaşını kaldırıyor. "Nasıl *olduğunu* soruyorum hissediyorsun?"

"İyiyim," diyorum gözlerine bakmadan. "Ben iyiyim." Bunu sözsüz olarak kabul ediyor. "O zaman buraya gel."

Elbisemi yukarı kaldırıp kucağına kayıyorum, her zamanki gibi ona sarılıyorum ama Ruslan'a her türlü yakınlığa eşlik eden her zamanki muhtaç zonklama bugün bariz bir şekilde yok. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Dikkat dağıtma, dikkat dağıtma, dikkat dağıtma.

Eğilip onu öpüyorum, dilim onunkinin etrafında dönüyor, arzu havuzunun her zaman yaptığı gibi ayaklarımı yerden kesmesini bekliyorum. Ama her şeyin çok farkındayım. Kendimi beceriksiz ve utangaç hissediyorum. Boğazımdaki yumrunun göğsüme yerleştiğini hissediyorum. Ve kafama dank ediyor: Sekse ihtiyacım yok; ağlamaya ihtiyacım var.

Ve bir anda ağzımdan kocaman, çirkin, kontrol edilemez bir hıçkırık döküldü -Ve onunkinin üzerine iner.

Geri çekildi, irkildi. "Emma?"

Oh lanet, oh lanet, oh lanet.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır." "Ne

oldu?"

"Tanrım," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. "Çok üzgünüm."

Seksi zamanları nasıl renklendireceğimi iyi bilirim.

"Seni incittim mi?" Bunu sorması bile beni daha çok hıçkırmaya itiyor.

"Emma, sorun ne?"

Sadece başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Eğer denersem, her şeyin anlaşılmaz seslerden oluşan bir karmaşa halinde çıkacağını biliyorum. Ve zaten bir gece için kendimi yeterince utandırdım.

Ruslan beni kollarının arasına alıp ayağa kalktığı anda irkiliyorum. Beni ana banyoya götürüp devasa küvetin karşısındaki şezlonga oturturken ona sarılıyorum.

Küveti suyla doldurmaya başladığında kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu da başlı başına bir hataya dönüşüyor; sonunda daha çok hıçkırıyorum. Kuşburnu ve ebegümeci kokusunu alıyorum ve küvete doğru baktığımda suyun yüzeyinde hafif pembe bir köpüğün fokurdadığını görüyorum. Ruslan bana elini uzatıyor ve hiç düşünmeden parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Burada romantizm olamayacağını söylüyor ama bu, artık kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimden bile emin olmadığım zamanlarda başvurabileceğim bir aşk gibi geliyor. Ruslan Oryolov kafamı çok karıştırdı. Sabah, geriye dönüp baktığımda kafamın daha da karışacağını biliyorum.

Ama şimdilik, bu gece

için... Ona ihtiyacım var.

Beni ayağa kaldırdı ve soymaya başladı. Orada duruyorum, dudağımı ısıriyorum, oyun suratımı takınmaya çalışıyorum. Ama küvete girdiğimizde

ve ben tenimi okşayan küçük köpük baloncuklarına bakarken o hiç kıpırdamıyor.

Ellerini küvetin iki yanına atmış, ben de bacaklarının arasına sokulmuş, çıplak sırtımı onun çıplak göğsüne dayamış vaziyette yatıyorum. Ağlamayı bıraktığımda köpük biraz dağılmış ve sessizlik o kadar uzun sürmüş ki rahatlamıştım.

Sonunda kırdığımda sesim titrek çıkıyor. "Bugün... Sienna'nın doğum günü. Ya da... öyle olacaktı."

Sağ kolu küvetin kenarından ayrılıyor ve belime dolanıyor.

Başımın arkasını omzuna yaslıyorum. "Bu gün beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum." İç çekiyorum. "Sanırım birkaç şey yüzünden. Dün gece geç saatte eve geldiğimde çocukları uyurken bulmayı umuyordum. Amelia bir saat önce eve gitmişti ve Ben'in çocuklarla birlikte olması gerekiyordu..."

"Öyle değil miydi?" Ruslan'ın sesinde küçük bir çıtırtı var.

"Hayır, hayır, öyleydi. Sadece oturma odasında yere kustu ve kanepede sızdı."

Ruslan'ın kolu belime dolanıyor.

"İçeri girdiğimde Josh'ı elleri ve dizleri üzerinde, ortalığı temizlerken buldum. Gözleri şişmişti, bu yüzden ağladığını biliyordum. Çocukların o bir saat boyunca Ben'le iyi olacağını düşündüm. Sadece *bir* saatti." Şükürler olsun ki, ağlamam bitti. Ve tüm bunları yüksek sesle söylemenin gerçekten yardımcı olduğunu fark ediyorum. "Temizlenmesine yardım ettim ama tüm bu süre boyunca neredeyse tek kelime etmedi. Kendinde değildi. Onu yatağına yatırdığımda bile sanki bana bakıyor *gibiydi*." Başarısızlığımın ağırlığıyla titriyorum. "Sienna'yı *gururlandırmak* istedim. Çocukları için olabileceğim en iyi anne olmak istedim. Ama..." Nefesim kesiliyor ama kendimi söylemeye zorluyorum, uzun zamandır şüphelendiğim ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim şeyi. "... Çok iyi bir anne olduğumu düşünmüyorum."

Bugün isteyeceği *tek* hediye bu olurdu. Ve ben ona bunu bile veremedim.

"Emma. Sen iyi bir annesin."

İrkildim. "Öylesine söylüyorsun."

"Ben hiçbir şeyi 'öylesine' söylemem."

Bu beni neredeyse gülümsetiyor. "Bazen aklımdan neler geçtiğini bilseydin böyle söylemezdin."

"Dene beni."

Yani, az önce iyi bir anne olmadığımı itiraf ettim. Neden bunu sağlam bir kanıtla desteklemeyeyim? Pandora'nın kutusunu açtım, neden sırların uçuşmasına izin vermeyeyim?

Ayrıca onun kolları bana her şeyi söyleyebileceğimi ve her şey boyunca beni bir arada tutacağını hissettiriyor.

"Bazen ailemin yardım teklifini kabul etmeyi düşünüyorum."

"Peki bu kötü bir şey mi çünkü tekliflerinin bazı şartları var?"

"Kesinlikle."

"Hangileri?"

Tereddütlerimi yutuyorum. "Çocuklara bakmak istiyorlar ama önce velayeti onlara verirsem."

Ruslan birdenbire hareketsizleşir. "Ve onları kaybetmek istemiyorsun?"

"Mesele o değil. Yani, elbette onları kaybetmekten nefret ederim. O çocukları varlığımın her zerresiyle seviyorum. Ama eğer onlara iyi bakılacak, bakımları sağlanacak ve sevineceklerse, o zaman ailemi özgür bıraktırdım. Ama Barrett ve Beatrice'in çocuk yetiştirme anlayışı süslü özel yatılı okullar, yabancı dadılar ve korkunç sosyal etkinliklere katılma zorunluluğu içeriyor. Sienna ikimizin de bu hayata sonsuza kadar katlanmak zorunda kalmaması için çok mücadele etti. Kendi çocuklarının da aynı şeyleri yaşamasını istemezdi. Eğer bunu düşündüğümü bilseydi, beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı."

Ruslan beni üzerinden iterken aniden sırtıma hava dolduğunu hissediyorum. Yüz yüze gelmemiz için beni döndürdü.

"Emma." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak. "Bunu düşündün ama yapmadın."

Gözyaşlarımı içime çekerek başımı sallıyorum. "Onlara her şeyi veremeyeceğimi biliyorum ama en azından şimdi birbirlerine sahipler. *Bana* sahipler."

"Güven bana Emma: para her şey demek değildir. O çocuklar için hayatını altüst etmene gerek yoktu. Babalarına bakmak zorunda da değildin. Ben'e ve onun şeytanlarına katlanmak zorunda değilsin ama tüm bunları yine de yapıyorsun. Çünkü o çocukların da babalarını kaybetmelerini istemiyorsun." Gözlerim onunkilerle birleşiyor ve şimdi başka tarafa bakamıyorum. "O çocuklar için mümkün olan her fedakârlığı yaptın. Onlar için her şeyi yaparsın ve onlar da bunu biliyor. Eğer bu iyi bir anne olmak değilse, nedir bilmiyorum. *Bu* yüzden sözleşmemize bir bebek maddesi eklemek istedim. Çünkü çocuğumun sizin şefkatinizden, sevginizden ve sabrınızdan faydalanmasını ve rahat etmesini istiyorum."

O konuşurken gözlerim büyüyor. *Bunu gerçekten duyuyor muyum?* Neredeyse rüya görüyormuşum gibi geliyor.

"Benim yerime çocuk taşıması için kolayca bir taşıyıcı anne tutabilirim. Ancak bu, bir çocuğu tek başıma yetiştirmemi gerektirir ve bunu tek başıma yapacak ne eğilimim ne de becerim var. Çocuğumun gerçek bir anneye, *iyi* bir anneye sahip olmasını istiyorum. Ve ben sizin harika bir anne olduğunuza inanıyorum."

O kavurucu kehribar gözleri bu gece daha yumuşak, onda daha önce hiç görmediğim bir şefkatle dolup taşıyor.

"Ben... Ben beni seçtiğini düşündüm çünkü ben yakındım ve... ve uygundum."

Başını sallıyor, çenesi sıkıca kenetleniyor. "Seni *sen olduğun* için seçtim, Emma Carson. Karakterin, şefkatin, sevme kapasiten için. Seni seçtim çünkü bu lanet dünyada birlikte çocuk büyütebileceğim başka kimse yok."

Yavaşça nefes veriyorum, sözlerinden ve gözlerindeki bakıştan büyülenmiş bir halde. Ve bir şekilde, bu *her şeyi* değiştiriyor.

RUSLAN

İlk defa beni içeri alıyor.

Ve muhtemelen olmam gerektiği gibi temkinli olmak yerine, sadece minnettar hissediyorum. Sonunda bana açıldığı için mutluyum. Duvarlarını indirip içini görmeme izin verdiği için mutluyum.

Tek yaptığı beni daha fazlası için açgözlü yapmak olsa bile.

"Özür dilerim, her yerine kustum. Duygusal olarak konuşuyorum."

Sertçe kızarıyor ve onu öpme ihtiyacı o kadar kötü ki kendimi inkar etme zahmetine girmiyorum. Dudakları benimkilere karşı titriyor, yumuşak ve tüy kadar hafif.

"Ben sadece... Gerçekten konuşabileceğim kimsem yok," diye itiraf ediyor uzaklaştığımda. "Ailem zar zor insan, en iyi arkadaşımın baş etmesi gereken kendi sorunları var ve kız kardeşim benim yüzümden öldü..." Gözleri yukarı fırladı. "Tüm dramımı dinlediğiniz için gerçekten minnettarım. Ama lütfen istediğiniz zaman bana çenemi kapatmamı söylemekten çekinmeyin."

"Kardeşinin yasını tutmaya hakkın var. Onu özleyebilirsin. Hatta ona kızmaya bile hakkın var."

Kaşları bir çentik yükseliyor. "Sen nasıl-"

"Çünkü ben de o yollardan geçtim. Kendi kayıplarımın yasını tuttum. Hâlâ da yaşıyorum. Keder kendi kendine geçen bir şey değildir. Son kullanma tarihi yoktur."

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Tereddüt etmesini anlayabiliyorum. İlişkimizin geçmişinde bu tür savunmasız konuşmaları pek teşvik etmedim. Ama şimdi burada olduğumuza göre, tahmin ettiğim kadar tehditkâr gelmiyor.

"Sorun değil. Bana sorabilirsin."

Bakışları yumuşuyor. "Kimi kaybettin?"

En son ne zaman onlar hakkında konuşmayı *seçtim*? En son ne zaman isteyerek onları düşündüm? Onların anıları kalbimde karanlık, kilitli bir kutuda yaşıyor ve hep orada kalacaklarını sanıyordum. Ama Emma soruyu sorar sormaz, o kutunun kapağı uçarak açılıyor ve ben daha farkına bile varmadan konuşmaya başlıyorum.

"Annem ve kardeşim." "İkisi

de mi?" diye soluk soluğa

kalır.

"Aynı zamanda. Araba kazası."

Tepeden tırnağa titriyor. "Hayır..." Elimi tuttuğunda, sabunlu suyun ılık damlaları yüzüme sıçırıyor. "Sienna'yı böyle kaybettim."

Kız kardeşinin nasıl öldüğünü tam olarak biliyorum. Hepsi Kirill'in aylar önce Emma hakkında derinlemesine bir geçmiş araştırması istediğinde bana verdiği dosyadaydı. Ama yine de bana anlatmasını istiyorum. Kâğıt üzerindeki gerçekler -tek araba *çarpması*, *bir ölüm*, *genç kadın yaya-* bunun hakkını vermiyor.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin," diye törpüledim.

Duyguları yüzünde savaşıyor. Söylemesi zor olan şeyler, söylenmesi gereken şeylerle savaşıyor. Dudakları bir süre ses çıkarmadan hareket ediyor.

"Yaya geçidindeydi ve... ve..." Göz kapakları kapanıyor ve elimi biraz daha sıkı tutuyor. Gözleri tekrar açıldığında yaşlarla doluydu. "Ve bir kamyon vardı. Turuncuydu, bunu hatırlıyorum. Turuncu bir kamyonet köşeyi dönüp bize doğru geliyordu." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Lastiklerin gıcirtısını duydum ve donakaldım. Sienna beni yoldan itti." Parmakları titriyor. "Bir keresinde şaka yapmıştı,

Benim için öleceğini söylediğinde, bunu gerçekten kastetmemiştir. Ama öyle *yaptı*. Kelimenin tam anlamıyla beni kurtarmak için öldü."

"Emma." Gözlerini benimkilere dikti. "Seninle pek çok ortak noktamız var." "Ne demek istiyorsun?"

"Annem ve kardeşimin karıştığı trafik kazası... Arabayı kullanması gereken kişi *bendim*. O gün arabanın sürücü koltuğunda ben olmalıydım. Leonid değil."

Bana biraz daha yaklaşıyor, eli boynumun kıvrımına düşüyor. "Kendini mi suçluyorsun?"

"Değil mi?"

Alt dudağını ısıyor. "Her gün." "Dediğim gibi, pek çok ortak noktamız var."

Acıması bir şekilde gülüyor. "Keşke eğlenceli bir şey olsaydı. Çift eklemli olmak ya da doğum lekelerinin eşleşmesi gibi." Eli boynumdan hiç ayrılmıyor. Bu noktada su soğuyor ve sabun köpükleri neredeyse yok oluyor ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Bunun yerine böyle olduğu için üzgünüm," diye fısıldıyor. "Ama bana söylediğine sevindim."

En çılgınca olan şey ona gerçekten söylemiş olmam değil, gerçi bu da başlı başına çılgınca. Ona söylemenin *iyi* hissettirmesiydi. Katartık. İyileştirici.

"Aile şirketi ya da her ne diyorsanız, size bu şekilde mi miras kaldı?"

Başımı salladım. "O zamanlar on yedi yaşındaydım. Bane ya da Bratva'nın kontrolünü ele geçirmek için çok gençtim. Babamdan sonra amcam Vadim'in başa geçeceğini düşünmüştüm. Mantıklı gelmişti. Kazadan sonra tüm operasyonu bir arada tutan oydu. Ama sonunda babam beni seçti. Bugün hâlâ nedenini bilmiyorum."

Kaşlarının arasındaki çatık derinleşiyor. "Baban... sessiz görünüyor."

"Kaza onu mahvetti. Annem ve Leonid'le birlikte o arabada ölmüş de olabilirdi."

"Bazen Ben için de aynı şeyi düşünüyorum," diye itiraf ediyor Emma. "O aptal turuncu kamyon onun insani olan her şeyini de öldürdü. Sanırım birini bu kadar derinden sevmenin bedeli bu."

Banyo tuzları birden cildimi yakıyormuş gibi hissettirdi. Ama bunun suyla bir ilgisi yok; her şeyin Emma'nın sözleriyle ilgisi var.

Birini bu kadar derinden sevmenin bedeli budur.

Bu, asla ödemeyeceğime dair kendime söz verdiğim bir bedel.

"Ruslan?" Sesi kafamın içinde dolaşan bir düzine farklı düşünceyi delip geçiyor. O güzel su gözleri derin duygularla dolu. Şu anda ikimiz için de taşıdığı duygular. Benim olduğu kadar onun da kaybı.

Onu istiyorum.

Onu hayatımda başka hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum.

Bu beni korkutsa da, gitmesine izin vermekten daha az korkutuyor. Çünkü artık Emma'nın tadına baktığıma göre - güzelliği, oyunculuğu, şefkati, kırılganlığı - ona bakacak kişinin ben olmak istediğimi biliyorum. Ona ihtiyacı olanı veren kişi olmak istiyorum. Onun kurtarıcısı ve koruyucusu olmak istiyorum.

Baş döndürücü bir duygu. Tuhaf ve alışılmadık. Daha önce hiç olmak istememiştim.

Daha önce böyle birinden sorumlu değildim.

Fyodor annemle ilk tanıştığında böyle mi hissetti?

"Hey." Emma yüzümü kavırıyor ve kendini kollarımın arasına çekiyor. "Bana geri dön."

Yüzüne odaklanıyorum - o narin düğme burnuna, yanaklarının şişliğine, o tatlı dudaklarına - ve Leonid'in ölümünden beri hissetmediğim bir sakinlik hissediyorum. En son o zaman herhangi bir rahatlık, herhangi bir güvenlik hissiyle örtülmüştüm.

Çizgiler yavaş yavaş bulanıklaştığından, onları netleştirmeye karar verdim. Bu aşk değil.

Olamaz.

"Babama olanlar... Kendimi asla o şekilde kaybetmek istemiyorum, Emma. Bunu göze alamam."

Yutkunuyor. "Anlıyorum."

Anladığından pek emin değilim, bu yüzden ona biraz daha sıkı sarılıyorum ve devam ediyorum. "Kendimi sana tamamen veremem. Aramızdaki her neyse, sadece bir kısmını alacaksın."

Teklifin ne kadar bencilce olduğunu farkındayım. Tamamen tek taraflı. Yine de kaşlarını çatmıyor ya da alay etmiyor. Parmaklarını çenemde gezdiriyor, gözleri parmaklarının peşinden gidiyor.

"Senden alabileceğim her parçayı alırım, Ruslan."

Beni öptüğünde, tüm vücudum onun etrafında kıvrılıyor. Su soğuk ama vücutlarımız onu ısıtıyor. Bana sarılan o oluyor, kendini sikime doğru sürüyor. Sertleşmem ve kendimi onun içine gömmek için çaresiz kalmam sadece birkaç saniye sürüyor.

Yine de istediğinin bu olduğundan emin değilim. En azından eli uzunluğumun etrafında kıvrılıp hafifçe sıkana kadar. Kalçalarını kaldırıyorum ve onu aşağı çekiyorum. İnliyor, sırtı benden uzaklaşıyor, böylece muhteşem göğüslerini tam olarak görebiliyorum. O bana yavaşça binerken ben de onları yoğuruyorum, dalgalar kalçalarını yalıyor. Bugün seks yavaş ilerliyor. Düşünceli ve tutkulu, her an birbirimizle paylaştığımız her şeyle noktalanıyor. Birbirimizin görmesine izin verdiğimiz tüm küçük parçalarımız.

Göğüslerini, boynunu, dudaklarını öpüyorum. Ellerimi kaygan vücudunda gezdiriyorum, kendimi onun güzelliğinde kaybediyorum ve boşaldığımızda birlikte boşalıyoruz.

Çok farklı zamanlarda, çok farklı şekillerde seks yaptık. Ama bu sefer farklı. Bu sefer farklı hissettiriyor.

Her şey farklı hissettiriyor.

EMMA

"Josh?"

Daire ürkütücü bir şekilde

sessiz. "Rae? Caro?"

Amelia'nın son anda acil bir işi çıktı ve bugün akşam vardiyası için burada olamadı. İsteyken Ben'i aradım ve çocuklara bakması için ona yalvardım. *Ayıkken*. Bana "dırdır etmeyi kes" diyene kadar bu şartı vurguladım.

Kabul ettiğinde, iş günümün kalan iki saatini yeşil bluzumun içinde terleyerek geçirdim.

Ben'i çocuklarla yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Ama bazı günler, bu kaçınılmaz oluyor. "Çocuklar?"

Küçük ayakların *pıt pıt* sesini duyduğum an rahat bir nefes alıyorum. Sonra Caroline ve Reagan Mach 10 hızıyla köşeyi dönüyor ve sarışın mermiler gibi bana çarpıyorlar. Yine de kıkırdamaları garip bir şekilde sessiz ve Reagan kollarının altından gıdıklamaya çalıştığımda panikle küçük bir ciyıklama çıkardığında, Caroline bir parmağını ağzına kapatıyor ve geniş, sitem dolu gözlerle kız kardeşine bakıyor.

Kanepenin koluna oturdum. "Çocuklar, sorun nedir? Neden bu kadar sessizsiniz?"

"Çünkü babam süpürüyor," diye fısıldıyor Reagan bebek sesiyle.

"Uyuyor," diye düzeltiyor Caroline kibirle. "Babam uyuyor ve bize eğer gürültü yaparsak bizi kulaklarımızdan tutup odasına sürükleyeceğini ve kışklarımızı mosmor olana kadar döveceğini söyledi."

Reagan alt dudağı dışarıda bana bakıyor. "Popomun mosmor olmasını istemiyorum, Em Teyze!"

"Bunu sana gerçekten söyledi mi?"

İki kız da hep bir ağızdan başını sallıyor. Dudağım öfkeli bir alay şeklinde kıvrılıyor. *Babalarını mosmor olana kadar dövmek istiyorum.*

"Josh nerede?" Bunun yerine elimden geldiğince kontrollü bir tonda söylüyorum.

"Akşam yemeği hazırlıyor. Sosisli makarna yiyeceğiz!" Reagan hopladı. Bu ona Caroline'dan bir bakış daha kazandırdı. Sonra kızlar mutfağa koşuşturup onları takip etmemi işaret ettiler.

Josh'ı ocakta makarna hazırlarken buldum. "Josh?" Yaklaşırken sordum. "İyi misin?"

Omuzlarının sertleşmesi ve arkasını dönmesinin bir an alması bana iyi olmaktan çok uzak olduğunu söylüyor.

"Kızlar, neden gidip elinizi yüzünüzü yıkayıp akşam yemeği için hazırlanmıyorsunuz?" Ben önerdim. Onlar gider gitmez Josh'a doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

Benimle göz göze gelmiyor. Gereksiz yere makarnayı karıştırmaya devam ediyor. Elim bileğine bastırıp onu durmaya zorluyorum.

"Josh, tatlım, konuş benimle."

"Hiçbir şey *olmadı*. Her zamanki gibi eski tas eski hamam." Bu alışılmadık küfür ağzından çıkar çıkmaz irkilir ve yanakları utançtan kıpkırmızı kesilir. "Özür dilerim..."

Yüzü buruşurken onu tuttum ve kendime çektim. "Hey, sorun yok. Sorun yok, küçük adam." Ona usulca fısıldamaya devam ediyorum. "Her şey yoluna girecek."

Biraz geri itiyor ve kaşlarını çatıyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum ve masada bana katılması için elimle işaret ediyorum. "Son zamanlarda işlerin kötü gittiğini biliyorum. Babanız sadece... karanlık bir yerde. Şu anda kendini kaybetmiş durumda ama sizi seviyor."

Josh'un burnu kızarıyor, bu da gözyaşlarıyla savaştığının kesin bir işareti. "Hayır, sevmiyor," diye sertçe çıkışıyor. "Eğer bizi gerçekten sevseydi, her küçük şey için bizi dövmekle tehdit etmezdi."

Çenem sıkıştı. O pisliği şu anda öldürebilirim. "Onu alt edebilirim, biliyorsun. Eğer denerse."

Sekiz yaşındaki yeğenime bakıyorum. Gözleri ince yarıklar halinde, burun delikleri açılmış, yumrukları sıkılmış ve iki yanında titriyor. Bir kavgaya hazır gibi görünüyor.

"Josh-"

"Ruslan bana ne yapacağımı öğretiyor. Kızları ondan koruyabilirim. Seni de koruyabilirim."

Ellerimi titreyen omuzlarına koydum. "Tatlım, bunu takdir ediyorum; gerçekten. Ama beni ya da kızları korumak senin işin değil. *Benim işim seni korumak. Dinle-*"

Ben cümlemi tamamlayamadan kızlar mutfağa koşuyor ve fısıldayarak aç olduklarını söylüyorlar. İç çekerek ayağa kalktım ve onları yerleştirmeye gittim.

İş kıyafetlerimi değiştirme bahanesiyle mutfaktan çıkmadan önce kaselerini makarna ile dolduruyorum. Yolda Ben'in odasına giriyorum ve onu yatağında yüzüstü yatarken buluyorum, salyası ağzının etrafında koyu bir leke oluşturuyor.

Burnumu tiksintiyle kırıştırarak yere attığı yastığı alıyorum ve onunla vuruyorum. Hiç irkilmiyor, ben de kıpırdayana kadar vurmaya devam ediyorum.

Homurdanarak bir anda uyanıyor, gözleri fıldır fıldır açılıyor. Kendini düzeltmeye çalışırken neredeyse kendi tükürüğüyle boğulacaktı.

"Tanrım," diye mırıldandım. Her zamanki gibi içki ve kötü kararlar kokuyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Dişlerimi sıkarak homurdanıyorum. "Dışarıdaki çocukların sana *ihtiyacı var*."

Gözleri bana odaklanıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sienna..."

Donup kaldım. *Bu bir şaka mı?* Eğer öyleyse, onun bile yapabileceğini düşündüğümünden daha acımasız.

Birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra beni birkaç adım geriye iten yüksek sesli bir geçirti çıkarıyor. Nefesinden ve gözlerinin düzensiz titreşiminden anladığım kadarıyla hâlâ sarhoş.

"Si..."

Benimle dalga geçiyor. Bu iğrenç bir şaka.

Ama Ben hiçbir zaman iyi bir aktör olmadı. Yüzünde özlem dolu, çaresiz bir ifade var. Bana yaklaşıırken kan çanağına dönmüş gözleri vücudumun üzerinde çılgınca sallanıyor.

"Si... Çok özür dilerim... Doğum gününü unuttum..." "Ben,"

dedim sertçe. "Benim. Emma. Sienna değilim."

Kaşlarını çatıyor, bana uzanırken hıçkırıyor. "Seni çok özledim bebeğim..."

Bana dokunmaya çalışıyor ama ben ondan geri çekiliyorum. "*Ben!* Ben Emma'yım. Kendine gel. Söyleyemeyecek kadar ileri mi gittin-?"

Kolumdan tutup beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesiliyor. Yarı uykulu ve yarı sarhoş bir adam için şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşu var.

"*Ben!* Dur!"

Menteşeleri üzerinde sallanan kapının hayal meyal farkındayım ama Ben'in gezinen elleri hakkında o kadar endişeliyim ki buna fazla dikkat edemiyorum. En azından Ben acıyla homurdanıp sırtını kamburlaştırana kadar. Yana doğru sendelediğinde Josh'un ellerini yumruk yapmış bir şekilde orada durduğunu görüyorum.

Josh az önce babasına yumruk mu attı?

"*Lanet* olsun, seni küçük piç!" Ben, yakalandığı sarhoşluk halüsinasyonundan uyandıığında tıslıyor.

"Ondan uzak dur!" Josh, çok daha yaşlı bir adama ait olan bir öfkeyle babasına bakarak emrediyor.

Ben şaşkınlık içinde başını iki yana sallar. "Seni küçük pislik! Az önce bana vurdun mu?"

"Emma Teyze'yi korkutuyordun!"

Ben'in gözleri Josh'a dönmeden önce sadece bir saniyeliğine bana kayıyor. Bırakın kendi oğlunuzu, sekiz yaşındaki bir çocuğa bile yöneltmeyi hak etmeyen zehirli bir bakış fırlatıyor. "Ne yaptığım umurumda değil; bu senin haddine değil-"

Onunla Josh'un arasına girdim. "Ben, kes şunu. Kontrolden çıktın. Sen-"

Beni kabaca iterek yolumdan çekti ve Josh'a doğru hamle yaptı. Ayağım takılıyor ve yana düşüyorum, Josh'un kapıdan hızla çıktığını çevresel görüşümden fark ediyorum. Ben onun peşinden koşuyor ve o turuncu kamyonetin her şeyi değiştirmesinden bu yana ilk kez Ben'in yapabileceklerinden korkuyorum.

Sertçe vurdum, başım ahşap zemine çarptı, ama başarabildiğim kadar hızlı bir şekilde tekrar ayağa kalktım. Ben'in kanepenin etrafında döndüğü ve Josh'a pençe atmaya çalıştığı oturma odasına koşuyorum.

"Ben! Aklını mı kaçırdın sen? O bir çocuk! O senin *oğlun*!"

"Aynen öyle!" diye bağırıyor. "Benim lanet oğlum. Ve *saygıyı* öğrenmesi gerek!"

İrkilen kızlar çığlık atıyor. Dehşete kapılmış küçük yüzlerini mutfaktan dışarı bakarken yakalıyorum, hayalet gibi solgunlar.

"Ben, polisi arayacağım!" Ben de bağırdım.

Bana döndü, saçları dağınık, gözleri vahşi. Onu hiç bu kadar dengesiz görmemiştim. Ama buna rağmen, tek hissettiğim rahatlama. En azından şimdi dikkati benim üzerimde, Josh'ın değil. *Bırak beni dövsün. Çocuklar iyi olduğu sürece.*

"Ne dedin lan sen?" diye homurdanıyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Beni duydun. Hemen sakinleşmezsen lanet polisleri çağıracağım. Çocukları korkutuyorsun!"

Bana doğru tehditkâr bir hamle yapıyor ve o anda Josh'un kanepenin arkasından fırladığını fark ediyorum. Kûuk yumruğu Ben'in kaburgalarına birkaç dakika içinde ikinci kez çarpmadan önce sadece nefes almak için zamanım var.

"Siktir!" Ben kûkrüyor. "Bu da ne-" Etrafında dönüyor, elini kaldırıyor ve ben onu durduramadan Josh'ı tişörtünün önünden yakalıyor.

"BEN! DUR!"

Caroline'ın kûuk sesi paniğimin sıcaklığını kesiyor. "Baba! Lütfen yapma..."

Ben sanki hibirimizi duymuyormuş gibi davranıyor. Josh'u sehpaye doğru fırlatıyor. şiddetli bir savurma değil ama Josh'un incecik bedeni mobilyaya çarparken donuk bir ses çıkartıyor. Acı içinde homurdanıyor ve bu yürek parçalayıcı ses bile Ben'i fg durumundan çıkaramıyor gibi görünüyor.

"Seni piç!" O kapıyı hışımla çıkıp çocuklarının gözyaşlarına çarparken ben de arkasından bağırıyorum.

Josh'a koştum ve onu yerden kaldırdım. Onu kollarıma alana kadar titreyenin o olmadığını fark ettim.

Öyleyim.

"Josh," diye soluk soluğa bağırıyorum, onu kûkken yaptığım gibi kucaklıyorum. "ok zgnm. Çok zgnm." Bana sarılıyor, göğsü sessiz hıçkırıklarla kabarıyor. Tek yapabildiğim ona sarılmak. "Sorun değil. Devam et ve ağla. İstediğin kadar uzun süre, istediğin kadar yüksek sesle ağlamayı hak ediyorsun."

"J-Joshie...?"

Başımı kaldırdığımda Caroline ve Reagan'ın hâlâ mutfak duvarının arkasında saklandıklarını ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görüyorum. Yanıma gelmelerini işaret ediyorum ve bana doğru koşuyorlar, hepimiz birbirimize sokulurken sıcaklıkları beni her iki yanımdan sarıyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. "İyi olacağız, söz veriyorum. Hepimizin iyi olduğundan emin olacağım..."

Ben'in etrafta olmasının çocuklar için önemli olduğunu düşündüm. Bunun gerekli olduğunu düşündüm. Tüm kusurlarına rağmen, yaşayan tek ebeveynlerini kaybetmelerini istemedim. Ama bu geceden sonra, onun yanlarında olmasının onlara yarardan çok zarar verdiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım. Belki de hepimiz onsuz daha iyiyiz.

Bu da bana ilerlemem için tek bir yol bırakıyor ve elbette bu kolay olmayacak. Kararlılığım sertleşirken bile kalbim çılgınca atıyor.

Şu andan itibaren, onların *hem* annesi *hem de* babası olmak zorundayım. Ben'in ebeveynlik haklarını elinden almalıyım.

Bu çocukları evlat edinmeliyim.

Bu bir kez içime sindiğinde, çocuklara da bana tutundukları kadar sıkı tutunuyorum. Ve sonra-

Ben de ağlamama izin verdim.

EMMA

Sakin ol.

Şansının ne olduğunu bilmiyorsun.

Ve eğer bu işe yaramazsa, o zaman onu öldürebilirsin.

Isabel Costa'nın boş ofisinde oturup onu beklediğimden beri bacağım düzensiz bir şekilde zıplıyor. Onu yemekhanede köşeye sıkıştırabilirdim ama bu konuşmayı herkesin içinde yapmak istemedim.

"Emma?"

Sandalyemde dönüyorum. "Merhaba, Isabel."

Avukat kapısının eşiğinde durmuş, kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. Saniyeler içinde durumu anlamış gibi görünüyor çünkü içeri girip kapısını kapatıyor.

Isabel kapısını *asla* kapatmaz.

"Ne oldu?" diye soruyor, masasının arkası yerine yanıma oturarak.

"Bedava hukuki tavsiye dağıtma alışkanlığınız olmadığını biliyorum-"

Gülümsüyor. "O zaman bu kişisel tavsiyeyi dikkate alalım, olur mu?"

Minnetle başımı sallıyorum. Isabel'i her zaman sevmişimdir, ne zaman iş yerinde aynı yemek masasına otursak ya da şirketin Noel partisinde yollarımız kesişse iyi arkadaş olabileceğimizi hissetmişimdir. Olabilirdik, eğer

Başımı suyun üstünde tutmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki yeni arkadaşlıklar geliştirmek için enerji harcamıyordum.

"Elbette. Kişisel." Gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyorum, ama benimki zayıf, çok derinlere dalarsam daha fazla gözyaşı bekliyor. "Bane'e gelmeden önce aile hukuku alanında çalışmıyor muydun?"

"On yıl boyunca," diye onaylıyor. "Bu yeğenlerinle mi ilgili?"

"Ve yeğenim." Derin bir nefes alıyorum ve hemen konuya giriyorum. "Onları yasal olarak evlat edinmek istiyorum. Ayrıca babalarının haklarını elinden almak istiyorum."

Isabel'in kaşları alnının çatısına çarptı. *Bu iyiye işaret değil.*

"Bu mümkün, değil mi?" Umutsuzca bastırıyorum. "Daha önce yapıldı mı?"

"Oldu. Ama nadiren. Biyolojik ebeveynlerden birinin haklarını, onlar hâlâ resmin içindeyken elinden almak son derece zordur Emma. Bırak teyzeyi, *diğer* ebeveynin bile bunu yapması zor olabilir. Ve bir mahkemenin bunu düşünmesinin tek yolu, kayınbiraderinizin çocuklar için bir tehlike olduğunu kanıtlayabilmenizdir."

Acı acı gülüyorum. "Bunu yapabilirim."

Yüzünü buruşturmaması ya da şaşırmış gibi görünmemesi profesyonelliğinin bir göstergesi. Sadece başını salladı ve iç geçirdi. "Peki o zaman, bu bir fark yaratacaktır. Tacizci mi? Şiddet uyguluyor mu?"

"Çok içiyor. Ve son zamanlarda şiddete başvuruyor. Dün gece Josh'ı itti."

Tüm bunların ortaya çıkış şekli yüzünden kendime kızgıyım. Hiçbir şey olmadığı halde, bunu bir kaza değilmiş gibi gösteriyorum. Dün gece o çocukları *kırdı*. Üçü de yatağıma tırmanmıştı ve uykuya dalacak kadar sakinleşmeleri için beş masal dinlemeleri gerekti.

"Bu tür bir davranış geçmiş var mı?"

"Dün gece ilk kez bu kadar kötü oldu," diye itiraf ediyorum. "Ama bazen onları vurmakla tehdit ediyor. Giderek daha kavgacı olmaya başladı. İçki içmesi de arttı."

Isabel iç geçirir. "Emma, sana olumlu bir haber verebilmeyi çok isterdim ama bu uzun ve yorucu bir dava olacak gibi görünüyor. Tabii kayınbiraderin ebeveynlik haklarını sana devretmeye razı olmazsa."

Dudağımı ısırdım. "Bunu kabul edeceğinden şüpheliyim."

"O zaman bir velayet savaşıyla karşı karşıya kalırsınız ve bu da zaman ve para gerektirir."

Son birkaç ayda oluşturduğum birikim önemli. Ancak bu, böyle bir davanın gerektireceği yasal masrafları karşılamaya yetecek kadar bile değil.

"İkisinden de yeterince yok bende," diye

mırıldanıyorum. "Onda var mı?"

"Hayır... ama parayı nereden bulacağını biliyor," diye itiraf ediyorum.

Onlara anne ve baba diyorum. Ona anında yardım ederlerdi.

Isabel sempatik bir ifadeyle beni düzeltiyor. "Dinle, eğer bu yola girmeye kararlıysan, sana iyi bir avukat tavsiye edebilirim. Aslında, çocuk velayeti davaları söz konusu olduğunda, o en iyisi olabilir."

Endişe şu anda şiddetli bir şekilde bastırıyor. En iyisine *ihtiyacım var*. Ama en iyisini karşılayamam. Gelen kutuma düşen avukat faturalarını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu biraz düşünmem gerekecek."

Isabel başını sallar. "Bunu sen yap ve o kişiye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Isabel'e teşekkür ediyorum ve Bane Corp. koridorlarında kendimi bir kasırga tarafından dışarı atılmış gibi hissediyorum. Kalbim göğsüme doğru çarpıyor ve geriye sadece birkaç seçeneğim kalmış gibi hissediyorum.

A planı mahkeme sistemiydi, ancak şu anda ulaşamaz gibi görünüyor. B planı Ben'in kafasına bir piyano indirmek ve bu her ne kadar tatmin edici olsa da, ben o tip bir insan değilim.

Yani elimde sadece C planı kaldı.

Ve C planının adı Ruslan Oryolov.

Yeni sözleşme. Bebek maddesi.

Düşüncesi bile kurdeşen dökmeme neden oluyor. Yoldan geçen bir stajyerden endişeli bir bakış alıyorum, bu yüzden en yakın tuvalete girip boynuma biraz soğuk su sıçratıyorum.

Ruslan'ın yeni sözleşmesini düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Özellikle de Sienna'nın müstakbel doğum gününde yaptığımız konuşmadan sonra. Yine de çok fazlaydı ve bu kadar büyük, bu kadar kalıcı bir şeyin düşüncesi, içgüdüsel olarak otomatik bir *hayır demem* için yeterince korkutucuydu.

Ama şimdi?

Şimdi, bunu düşünmek için başka bir nedenim var. Daha büyük, daha önemli bir neden. Şimdi, bu kişisel seçimle ilgili değil- *gereklilikten* bahsediyoruz. *Hayatta kalmaktan* bahsediyoruz.

Ve zihnimin en derin girintilerinde, en karanlık sırlarımın saklı olduğu yerde, bir düşünce bilincime doğru tünel açıyor.

Pastamı alıp yiyebilirim de.

Çünkü kabul edelim: istediğim şeylerin listesine bakacak olursam, bu değiştirilmiş sözleşmeye "evet" demek hepsini elde etmenin tek yolu.

Hızlı zihinsel kontrol listesini işaretleyin:

O çocukların velayetini istiyorum.

Ben'in ebeveynlik haklarını elinden almak istiyorum.

Bu iki şeyi de yapmak için yeterli paraya ihtiyacım var.

Çocuklarım olduğunda onlara bakabilmek için yeterli paraya ihtiyacım var. Hep kendime ait bir ailem olsun istemişimdir.

Ruslan'a karşı hissettiklerimi hiçbir erkeğe karşı hissetmemiştim.

Kontratını imzalamak bana bunların hepsini sağlayacak. Tabii ki bunun dezavantajı, henüz bir aile bile kurmamış bir adamla bir aile kurmak için sözleşme imzalayacak olmam.

gerçekten erkek arkadaşım. Onu asla tam olarak elde edemeyeceğimi açıkça söylemişti. Ve vücudumu tekrar parayla değiştirecektim.

Bu gerçekten kaygan bir zemin.

Ama aynadaki yansımama bakarken aklıma bir şey geldi: Aşağı doğru kaymaya hazırım. Bu yokuşun dibinde beni bekleyen her türlü sonuçla başa çıkmaya hazır ve istekliyim.

Kendim için olmasa da çocuklar için. Onlara verebileceğim her şeyi hak ediyorlar.

Tamam, Emma. Ya şimdi ya da asla.

Yeni kararlılığımın Ruslan'ın ofisine doğru yürüyorum. İçeri girmeden önce kapıyı bile çalmadım, silahlar dışarıda, namlular alev alev yanıyordu.

Ruslan yüzüme bir kez baktı ve Kirill'e sert bir "Dışarı" fırlattı.

Kapı Kirill'in arkasından kapandığında Ruslan'la yüzleşiyorum ve tüm kartlarımı masaya koyuyorum. "Çocuklarımı Ben'den uzaklaştırmam gerekiyor. Muhtemelen bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama neden yapmadığımı biliyorsun. Mesele şu ki, uzun sürecek bir velayet savaşıyla karşı karşıyayım çünkü Ben çocukları savaştan vermeyecektir. Muhtemelen ailem de onun yanında olacak, bu da bulabileceğim en iyi velayet avukatına ödeyecek parayı bulmam gerektiği anlamına geliyor."

Sizin "normal miktarda duraklama" dediğiniz şeyi yapmıyorum. "Normal miktarda nefes" dediğiniz şeyi de almıyorum. Ama şimdi başladım, duramıyorum.

"Muhtemelen istediğinin bu olmadığını biliyorum. Başka birini seçmek çok daha kolay olurdu. Ama neye bulaştığınızı bilmelisiniz, bu yüzden size tüm bunları önceden söylüyorum. Benimle gitmek bir ton drama, uzun süren bir mahkeme savaşı ve bir sürü gözyaşı anlamına gelecek. Ama -"Eğer sen hazırsan, ben de hazırım."

Konuşmayı bıraktığım an, korkuya kapılıyorum.

Kendini satmanın yolu, Emma.

Ruslan'ın ifadesi okunamıyor. Alnında en ufak bir çizgi bile yok. Yavaşça ayağa kalkıyor ve masasının etrafında yürüyor. "Bu muydu

Yeni sözleşmemi imzalamaya istekli olduğunu söyleme şeklin mi?"

Yutkunuyorum. "Bu açık değil miydi?" Sırıttıyor ve ben ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Özür dilerim," diyorum avuçlarımın içine, onları bırakmadan hemen önce. "Evet, yeni kontratınızı imzalamaya hazırım."

Tek kelime bile etmedi. Onun yerine masasından bir dosya alıp bana uzattı.

Alçak bir ısıklık çaldım. "Onu kilitlemiş ve doldurmuştun."

"Bunu düşünecek zamanım oldu."

"Elbette, ama az önce sana bir sürü yeni bilgi verdim. Bu dramaya katılmak istediğine emin misin?"

Hâlâ gözünü bile kırpmıyor. "Sevdiğim ve saygı duyduğum biriyle mirasçı olmak istiyorum. Eğer drama anlaşmanın bir parçasıysa, öyle olsun."

"Benden hoşlanıyor ve bana saygı duyuyor musun?" Aptalca mırıldanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Sadece lanet sözleşmeyi al, Emma."

Benden bir kahkaha balonu kaçıyor. Bu çok *garip* hissettiriyor. Neredeyse gerçeküstü. Hayır, neredeyse değil, gerçeküstü. Tamamen, kesin olarak delice.

Ama aynı zamanda yapılması gereken doğru şey gibi geliyor.

Sözleşmeyi alıp göğsümde tutuyorum. "Bu akşama kadar masanıza geri getireceğim."

Deja vu'dan bahsediyoruz.

"Aslında," diyor aniden, "almanıza izin vermeden önce yapmak istediğim bir değişiklik daha var. Kirill'e bir saat içinde sana teslim etmesini söyleyeceğim. Bu gece çatı katında bana geri verebilirsin."

"Bu gece her zamanki gecemiz değil."

"Hayır," diye kabul ediyor yumuşak, müstehcen bir bariton sesiyle, "değil."

Yanaklarımın ısındığını hissederek sözleşmeyi ona geri veriyorum. "Tamam o zaman."

Gözlerimiz buluşuyor ve omurgamdan aşağı akma tehdidi oluşturan ürpertiği bastırmaya çalışıyorum. Korku bekliyordum. Tedirginlik. En azından gerginlik.

Ama tek hissettiğim heyecan.

Rae, Caroline ve Josh güvende olacaklar.

Ben resmin dışına itilecek. Ruslan ve benim

bir bebeğimiz olacak.

RUSLAN

Akşam şehir dışında bir toplantım var, o yüzden ben içeri girdiğimde Emma çoktan çatı katına çıkmıştı.

Değiştirilmiş sözleşme yemek masasının üzerinde açık duruyor ve kadın pencereler ile bar arasında çıplak ayakla volta atıyor. İlk fark ettiğim şey saçları açıkken ne kadar güzel görüldüğü. İkinci fark ettiğim şey ise açık sözleşmenin yanında duran kalem.

Yani henüz imzalamamış.

Beni görünce kısa kesiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biraz bağlam iyi olurdu," diye cevap veriyorum, her ne kadar neden bahsettiğini bildiğime dair oldukça iyi bir fikrim olsa da.

Sözleşmenin açık sayfasını işaret ediyor. "Değiştirilen bölümü okudum. Tüm yasal masraflarımı karşılamak zorunda değilsiniz. Zaten teklif ettiğiniz şey yeterli."

"Bunu biliyorum. Ben de istiyorum."

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve inanmıyor. "Ama... bu senin kavgan değil, Ruslan. Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Eğer o sözleşmeyi imzalarsan, yakında benim çocuğumu taşıyor olacaksın Emma," diye hatırlatıyorum ona. "Ve o andan itibaren, seni doğrudan ya da dolaylı olarak etkileyen herhangi bir şey varsa, bunun benimle bir ilgisi vardır."

Yutkunuyor, gözleri benden sözleşmeye, sonra tekrar bana kayıyor. "Bu çok fazla."

Hak ettiğin kadar bile değil.

"Buna ben karar vereceğim."

Alt dudağı ısırmadan önce titriyor. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz. Sadece noktalı çizgiyi imzalamalısın-

Eğer istediğin gerçekten buysa."

Masaya doğru yürüyor ve kalemi eline alıyor. Gözleri bir an için üzerimde geziniyor. Gözlerindeki tereddüt mü? Korku mu? Şüphe mi?

"Bu büyük bir mesele, değil mi?" diye

fısıldıyor. Başımı sallıyorum. "Emin

olmalısın."

Nefes veriyor ve gözlerini kapatıyor. Ona dokunma isteğime direniyorum. Ama tek düşünebildiğim, *imzalaması gerektiği. İmzalamasına* ihtiyacım var.

Çünkü bu gece bu kadının içine bir bebek koymazsam, delireceğim.

Gözlerini tekrar açtığında sakın görünüyor. "Eminim." Sayfanın altına kendinden emin bir şekilde imzasını atarak bunu kanıtlıyor. "İşte oldu. Tamamdır."

"Tamamdır."

Kızardı. "Peki... şimdi ne

olacak?" "Şimdi, çantana

ihtiyacım var."

"Benim *neyim*?"

Elimi uzattım. Birkaç dakika duraksadıktan sonra elimi uzatıyor ve ben de hemen karıştırmaya başlıyorum. Çevremden onun şaşkın ifadesini yakalıyorum.

"Kimse sana bir kadının çantasını asla karıştırmamanı söylemedi mi?" Onu görmezden geliyorum. "Ruslan, ne arıyorsun?"

Sonunda çantasına tıktığı bir sürü ıvır zıvırın arasında aradığım şeyi bulmayı başarıyorum. Görmesi için yukarı çekiyorum.

"Doğum kontrol haplarım," diye nefes alıyor, küçük pembe kutuya bakarak. "Vay canına. Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Oturma odasının hemen dışındaki banyoya girip her bir hapi tuvalete atmaya başlıyorum, bu sırada Emma kenarda durmuş, her bir dozu kendi uğurlayışımı izliyor.

"Dramatik, çok mu?"

Dramatik mi? Evet.

Tahrik mi oldun? Hem de çok.

"Bana drama sözü vermiştin. Ben sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum." Yaklaşmasına izin vermek için kenara çekildim. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

Derin bir nefes alır ve uzanır. Parmakları gümüş kolun üzerine geldiğinde titriyor. İyice ölçmek için bir nefes daha alıyor, sonra nefesini tutarak sifona basıyor. Hapların girdabın içinde kayboluşunu izliyoruz ve daha önceki alaylarına rağmen, gerçekten de dramatik bir his veriyor. Resmen "deniyoruz".

Bu nasıl oldu, hâlâ tam olarak emin değilim.

Onu tuttum ve göğsüme doğru çektim. "Derin düşüncelere dalmışsın."

Emma dalgınca başını sallıyor, yanağı gömleğime sürtünüyor. "Sadece düşünüyordum da..."

"Bunu yapmaman için seni uyarmıştım."

Kaburgalarımı dürttü. "Sadece o sifonun hayatımın bir bölümünün sonu ve diğerinin başlangıcı anlamına geldiğini düşünüyordum." O kadar yakınız ki bana baktığında o mavi gözlerindeki gri lekeleri görebiliyorum. "Sen bana öyle bakarken konsantre olmak gerçekten çok zor."

"Ne gibi?"

"Sanki benden bir ısırık almak istiyormuşsun gibi."

Gülümsüyorum. "Ne tuhaf, ben de *tam olarak* bunu düşünüyordum."
Parmaklarımla çenesini kavriyorum. "Artık *benimsin*, Emma Carson."

"Ben zaten seninim," diye fısıldıyor.

Bu sözler doğruca sikime iniyor. Onu kollarıma alıp yatak odasına götürdüğümde çığlık atıyor. Onu yatağa atıyorum ve bir elim kalçasında, diğer elim boğazında hafifçe bantlayarak onu sabitleyene kadar şiltenin üzerinde zıplıyor. Dudaklarım önce boynunu, sonra göğsünü buluyor ve bluzunun düğmelerini koparmak için dişlerimi kullandığımda titriyor.

Bu gidişle ona yepyeni bir gardırop almam gerekecek. Benim için sorun değil. Onu şımartmak için mükemmel bir bahane.

Onun için yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ona vermek istediğim o kadar çok şey var ki. Gururu şimdiye kadar "hayır" derdi. Ama çocuğumu taşıdığında, bambaşka bir oyun olacak.

Dilim göğüslerinin üzerinde geziniyor, sulu meme uçlarını sertleşip dikleşene kadar çevreliyor. O bana karşı kasılırken, tırnakları sırtıma batarken onları emiyorum, sonra o kıvrılırken ve inerken karnından aşağıya doğru öpüyorum. Kıyafetlerini soyuyorum ve çarşafın üzerine damlayana kadar amını yalıyorum ve sonra kendimi tekrar yukarı çekiyorum, onu doldurmaya hazırım.

"Benim için hazır mısın,

Kiska?" Dudağını ısıırıyor.

"Mhmm."

"İçine bir bebek sokmamı mı istiyorsun?" Başını sallıyor, gözleri kocaman açılmış, yanaklarından kan fışkırıyor. Saçlarını avuçluyorum. "Söylediğini duyayım."

"Bebeğini istiyorum," diye inliyor, sikimin başını sıırıslıkla yarığına sürüttüğümde. "Becer beni, Ruslan. Lütfen... Bebeğini istiyorum."

İki parmağımı o tatlı dudakların arasına sokuyorum ve o dudakları emerken kendimi onun içine sokuyorum.

"Ahh!"

Başından beri sertçe pompalıyorum, parmaklarımı ısırana kadar inlemelerini parmaklarımla susturuyorum. "Hm, benim hırçın küçük *kiska*'m. Seni dolduracağım. Seni döllerimle kaplayacağım. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Göğüsleri itişlerimin gücüyle zıplıyor. "Evet," diye nefes nefese kalıyor. "Sikeyim evet. Doldur beni. Beni iyi becer... evet, *evet*, *EVET!*"

Onu daha sert, daha derin, daha hızlı beceriyorum. Ağzından çıkan her inilti sikimi daha da acıktırıyor ve daha fazlası için hırslandırıyor. Ciğerlerim kendi üzerine çökmek üzereymiş gibi hissettiğinde bile, etin ete çarpma sesiyle teşvik edilerek pompalamaya devam ediyorum. Leğen kemiğimin gürültüsü onun kaygan amına çarpıyor.

Ve tüm bu süre boyunca zihnimde tek görebildiğim onun büyüyen karnı. Bu gece, yarın gece ya da bunun gibi bir gece sayesinde dünyaya gelecek olan çocuk. Hamileyken onu becermek için sabırsızlanıyorum. Göğüsleri çok daha büyük olacak, karnı bebeğimizle olgunlaşacak. Boşalmamak için dişlerimi sıkmak zorundayım.

Henüz değil, henüz değil.

"Siktir, *Ruslan!*" diye bağıyor. "Artık dayanamıyorum... *siktir!*"

"Oh, bunu alabilirsin. O daracık amın benim için yaratılmış. Hissedebiliyor musun?"

"Evet," diye inliyor. "*Evet.*"

"İçine boşalmamı mı istiyorsun?" "Evet,

lütfen... lütfen..."

Eğildim ve dilimi kulağının içinde gezdirdim. Kıpırdıyor, kalçaları içime doğru itiliyor.

"Artık benimsin," diye homurdandım. "*Hepsi. Lanet olsun. Benimsin.*"

Kollarımda parçalandığında bile, onu becermeyi bırakmıyorum. Tek düşünebildiğim birlikte yapacağımız çocuk. Hamile kaldığında, bu her şeyi değiştirecek. Ona olması gerektiği gibi bakabilirim. Onu koruyabilirim. Ona hak ettiği hayatı verebilirim.

Bebeğim karnına girdiğinde, sonsuza dek bana bağlı olacak. Bunu tekrar tekrar yapmak için ihtiyacım olan tek bahane bu.

O zamana kadar denediğim her anın tadını çıkaracağım. "*Ruslan!*"

diye nefesi kesiliyor, öne doğru sarsılıyor. "Lütfen!"

"Sihirli kelimeler nedir?" Hırlıyorum.

Kalçalarım her an pes edecekmiş gibi hissediyorum. *Akıl maddeden üstündür.*

Onu ne kadar sürerse sürsün sikeceğim.

"Ben seninim!" diye haykırıyor. "Tamamen seninim!" Patlamam için gereken tek şey bu.

EMMA

Buraya ne için geldim?

Doğru ya, son dakika randevu ertelemesi.

Kimi yeniden planlamam gerektiğini gerçekten hatırlayamıyorum. Ruslan'ın bugün beni dördüncü kez sikerken kıcıma sertçe çarpan kalçalarının sesinden düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum.

Sadece söyleyeceğim: seks kontrolden çıkıyor. Eğer bu kadar hoşuma gitmeseydi bu çok kötü olurdu.

Ama gerçekten de artık işime engel oluyor. Vücudum bile bu günlerde ofisteki yeni statükoya şartlandı. Ruslan ne zaman beni istese, amım zonklamaya başlıyor ve ıslanıyorum. Çoğu zaman ne istediğini bile bilmiyorum. Önemli değil, yine de ıslanıyorum.

Tabii ki, çoğu zaman, iş olarak başlasa bile, seks olarak sona erer.

Sandalyesinde.

Masasının

karşısında.

Pencerelere karşı.

Ve sadece işte de değil. Eğer çatı katında seks yapmıyorsak, çocuklar yattıktan sonra gizlice daireme giriyor. Sikişmek zorunda

Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, ben çılgık atan biriyim.

Geçen hafta sonu Reagan kötü bir rüya görüp benim odama girmeye çalıştığında neredeyse yakalanıyorduk. Neyse ki kapımı kilitleme basiretini göstermişim. Reagan hoşnutsuz bir bakışla yatağıma girerken Ruslan banyomda saklandı.

"Kapınız neden kilitliydi?"

"Yanlışlıkla kilitlemiş olmalıyım tatlım. Özür dilerim."

"Bunu bir daha yapma," diye kaşlarını çatarak beni ciddiyetle uyardı.

Ertesi gün buna gülmüştük - Ruslan beni dizlerimin üzerine çöktürüp sikini yutturmadan hemen önce. Tabii ki, bunu içime girerek takip etti. Çünkü artık *tüm* seksler onun içime girmesini içeriyor.

Bu konuda da tam bir mağara adamı. Eğer bir mendile uzanırsam, bana sert bir bakış atıyor ve onun yerine külotumu giymem için beni zorluyor.

"Bütün gün döllerim kalçalarından aşağı damlarken dolaşabilirsin. Temizlik için endişelenme, sonra seni yalayarak kuruturum."

Böyle bir söz vermişken nasıl dinlemeyebilirim ki?

Olumsuz yanlarına gelince, hiç de yok değiller. Tüm seks sarhoş edici, lezzetli, şaşırtıcı derecede heyecan verici olsa da, amım her zaman ağrıyor. Düşünsenize, artık her yerim ağrıyor.

Sağlıklı bir seks hayatının tehlikeleri.

Phoebe çok gurur duyardı; tabii Ruslan'la ne kadar çok seks yaptığımızı bilseydi. Mesele şu ki, ona bu kadar çok seks yapmamızın sözleşmeye dayalı nedenini söylemek istemedim, bu yüzden hiçbir şeyden bahsetmemek daha kolay oldu.

Daha basit ama daha kolay değil.

Ruslan saçlarımı gevşek bir at kuyruğu şeklinde topluyor ve daha da sert itmeye başlarken sertçe çekiyor. Avucunun topuğunu ısıırıyorum, deniyorum

çığlıkların tüm katı yeni bağımlılığımızdan haberdar etmesini engellemek. Ama gözlerinde o Neandertal parıltısı belirip hızı maksimum yoğunluğa çıkardığında, tüm özdenetim pencereden dışarı çıkıyor.

İçimden yeni bir orgazm roketi geçerken öne doğru kasılıyorum ve bütün sabah üzerinde çalıştığım bir yığın evrakı deviriyorum. Buna daha sonra kızacağım, ama şu anda daha az umursayamazdım - sadece bana çarpmaya devam ediyor, ikimiz de son zirvemize ulaşırken nefesleri gittikçe kısalıyor.

Tam başım dönen gözlerimin önünde küçük mavi yıldızların belirdiğini gördüğümde, beni sıcak döleriyle doldurarak serbest bıraktığını hissediyorum.

Acaba bu sefer bir bebek yaptık mı?

Yine de son birkaç haftadır birlikte yattığımız her seferde bunu düşünüyordum. Doğruldu ve bana külotumu uzattı.

Dölün kalçalarımın aşağı damladığını hissedebiliyorum ama mendil kutusunu görmezden gelip külotumu giyiyorum.

"İnsanlar neden sürekli senin gibi koktuğumu merak edecekler."

Ruslan masanın etrafında dönüyor ve yere düşürdüğüm kâğıtları toplamaya başlıyor. "Merak etmeleri gerekiyorsa, aptalın tekidirler. Bu çok açık."

"*Kime* göre açık?" Bocalıyorum.

Ruslan sırtıyor. "Ofisimde hiç bu kadar zaman geçirmemiştiniz Bayan Carson."

"Oh, *Tanrım*. Ben Bane Corp'un fahişesiyim. New York'un Hester Prynne'iyim. Bütün bluzlarıma kırmızı bir A işlensin bari."

Ruslan sadece kıkırdıyor. "Kırmızı sana çok

yakışıyor." Ona bir ataş fırlatıyorum. "Hiç komik değil."

Hâlâ gülerek yanıma geliyor ve yüzümdeki bir saç telini parmaklarının şefkatli dokunuşlarıyla düzeltiyor. "İnsanların ne söylediği kimin umurunda, *Kiska*? Kimsenin sözleşmeden haberi yok ve önemli olan da bu. Hem zaten yakında bebeğime hamile kalacaksın. Şimdiye kadar anlamamışlarsa, bu kesinlikle işe yarayacaktır."

Ağzım açık kaldı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Son zamanlarda dikkatin dağınıktı."

Gülümsememi bastırmaya çalışırken gözlerimi deviriyorum. Sonra buraya getirdiğim ve Ruslan'ın içeri girer girmez beni yakalayıp masasının üzerine yatırması sayesinde ortadan ikiye ayrılmış olan programı topluyorum.

"Gidip bunlardan bir tane daha yazdırayım."

Tak, tak, tak.

Kapıya doğru bakıyorum. Bu çok sivri bir vuruş. Aynı zamanda çok tanıdık. Kirill, geldiğini duyabilmemiz için boynundaki tasmaya bir zil takmakla ilgili birden fazla şaka yapmıştı.

"İçeri gel," diye sesleniyor Ruslan.

Kirill içeri girdi, Ruslan'ın masasında durdu ve az önce ne olduğunu sormasına gerek kalmadan anlayarak ikimize ters ters baktı. "Tanrı aşkına." Burnunu kırıştırdı. "Yine mi?"

Ruslan sadece kıkırdıyor ve göz kırpıp başını sallayarak beni başından savıyor. Yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için elimden geleni yaparak aceleyle dışarı çıkıyorum.

Telefonum *çalmadan* on dakika önce masamda değildim.

Gelecek hafta gitmem gereken bir kulüp etkinliği var. Bir artı bire ihtiyacım var.

EMMA: *Ve benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?*

Evet.

EMMA: *Ve açıklığa kavuşturalım, seninle çıkacağım. Tek randevun.*

Bu doğru Bayan Carson.

Doğrudan mutluluk dansıma geçmemek son derece zor. Ancak şu anda etrafta birkaç kıdemsiz yönetici dolaşıyor ve insanların hakkımda zaten olduğundan daha fazla dedikodu yapmasına ihtiyacım yok. Bu yüzden karnımda uçuşan heyecanlı kelebekleri bastırıyorum ve telefonuma odaklanıyorum

Bunu düşüneneğim.

Buraya gelmek ister misin, böylece düşünmene yardımcı olabilirim?

EMMA: *Sen bir hayvansın!*

RUSLAN: *Bunu sakın unutma.*

EMMA: *Tamam. Ben giderim.*

Ben de öyle düşünmüştüm.

Şu halimize bak, flört ediyoruz. Normal bir çift gibi. Bu beni sersemletmeye yetiyor. Son birkaç haftadır sürekli iyi bir ruh hali içindeyim. O kadar iyi ki, hayat ne zaman bu kadar güzel görünse kaçınılmaz olarak aklıma gelen soruyu düşünmeden edemiyorum.

Diğer ayakkabı ne zaman düşecek?

EMMA

"Peki ya Russy?"

Ruslan bana ters ters bakınca kahkahamı bir öksürüğün arkasına saklıyorum. Sonra dikkatini otuz dakikadır bitmek bilmeyen, durmak bilmeyen bir şekilde onunla uğraşan iki küçük aptala geri çeviriyor.

"Hayır."

"Sana Ru-Ru diyebilir miyim?"

Acı çekmiş gibi görünüyor. "Cevap vermemi istiyorsan hayır."

Josh yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masayı hazırlıyor. Onu böyle görmek çok güzel. Bazen bu gülümsemeyi sadece Ruslan etraftayken görüyormuşum gibi hissediyorum.

Ve son zamanlarda *buralardaydı*.

Haftada en az iki gece beni eve bırakıyor ve ben akşam yemeğini hazırlarken çocukları eğlendiriyor. Bazen kızların odasında yastık kaleler yapmalarına yardım ediyor; bazen de akşamları oturma odasındaki halının üzerinde Lego kaleler yapıyor. Bir de bu akşam olduğu gibi herkesin mutfak masasının etrafında toplanıp birbiriyle hiçbir şey konuşmadığı geceler var.

Onun kız arkadaşı olmadığım doğru, o da benim erkek arkadaşım değil.

İlişkimizin her yönü hakkında açık, dayanılmaz ayrıntılara giren yasal olarak bağlayıcı bir sözleşmemiz olduğu doğru.

Benden bekledikleri karşılığında bana para teklif ettiği doğru.

Beni sevdiğini hiç söylemediği ve muhtemelen hiç söylemeyeceği de doğru.

Ama asıl mesele şu ki, çocuklarımla arası *harika*. Onlara alıştı ve onlar da ona mümkün olduğunu asla düşünemeyeceğim bir şekilde alıştılar. Beni önemsedğine gerçekten inanıyorum. Borçlarımla, yasal masraflarımla ve günlük hayatımın tüm küçük stresleriyle ilgilenmek isteyecek kadar.

Kalbinin etrafında bir duvar var, ama bana nedenini *söyledi*. Ve bahse girerim ki Ruslan Oryolov'un kimseye içini açması çok sık yaptığı bir şey değildir.

En önemlisi, biz tek eşliyiz.

Sonuçta, neden bir unvana takılayım ki? Çocuğunun annesi olmamı isteyerek bana eşsiz bir iltifatta bulunmuşken neden yeterli olamamakla ilgileneyim ki? Elbette, geleneksel değil.

Ama hey-geleneksel sıkıcıdır, değil mi?

Ruslan onu yakalayıp kucağına aldığı anda ve karnının yanlarını gıdıklamaya başladığında Reagan şiddetli kıkırdamalara boğuluyor. Birkaç dakika boyunca onları izliyorum, beşimiz bir arada olduğumuzda içime dolan sakinliği hissediyorum.

Bir deneyden çok bir aile gibi hissetmeye başladım. Onun karısı

olmama gerek yok. Sadece *buna* ihtiyacım var.

Tabii ki tam da o sırada bir kapının gürültüsüyle çarpıldığını ve iki ağır ayağın iğrenç, istenmeyen gümbürtüsünü duyuyorum. Aklımdan sadece ve sadece tek bir düşünce geçiyor.

Çok erken konuştum.

Reagan yüzünü Ruslan'ın göğsüne gömüyor, Caroline onun yanına sınıyor ve Josh bana gergin bir bakış fırlattıktan sonra hızla

Kapı.

Olaydan bu yana Ben mesafesini korudu. Eve geç saatlerde, çocuklar ve ben yattıktan çok sonra geliyor ve öğlen saatlerinde, ben işte, çocuklar okuldayken gidiyor. Hiçbirimiz onu bu saatte burada beklemiyorduk.

"Neden bana biraz izin vermiyorsunuz çocuklar?" Ruslan ayağa kalktı ve Reagan'ı sandalyesine geri oturttu. "Ben'le konuşmak istediğim bir şey var."

Gözlerim panikten kocaman oldu. "Ruslan..."

Beni tamamen görmezden geliyor. "Uzun sürmez."

Ben'le konuşmanın neden kötü bir fikir olduğunu anlatmamı beklemedi. Mutfaktan çıkıyor ve çıkarken Josh'un sırtını sıvazlıyor.

"Josh, kızlarla kal, tamam mı? Biz hemen döneceğiz."

Sonra Ruslan'ın arkasından oturma odasına koşuyorum. Ben çoktan kanepeye yayılmış, rutubetli, pis kokulu bir delikten çıkmış gibi görünüyordu.

Ruslan'ın ortaya çıktığını görünce göz kapakları patlarcasına açılır.

"Bu da ne-" "Kalk," diye gürlüyor Ruslan.

Bu ses tonu. Yüce Tanrım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ben'in üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu hayal edebiliyorum.

Görünüşe göre, onu ayağa kaldırmaya yetecek kadar.

"Sen ve ben aşağıya inip biraz konuşacağız," diye devam ediyor Ruslan.

Evet, tamam, belki de Ruslan'a geçen gece Josh'la yaşadığım olayı anlatmak bir hataydı. Çok üzgündüm ve onunla konuşmak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Şu ana kadar tabii ki.

Şimdi, bir cinayete tanıklık etmek üzere miyim diye merak ediyorum.

"Neden burada konuşamıyoruz?" Ben yutkunur.

Ben'in büyük bir adam olduğunu düşünürdüm. Bir metre boyunda ve yapılı. Ama Ruslan'ın yanında Ben bir hobbit gibi görünüyor. Ve *korkmuş* görünüyor.

"Çünkü çocukları üzmem istemiyorum. Zaten yeterince zarar verdin."

Ben bana baktı. "Emma?"

Gerçekten ona yardım etmemi mi bekliyor?

Ruslan aramıza giriyor ve tek kelime etmeden kapıyı işaret ediyor. Ben kaşlarını çatıyor ama Ruslan'ın onu yönlendirdiği yere doğru tökezliyor ve ikisi birlikte sıvışıyorlar.

Çocukların gözden uzakta durduklarından emin olmak için geri dönüyorum. Josh bana cesur bir başparmak işareti yapıyor, sonra kız kardeşlerini kanepeye geri sürüklüyor.

Keskin bir nefes alarak adamları dışarı kadar takip ettim.

Ben, Ruslan'ı kaldırıma kadar takip etti. Kaldırım boyunca park etmiş arabalar dışında cadde sessiz ve insanlardan arınmış. Mesafemi koruyorum.

"Tamam," diyor Ruslan, Ben'e dönerek. "Anlayabilmen için yavaş konuşacağım. O çocuklardan birine bir daha elini sürersen, onu keser ve onunla kuşları beslerim. Eğer onları dünyadan korumazsan, bana da onları *senden* korumaktan başka seçenek bırakmazsın."

Ruslan Ben'e o kadar odaklanmış ki, düzenli aralıklarla patlayan ince flaşı kaçırdığından eminim. Flaşın patladığı yöne bakıyorum ve caddenin karşı tarafındaki arabalardan birinin arkasına dalan gölgeli bir figür yakalıyorum. O figürü tanıyorum.

Remmy.

Ben, elbette, alfa olma şansını denemek için bu anı seçer. "Dinle dostum, ben onların *babasıyım*. Bu seni ilgilendirmez."

"Bunu kendi işim *yapıyorum*, *yebanyy mudak*." Tuğlalara doğru geri çekilen ve küçülen Ben'e doğru ilerler.

Ruslan'ın yanına koşuyorum. "Ruslan," diye fısıldıyorum, "*Remmy burada. Sokağın karşısında.*"

Yine de elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılmış duruyor. Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibi Ben'e ters ters bakmaya devam ediyor.

Ben rahatsız olmamaya çalışıyor ama yanaklarında oluşan kırmızı lekeler ona ihanet ediyor. "Dinle-"

"Hayır, *sen* dinle." Bir adım daha atıyor ve Ben'in ağzını burnunu kıracağına gerçekten inanıyorum. "O çocukların beş mil yakınına gelersen hayatını cehenneme çeviririm. Anladın mı?"

Geri çekil, Ben. Tanrı aşkına, geri çekil!

"Peki," diye tersler Ben. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok."

Hışımınla arabasına doğru gidiyor - Ruslan'ın tamir ettiği arabaya - atlıyor ve gidiyor. O gidince Ruslan bana döndü. "Remmy?" diye mırıldanıyor, yanıma yaklaşıyor ve güçlü bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Remmy'nin arkasına saklandığı arabaya bakıyorum ama hiçbir yerde görünmüyor. "Gitmiş..."

"İyi ki kurtuldum." Beni kendine çekiyor ve kulağımın arkasındaki yumuşak boşluğa şefkatli bir öpücük konduruyor. "Sen iyi misin?"

"Elbette," diye yalan söyledim.

"Evet. Tabii ki." Ama gerçek şu

ki, sarsılmış durumdayım.

Ben ve Remmy bir gecede. Bu çok fazla. Neden her şey yolunda gitmiyor? Sonra Ruslan'ın meşemsi kokusunu alıyorum ve o sakinlik hissi tekrar üzerime çöküyor. Artık tanıdık gelmeye başladı. Ona güvenmeye başlıyorum -ki bu kendi başına tehlikeli, ama geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtik.

Ruslan beni daireye doğru yönlendirdi. "Hadi çocukların yanına gidelim." Onun dudaklarından dökülen hiçbir şey kulağa bu kadar tatlı gelmemişti.

RUSLAN

"Bir sürü garip söylenti duyuyorum, *moy syn*."

Fyodor'un bir sohbet başlatması nadirdir. Onu bahçelerinin konforu dışında görmek daha da nadirdir. Şehirden nefret eder hale geldi - muhtemelen şehirde mutlu olduğu zamanları hatırladığı için.

Pasta sepetini ona doğru itiyorum. "Genelde söylentilere pek kulak asmazsın, Otets."

Bakışları Manhattan'ın büyüleyici manzarasına kayıyor ama gösterdiği tüm ilgiye rağmen boş bir tuvale bakıyor da olabilir.

"Oğlum söz konusu olduğunda yaparım."

İspanyol omletimi yerken Emma ve çocukların bu Pazar sabahı ne yapacaklarını düşünmemeye çalışıyorum. Bana onları akvaryuma götürmeyi planladığını söylemişti ama şu ana kadar hiç fotoğraf çekemedim.

"Ne duydun?"

"Sekreterinizle yattığınızı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana orijinal değil mi diyeceksin?"

Fyodor'un ağzı hafifçe yukarı kalkıyor. Değişiklik olsun diye neredeyse canlanmış görünüyor. "Yani bu doğru mu?"

Omuz silktim. "Sadece... oldu işte."

"Peki ya çocuklar, o da mı öyle oldu?" "Bir

çeşit paket anlaşılmaydı."

"Ve bu seni caydırmadı mı?" diye kurnazca soruyor. "İkimiz de babalıkla pek ilgilenmediğini biliyoruz. En azından sen ilgilenmiyordun."

Tabağına bakıyorum. "Fransız tostuna dokunmamışsın bile."

Tabağı kendisinden uzağa itiyor. "Çok kuru. Yeterince şekerli değil." Bir iç çekişi bastırıyorum. Fransız tostunu sevmemesinin nedeni bu değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Asıl neden... "Annen eskiden en iyi Fransız tostunu yapardı."

"Annem burada değil, *Otets*."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bunu bana hatırlatmana gerek yok."

Bazen bilerek onu kızdırmaya çalışıyorum. Etrafında sürüklediği o içi boş kabukta hala biraz hayat kaldığına dair elimdeki tek gösterge bu.

"Somonu dene o zaman."

Homurdanıyor. "Aç değilim."

Artık hiç öyle değil. Hayatta kalmak için yiyor; hepsi bu. Geçmişte, zavallı piç kurusuna acımadığım zamanlarda ona kızardım.

Bugün ilk defa onu gerçekten *anladığımı* hissediyorum.

Emma'yı ya da o çocuklardan birini kaybetme düşüncesi beni çıldırtıyor. Geceleri uyanık kalıp onları güvende tutmanın farklı yollarını düşünmeye çalışıyorum. Kötü gecelerde, kendimi onları kaybedebileceğim tüm farklı yolları düşünürken buluyorum.

Bu özel bir tür delilik.

Yani şu anda yaşadıklarım babamın katlandıklarına yakın bile olsa, bahçelerinden uzaklaştığı için ona hak vermeye hazırım.

Fyodor süt mavisi gözlerini bana diyor. "Sorumu geçiştiriyorsun evlat."

"Denesem bile açıklayamam," diye itiraf ediyorum. "Bu durumun içine düştüm ve şimdi kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

Fyodor kaşlarını kaldırır. "İstiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum."

Tam olarak gülümsemiyor ama artık o kadar da asık suratlı görünmüyor. "Her zaman kolay olmayacak. Ama güven bana, buna degecek."

Ta ki onlardan biri ölene ve hayatının geri kalanını yürüten bir hayalet olarak geçirene kadar...

Bu düşünceyi daha ortaya çıkmaya başlamadan kovuyorum. Tarihin tekerrür etmediğinden emin olmalıyım. Tarihin tekerrür etmediğinden emin olacağım.

Boğazımı temizliyorum. "Venera'nın lansmanı önümüzdeki hafta. Orada olacak mısın?"

Fyodor kayıtsızca başını sallıyor. "Duyduğuma göre yumuşak lansman olağanüstü bir başarıymış."

Kendimi beğenmiş bir gülümsemeye engel olamıyorum. "Yeterliydi."

"İtiraf etmeliyim ki, bana bu girişiminizden ilk bahsettiğinizde bunun delilik olduğunu düşünmüştüm. Daha geliştirme aşamasına bile gelmeden mücadele edeceğini ve bu fikri terk edeceğini düşünmüştüm. Ama yanıldığımı kanıtladın. Gerçekten de sonuna kadar gittin. Başardın."

Hatalı olduğunu kabul etmek için büyük bir adam olmak gerekir. Tıpkı Fyodor gibi Vadim de tüm teklifim boyunca tereddüt etmişti ama şimdi şüphelerini kabul etmesi için cehennemini iki kere donması gerekirdi.

"Bir vurgun yapma yolunda ilerliyor gibi görünüyoruz."

Şu anda görünürde hiçbir engel ya da kuşku yok. Önümüzdeki yol açık ve her şey plana göre gidiyor. Şehir, piyasadaki yeni sihirli ilaçla ilgili konuşmalarla çalkalanıyor. Bane Corp. her zamankinden daha iyi durumda. Emma ve çocuklarla her şey mükemmel.

Gerçek olamayacak kadar güzel.

Babam da bir zamanlar benim şu an bulunduğum konumdaydı. Dünyanın en tepesinde oturuyordu - saygın bir işadamı, güçlü bir şirketin korkulan

Bratva, sadık bir koca ve baba. Ve

sonra her şey yerle bir oldu.

Haber bize ulaştığında onunla birlikteydim. Vadim haberi kapımıza kadar kendisi getirdi. Amcamın tek kelime etmeden önce Fyodor'a nasıl sarıldığını hâlâ hatırlıyorum. Sanki ağabeyinin bir arada tutulması gerektiğini biliyor gibiydi.

"Kardeşim," diye fısıldadı, "güçlü ol. Önümüzdeki birkaç ay seni test edecek."

Vadim'in Fyodor'a olanları anlatırken kullandığı kelimeleri tam olarak duyamadım; sadece babamın bacaklarının büküldüğünü gördüm. Yüzünün renginin solduğunu gördüm. O ana kadar, onun en ufak bir zayıflık belirtisi gösterdiğini hiç görmemiştim. Ve saniyeler içinde, acımasız Bratva *pahkan*'dan paramparça bir adam kabuğuna dönüştü.

O anın bana öğrettiği bir şey vardı: *Hepimiz dizlerimizden sadece bir trajedi uzaktayız.*

"Mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazlasını yaptınız." Fyodor'un cansız gözleri biraz daha parlıyor. "Leonid gurur duyardı."

Kardeşimden pek sık bahsetmez. Belki de bu yüzden bahsettiğinde çok sert vuruyor.

"Her gün bunun için çabalıyorum," diye törpüledim. "Bir tür *pahkan* olmak için
Şansı olsaydı Leonid de öyle olurdu."

Fyodor'un gözleri akmayan yaşlarla parlıyor. "Leonid zeki ve kurnazdı. Ama o bir politikacıydı, bir titan değil. Bratva'yı asla senin gibi büyütemezdi. Zaferlerini kendin için kazan Ruslan, başkaları için değil."

Şimdi olduğu gibi, eskiden olduğu adamın parıltılarını gördüğüm anlar oluyor. Eskiden olduğu *pahkan*. Bu beni gururlandırmalı. Bunun yerine, bir zamanlar sahip olduğu ve kaybettiği şeyler için yas tutmama neden oluyor.

"Gitmem gerekiyor."

Oturduğu yerden kalkıyor ve ben de onu takip ediyorum. Onunla asansöre kadar yürüyorum ama kapıları açmak için erişim kodunu giremeden omzuma bir el atarak beni durduruyor.

Yaşlandıkça kamburlaşmış. Bir zamanlar çelik gibi bir omurgası olan yerde hafif bir kamburluk var. "Annen de seninle gurur duyardı," diye ekliyor usulca.

Şüpheli bir kaş kaldırıyorum. "Annem Bratva hayatını hiç umursamadı. *Bizi önemserdi; hepsi bu.*"

Fyodor başını sallayarak onaylar. "Öyle yaptı. Önem verdiği tek şey ailesiydi. Bu yüzden senin aileni bulmana çok sevinirdi."

Ani bir endişe duygusuyla gerildim. Ama ben babamı "ailemin" doğası hakkında düzeltmeden, o göz teması kuruyor. Bunu yapmayı o kadar uzun zaman önce bıraktı ki, onun tarafından görülmenin, gerçekten *görülmenin* nasıl bir his olduğunu unuttum.

Karanlık günlerde öyle anlar oldu ki, sanki *Otets* endişeliydi, ben de annem ve Leonid'le birlikte ortadan kaybolmuştum.

"Çocukken bile her zaman güçlüydün. Güçlü, istikrarlı ve yetenekliydin. Sen benden daha iyi bir adamsın, oğlum. Ve benden daha iyi bir baba olacaksın. O çocuklar sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Neyse ki Fyodor'un bir yanıt vermeye ihtiyacı yok gibi görünüyor. Çocukken yaptığı gibi boynumu okşuyor ve giriş kodu pedine doğru eliyle işaret ediyor.

"Şimdi, bu havasız binadan çıkmama izin verecek misin, vermeyecek misin?" diye soruyor. Ağzından çıkacak sonraki kelimeleri o daha söylemeden tahmin ediyorum. "Bahçelerimden çok uzun zamandır uzaktaydım."

Ve aynen böyle, insan hayaletle geri döndü. Yürüyen bir kabuk.

Ama o gittikten sonra bile sözleri kulaklarımda çınlıyor. *O çocuklar sana sahip oldukları için çok şanslılar.*

Peki neden şanslı olan benmişim gibi hissediyorum?

RUSLAN

Bugün ögle yemeği için Per Se ya da Le Bernadine'i düşünüyorum. Emma ikincisini tercih ediyor ama geçen hafta orada yedik ve *Oysters & Pearls* yemeğini denediğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyorum. Aklını başından alacak.

Ama ofisimin kapısını açtığımda Adrik'in Emma'nın masasının üzerinde durduğunu ve yüzünde mide bulandırıcı bir ifadeyle ona doğru eğildiğini görünce iştahım anında kesiliyor.

Orospu çocuğu.

Emma'nın gülümsemesi kibar ama zoraki. Ondan uzaklaşıyor, alnındaki damar bir uyarı fişeği gibi hafifçe zonkluyor.

"Adrik," diye hırladım, "asistanımı taciz etmenin bir nedeni var mı?"

Kaşlarını çatmasını bekliyorum ama onun yerine bana yapmacık bir gülümseme sunuyor. "Onunla sohbet etmenin 'taciz' olarak nitelendirildiğini bilmiyordum."

"Nefesin bir mezarlığı dilinle sikmişsin gibi koktuğunda öyle oluyor."

Emma masasından kalkıyor, yüzü solgun, sanki bu konuşmanın çapraz ateşi altında kalmak dünyada olmak isteyeceği son yermiş gibi. "Fotokopi odasında yapmam gereken bazı işler var. İzninizle."

Aceleyle uzaklaşıyor ve Adrik onun gidişini izleme cüretini gösteriyor, gözleri *tam önümdeki* kıçına kilitlenmiş. *Mudak* ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Burada olmanın bir sebebi var mı?" Sadece dikkatini Emma'dan uzaklaştırmak için tükürdüm.

Kız köşeyi dönene kadar bana bakmadı. "**B u r a l a r d a y d ı m .**"

İşte yine o gülümseme. Gizli bir nedeni saklayan gülümseme. "Ve sen de uğrayıp başarılı bir işin neye benzediğini görmeye mi karar verdin?"

Bu bana bir kaş çatma kazandırdı. "Her zamanki gibi çok komik."

Başımı eğiyorum. "Bütün hafta buradaydım. Şimdi, burada *gerçekten* ne yapıyorsun, Adrik?"

"Seni yemeğe davet etmek istedim."

"Tipim değilsin."

Bir kaş çatma daha. "Burada büyük adam olmaya çalışıyorum, Ruslan. Bu yemeğin bir kutlama olması gerekiyordu. Lees Industries'in satışının nihayet gerçekleşmesini anmak için."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani yan kuruluşlarından birini bana kaptırmanı kutlamak için mi buradasın?"

"Dediğim gibi, büyük adam olmaya çalışıyorum." "Bu bir ilk olurdu."

Umursamazca omuz silkiyor. "Asistanınızın göğüs dekoltesine hayranlıkla bakarken programınıza da göz attım-" Ona attığım kara bakış karşısında biraz daha geniş sırtıyor. "-ve öğle yemeğinde boş olduğunuzu biliyorum."

Adrik'e bok yemesini söyleyebilirim. Ya da bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Belki de bu yemek sırasında gerçekten ne istediğini anlamaya çalışabilirim. Çünkü emin olduğum bir şey var, bir planı var.

Sadece bu planın ne olduğunu bulmam gerekiyor. "Tamam. Per Se'ye gidiyoruz. Sen ödüyorsun."

Gözlerini deviriyor ama bir kolunu asansörlere doğru uzatıyor. "Yolu gösterin, majesteleri."

Binanın önüne kadar olan yürüyüş sessizdi. Adrik'in kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum. Arabası binanın gölgelik alanının hemen dışındaki kaldırıma park ediyor. "Orada buluşuruz," diye alaycı bir prenses el sallayarak vedalaşıyor.

Boris ciple gelmeden önce onun arabayı sürmesini izliyorum. Arka koltuktan Emma'ya mesaj atıyorum, planladığım gibi birlikte öğle yemeği yiyemeyeceğimiz için zaten sinirliyim.

Planlar değişti, Adrik'le öğle yemeği yiyeceğim. EMMA: Vay be, bir erkek için mi terk ediliyorum? Bunu beklemiyordum. Bil diye söylüyorum, gözlerimi deviriyorum.

EMMA: :ağlayan gülen yüz emoji: Aslında göz devirmeojisini kullanmanız gerekiyor. Bunun için var.

RUSLAN: Sana asıldı mı?

EMMA: Umm-hayır...

RUSLAN: Emma.

Bir keresinde dansımızdan bahsetmişti. Hoşuna gittiğini söyledi. Hepsi bu kadar. Ben de konuyu kapattım, tamam mı? Sen çıkıp gitmeden önce iki dakika havadan sudan konuştuk.

Tepem anında atıyor. İki dakikalık havadan sudan konuşma iki dakika çok uzun. Ve "bizim" dansımız yazmasından hoşlanmadım.

Bizim.

Sanki ortak bir deneyimleri varmış gibi. Onun için bir anlamı olan bir şey.

Beynimin mantıklı kısmı bana aşırı tepki verdiğimi söylüyor ama içimdeki mağara adamı yumruklarını göğsüne vuruyor ve uluyor, sırf Emma'ya tüm danslarının artık kime ait olduğunu hatırlatabilmek için ofise geri dönmek için şimdiden çaresiz.

EMMA: *Ruslan? :eyes emoji:*

Bir saat sonra görüşürüz. Seni ofisimde bulmayı umuyorum, külotunu indirmiş olarak.

EMMA: *Evet efendim.*

Gülümser ve nefes alırım. *İşte iyi bir kız.*

Per Se'deki yemekler olağanüstüdür. Şirket mi? Daha az.

Adrik ve ben ilk bir saati karşılıklı sorular sorarak geçirdik. Sıkıntıdan kafamın zonklamasına neden olan tipik bir iş sohbeti.

Şu anda Emma'yı masanın altında hissediyor olabilirdim. Onun yerine, bu salakla sıkışıp kaldım.

İkinci saatin başında tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum. Ama Adrik'in ne zaman o lanet noktaya geleceğini de merak ediyorum. Arkadaşlığımdan zevk alayım diye beni yemeğe davet etmedi.

"Ee, Ruslan - madem ki buradasın..."

Biliyordum.

"Bir şey mi istiyorsun?"

Kaşlarını masumca kaldırıyor. "Bu bir iş tabii ki. Ben öderim."

"Ne için?"

"Alcazar'ı önümüzdeki hafta bir geceliğine özel bir etkinliğe ev sahipliği yapması için kiralamak istiyorum."

Onunla dalga geçiyorum. "Alcazar'da rezervasyon yaptırmak size yarım milyona patlar. Yiyecek ve içecekler hariç."

Omuz silkiyor. "Param var."

"Sizin de kendinize ait bir kulübünüz var," diye belirttim. "Etkinliğinize orada ev sahipliği yapmanın size hiçbir maliyeti olmaz."

"Daha önce de defalarca belirttiğiniz gibi, tüm abalarımaya rağmen benim kulübüm sizinkiyle aynı cazibeye sahip değil."

Kesinlikle bir tuzak var. Ona dikkatle bakıyorum ama o masumiyet timsali. "Hangi geceye bakıyorsun?"

"Ağustos'un on üçü."

Dışlerimi gıcırdatıyorum.

Tesadüf olduğuna inandığım bir sonraki gün ilk olacak. Benim dünyamda böyle bir şey yoktur; sadece planlar yürürlüktedir ve bu planların boğazlarına sarıldığını göremeyecek kadar aptallar vardır.

Çünkü Ağustos'un on üçü Venera'nın tam ölçekli lansmanının yapılacağı tarih. Ve Adrik'in bunu bir şekilde bilmiyor olma ihtimali yok.

Dışarıdan, sakın davranıyorum. "Ne yazık ki Alcazar'da herhangi bir etkinlik için rezervasyon yaptırmak için en az üç ay önceden haber vermek gerekiyor. Korkarım sizin tarihiniz müsait değil."

"Sahibini tanıdığım için öyle düşünmüştüm-

" "Yanlış düşünmüşsün. Rezervasyonumuz var."

Viskisinin üzerinden bana bakıyor. "Oh? Büyük olay mı?"

Bu pii burada ve şimdi boğazlamayı hayal ederken bile yüzümü sakın bir şekilde kayıtsız tutuyorum. "Alcazar'daki her olay büyük bir olaydır." Ayağa kalkıyorum. "Şimdi izin verirseniz, gitmem gereken toplantılar var."

Adrik oturmaya devam ediyor. Sopamı kullanmasına izin vermediğim için kızgın görünmüyor, bu da beni daha da şüphelendiriyor.

Öğle yemeğinin bitmiş olması beni rahatlatıyor ama aynı zamanda bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmeye de yatkınım. Şu anda tüm duyularım kırmızı alarm veriyor.

Ben içeri girdiğimde Kirill, Bane gökdeleninin fuayesindeydi. Doğruca bana yöneldi. "Adrik'le öğle yemeği hakkında duyduklarım da ne?"

"Sadece kaçmayı başardım."

Gözlerini kısar. "O piç ne istiyormuş?"

"Bir etkinlik için mekan istedi. Alcazar, Ağustos'un on üçünde."

Kirill'in kaşlarını çatması tam olarak nasıl hissettiğimi yansıtıyor. "Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?" Başımı sallıyorum ve kaşları daha da çatılıyor. "Eğer tesadüf değilse, bunun tek bir anlamı olabilir."

"Evet," diye yüzümü buruşturarak homurdandım. "Adrik çok şey biliyor."

EMMA

"Bu görüntünün üstesinden gelemiyorum!" Phoebe beni oturma odasına kadar takip ettiğini söylüyor.

Çocuklar çoktan uyudu, bu yüzden ikimiz de alçak sesle konuşuyor ve yavaş yürüyoruz. *Ben* yavaş yürüyorum. Giydiğim üç inçlik Prada topuklu ayakkabılar tam olarak koşmak için yapılmamış.

"Ve, vay canına, lafı dolandırmak gibi olmasın ama kıçın buradan *harika* görünüyor."

Onun iyiliği için etrafımda dönüyorum. Gerçek şu ki, kendimi çok iyi hissediyorum. Ve sadece giydiğim payetli Valentino mini yüzünden değil. Bu gece Ruslan'la kulüp randevum var ve heyecandan içim kıpır kıpır.

Birlikte insan içine çıkacağız. Tüm dünyanın görebileceği bir çift olacağız.

Zamanı gelmişti.

"Keşke yanımda bir kamera olsaydı. Kırk yıl sonra geriye dönüp baktığında ne kadar seksi bir vücuda sahip olduğunu hatırlayabilmen için bu anı hafızalara kazımalıyız."

Gözlerimi deviriyorum. "Merak etme. Bundan kırk yıl sonra da seksi bir vücuda sahip olacağım."

"Ooh! Kendine güvenini sevdim. Bu yeni Emma kesinlikle bir üst model."

"Yeni Emma mı?"

"Oh, yepyeni." Phoebe kaşlarını bana doğru salladı. "Kabul edelim: son birkaç ayda dönüşüm geçirdin. Stresli, yorgun, endişeli küçük bir tırtıldan kendine güvenen, mutlu, seksi, payetli bir kelebeğe dönüştün."

Yaltaklanıyorum. "Bana pahalı kıyafetler alıp duruyor-"

"Ve onları kabul etmeye devam etmelisin. Kendi iyiliğin için değilse bile benim iyiliğim için. Bu arada, işin bittiğinde bu elbiseyi ödünç alacağım."

Gülüyorum. "Sorun değil-"

Ben'in gölgesinin Phoebe'nin arkasından geldiğini gördüğümde duruyorum. Hoşnutsuzlukla kenara çekiliyor, onun varlığına zar zor tahammül ettiği gerçeğini gizlemiyor. Bu ikimiz için de geçerli.

Gözleri elbiseme takılıyor. "Ne sikime gidiyorsun?"

"Dışarı," diye kısa kesiyorum.

Gözleri Phoebe'ye kayıyor. "Onun burada ne işi var?"

"Çocuklara bakmak için *burada* kalıyor," diye karşılık veriyor Phoebe ben daha cevap veremeden.

Ben onu tanımıyor bile. Acaba Phoebe'nin de Sienna'nın arkadaşı olduğunu unuttu mu? Onun da Sienna'yı kaybettiğini, tıpkı onun ve benim kaybettiğimiz gibi.

Eğer bunu hatırlıyorsa bile, hiçbir belirti göstermiyor. Sadece bakışlarını yeniden bana yöneltiyor. Ruslan'ın elini kesmekle tehdit ettiği gecedan beri biraz daha yıpratıcı oldu ama mesafesini korudu.

"Seninle konuşmam gerek," diye

homurdanıyor. "Gitmek

üzereyim, Ben."

"Şey, bu önemli. İhtiyacım var-"

Kapıdaki *tak-tak-tak* sesi ağzını kapattı. Phoebe bana memnun bir gülümseme veriyor. "Ruslan'ın mükemmel bir zamanlaması var. Bir başka nokta da

onun iyiliği için." Parmaklarını bana doğru salladı. "Harika zaman geçir, Sindirella."

Bana göz kırptıyor ve koridorda odama doğru gözden kayboluyor. Kapıya doğru yürüyorum ama açmadan önce duraksıyorum. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu o mu?" "Evet."

Yüzü kızarır ve odasına doğru geri çekilir. "Sonra konuşuruz o zaman."

Gülümsememi bastırarak kapıyı açıyorum ve doğruca Ruslan'ın kollarına giriyorum. Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum ve kapıyı kapatmak için döndüğümde Ben çoktan ortadan kaybolmuş oluyor.

"Çok seksi görünüyorsun," diye gürlüyor Ruslan bir kolunu belime dolayarak. "Tam burada ve şimdi senin tadına bakmak zorunda kalabilirim."

"Ben de sana." Yakası açık gömleğini parmaklarken ona yaklaşıyorum ve baştan çıkarıcı bir fısıltıyla ekliyorum: "Ama beni bu hamam böceği dolu koridorda soymana izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Gülüyor ve boynumu ısıyor, sonra binadan çıkıp şehrin kalbine doğru yol alıyoruz. Gerçekten seksi görünüyor olmalıyım çünkü ellerini üzerimden hiç çekmiyor. Araca binip inmek dışında her zaman en az bir avucu belimde. Sahiplenmenin klostrofobik olacağını düşünürsünüz ama gülümsemeden duramıyorum.

Kulübünün dış görünüşü sade. Özellikle eski New York şehrinin siyah ve beyazlarıyla süslenmiş karanlık tünele bayıldım. Ancak canavarın bedenine girdiğimiz anda, geçmişten geleceğe adım atmış gibi hissediyorum.

Neon. Bass. Hareketli ışıklar, yüksek kaideler üzerinde dansçılar, her yönde görülecek, duyulacak ve koklanacak o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Dudaklarını kulağıma değdirirken Ruslan'ın kolu daha da sıkı sarılıyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bay Kontrol Manyağı *bana* ne yapmak istediğimi mi soruyor?"

Sırıtişı sarhoş edici. "Bir kez olsun işleri karıştırayım dedim."

"O zaman dans etmek istiyorum!"

Kulaktan kulağa çiğneyerek onu dans pistinin ortasına sürüklüyorum. Büyük, çivili bir disko topu tepemizde dönüyor, müzik yoğunlaştıkça bizi flaş ışıklarıyla yıkıyor.

En son ne zaman bir kulübe gitmiştim? En son ne zaman dans ettim? O kadar uzun zaman oldu ki hatırlayabildiğim son dans partnerim Sienna. Onu her düşündüğümde ortaya çıkan o olağan acı için kendimi hazırlıyorum ama ilk kez, onun gittiğine üzülüyorum.

Ne kadar kısa olursa olsun onunla geçirdiğim o çılgın, kaygısız anlara minnettarım.

Vücudumu Ruslan'ın vücuduna sararken bir elimi onun omzunda tutuyorum. Müzik o kadar yüksek ki iliklerime kadar hissedebiliyorum. İletişim kurmanın tek yolu beden dilidir. Neyse ki Ruslan onunkiyle nasıl iletişim kuracağını çok iyi biliyor. Aslında şaşırmamalıyım, adam her şeyde iyi.

Beni etrafında döndürüyor, elini eteğimden yukarı kaydırarak kadar yakınımaya çekiyor. Ellerinin üzerimde kayması, çok uzun süre kalmadan dokunması ve okşaması başlı başına bir dans gibi hissettiriyor. Beni çıldırtmak için yapılmış bir dans. Parmakları kalçamda her gezindiğinde ya da göğüslerimin üzerinde yılan gibi kıvrıldığında, özlemle ürperiyor ve onun halka açık seks fetişinin ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyorum.

Cevabın *"İzin verseydin seni burada becerirdi"* olduğundan eminim.

Bir noktada, dilimi tuzlu boynunda gezdirerek ona karşılık veriyorum. Beni kendine o kadar sıkı çekerek cevap veriyor ki ereksiyonunu kalçamda hissedebiliyorum. Kendi dilini ağzımın içine kaydırıyor ve müzik arka planda kayboluyor. Sonunda geri çekildiğinde nefesim kesilmiş ve tamamen ıslanmıştım.

Bir daha düşündüm de, oyunları siktir et. Daha

fazlasına ihtiyacım var. "Tuvalet," diyorum ona.

"Şimdi."

Sırıtır ve bir kez başını sallıyor. Dudağımı müstehcen bir şekilde ısıtır ve dans pistinden geriye doğru yürüyorum, tüm bu süre boyunca onunla göz teması kuruyorum.

En alt kattaki tuvaletler tıka basa dolu, onlarca kadın sırasını bekliyor. Ben de ikinci asma kattaki tuvaletlerde şansımı denemek için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Belki bize biraz daha mahremiyet sağlarlar. Daha tuvaleti bulamadan arkamda onun varlığını hissediyorum.

Hm, düşündüğümde daha yakından takip ediyor. Birileri hevesli.

Ama beni dirseğimden sıkıca kavrayıp etrafında döndürdüğünde, heyecanım korkuya dönüşüyor. Kokusu yanlış. Varlığı farklı hissettiriyor. Bu dokunuş zevk değil, acı vaat ediyor.

Sonra beni takip edenin Ruslan olmadığını fark ediyorum. "Remmy!" Gözlerim şokla irileşti.

"Seksi görünüyorsun."

Aynı iltifatın size tamamen farklı iki tepki verebilmesi şaşırtıcı. Ruslan bana dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettirdi.

Remmy beni köşeye sıkışmış bir av gibi hissettiriyor. "Kendine bir hayat kurmalısın!"

Ruslan'ı aramak için telefonuma uzanıyorum ama Remmy elimden tokatla alıyor. Almak için uzandığımda kolumu büküyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Senin derdin ne be? *Bırak beni!*"

"Hayır," diye tıslıyor. "Bana istediğimi verene kadar olmaz."

Müziğin çok yüksek olduğu ve bu binadaki tek bir kişinin bile beni duymayacağı gerçeği olmasaydı çılgılık atardım. Bu da bana iki seçenek bırakıyor.

Birinci seçenek: dikkatlerini çekebilmek için birinin geçmesini beklemek. Ya da ikinci seçenek: Karşılık vermek.

İkinci seçeneği daha çok sevdim.

Tüm cesaretimi toplayarak Remmy'yi elimden geldiğince geriye itiyorum ve etrafından dolanmaya çalışıyorum. Bir an tökezliyor ama yine de beni belimden yakalamayı başarıyor ve ben kaçamadan beni geriye doğru çekiyor. Körü körüne tepki göstererek, tepiniyorum. Topuğum kanatlarının ucuna saplanıyor ve acı içinde uluyor.

Bu Prada topuklular koşmak için yapılmamış olabilir. Ama dövüşmek için gayet iyi iş görüyorlar.

Çılgınca zıplamasından yararlanıp taşaklarına tekme atıyorum. Remmy dengesini kaybedip düşmeye başlayana kadar merdivene ne kadar yaklaştığımızı fark etmiyorum bile.

Nihayet. Değişiklik olsun diye kazandığım bir dövüş.

Rahatlama boğazımda duruyor - tam da eli bileğimi kavradığında. "Hayır!" Beni de kendisiyle birlikte aşağı çektiğinde ve ikimiz de merdivenin üzerinde havaya yükseldiğimizde nefesim kesiliyor.

Önce korku

vardır. Sonra acı.

O zaman hiçbir şey yok.

RUSLAN

"Güvenliği alarma geçirin," diye homurdanıyorum.

"Buralarda bir yerde olmalı." Kirill bana ihtiyatla bakıyor.

"Onu ne zaman gözden kaybettin?"

"Sadece birkaç dakika önce. Onu takip ediyordum-" *İkimiz de bütün gece birbirimize sataştığımız sikiş için çaresizdik-* "ve sonra Kostya beni durdurdu ve VIP bölümündeki asi bir orospu çocuğu hakkında yüzüme vurdu. O konuşmasını bitirdiğinde, kız gitmişti. Tuvaletlerden birine doğru gidiyordu."

"Banyolar. Tamamdır. Bu kattakiyle başlayacağım."

İlk asma kata doğru ilerliyorum. Muhtemelen zemin kattaki kalabalıktan çekinmiştir. Paniklememek için elimden geleni yapıyorum ama içimde ürkütücü derecede tanıdık gelen bir his var.

Kaza günü aldığımın aynısı.

Doğru olmayan bir şeyler var. Şimdiye kadar tuvaletten dönmüş olmalıydı. Daha da önemlisi: Gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermemeliydim.

"Ruslan!" Kirill yeniden ortaya çıkıyor ve beni ikinci asma kata kadar takip ediyor. "Alt kattaki tuvaletler temiz."

Sol taraftaki boş bir koridoru takip ediyorum. VIP'lerin kendi isteklerine göre rezervasyon yaptırabilecekleri birkaç özel odaya çıkıyor. Yürürken Emma'yı tekrar aramayı deniyorum. Zil sesi yüksek ve net ve koridorda yankılanıyor.

Kirill ve ben sese doğru koştuk... ancak telefonunu y ü z ü s t ü yerde bulduk.

"Siktir," diye homurdandım.

"Telefonunu düşürmüş olabilir."

"Bu lanet olası bir kaza değil Kirill," diye çıkışıyorum. "Bu birinin işi."

Merdivenlere varana kadar yürümeye devam ediyorum. Basamakların dibinde cesedini gördüğümde donup kalıyorum.

"Ambulans çağırın," diye bağıriyorum. "*Hemen!*"

Kafamın içinde bir düşünce davul gibi çalıyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Yine mi?

RUSLAN

Hastaneye giderken trafik ve çılgınca telefon görüşmeleri vardı. Emma'yı hiç bırakmadan telefonda emirler yağdırıyorum. O bunların hiçbirini boyunca kıpırdamadı bile. Alnında bulduğum yaradan kan sızmaya devam ediyor.

Kirill onu aradığımda bana "Şu anda güvenlik kayıtlarını kontrol ediyorlar" diye bilgi verdi.

"Kulübün her santimini tarayın. Bunu yapan orospu çocuğunu istiyorum, böylece onu çıplak ellerimle öldürebilirim."

Sağlık görevlisi bana şaşkın bir bakış atıyor ama ne düşündüğü umurumda değil. Şu anda endişelendiğim tek şey Emma. Hâlâ nefes alıyor olması beni rahatlatıyor. Ama ne zaman cildinde yeni bir çürük görsem, sorumluyu bulana kadar tüm New York'u yerle bir etmek istiyorum.

Bu tür bir öfke benim için yeni bir şey. Boks bana disiplini öğretti, özellikle de duygularım söz konusu olduğunda. Öfkemi her zaman dizginledim. Ama şu anda kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. *Vahşi* hissediyorum. Ne yapabileceğimden *ben* bile emin değilim.

"Efendim..." Sağlık görevlisinin gözleri Emma'nınkilerle aynı tonda, koyu mavi. "Onu biraz fazla sıkı tutuyorsun."

Tutuşumu düzeltmek için elini uzatıyor ama Emma'yı onun elinden çekip alıyorum. "Bunu aklından bile geçirme."

Kadın donup kalıyor, sonra yumuşak bir iç
çekiyor. "Karını böyle mi buldun?" diye
sorar.

Karım. Bu kelime beni ürpertiyor. Kötü anlamda da değil. "Evet."

Sağlık görevlisinin gözleri Emma'nın vücudunda geziniyor.
Değerlendiriyor. Gözlemliyor. Belinin üzerinden geçtiklerinde, bir şeyler
sızlıyor.

Bu saçmalıktan hiç
hoşlanmıyorum. "Ne?"

Bakışları bana kaydı. "Hiçbir
şey." "Söyle."

Başka bir iç çekiş. Bu seferki daha zahmetli. "Hastanede tecavüz kitine
ihtiyacı olacak mı?"

Soğudum. *Tecavüz kiti.* Bu lanet bir kabus. Bunu yapan adamı öldüreceğim.
Yemin ederim onu öldüreceğim - daha önce hiç kimsenin öldürülmediği
kadar yavaş ve acı verici bir şekilde.

Hastaneye vardığımızda hemşireler onu kollarımdan çekip almak zorunda
kaldılar. Onu bırakmamı sağlamalarının tek yolu, mavi gözlü sağlık
görevlisinin elini koluma koyup fısıldamasıydı: "Sadece ona yardım etmeye
çalışıyorlar. İzin ver onlara. Onun iyiliği için."

Bu yüzden hiçbir şey bu kadar zor olmamasına rağmen bıraktım. Onu
sedyeye taşımalarını izlerken, hayatımda ikinci kez kendimi tamamen
çaresiz hissediyorum.

Sağlık görevlisi yine aynı yumuşak fısıltıyla, "Sevdiğin birinin
yaralandığını görmek asla kolay değildir," diyor. "İnancını kaybetme."

İnanç mı? Siktir et onu. İnanç hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmadı.
Aşk da öyle. Ve bunun iyi bir nedeni var - çünkü şu anda hissettiklerim tam
da Emma'ya bu kadar yaklaşmanın kötü bir fikir olmasının nedeni.

Aşk seni yok eder.

İnanç seni mahveder.

Sedyeyi ikinci kata kadar takip ettim. Bir hemşire bana bazı testler yapacaklarını söylüyor ama en sonuna kadar söylediklerinin hiçbirini duymuyorum. " ... kocası mısınız?"

Yutkunuyorum ve ona odaklanıyorum. "Hayır."

Hemşire kaşlarını kaldırıyor. "Erkek arkadaş

mı?" "Onun gibi bir şey."

Bunu kabul ediyor ve başını sallıyor. "Bilmemiz gereken herhangi bir tıbbi durumu var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Herhangi bir şeye alerjisi var mı?"

Hiçbir şey bulamıyorum. "Bildiğim kadarıyla

hayır." "Hamile mi?"

Kalp atışlarımın bir an için yavaşladığını hissediyorum. "Bilmiyorum... Olabilir. Biz... deniyoruz."

"Pekâlâ." Bir panoya bir şeyler karalıyor. "Kan testi yapacağız."

"Bunu yaptığında onunla birlikte olmak istiyorum."

Hemşire burnunu hâlâ elindeki panoya gömmüşken dönüp Emma'nın kapısına doğru yürüyorum. Emma'nın yarası dikilmişti ama morlukları daha da koyulaşmıştı. Alnı siyah ve maviden oluşan benekli bir kolaj ve kalçalarında kötü bir mor parıltı var.

K ı p ı r d a n d ı ğ ı n d a elini serum için hazırlıyorlar. İnlerken alnındaki damar düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor.

Ama tek hissettiğim rahatlama. *En azından uyandı.*

Serbest elini tuttum. "Emma? Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini kırpıştırarak açıyor, üzerine vuran floresan ışığına karşı gözlerini kısarak bakıyor. "Neredeyim ben?" diye soruyor kısık sesle.

"Hastanedesin. Güvendesin."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Gözlerini hızlı hızlı kırpıyor, birkaç saniyede bir nefesi kesiliyor. Yatağın karşı tarafındaki hemşire omzunu tutuyor ve onu yere yatırıyor.

"Bayan, bir süre kafanız karışacak. Sakinleşmeniz gerekiyor."

Emma korkuyla kıvranarak bana döndü. "R-Ruslan?"

"Ben buradayım." Kafası karışmış gibi değil de korkmuş gibi görünüyor. *Neden benden uzaklaşmasına izin verdim ki?* Bu benim hatam. *Hepsi benim suçum.* "Ben buradayım."

Onlar kan örnekleri alırken ve iç kanama belirtisi olup olmadığını kontrol ederken ben onun yanında, neredeyse nefes almadan oturuyorum. Tüm bu süre boyunca elime sıkıca yapışıyor ve bırakmayı reddediyor. Bu benim için sorun değil, ben de onu bırakmıyorum.

"Ruslan..." diye fısıldıyor hemşire ultrason makinesini getirmek için izin istediğinde. "Ne oldu?"

Bunca zamandır dilimi ısırıyordum ama sorusu sonunda sormama izin verdi. "Bana söyleyeceğini umuyordum."

Kaşlarını çatıyor. Alnındaki damarlar intikam hırsıyla geri geliyor. "Kulübü hatırlıyorum. Biz... dans ediyorduk. Ben banyoya gittim. Tam arkamda olduğunu sanmıştım."

Çenem sıkıştı. "Biri sana saldırdı mı?"

Sanki biri gözlerine parlak bir ışık tutmuş gibi irkiliyor. "Ben... Ben hatırlayamıyorum. Arkamda *biri* vardı. Sadece... düştüğümü hatırlıyorum."

Birileri bunun için ölecek.

Hemşire tekerlekli büyük bir makineyi iterek odaya yeniden girer. "İzninizle. Şimdi ultrason yapacağım."

Emma telaşla bana döndü. "Ruslan...?"

"Endişelenmeyin. Sadece herhangi bir iç hasarı elemek için."

Ama kaşlarını çatması geçmedi. "Ben... Ya hamileysem...? Çok uzağa düştüm..."

Hemşire söze giriyor, "Eğer öyleyseniz, ultrason bebeğin iyi olup olmadığını belirlememize yardımcı olacak. Tabii ortada bir bebek varsa." Elinde ince metalik bir sonda tutarak öne çıkıyor. "Hanımefendi, bu aşamada rahminizin en net görüntüsünü almanın en iyi yolu transvajinal yol olacaktır. İzninizle bunu yerleştirip taramaya başlayacağım." Sondayı yukarı kaldırıyor. "İlk başta hafif bir rahatsızlık hissedeceksiniz."

Emma sadece başını sallar ama alın damarı sertçe zonklamaktadır.

"Merak etme," diye fısıldıyorum, gözlerini kendime çekerek. "Yakında bitecek."

Gözlerini benden ayırmıyor, hemşire sondayı yerleştirdiğinde irkiliyor ve keskin bir nefes alıyor. Hemşire kartal gözleriyle monitöre bakarken nefesimi tutuyorum. Bir yanım Emma'yla anne baba olacağımızı böyle mi öğreneceğiz diye merak ediyor. İlk kez babalıkla ilgili düşüncelerim Oryolov Bratva, varisler, halefler ve görevimi yapmak üzerine odaklanmıyor.

İlk kez bu *kadar* basit düşündüm, *bunu* bunun için istiyorum. Onun için. Bizim için.

"Hmm."

Emma'nın nefesi göğsünde sıkışıyor. "Bu iyi bir 'hmm' mıydı yoksa kötü bir 'hmm' mıydı?"

Hemşirenin yüzü kızarır ve utangaç bir şekilde boğazını temizler. "Ultrasonda bir anormallik var gibi görünüyor. Bunun için bir doktorun uzmanlığına ihtiyaç var. Hemen döneceğim."

Çaresizce bana bakıyor. "Bunun iyi bir 'hmm' mı yoksa kötü bir 'hmm' mı olduğunu söylemedi."

"Bununla -her neyse- birlikte başa çıkacağız."

Şimdi onun dayanağı olmak istiyorum, çünkü Tanrı biliyor ki buna ihtiyacı var. Ama sözlerim sağır kulaklara çarpıyor. Şimdiden yanağının içini çiğniyor.

Elini ne kadar sıkı tutarsam tutayım, alnındaki damarın güm güm atması durmuyor.

Doktor birkaç dakika sonra içeri girdiğinde, Emma kendini dik tutmak için benim kolumu kullanıyor.

"Bugün nasılsınız?" diye soruyor kır saçlı doktor, şüpheden başka bir şey uyandırmayan sahte bir neşeyle.

Kimse ona cevap vermeyince dikkatini ultrasona çevirir. Emma ona fazla zaman tanımaz. "Hamile miydim doktor?" diye kekeler. "Bebeği kaybettim mi?"

Doktor dudaklarını büzerek ve özenle oluşturduğu profesyonel sempati maskesiyle ona döner. "Bayan Carson, ben... Korkarım kaybedecek bir bebek yoktu."

"Oh." Yüzü anında düştü.

"Anladığım kadarıyla deniyorsunuz. Mesele şu ki... hamile kalmak sizin için zor olabilir."

Bu sefer yüzüm düşüyor. "Ne demek istiyorsun?" diye bağıriyorum.

"Açıkla." "Ultrason fallop tüpünün tıkalı olduğunu gösteriyor."

Emma nefesini içine çeker. "Yani... hamile kalamaz mıyım?"

"Hayır, hayır," diye hızlıca cevap veriyor, boynundaki stetoskopla oynayarak. "İmkânsız değil. Sadece... *kolay* olmayacak. İhtimaller sizin lehinize değil."

Yanağından süzülen gözyaşını fark ediyorum. Üzüntüsünü anlıyorum; hayal kırıklığını anlıyorum.

Anlamadığım şey *benimki*.

Birkaç ay öncesine kadar babalık, kaçınmak için elimden geleni yaptığım bir lanetti. Birkaç gece öncesine kadar, kaçmak istediğim bir görevdi.

Ne zaman gerçekten *istediğim* bir şey haline geldi?

EMMA

Sonunda hastaneden taburcu edildiğimde, Ruslan beni çatı katına geri götürmek için ısrar ediyor.

Seks söz konusu değilken buraya gelmek garip hissettiriyor. Sanki daireyi boşa harcıyormuşum gibi. Nedense, şimdi her şey boşa gidiyormuş gibi geliyor.

Yaşadığımız tüm o inanılmaz seksin, eğer ondan bir şey çıkmazsa, hiçbir anlamı yok mu?

Beni seçtiği için pişman mı?

Mantıklı düşünemediğimin farkındayım. Başım ağrıyor. Bileğim ağrıyor. Kalbim acıyor. *Her şey* acıyor. Ama kendimi aşağı doğru sarmaldan çekemiyorum.

Yatağının kenarında oturup manzaraya bakıyor, kendi bebeğimi hiç kucağıma alamazsam, kendi çocuğumu hiç büyütemezsem hayatımın nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Göğsümdeki bu ağrı kalıcı mı? Zamanla hafifleyecek mi yoksa onunla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak mıyım?

"Emma."

Ruslan'ın bana uzattığı bir bardak suyu kabul ediyorum ama ne kadar kavrulmuş olsam da bir yudum bile almıyorum. Sanki hareketin her santimi sahip olmadığım enerjiyi gerektiriyor. Ve sonra, bunun altında, suyu ya da onun şefkatini ya da göğsümdeki bu gümbür gümbür, gıcırdayan ağrıdan başka hiçbir şeyi hak etmediğimi hissediyorum.

Bardağı elimden alıyor ama tam yere bırakacağını düşündüğüm anda onun yerine dudaklarıma götürüyor. Tek yaptığım yutkunmak; gerisini o yapıyor. Son damlasına kadar bitirdiğimde elbisemin fermuarını açıyor ve üzerimden çıkarıyor. İç çamaşırımı da çıkardı.

Bu deneyimin ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Ruslan geçmişte beni yüzlerce kez soymuştu. Ama bu sefer farklıydı. O nazik. Ağırdan alıyor. İhtiyaç duyduğu zamanlar dışında bana dokunmuyor. Gözlerinde görmeye alışık olduğum yarı çılgın tutku ve açlık bakışı yok. Onun yerine kaşları birbirine yaklaşıyor, dudakları sanki konsantre olmuş gibi büzülüyor. Ne hissettiğini sadece tahmin edebiliyorum.

O da hayal kırıklığına uğramış olmalı, değil mi? Ona bir varis vereceğime güveniyordu.

Ama onun yerine, sahte bir kadın ve onun sahte fallop tüpüne mahkum oldu. Eminim şimdi o yeni sözleşmeden dolayı pişmandır.

Ruslan Oryolov her zaman ileriye düşünür. Muhtemelen sözleşmemizde böyle bir durum için gizli bir madde vardır. *Taraf B'nin (bundan böyle "Dud" olarak anılacaktır) önceki bölümlerde belirtildiği gibi sözleşmeyle yükümlü olduğu görevlerini yerine getirememesi durumunda, Taraf A (bundan böyle "Patron" olarak anılacaktır) Dud'u kaldırımı atacak ve yerine çalışan bir fallop tüpüne sahip (ve öğürme refleksi olmayan) bir kadın getirecektir.*

Yorganı çıplak bedenimin üzerine çekiyor ve bir anda Mısır pamuğundan çarşaflarının üzerinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyorum.

Sanki benden kurtulmak için yeterince sebebi yokmuş gibi.

"Emma..."

Bir an sonra serin göğsü sırtıma çarpıyor ve kolları beni sarıyor. Soğukluk saniyeler içinde azalıyor ve ben onun meşe kokusu ve sıcaklığında yüzüyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye sızlanıyorum.

"Şimdi uyu," diye fısıldıyor bana. "Sadece uyu."

Sesi hiçbir şeyi ele vermiyor. Yüzünü göremiyorum ve görebilseydim bile orada görebileceklerimden korkuyorum. Evet, bütün bu çileyi benim yanımda geçirdi ama suçluluk duygusu şefkat anlamına gelmiyor. Ve nezaket de umut anlamına gelmiyor.

"Ruslan-"

"Şşş."

Sesi nazik. Beni önemseydiği için burada olduğuna inanmam için neredeyse yeterli. Ama bunun asla olmayacağına dair bir sözleşme imzaladım. *O* kız olmak istemiyorum. Kendisine daha fazlasının bir seçenek olmadığı açıkça söylendikten sonra bile daha fazlasını umut etmeye cesaret eden kız.

"Şimdi uyu. Sabah seni geri götüreceğim."

Alnıma "*Gönderene iade*" damgası mı vuruyor? Bu kelimeler ölüm öpücüğü mü? Sormak istiyorum ama uyuşturucu, yorgunluk ve başarısızlık kokteyli beni yutuyor.

Artık uykuya yenik düşebilirim.

Yarın yine bir fiyasko olacağım.

EMMA

Pencerenin yanındaki sandalyede oturuyor, yüz hatları melankoliyle buruşmuş. En azından ben melankoli olduğunu düşünüyorum. Sadece yansıtıyor olabilirim. Ruh halim biraz çukur gibi. İçinden çıkmaya çalıştıkça daha da derine düşünüyorum.

Uyandığımı fark edene kadar birkaç dakika onu izliyorum. O kadar güzel ki, o sert dış görünüşünün ardında nasıl bir adam sakladığını şimdi daha iyi anlıyorum.

Sekiz yaşındaki bir çocuğa, öfke sorunlarının üstesinden gelmesine yardımcı olacak kadar değer veren bir adam.

Kendi babaları zahmet etmesin diye iki küçük kızı dondurma yemeye götüren türden bir adam.

Kendi başının çaresine bakamayacağı belli olan bir kadına bakan türden bir adam.

Bakışları bana kayıyor. "Uyanmışsın."

Başımı sallıyorum ve kendimi dik durmaya zorluyorum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun."

"Kahvaltı yardımcı olacaktır."

Yemek yeme düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor. Bu dairede daha fazla kalma düşüncesi de öyle. Yapamadığım, kaybetme sürecinde olduğum her şeyi hatırlatan çok büyük bir şey.

"Eve gitmem gerek."

Tartışmıyor. Muhtemelen beni eve kendisi götürmek istiyor. Hemşireyi oynamak Ruslan'ın tarzı gibi görünmüyor. Yine de, her şeyde olduğu gibi, bunu da çok iyi yapıyor. İtirazlarıma rağmen beni tuvalete taşıyor; giyinmeme yardım ediyor; hatta ayrılmadan önce bir elma yemem için ısrar ediyor.

Cipin gelip bizi Hell's Kitchen'a götürmesini bekliyorum ama Ruslan arabayı kendisi kullanıyor. Tüm yolculuk boyunca bozmaya gücümün yetmediği ağır bir sessizlik hakim. Orada öylece oturuyorum, bir çift eşofman ve Ruslan'ın kazaklarından birine sarınmışım. Aklımın bir köşesinde kapüşonu yukarı çekip altına saklanmak var.

Ortadan kaybolmak istiyorum.

Ruslan park ettiğinde, içime yeni bir korku duygusu yerleşirken dairemin penceresine bakıyorum. Bugün Cumartesi, yani çocuklar bütün gün evde olacaklar.

Bunu yapamam.

"Emma, iyi misin?"

"Peki," diye mırıldanıyorum ona bakmadan.

Bana dokunmaya çalışmıyor ve bunun için minnettarım. Sadaka olmaktan bıktım. Ve o zaten yeterince şey yaptı.

Önce borcumu sildi. Sonra sözleşme bana bir can simidi oldu. Ondan sonra çocuklarla ilgilenmek, ailemin dramına katlanmak, arabayı tamir etmek, Ben'le uğraşmak geldi... Liste uzayıp gidiyor.

"Emma."

Boğazımı temizliyorum. "İçeri girmeliyim."

Ben kapıyı açmayı başardığımda o çoktan kapımdaydı. Arabadan inmeme yardım ediyor ve daireye kadar ağırlığımı destekliyor,

Ne kadar iyi olduğumu, bunu kendim yapabileceğimi, benimle gelmek zorunda olmadığını söylesem de.

Yaklaştığımızda, kızların yumuşak sohbetlerini, Phoebe'nin yüksek sesli kahkahalarını duyabiliyorum. Hepsi oturma odasındalar.

Bir an önce bitsin bari.

İçeri girdiğimiz anda herkes dondu kaldı. Phoebe yavaşça ayağa kalkıyor, gözleri morluklarıma odaklanmış. "Em? Ne oldu?"

Çocukların iyiliği için gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Dün gece küçük bir kaza geçirdim. Ayağım kaydı ve merdivenlerden düştüm." Kızlar aval aval başımdaki bandaja bakarken Josh bana yaklaşıyor. "Yine de iyiyim. Tamamen iyiyim."

Tanrım, sesim sahte geliyor.

Phoebe'nin bakışları benden Ruslan'a kayıyor ama bir şey söylemiyor. Caroline ayaklarını biraz daha yaklaştırıyor. "Acıyor mu, Em teyze?"

Her şey acıtıyor.

"Hayır, tatlım," diyorum neşeyle. "Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Hepsi bu."

"Seni neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum, Em Teyze!" Reagan coşkuyla söylüyor. "Sarılmak!"

Kollarını belime doluyor ve sıkıca sarılıyor. Caroline da aynısını yapıyor ve Josh elini koluma koyuyor. Gözyaşlarımdan aniden aktığını hissedebiliyorum. *Oh, Tanrım.* Bir dakika daha geçerse tüm çocukların üzerine hüngür hüngür ağlayacağım.

Bir arada tut, Emma. Bir arada tut-

"Çocuklar." Ruslan her şey yolundaymış gibi davranma konusunda benden çok daha iyi bir iş çıkarıyor. "Teyzenizin şu anda biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacı var. Sizi birkaç saatliğine parka götürmeme ne dersiniz? Belki sonrasında öğle yemeği yeriz."

"Ve dondurma?!" Reagan heyecanla sorar.

Ruslan sanki cevap belliymiş gibi ellerini iki yana açıyor. "Dondurma olmadan hafta sonu nasıl olurdu?"

Ufuktaki tatlı vaadiyle kızlar beni bırakıyor ve ayakkabılarını giymek için koşuyorlar. Gözyaşlarımı yutuyorum ve bana bakmasını engellemek için Josh'un başına bir öpücük konduruyorum. Kız kardeşleri kadar kolay dikkati dağılmıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum ona. "Ruslan'la iyi eğlenceler."

Ayakkabılarını almaya gittiğinde, belki de sabahtan beri ilk kez Ruslan'ın gözleriyle karşılaşırım. "Teşekkür ederim," diyorum ona.

Tek kelime etmiyor. Sadece elinin tersiyle yanağımı sıyrıyor. Bu en yumuşak dokunuş ve sadece bir an sürüyor. O kadar kısa sürüyor ki, çocuklarla vedalaşıp apartmandan çıktıklarında, her şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"Emma..." Phoebe'nin eli sırtımı okşuyor.

Arkamı döndüm, kollarımı ona doladım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Tek kelime bile etmedi. Sadece ağlamama izin verdi. Ben tamamen dağılmışken bana sarılıyor ve sadece izin verme nezaketini gösteriyor.

Bir noktada, kucağımda bir kutu mendille kanepeye uzanıyoruz ve sonunda gözyaşları kuruyor.

Ama göğsümdeki ağırlık devam ediyor. Pheeb's bana hiçbir şey sormuyor. Ben konuşmaya hazır olana kadar bekliyor. Ama sonunda açıldığında, ona sadece bazı kısımları anlatabiliyorum. Kulüp, düşüş, hatırlayamadığım birinin beni o merdivenden aşağı itmiş olma ihtimali.

Korkunç bir hikâye ama dün gece gerçekten kaybettiklerimin yanında çok sönük kalıyor - kendi ailemi kurma şansımı. Anne olma şansını.

Ruslan'a istediğini verme şansı.

"Emma, bunun zor olduğunu biliyorum ama hâlâ çalışan bir fallop tüpün var. Eğer gerçekten istediğin buysa, hala hamile kalabilirsin."

Başımı salladım. "Şimdi çok zor olacak. Ve çok uzun zaman alabilir. Onu hayal kırıklığına uğrattım, Phoebe. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, onu hayal kırıklığına uğrattım."

Kaşlarını çatarak kolumu sıktı. "Hey şimdi, bunların hiçbirisi değil. Eminim Ruslan da hayal kırıklığına uğramıştır ama bu ikimiz arasındaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

sen."

Ona sözleşmeden bahsedebilmeyi çok isterdim. Bu durumu, riskleri bilmeyen birine açıklamak çok zor.

"Korkarım öyle olacak."

"Emma, sana nasıl baktığını gördüm," diyor Phoebe nazikçe. "Sen sadece yattığı kadın değilsin. Sen *onunsun*. Sana *böyle* bakıyor."

"O daha iyisini hak ediyor."

Phoebe'nin ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. Şimdi kızgın görünüyor. "Öyle söyleme. Sakın aklından bile geçirme-"

"Bu *doğru*. Başından beri, her şey birbiri ardına geldi. Berbat durumdayım, Phoebe. Borçlar, keder ve faturalarla geldim. Ölü bir kız kardeş, kabus gibi bir enişte, bakmakla yükümlü olduğum üç kişi ve şimdi de kusurlu bir fallop tüpü."

Sesi iyice yumuşar. "Tatlım, sen sorunlarından çok daha fazlasısın. Kendin için üzölmeyi bırakmalısın."

Bir yastık kaptım ve yüzümü içine gömdüm. Birkaç derin nefes alıyorum, sonra kendimi toparlıyorum. "Haklısın. Çocuklar yakında dönecek ve onlar için güçlü olmam gerekiyor."

Phoebe kaşlarını çatar. "Hayır, öyle değil-"

"Tüm odağımı ve enerjimi üçüne verebilirim. Sahip olacağım tek çocuk onlar."

Phoebe'nin iç çekişini duymazdan geliyorum ve yatak odama doğru ilerliyorum. Onun arkadaşlığı için ne kadar minnettar olsam da, şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey yalnız kalmak.

RUSLAN

Onu merdivenlerin dibinde görmenin kötü olduğunu
düşünmüştüm. Yanılmışım.

Onun parçalanmasını izlemek daha kötü.

Özellikle de ihtiya ı olduğu gibi dağılmadığı için. Dağınık gözyaşları,
Öfkeli ink rlar ve Tanrı'yla öfkeli konuşmalar. Hayır, sanki acısından
utanıyormuş gibi kendi içine çekiliyor.

Gözlerimle zar zor buluşuyor. Zar zor gülümsüyor ve her konuşmada
uyurgezer gibi yürüyor.

Nedenini anlıyorum. Çocuklar için cesur bir yüz takınması gerekiyor. Ama
her seferinde iyiymiş gibi davranmak zorunda kaldığında, bunun ona ne
kadar pahalıya mal olduğuunu biliyorum.

Muhtemelen bu yüzden park gezisinden döndükten hemen sonra beni
kovdu. *"Ben iyiyim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var, Ruslan. Ben iyiyim.
Ben iyiyim."*

Bu iki lanetli kelimeyi inanamayacağım kadar çok tekrarladı.

şimdi, bir şekilde 48th adresindeki çatı katına geri döndüm ve en iyi cin
şişemin derinliklerine gömüldüm. şu anda tehlikeli bir şekilde sarhoş
olmaya çok yakınıam ama kendimi böyle şımartmayalı uzun zaman oldu.
Sanırım buna iznim var.

Kirill'in içeri girdiğini gördüğümde halüsinasyon gördüğümden eminim.

"Kardeşim?"

Halüsinasyon değil. *Lanet olsun.*

"Sana buranın giriş kodunu verdiğimi unutmuşum."

Kirill'in gözleri kısılır. "Bütün gece seninle iletişim kurmaya çalıştım." Omuz silkiyorum. "Bakmıyordum..."

"Tanrım, adamım, *sarhoş* musun?"

Neredeyse boş olan cin şişesini ona fırlatmayı düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Bu yargılamadan hoşlanmadım."

Kirill ağır ağır yanıma oturdu. "Remmy'ydi. Emma'yla tartışan oydu. *Onu merdivenlerden* o itmedi, Emma *onu* itti; o da Emma'yı kendisiyle birlikte aşağı indirdi."

Kirill'in üç versiyonu da tek bir versiyona odaklanana kadar gözlerimi kısıyorum. "Tamam." Ayağa kalktım, yalpaladım, kendimi toparladım. "Az önce ölüm fermanını imzaladı."

Kirill elini göğsüme götürerek yolumu kapatıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Gidip o orospu çocuğunu bulacağım. Sonra da onu öldüreceğim." "Bu daireyi terk edecek durumda değilsin."

"Buradaki *pahkan* kim?" Homurdanıyorum.

Kirill kımıldamıyor. Elimde tuttuğumu unuttuğum, çoğu boşalmış cin şişesini kapıyor. "Bu şişeyi ne kadar çabuk bitirdin?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? *Babam* mı?"

"Tamam, dur. Bir saniyeliğine geri sarabilir miyiz?" Derin bir nefes alır. "Ne *oldu* lan?"

"Şu aptal erişim kodunu tekrar değiştirmem gerekiyor. Burası *benim* yalnızlık kalem olmalı," diye mırıldanıyorum şişman, işbirlikçi olmayan dudaklarımın arasından.

Kaşlarını çatıyor ve oturmam için eliyle işaret ediyor. "Öyle değil. Bu senin fuckpad'in. Son zamanlarda, senin Emma pedin oldu."

Adını duyduğumda dizlerimin bağı çözülüyor ve kanepeye öyle bir çöküyorum ki bazı yayların kırıldığını duyduğuma eminim. Kirill önümdeki sehpanın üzerine tünüyor.

"Abi..." İç çekiyor. "Konuş benimle."

Ben de ona anlattım. Ultrasonu ve doktorun açıklamasını. Emma'nın tüm bunlara tepkisini. Bitirdiğimde, bir şişe cin daha içmek için can atıyorum. Kirill tam olarak ne düşündüğümü biliyor gibi görünüyor, çünkü şişeyi arkasına sokuyor.

Küçük pislik.

"Özür dilerim, *Sobrat*," diyor sessizce.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Neyse o."

"Yani Emma'dan bir bebek sahibi olma şansın zayıf mı?"

"Dr. Dead-in-the-Eyes'e göre yok denecek kadar az. Evet."

Kirill dirseklerini dizlerinin üzerinde dengeliyor. "Peki ya Emma'dan çocuk sahibi olamayacağın ortaya çıkarsa... o zaman ne olacak?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek

istiyorsun?" "Yani, bir sonraki

adım ne?"

Bana tam olarak ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu beni bir sonraki adımı düşünmeye zorluyor. Eğer Emma ve ben birlikte bebek sahibi olamazsak, o zaman ne olacak?

Bir varise ihtiyacım var. Ve eğer bana bir tane

veremezse... "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek,"

diye mırıldanıyorum.

Kirill'in kaşları kalkıyor. "Ama bir-"

"Çocuk güçlü. Ve yetenekli. Ve *zeki*. Şimdiden büyük bir liderin özelliklerine sahip. Onu büyük bir *pahkan* haline getirmek için fazla bir şey gerekmeyecek..."

Kirill şaşkınlıkla şakaklarını ovuşturur. "Sen neden bahsediyorsun? *Kimden* bahsediyorsun?"

Gözlerim ona kilitlendi. "Josh. Josh'tan bahsediyorum. Onu varisim yapabilirim." Kirill'in çenesi düşüyor ama ben bu fikri umursamayacak kadar uçuyorum. "O iyi bir çocuk. Hepsi öyle. Ve sahip oldukları bok kafalı babadan daha fazlasını hak ediyorlar. Emma, Ben'in haklarını elinden almaya çalışıyor. Onları evlat edinmesine yardım edebilirim. Kahretsin, onları kendim evlat edinebilirim. Josh'ın atamasına meşruiyet kazandırır. Ve sonra-"

"Ruslan. Dur."

Kirill'in sesi yumuşak ama ciddi. Bu tonu o kadar nadir duyuyorum ki bir an durup dinlemek zorunda kalıyorum. Yine de tüm o cin bunu biraz zorlaştırıyor.

"Bu *büyük* bir karar. Senden daha fazlasını etkileyen bir karar. Bunu düşünmen gerekecek. Tercihen ayıkken."

Endişelerini elimin tersiyle itiyorum. "Daha kötü mantık evlilikleri de oldu, Kirill-"

"Oh, şimdi de evlilikten mi bahsediyoruz?" diye alay ediyor. "Bunun söz konusu olmadığını sanıyordum."

"Görünüşün iyiliği için," diye çıkışıyorum sabırsızca. "Eğer Josh'u varisim yaparsam, onu evlat edinmek mantıklı. Annesiyle evlenmek mantıklı. Bu pragmatik. Ben pragmatik davranıyorum."

Neden bunun ne kadar mükemmel olduğunu görmüyor?

"Onu seviyorum ve ona saygı duyuyorum. O çocukları önemsiyorum. Hepsine bakabilirim. Emma'nın da bunu kabul edeceğini biliyorum."

"*Tabii ki* kabul edecek!" Kirill ellerini havaya kaldırarak haykırır. "O sana *aştık*." Biraz daha yaklaşıyor, sesi aciliyetle alçalıyor. "Ruslan, istediğin kadar kolaylık ve pratiklikten bahsedebilirsin ama duygular pragmatizmi sikine takmaz."

Arkama yaslandım, başım dönüyordu. "Bir kontratımız var."

Kirill saçmalıklarından bıkmış gibi yorgun bir şekilde nefes veriyor. "O sözleşmenin hiçbir anlamı yok dostum. Sadece kalbini korumak için kağıttan bir kalkan. Onu bunun dışında tutmaya çalışmak için. Ama tahmin et ne oldu? Bunun için artık çok geç."

Birkaç dakika öncesine göre çok daha ayık hissediyorum. Ve
bu illa ki iyi bir şey değil.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, ne zaman saçmalamayı kesecek ve Emma'ya da aşık olduğunu kendine itiraf edeceksin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Başka biri olsaydın, kafadaki dişleri söküp atardım."

Arsızca gülümsüyor. "Şanslıyım ki ben başka biri değilim. En başından beri senin yanında olan adamım. Seni *tanıyorum* Ruslan."

Başımı sallıyorum. "Ona aşık olamam, dostum. Ben sadece... Ben yapamam..."

"Kontratın yüzünden mi?" Gözlerimi ona dikiyorum ve o da kıkırdıyor. "Sana şunu sorayım; Emma bugün hayatından çıkmaya karar verse, onun için savaşır mısın yoksa gitmesine izin mi verirsin?"

Ağzımı açıyorum. Bir saniye sonra

kapattım. Elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Keskin bir nefes

alıyorum. "*Fuuuck!*"

Kirill gülümser. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

RUSLAN

RUSLAN: UYANIK MISIN?

EMMA: *Evet.*

Kapıya gel.

EMMA: *Neden?*

Çünkü dışarıdayım.

Birkaç dakika sonra, üzerinde bol bir eşofman ve kalın bir kazakla kapıyı açar. Şiş gözleri ağladığı gerçeğini ele veriyor. Karmakarışık saçları bir süredir yatakta dönüp durduğunu ele veriyor.

"Ruslan, geç oldu."

Elinden tutup onu koridora çekiyorum. Merdivenin gömme ışıkları yanıyor ama içeri giren diğer tek ışık sokak lambalarından ve merdivenin üstündeki pencerelerden içeri süzülen ay ışığından geliyor.

"Seninle konuşmam gerek."

Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak iç geçiriyor. "Gerçekten uzun bir gün oldu, Ruslan. Yoruldum. Uyumak istiyorum."

"Saat biri geçti, Emma. Uyumak isteseydin, uyuyor olurdun."

Alt dudağını ısıırıyor ve kapıya doğru dönüyor. "Tamam, belki de sadece yalnız kalmak istiyorum," diye tersliyor. "Bugün benim için yaptığın her şeye minnettarım."

ama dürüst olmak gerekirse, buna gerek yok. Kendi

başımın çaresine bakabilirim." "Bakabilir misin?"

Gözleri anında kısıldı. Böyle olmasını istememiştim. Yüzde yüzden daha az ayıkken buraya gelmek iyi bir fikir olmayabilir, ama artık çok geç; tavşan deliğinden aşağı atladım bile.

"Gitmeniz gerekiyor."

"Beni dinleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahramanı oynamak sana kendini iyi hissettiriyor mu Ruslan? Çünkü ben kurban olmakla ilgilenmiyorum. Senin hayırseverlik davan olmakla da ilgilenmiyorum. Şu anda ihtiyacım olan şey *boşluk*."

"Eğer gerçekten istediğin buysa, o zaman kabul ederim. Ama önce birkaç şey söylemem gerekiyor."

Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor ve bakışları daha da uzaklaşıyor. *Ne bekliyor?* İç çekiyor. "Sana beş dakika veriyorum."

"Sadece bir taneye ihtiyacım var." Gözlerine bakıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum, Emma. Söylediğimde ciddiydim: Sen *benimsin*. Ve sana göz kulak olacağım. Ve o çocuklara. Birlikte sahip olduğumuz tek çocuk onlarsa, benim için sorun değil."

Ben konuştukça gözleri daha da büyüyor. Yanaklarının rengi yüzündeki morluğu geçene kadar kızarıyor.

"Sen... gerçekten bunu mu demek istedin?" diye zar zor

fısıldayarak soruyor. "Ciddi olmadığım bir şeyi asla

söylemem."

Derin bir nefes alır. "Ben... um... Bunu hazmetmek çok zor."

Elini tutuyorum. "Acele etme. Sadece burada olduğumu bil. Beni tekrar kapının dışına itmene izin vermeyeceğim."

Parmakları tekrar baskı yapıyor. Bir süre sessiz kalıyor, dudağını çiğniyor ve bana, aya, yere, tekrar bana bakıyor. Sonunda, "İçeri gelmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Sadece sen istersen."

Gözlerime bakıyor.

"İstiyorum."

EMMA

Ruslan'ın kapıma geldiği gecedен beri çok şey değışti.

Öncelikle, ilk kez çatı katında bir toplantı başlatıyorum. Daha önce mümkün olup olmadığını sormak için onu aradığımda Ruslan'ın kafası karışmış gibiydi. Bir süre sessiz kaldı. Tereddüt mü ediyordu? Reddetmeyi mi düşünüyordu? Emin değilim. Ama sonunda Boris'i beni evden alması için gönderdi.

Nedenini tam olarak bilmiyorum ama o parlak gümüş kapılardan içeri adımımı attığımda çok gergin oluyorum. Muhtemelen burada keşfedilmemiş bir bölgeye girdiğimiz içindir. Birkaç ay önce -hatta birkaç *hafta* önce- Ruslan'ın kapımın önünde belireceğini, ona istediğini veremesem de hayatımın bir parçası olmaya kararlı olduğunu asla tahmin edemezdim.

Aramızda bir şeyler değişiyor. Artık sadece seks değil. Seks *ve duygular*.

Ve bununla birlikte gelen tüm dağınıklık.

Çatı katındaki oturma odası boş olduğu için yatak odasını deniyorum. Yatakta boxer'ıyla yatıyor ve inanılmaz rahat görünüyor.

Ve inanılmaz seksi.

Odaklan, Emma.

"Hey."

Ayağa kalkıyor ve bana gelmem için işaret ediyor. Yanındaki yatağa kayıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Dinliyorum."

"*Sana teşekkür* etmek istedim. Benimle ilgilendiğin için. Benimle kaldığın için. Çocuklara baktığın için. Ve en önemlisi, yanımda kalmayı seçtiğin için. Şimdi bile."

Yumuşak, hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Nereye gidebilirim ki?"

Kalbimde endişeli bir titreme var. Mutluluğun kıyısında yım; sadece düşmekten korkuyorum.

Pencerenin yanındaki sandalyeye bakıyorum. Armani takım elbisesi sandalyenin üzerine örtülmüş ve bana bu gece olacakları hatırlatıyor.

Onüç Ağustos.

"Oh, *kahretsin!* Bu akşam Alcazar'da büyük bir etkinliğin var, değil mi? Bu yüzden *telefonda* tereddüt ettin - kahretsin, çok özür dilerim -" Yataktan kalkmaya hazır bir şekilde sarsılarak doğruluyorum.

Ama kolumdan tutup beni geri çekti. "Emma. Sakin ol. Her şey yolunda."

"Hatırlamam gerekirdi. Üç gündür işe gitmedim ve şimdiden her şeyi unuttum."

Kıkırdaması beni rahatlatıyor. Beni kendisine yaklaştırıyor ve parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "Çürük daha iyi görünüyor."

Başımı salladım. "Kesik de güzelce iyileşiyor. Bu sabah dikişlerimi kontrol ettirdim." Akşam güneşinin altında karamsar bir lacivert renkte parlayan takım elbiseye tekrar bakıyorum. "Yolundan çekileceğim-

Ruslan bana olan bağlılığını gevşetmiyor. "Biraz zamanım var. Ve sen bunca yolu geldin..."

Bana öyle bir gülümsüyor ki ayak parmaklarıma kadar kızarıyorum. "Emin misin?"

Beni kucağına çekerken kıcımlı sıkıyor ve ereksiyonunu sıcaklığıma sürüyor. "Ne düşünüyorsun? Kendimi emin hissetmiyor muyum?"

Yüzünün yan tarafını tutuyorum ve onu öpüyorum. Sıcak ve ağır bir şekilde giriyorum, dilim ağzının içine giriyor, beni sevdiği şekilde, benim sevdiğim şekilde sahiplenmesini umutsuzca istiyorum. Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı kayıyor ama bu "*kıyafetlerini sıyrıp atacağım* "dan ziyade bir okşayış.

Şefkatle beni yatağa doğru itiyor ve yüzümden boynuma doğru yumuşak, küçük öpücükler yağıdırıyor.

Garip. Hiç *bu kadar* nazik olmamıştı.

Sertliğini hissedene kadar kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Kendimi ona sürüyorum, biraz sürtünme için çaresizim. O benim kulak mememle oynarken, ben de uzanıp elimi onun sikine doluyorum.

"Becer beni Ruslan," diye fısıldıyorum kulağına. "Beni sertçe becermeni istiyorum."

Gülüyor, nefesi yüzümde tatlı ve serin bir şekilde yayılıyor. "Seni becermekten mutluluk duyarım... ama bugün ağızdan alacağız."

Surat astım. "Neden?"

Arkasına yaslandı ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle bana baktı. "Emma, daha üç gün önce geceyi hastanede geçirmiştin, hatırladın mı?"

Kalçalarımı kasıklarına doğru biraz daha sert itiyorum. "Bunu

kaldırabilirim." Başını sallıyor. "Bir canavar yarattım."

"O zaman belki de beni evcilleştirmen gerekiyordur."

"Oh, planlıyorum," diyor sert bir hırıltıyla. Sonra iç çekiyor ve tekrar yumuşuyor. "Sadece... bu gece değil."

Beni bir öpücükle susturuyor, parmakları eteğimi yukarı kaldırıyor ve külotumu kenara itiyor. Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken kalbim hafifçe gümbürdüyor. Genelde seks o kadar patlayıcı olur ki doğru düzgün düşünemem.

Bu farklı.

Düşünüyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini. Bana karşı ne kadar nazik olduğunu. Onun şefkatini aşkla karıştırmak ne kadar kolay olurdu.

Sonunda içime girdiğinde nefesim kesiliyor, bakışlarım onunkilerle birleşiyor. O yakıcı kehribar gözler hiç görmediğim kadar parlak. İticiliği çok kontrollü. Yavaş ilerleyiş, Ruslan'la yapmaya alışkın olduğum ateşli, düğmelerimi koparan, nefes nefese bırakan seksten bazı açılardan daha yoğun. Her şey çok daha yüksek hissettiriyor.

Kesintisiz göz teması, senkronize nefes alış veriş ve sanki dünyadaki en değerli şey benmişim gibi dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesi.

Dikkatli ol, Emma.

Kendime bana ne dediğinin önemli olmadığını söyledim. Bir unvana ya da beni sevdiğini söylemesine ihtiyacım yoktu. Önemli olan *buydu*. Birlikte deneyimlediğimiz bu çılgın, kozmik, güçlü bağlantı - ihtiyacım olan tek şey bu.

Ama yine de... hepsini aynı şekilde duymak çok harika olurdu.

Boşaldığımda nefesimi kesiyor.

Daha sonra, eteğimi tekrar düz giymek için uğraşırken, beni tuttu. Yine yumuşak. Yumuşak. "Önümüzdeki birkaç gece meşgul olacağım. Ama bana ihtiyacın olursa, sadece ara. Orada olacağım."

Gülümsüyorum. "Arayacağım."

İçeri girdiğimde Ben oturma odasında kapıya bakıyordu.

"*Aman Tanrım!*" Elimi hızla atan kalbime götürerek soluk soluğa kaldım.

"Çok mu ürkütücü?" "Nerelerdeydin?"

"Seni ilgilendirmez." Çantamı mutfak masasının üzerine bırakırken ona ters ters bakıyorum. "Çocukların hepsi yattı mı?"

"Amelia şu anda onları uyutuyor," diyor umursamaz bir tavırla. "Seninle konuşmam gerektiğini unuttun mu?"

İçimi çektim. "Benimle ne hakkında konuşman gerekiyordu, Ben?"

Hemen köşeden gelen genizden gelen sesle vücudum buz kesiyor. "Ne kadar kötü, *kötü* bir kız olduğun hakkında."

"Ne-"

Remmy kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında o tüyler ürpertici bakışla oturma odasına adım atıyor. "Merhaba güzel kadın."

İçimi bir korku kaplarken Ben ve Remmy'nin arasına bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

Ben kanepeye doğru ilerler. "Bence daha iyi bir soru, *bu* da ne böyle?" Minderlerden birinin arkasından bir şey çıkarır.

Donup kaldım. O kağıt demetini tanıdım.

Sözleşme.

"Bunu nereden buldun?" Fısıldıyorum.

"Arabanın torpido gözüne tabii ki. Onu *sakladığın* yer," diye alay ediyor.

"Arabamda ne halt ediyordun?" Şimdi titriyorum. Eğer öfkeye başvurmazsam, gözyaşlarına boğulacağım.

Ben sadece omuz silkti. "Birkaç günlüğüne görevde olmadığın için yeni tekerlekleri kullanabileceğimi düşündüm. Bunun harika bir karar olduğu ortaya çıktı. Altın bulacağımı kim bilebilirdi?"

"Seni lanet olası bas-"

Remmy kendini duvardan iterek, "Emma, duygusallaşmana gerek yok," diye azarlıyor. "Seni uyarmıştım."

Sözleşmeyi almak için hamle yapmaya çalışıyorum ama Ben onu uzanamayacağım bir yerde tutuyor. Kıkırdayarak Remmy'ye uzatıyor, o da bana doğru *söylenmeye* başlıyor. "Kimin aklına gelirdi ki? Küçük güzel asistan, yol kenarındaki beş para etmez bir fahişeden farksız."

"Bu öyle bir şey *değil!*"

"Oh, hayır mı?" Remmy kaşlarını kaldırarak sorar. "Çünkü bu sözleşmede, Ruslan Oryolov'la lüks bir çatı katında haftada iki gece bacaklarını açtığın için her ay sana nasıl fahiş miktarda para ödeneceğini anlatan bir madde var."

Ben'i öldürmek istiyorum ama parmağı tetikte olan Remmy olduğu için enerjimi ona odaklıyorum.

"Remmy, *lütfen* bunu basma."

Omuz silkiyor, gözleri yanan kömürler gibi parlıyor. "Başta bana karşı dürüst olsaydın, seni korumanın bir yolunu bulurdum. Bu sözleşmede adını karartabilir, kimliğini koruyabilirdim. Ama şimdi..." Tekrar omuz silkiyor. "Artık itibarın umurumda bile değil."

Gerçekten itibarımı önemsemişimi sanıyor. Şu anda düşündüğüm tek itibar Ruslan'ınki.

Panik atağa bu kadar yakınım. Keşke bir tanesine yenik düşme lüksüm olsaydı. "Tamam. Tamam. Tamam, tamam. Ne istiyorsun?"

Remmy gülümser. "Oh, *şimdi*, o soruyor."

"Para mı?" Önümdeki iki pisliğin arasına bakarak bastırıyorum. "Sana para bulabilirim. Sadece, lütfen, hikayeyi gömün."

Remmy başını sallar. "Üzgünüm tatlım. Hiçbir para beni etkilemez. Benim tek amacım Ruslan Oryolov'u yok etmek. Sen sadece ikincil hasar oluyorsun." Kontratı sehpanın üzerine bırakıyor. "Sende kalabilir. Bende bir sürü kopyası var." Çıkarken kapıyı çarptı.

Yavaşça Ben'e dönüyorum. "Az önce ne yaptığının farkında mısın?"

Yumrukları iki yanında düğümleniyor ama gözleri tuhaf bir şekilde puslu ve uzak. "Fahişenin yargılaması gerektiğinden emin değilim. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Bütün kirli paranı benimle paylaşacak değilsin ya."

Gözyaşlarımı yutuyorum. Ellerim hâlâ titriyor. Kendimi bu kadar ihanete uğramış hissetmemeliydim ama sanırım bir parçam hâlâ Ben'in kurtarılabilceği umuduna tutunuyordu. Hiç değilse çocuklarının iyiliği için.

"Aramızdaki fark, Ruslan'ın parasını o çocuklar için almış olmam." Titreyen parmağımı uyudukları koridora doğru uzattım. "Sen Remmy'nin parasını *kendin* için aldın. Ve bu süreçte beni ve çocukları mahvettin."

"Oh, boo fucking hoo."

Yanımdan geçmeye çalıştığında, yüzüne baktım. "Ne *oldu* sana böyle?" Parmağımı göğsüne saplayarak bağıríyorum. "Kız kardeşimin evlendiğı adama ne oldu?"

Yüzündeki çatık kaşlar donar. Ağzı düşüyor, kaşları çatılıyor ve elleri iki yanında daha da hızlı titriyor. Bir an için bana gerçekten vurabileceğini düşündüm. "O adam öldüğünde o da öldü."

Sonra beni itip odasına girdi.

Boğuk bir hıçkırık çıkardım. *Şimdi ne yapacağım?* Ama cevap çok açık. Yapabileceğim tek bir şey var.

Ruslan'a söylemem gerek. Olanları açıklamalıyım ki bunu düzeltebilelim. Arabamın anahtarlarını alıp dışarı çıkıyorum.

Umuyorum ki bu onun için bardağı taşıran son damla olmaz.

RUSLAN

Neredesin, kardeşim? Kendi partini kaçırarak mısın?

Yoldayım.

Sürüşe başladım, lansman konusunda kendime inanılmaz güveniyordum. Bu ilaç Bratva imparatorluğumun en önemli mücevheri olacak. Yüz yaşına kadar yaşasam bile, bir daha bu kadar büyük bir şey başarabileceğimi sanmıyorum.

Telefonum çalmaya başladığında sadece birkaç dakikadır araba kullanıyordum. Kirill bazen lanet bir sivrisineğin sabrına sahip oluyor. Arayanın o olduğundan o kadar eminim ki direksiyonda kabul tuşuna basmadan önce ekrandaki isme bile bakmıyorum.

"Ne istiyorsun?" "R-

Ruslan?"

Hemen, tüm sensörlerim pinglemeye başladı. Sesi perişan geliyordu.

"Emma, sorun ne?"

"Aradığım için çok özür dilerim. Bu gece meşgul olduğumu biliyorum - büyük lansman ve her şey..."

"Ağlıyor musun?"

Ellerim direksiyonda dondu kaldı. Çatı katından ayrılmasının üzerinden bir saat geçmeden ondan bir telefon almayı beklemiyordum. Bunun tek bir anlamı olabilir: Bir şeyler çok hızlı bir şekilde ters gitti.

"Um... Ben... seninle konuşmam gerek. Konuşursak daha iyi olur-"
Duraklıyor ve lastiklerin gıcırtısını ve birkaç iğrenç korna sesi duyuyorum.
"-yüz yüze konuşsak."

"Emma, arabayı sen mi kullanıyorsun?"

"Çatı katına geliyorum." "Ben
çoktan çıktım."

"Oh, *kahretsin*. Ruslan, çok özür dilerim. Her şey berbat oldu!" Çılgılığı daha fazla lastik sesi ve korna sesiyle bastırılıyor.

"Lanet olsun," diye hırladım. "Emma, beni dinle. Arabayı hemen kenara çek. Araba kullanacak durumda değilsin." Cevap olarak sadece burnunu çekiyor. "Park ettikten sonra bana yerini bildir. Sana geleceğim."

"Emin misin?"

"Derhal yoldan çekilmeni istiyorum. Beni duyuyor
musun?" "Evet," diyor küçük bir sesle.

"Önümüzdeki iki dakika içinde konumunuzu almayı bekliyorum."

Çağrı kesiliyor ve ben de kenara çekilip onun bana koordinatlarını göndermesini bekliyorum. Kafamın içinde milyonlarca farklı düşünce dolaşıyor.

Sözleşmemizi yeniden mi düşünüyor?

Anlaşmamızdan daha fazlasını mı istiyor?

Doğurganlığı konusunda depresyona mı giriyor?

Her ne ise, ona neler olduğunu öğrenene kadar lansmana konsantre olamayacağım. Kirill'e hızlı bir mesaj gönderdim.

Geç kalıyorum. Bir işim çıktı. Bir saate kadar orada olurum.

Mesajı gönderdikten hemen sonra Emma'nın konumu geldi. Neyse ki bulunduğum yerden sadece on dakika uzaklıkta. Hızlı bir U dönüşü yapıp gaza basıyorum.

Sekiz dakika sonra, lastiklerim t terken Mercedes'inin arkasına yanaştım. Kaldırımında volta atıyor, ellerini göğsünde kavuşturmuş, kaşları keskin bir V şeklinde aşağı doğru çatılmış.

Beni görür görmez kollarıma koştu. " ok özür dilerim," diye hüngür hüngür ağlıyor.

Ne için özür dilediği hakkında hiçbir fikrim yok ama her şeyin bir sırası var. " ocuklar nerede?"

"Evde yataktalar. Amelia onlarla birlikte."

Emma'nın yüzünü kaplayan gözyaşlarına odaklanmadan önce rahatlamış bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Bir saat içinde bu tepkiye neden olacak ne oldu?" Başparmağımla gözyaşlarını silerek soruyorum.

Takım elbiseme bakıyor. "Tanrım, yakışıklı görünüyorsun..."

"Emma."

Gözlerini kırptıştırıyor ve iki damla daha gözyaşı döküyor. "Eve gittim ve-"

HONK. HONK. HONK.

"Lanet *olsun*," diye homurdandım. "Buraya park edemeyiz. Benim arabama binin. Adamlarımdan birine Mercedes'i aldırıp Hell's Kitchen'a geri götüreceğim."

Yolcu koltuğuna oturduğunda alnındaki damar hafifçe atıyor. Boris'e kısa bir mesaj gönderiyorum ve sonra bizi yola çıkarıyorum.

"Zamanlamanın korkunç olduğunu biliyorum-"

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

Telefonum arabaya bağlı olduğu için zil sesi normalden daha yüksek çıkıyor. Emma koltuğunda zıplıyor ve ben cevap vermeden aramayı kesiyorum.

"Sadece Kirill geç kaldığım için başımın etini yemek için

arıyor. Devam et." Kaşları düştü. "Oh, Tanrım..."

   çekerek hayal kırıklığımı dizginlemeye çalışıyorum. " nemli değil, Emma. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle yeter."

"Belki o zamana kadar bekleyebilir-"

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

Yine Kirill. *Ne oluyor lan?* Genelde bu kadar ısrarcı olmaz. Reddediyorum. "Ne diyordun?"

Bu sefer, telefonum *tekrar* açılmadan önce tek bir kelime bile etme şansı bulamıyor.

İkincimden gelen bu kadar aramayı görmezden gelemem. *Bir şeyler dönüyor.* "Kirill?"

"*Ruslan!* Neredesin lan sen?"

"Sana bir şey olduğunu söylemiştim-"

"Evet, burada da bir şeyler oluyor. Ve bu iyi değil." Normalde soğukkanlıdır. Hiçbir şey onun için önemli değildir. O yüzden şu anda sesindeki paniği duymak.

"Neler oluyor?"

"Yalnız mısın?"

Bakışlarım Emma'ya kayıyor. Orada sessizce oturuyor, elleri birbirine dolanmış, alt dudağını çiğniyor.

"Emma burada ama sorun değil. Yine de bana anlatabilirsin."

Kirill sadece bir saniye tereddüt eder. "Venera'yı bir saatten biraz fazla bir süre önce dolaşmaya başladık. Her şey yolunda gidiyordu. Herkesin keyfi yerindeydi. Örnekler sihrini konuşturuyordu. Ve sonra-"

Ve sonra.

"-Beş kişi aşırı dozdan öldü."

Neredeyse önümüzdeki arabaya çarpıyordum. Emma çılgılık atıyor ve içgüdüsel olarak kolumu tutuyor. Çarpışmadan kaçınmak için zar zor zamanında uzaklaşmayı başarıyorum.

Reflekslerimden daha iyi olan tek şey içgüdülerimdir.

Ve bana burada bir cinayet olduğunu söylüyorlar.

"Venera o tür bir uyuşturucu değil. Bu bir afrodisyak. Temelde sadece steroidli bir istiridye. Aşırı dozda almak *mümkün* bile değil."

"Kardeşim, şu anda aksini söyleyen beş cesede bakıyorum."

Emma'nın gözleri geniş, korkulu ve doğrudan bana bakıyor.

"Adamlardan birine Sergey'i almasını söyle," diye emrediyorum.

"G e r e k i r s e kendin git. Onu hemen kulüpte istiyorum. Birazdan orada olacağım."

Telefonu kapattığımda Emma hiçbir şey söylemiyor. Ama bir saniye sonra elini dizime götürüyor ve hafifçe sıkıyor. Küçük bir jestin ne kadar büyük bir fark yaratabileceği şaşırtıcı. Az önce gözlerinde gördüğüm korkunun *sebebi* ben değildim.

Bu benim *için*.

"Bunu halletmem gerek."

"Biliyorum. Tabii ki biliyorsun. Bir taksi çağırabilirim-"

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandım. "Seni evime bırakıyorum. Durumu kontrol altına aldıktan sonra geri döneceğim."

Bunu sözsüz olarak kabul ediyor. En azından otuz beş katlı lüks gökdelenin önüne gelene kadar. Sonra kaşlarını çatarak bana döndü. "Burası Madison," diyor. "48th Sokağı değil."

"Çatı katı 1. Giriş kodu 23-28-37."

Cipten indiğinde telaşlı görünüyor ve ben arabayı sürerken bana gönülsüzce el sallıyor. Emma için bu geceden sonra endişelenmem gerekecek. Şu anda Venera'nın başarısız fırlatılışına odaklanmam gerekiyor.

Ping. Kirill'den aldığım mesaja hızlıca bir göz atıyorum.

Sergey kayıp.

Sikeyim.

EMMA

The Inner Sanctum.

Madison'daki çatı katı, Bane'deki su soğutucusunun etrafında bu şekilde anılıyor. İnsanlar Atlantis ya da Narnia hakkında daha gerçekçi bilgilere sahipler. Eğer söylentilere inanılacak olursa, Ruslan birkaç yıl önce burayı satın almak için tam üç yüz otuz milyon dolar ödemiş.

Hiç kimse içini görmedi. Şimdiye kadar.

Her şeyden önce, *nefes kesici*. Gökyüzünde bir saray gibi. Yıpranmış beynim bile buranın her bir ayrıntısının ne kadar güzel olduğunu fark edebiliyor.

Ama bu yüzden sevmiyorum. Onun gibi *koktuğu* için seviyorum. O tanıdık meşemsi baharat her yerde ve saçma bir şekilde rahatlatıcı.

Buraya nasıl geldim?

Ruslan arabadayken Kirill'le benim yanımda rahatça konuşmakla kalmamış, bana İç Mabet'e giriş izni de mi vermişti? Eğitimsiz bir göz için bunlar küçük jestler gibi görünebilir ama ben ne kadar önemli olduklarını biliyorum. Bu jestlerle bana bir mesaj gönderiyor.

Hayatına girmeme izin vermeyi seçiyor. Duvarlarını yavaş yavaş yıkıyor.

Bana güvendiğini söylüyor.

Ve *burası* ona her şeyi berbat ettiğimi söylemek zorunda kalacağım yer. Yakında tüm dünya kirli anlaşmamızı öğrenecek. Aptal kıcımlın farkında bile olmadan kendini imha düğmesine bastığını.

Giriş galerisinden çıkıyorum ve Central Park'a bakan muhteşem manzaraya doğru ilerliyorum. Mobilyalar minimalist ama gördüğüm her parçaya bayılıyorum, oturma odasının bir tarafını kaplayan kavisli beyaz kanepede buna dahil. Sanki gökyüzünden gerçek bir bulut koparmış gibi görünüyor.

Dairenin etrafında kokusunu takip ediyorum. Odaların çoğu el değmemiş görünüyor. Gerçekten bitmiş gibi hissettiren tek oda ana yatak odası. Yatağın yanında bir masa, kenara gelişigüzel atılmış bir çift ayakkabı, divanın üzerine serpiştirilmiş Ruslan'ın birkaç gömleği dikkatimi çekiyor.

Daha dün giydiği bebek mavisi gömleği hatırlıyorum. Elime alıp burnuma götürüyorum ve sertçe içime çekiyorum. Yıllar sonra ilk kez uyuşturucu alan bir bağımlı gibi.

Keşke o kokuyu şişleyebilseydim.

Her şey yüzüme patladığında bunu hatırlamak isteyeceğim.

Sonunda iç çamaşırlarıma kadar soyundum. Sonra bebek mavisi gömleğimi giyip onun yatağına giriyorum. Yine o koku var, çarşafırlara sinmiş. Yatağın ortasına uzanıp top gibi kıvrılıyorum. Sadece tavana bakıyorum ve hiçbir şey düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bir saat kadar dalgın kaldıktan sonra, arayıp sormadığından emin olmak için telefonumu kontrol ediyorum.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Zilch.

Dönmesini beklediğimden mi yoksa korktuğumdan mı emin değilim.

Tam uykuya dalmak üzereyken odanın dışından gelen bir ses duyuyorum. Aniden irkilerek doğruluyorum, bir anda uyanıveriyorum. Ben araştırmaya başlayamadan Ruslan içeri giriyor. Paltosunu çoktan bir yere atmış ve gömleğinin ön düğmelerini açıyor.

Bana doğru küçük bir baş sallaması dışında beni tanımıyor. Gözleri çukurlaşmış, koyu halkalar onları çevreliyor ve keskin elmacık kemiklerini daha da keskinleştiriyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Kızgın mı? Tabii ki.

Hayal kırıklığı mı? Kesinlikle.

Sinirlendin mi? Sayamayacağım kadar çok kez.

Ama *yorgunluk*? Omuzlarınıza oturan ve sizi yeryüzüne doğru sürükleyen türden bir yorgunluk mu? Asla. Bir kez bile.

"Ruslan-"

Tam yataktan çıkmak üzereydim ki beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Hayır. Orada kal."

Önce gömleğini, sonra pantolonunu çıkardı. İkisini de yere atıyor ve benimle birlikte yatağa tırmanıyor. Sırt üstü yatıyor, yüzü tıpkı biraz önce benimki gibi tavana dönük ve gözlerini kapatıyor. Ancak birkaç dakika sessiz nefes alıp verdikten sonra nihayet konuştu.

"*Siktir.*"

Biraz daha yaklaşıyorum ve ona bakarken bir dirseğimin üzerinde dengede duruyorum. "Ne oldu?"

Gözlerini açmıyor. "Fırlatmayı durdurmak ve herkesi eve göndermek zorunda kaldık. Bu olabilecek en kötü şeydi. Ve tabii ki Sergey sırta kadem bastı ve kaçırıldı mı yoksa kaçmayı mı seçti hiçbir fikrim yok."

Bu konu hakkında konuşmasına şaşırdım. Parmaklarımı kolunda gezdirmeye başlıyorum. "Sergey kim? Ve neden kaçmayı seçti?"

"O benim baş kimyagerim. Formülüm üzerinde tam kontrole sahip. Eğer lansmandan önce değiştirmeyi seçerse..."

"Ama bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü birisi ona benden daha fazla para teklif etti."

Vücudumu küçük bir ürperti kaplıyor. İlk kez onun diğer hayatı ve içerdği iş hakkında gerçekten konuşuyoruz. Her şeyin ne kadar büyük olduğunu anlamaya başlıyorum.

"Yani ona bir ilaç mı icat ettirdiniz?"

Gözleri sonunda açıldı. Şu anda kehribardan çok altın renginde olan gözleri bana doğru dönüyor. "Venera bir ilaç, evet, ama patlatılabilir bir afrodisyak olması gerekiyor. Etkilerinin zararlı ya da bağımlılık yapıcı olmadığından emin olmak için aylar süren denemeler yaptık. Çok titizdik. Ama şimdi beş kişi öldü ve tüm girişimim daha başlamadan bitti."

Onu hiç böyle konuşurken duymamıştım. Bu bozguncu tavır ona göre değil. Daha da yaklaşıyorum, avucumla yüzünü kavırıyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum.

"Hiçbir şey bitmedi," diye ısrar ediyorum. "Sen Ruslan Oryolov'sun. Düzeltmeyeceğin hiçbir şey yok."

"İnsanları ölümden geri getiremem."

Yüzüm düştü. "Doğru. Hayır, tabii ki hayır. Özür dilerim, aptalca bir şey söyledim."

Gülümsemiyor ama ifadesi biraz yumuşuyor. Kaşları gevşiyor ve ağzı o kadar sert bir şekilde düz bir çizgi haline gelmiyor.

"Başın ne kadar belada?"

Çenesi sıkıca kapanır. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." "İşte benim tanıdığım Ruslan."

Acı acı gülüyor ve ben elimi çenesinde, kollarında, karın kaslarında gezdirmeye devam ediyorum. Bu durumda ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim ama şu an ona Remmy'den bahsetmek için doğru zaman olmadığını biliyorum. Umutsuzca *istiyorum*. Ama bir gecede bu çok fazla. Bu dairenin huzuruna ihtiyacı var.

Belki *bana* ihtiyacı bile vardır.

"Sana bir şey getireyim mi?" Yumuşakça sordum.

Gözleri yüzümde geziniyor. "Şu anda ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Sonra beni öpüyor. Yumuşak ve yavaş, dudakları sanki benimkileri okşuyor. Her zaman kendimi onun içinde kaybederim, ama ilk kez onun da kendini benim içimde kaybetmeye çalıştığını hissediyorum. Nasıl hissettirdiğini, koktuğunu, görüldüğünü, sesini hatırlamaya çalışıyorum.

Hepsini hatırlamak zorundayım.

Dudaklarıma doğru hırlayarak elleriyle vücudumu yokluyor, daha tişörtümü bile çıkarmadan külotumu çekiştiriyor. Yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor, parmaklarını içime sokup çıkarırken diliyle meme uçlarımı yoğuruyor. Ona yapışıyorum, hala çok nazik olmayı başaran kollarındaki güçle sarhoş oluyorum.

Elinin üzerinde kıvranıyordum, vaat ettiği orgazm için çaresizim. Ama bu gece, onun bana verdiğini ben de ona vermek istiyorum. Sadece o ve ben kalana kadar kafasından tüm düşünce olasılıklarını silmek istiyorum - tüm gürültüden arınmış iki çıplak beden.

Onu üzerimden itmek zorundayım. Gözleri büyümüş, bakışları yoğunlaşmıştı. Ama beni tekrar kendine çekmeden önce beline doğru kayıyor ve boxer külotunu çıkarıyorum. Dilimi ucunda gezdirip bir damla pre-cum'u yalayıp yutuyorum.

Taşaklarını avuçlayarak dilimi boylu boyunca gezdiriyor, son birkaç aydır keşfettiğim en hassas bölgelerine odaklanıyorum. Onu neyin inlettiğini, neyin iç çektirdiğini, neyin sertleşmesine ve dudağını ısırmasına neden olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Onu yavaşça, santim santim daha derine emiyorum.

"Siktir," diye inliyor. "Siktir-Emma..."

Pes etmiyorum. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikse bile devam ediyorum. Seğirmesi şiddetlenene, nefesi kısılana ve sonra boşalana kadar ellerim onu yukarı aşağı hareket ettirirken sikini yutuyorum.

"Siktir!"

Ağzımda patlıyor ve verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar her son damlasını yutuyorum. Dudaklarımı silerek tekrar ayağa kalkıyorum ve nefesimi tutuyorum. Göğsü yükselip alçalıyor, göğüs kasları boyunca küçük ter damlacıkları dans ediyor. Üstüne çıkıyorum ve her birini yalamaya başlıyorum.

Onunla ilgilenmeme izin verirken gözleri dalgın dalgın kapanıyor. Sonra, nefes alış verişı durulduğunda, beklenmedik bir şekilde beni yakalıyor ve nefes almakla ciyaklamak arasında bir ses çıkarırken beni yan tarafıma çeviriyor. Beni bir kolunun altına alıyor ve diğerkolunu belime doluyor.

Dudaklarını omzumda hissediyorum ve saniyeler sonra nefesi boynumu gıdıklıyor. "Ruslan...?"

Ama uyuduğunu zaten biliyorum. Bu da bir başka ilk, benimle daha rahat olmaya başladığının bir başka göstergesi. Asla önce o uykuya dalmaz.

Bir parçam rahatladı. Ama aynı derecede büyük bir parçam da dehşete düşmüş durumda.

Yarın ilk iş ona Remmy'den bahsedeceğim.

Mazeret yok.

RUSLAN

Kolumdaki bir çimdikle sarsılarak uyandım. Sarsılarak doğruluyorum ve Kirill'i yatağımın başında görüyorum. Emma üzerime örtülmüştü, bu yüzden dışarı çıkmadan önce kendimi ondan ve çarşaflardan kurtarmak için yavaşça ve dikkatlice hareket etmem gerekiyor.

Ben boxerımı giyerken Kirill kapıya doğru geri çekiliyor. Emma'nın hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol ettikten sonra onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum.

"Özür dilerim. Aramaya çalıştım ama
açmadınız." "Sergey'i buldun mu?"

"Adam hala kayıp. Ancak güvenlik ekibi bilmek isteyeceğinizi düşündüğüm başka bir şey buldu."

Kirill'in dudakları birbirine yapışmış. Ayrıca parmak eklemlerini sık sık çatırdatıyor, bu da bana kötü haberleri olduğunun kesin bir işareti.

"Ne oldu?"

Boğazını temizliyor ve yemek masasının üzerinde duran ince kahverengi zarfı işaret ediyor. "Özür dilerim, dostum."

Bunlar uğursuz kelimeler. Zarfın üst yarısını yırtıyorum ve içindekileri çıkarıyorum. Fotoğraflardan oluşan bir kılıf. İlki Remmy Jefferson'ın çok tanıdık görünen bir duvara yaslanmış bulanık bir fotoğrafı. Hemen ötesinde

saçlarını topuz yapmış bir kadın. Görüntü kalitesi düşük ama Emma'yı hemen tanıyorum.

Kirill'e bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

"Görünüşe göre Remmy dün gece Emma'yı ziyaret etmiş."

Dün gece mi? Bu yüzden mi bu kadar yıpranmıştı? Histeri sınırındaydı. Lanet olsun, neden iki saniyeliğine yavaşlayıp bana söylememi istediği şeyi söylemesine izin vermemiştim?

Doğru ya, beş *ceset*.

Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum. Bu da aynısı. Remmy Emma'nın dairesinde duruyor, ikisi belli ki sohbet ediyor. Tabii ki konuşmanın içeriğini bilmenin bir yolu yok. Ama onun dairesinde gerçekleşmiş olması rahatsız edici.

Tekrar başımı kaldırdığımda Kirill dikkatli gözlerle bana bakıyordu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum kardeşim... ama sanırım seni kandırmış olabilir."

Başımı sallıyorum. Fotoğrafik kanıtlar karşısında bile Emma'ya şüpheyile yaklaştırmaya hazırım. Fotoğraflarla oynanabilir. Öyle olmasa bile, başka bir açıklaması olmalı.

"O bunu yapmaz." "Şu resimlere bak, kardeşim."

"Bakıyorum *kardeşim*," diye hırlıyorum. "Ve onlara inanmıyorum. Ona güveniyorum; o yapmaz-"

"Hepsi bu değil."

Taşa dönüşecekmişim gibi hissediyorum. "Devam et."

Parmak eklemlerini tekrar kırıyor. Bu noktada tendonları paramparça olmuş olmalı. "Haber merkezindeki bağlantımız bu sabah beni aradı. Bizi uyarmak istedi. Yakında seninle ilgili bir haber yayınlamaya hazırlanıyorlarmış. Bunu durdurmak için yapabileceği bir şey olmadığını söyleyerek konuşmayı engelledi."

Bir anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne hikayesi?"

Kirill bir ayağını diğesine sürüyerek yürüyor. "Sizinle asistanınız arasında bir seks sözleşmesi içeren bir hikâye."

Nefes al.

Nefes al. *Bir.*

İki.

Üç...

"S.KTİR!"

Kirill bir adım geri çekilir. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama çok hızlı bir şekilde hasar kontrol moduna geçmemiz gerekecek. Venera'nın başarısız lansmanıya uğraşmak yeterince kötü. Ama bunun üstüne bir de seks skandalı..."

Onu zar zor duyuyorum. Nasıl oldu da her şey birkaç saniye içinde mükemmelden tamamen boka döndü? Nasıl oldu da beni bu kadar kandırabildi?

Aylardır. Hayatımın *aylarını* bu kadına adadım. Onu hayatımın bir parçası yaptım. Kendimi onunkine kaptırdım.

Ona güvenmiştim.

Kanıtı da burada, benim yalnızlık yerimde olması. Her şeyden uzaklaşmak istediğimde geldiğim yer. Hiçbir kadının içini görmeyeceğine yemin ettiğim yer.

"Bunu nasıl halletmemi istiyorsun?" Kirill sorar.

"Önce *benim* halletmem gerekiyor."

Fotoğrafları kaptığım gibi yatak odasına daldım. İçeri girer girmez ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Her yerde onun kokusu var - bal, narenciye, tatlılık ve *yalanlar*. Artık bu odaya her girdiğimde, onu yatağıma yayılmış, ince, çıplak bir kalçası yorganın altından dışarı bakarken hayal edeceğim.

Hayır.

Yavaş ama emin adımlarla, onun her izini dünyamdan kovmaya başlamalıyım.

Ve hemen şimdi başlıyor.

Yaklaştığımda kıpırdanıyordu. "Ruslan...?" diye mırıldanıyor uykulu uykulu. "Kalk."

Gözleri hızla açılıyor ve bana baktığı anda yüzündeki uyku siliniyor. "Ruslan, sorun ne?" Kirpikleri titriyor ve yanakları kızarıyor. "Dün geceyle mi ilgili?"

"Görünüşe göre, dün gece sorunlarımın en küçüğüydü." Fotoğrafları ona doğru fırlatıyorum. İrkilerek geri çekiliyor ve fotoğraflar dağılıyor, dünyanın sonundaki kül taneleri gibi etrafında uçuşuyor.

"Ne...?"

Fotoğraflardan birini eline alıyor. Gözleri büyür ve soluklaşır. "Ruslan-açıklamama izin ver-"

Görünüşe göre, ihtiyacım olan tek açıklama buymuş. "Kıyafetlerini giy ve dairemde defol git."

Sanki beni tanımakta zorlanıyormuş gibi bana bakıyor. *Bu ikimiz için de geçerli.* "R-Ruslan..." Sesi ancak bir fısıltının üzerinde ve yine de beni pençeliyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "İki dakikan var yoksa seni çırılçıplak asansöre atarım."

Yataktan fırladı. Ona bakmaya bile dayanamıyorum. Arkamdan bir hıçkırık sesi duyuyorum ama çenemi sıkıp topuklarımı yere vuruyorum. Bu kadar derine inmesine izin vermekle aptallık etmişim. Ona güvenmekle aptallık etmişim. Bunun bir hata olduğunu biliyordum ama kendimi inandırdım. Peki ne için? Tatlı bir gülümseme ve kolay bir amcık için mi?

"Ruslan, lütfen. Dün gece seninle konuşmak istediğimi söylemiştim-"

Dönüp bakıyorum. "Remmy Jefferson'la yaptığın kirli anlaşmayı itiraf edebilir misin?" diye homurdandı. "Artık telafi etmek için çok geç, Emma."

Hızlı nefes alıyor. "Bilmiyorsun bile-"

"Tek bilmem gereken bana *ihanet ettiğin*. Nedenleri umurumda değil."

"I-

"KIRILL!" Kükrüyorum.

Geri çekiliyor, acısı yüzünü kaplıyor. "Benim tarafımı bile dinlemeyecek misin?"

"O sözleşmeyi bilmesi gereken tek kişi sendin!" Kükredim. "Eğer sen konuşmadıysan, Remmy Jefferson o sözleşmeyi nasıl ele geçirdi?"

Yanaklarındaki kızarıklık göğsüne yayıldı. "Ben bir aptaldım-"

"Ben o kelimeyi kullanmazdım." Kirill kapıda belirdiğinde Emma'ya sırtımı dönüyorum. "Bu kadının hayatımdan silindiğinden emin ol. Bane Corp'taki masasının temizlendiğinden emin ol, sözleşmemizin feshedildiğinden emin ol, bu andan sonra onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımdan emin ol."

"Ruslan, *lütfen*. Dinlemen gerek-"

Ona doğru dönüyorum. "Dinlemekten bıktım. Benim de seninle işim bitti. Anlaşmamız resmen sona erdi Bayan Carson." Soyadına geri döndüğümde irkildi. "Artık hizmetlerinize ihtiyaç duyulmayacak."

Kolumu tuttuğunda neredeyse kapıya varmışım. "Sadece *iki* dakikaya ihtiyacım var! Lütfen!"

Elinden kurtulup onu duvara doğru itiyorum. Geriye doğru tökezledi, dudaklarından boğuk bir çığlık kaçtı. Bir adım öne çıktım ve elimi boğazına doladım.

"Artık kim olduğumu çok iyi biliyorsun," diye hırladım ona. "Şunu da bilmelisin ki ben önce bir *pahkan*, sonra da bir CEO'yum. Eğer bana bir daha karşı gelirsen, seni yok ederim. Anladın mı?"

Boğazına birazcık baskı uyguladım. Canını yakacak kadar değil ama korkutacak kadar. Gözleri kocaman açıldı ve istediğimi elde ettim.

Korku.

"Size bir soru sordum Bayan Carson. Sor. Siz. Anladınız mı?" Yavaşça başını sallar.

"Güzel." Onu serbest bıraktım ve odadan çıktım. "Kirill... ondan kurtul."

Asansörün kapıları kapanırken bile hıçkırıklarını duyuyorum. Sesi engellemeye çalışıyorum ama kapılar beni zemin kata püskürttükten sonra bile onu duyabiliyorum. Onu hala hissedebiliyorum. Şimdi bile, yeni keşfettiğim her şeyden sonra, o her yerde.

Dilimde.

Derimin
altında.

Lanet ruhumda.

EMMA

Sadece hayal etmedim, değil mi?

Daha birkaç gün önce bebeklerden bahsetmiyor muyduk? Birlikte bir gelecek planlamıyor muyduk? Olmaması gerektiği halde bir şekilde mantıklı olan iki dünyayı birleştirmek?

Hell's Kitchen'a dönüş yolunun çoğunda ağladım. Gözyaşlarımı şimdi dkebilirim diye düşündüm, değil mi? Çocukların önünde tam olarak yıkılamam.

Çocuklar.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Tüm bu süre boyunca Kirill'in huzurunda saygınlığımı korumak için sessizce ağlıyordum. Ama o çocukları düşündüğüm an, "*Siktir et*" diyorum. Korumam gereken ne kadar haysiyetim kaldı ki?

Kirill'in arabasının sessizliğini bozan yüksek sesli, sümüklü hıçkırıklarla çirkin bir şekilde ağlamaya başlıyorum. Çoğunlukla beni görmezden geliyor. Ta ki apartmanın önüne park edene ve bebek kilidini açıp beni içeri hapsedene kadar. Gözyaşlarımı silip ona dönüyorum. Bana dikkatle bakıyor, ne yapacağından emin değilmiş gibi.

"Beni dışarı çıkarabilir misiniz yoksa patronunuz beni biraz daha aşağılamanız için size talimat mı verdi?"

Kaşları aşağı doğru iniyor. "Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

Yanaklarımın yandığını hissedebiliyorum. "Affedersiniz?"

"Ruslan'ı para için satmak mı? Bu senden aşağı, Emma."

Öfkemi bastırıyorum. "Ne var biliyor musun? Siktir git. Patronunun da canı cehenneme. Onu para için ispiyonlamadım. Bunu asla yapmam ve bir gün Ruslan bunu anlayacak. Ama çok geç olacak. Anladığında ben çoktan gitmiş olacağım. Şimdi-" Arabanın kolunu şiddetle çekiyorum. "-Bırak beni bu lanet arabadan!"

Kilitler tıkırdayarak açılıyor ve araçtan adeta uçarak çıkıyorum. Koşarak binaya giriyorum ve köşedeki pencereden Kirill'in uzaklaşmasını izliyorum.

Bu kadar mı yani?

Kirill'in motorunun gürültüsü Ruslan'la olan son bağımın da kopması gibi geliyor.

Daireye çıkan merdivenleri çıkarken yüzümü kuruluyorum ama hâlâ titrek bir zemindeyim. Çocuklardan biri bana Ruslan'ı sorarsa nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Yapmak istediğim şey gülümsemeye zorlamak ve

kaçamak cevaplar vermek. Muhtemelen yapacağım şey

yeni gözyaşlarına boğulmak olacak.

Hayır, sen bundan daha güçlüsün. Bunu yapabilirsin, Emma. Çocuklar için. Sienna için.

Josh, Rae ve Caroline kapıdan girer girmez etrafıma üşüşüyorlar. Hepsine kocaman sarılıp öpücükler konduruyorum ve en azından üç küçük insanın hâlâ benim iyi bir insan olduğumu düşünmesi beni rahatlatıyor.

Elbette bu üç küçük insan da kahvaltıda dondurma yemenin harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Ama şu anda, alabildiğimi alacağım.

Amelia'yı bakıcılık görevinden alıyorum ve onu gönderdikten sonra oturma odasında yere oturup Reagan ve Caroline'ın birbirlerine karşı düzenledikleri çay partilerini içeren yanlış giden bir oyuna yatırım yapmışım gibi davranıyorum. Başka bir gün olsa kardeş rekabetine gülerek bir tarafımı ayırırdım ama bugün-

Başarana kadar numara yap.

"Emma Teyze?" Josh yanıma yaklaşarak soruyor. "Eğer yorgun hissediyorsan, kızlara ben bakabilirim."

Kolumu Josh'a doluyorum ve onu alnından öpüyorum. "Teşekkürler evlat, ama ben iyiyim."

İkna olmuş görünmüyor. Sanki yeterince konsantre olursa morlukları yok edebilecekmiş gibi yüzüme bakmaya devam ediyor.

"Em Teyze!" Reagan ağlıyor, Bay Tavşan'ın kendi çay partisi yerine Caroline'ın çay partisine gitmeyi seçmesinden dolayı açıkça üzgün. "Kimin çay partisine geliyorsun?"

"İkisine de geliyorum."

Reagan ellerini kalçalarına koyar. "*Seçmek* zorundasın."

"En sevdiğim iki yeğenim arasında seçim yapamıyorum. İkinizi de eşit derecede seviyorum."

Caroline'ın beni kendi tarafına çekme çabası eski kahverengi oyun hamuru şeklinde geliyor. "Çay partimde çikolatalı İsviçre böreği var."

Karanlık ruh halime rağmen kendimi kıkırdarken buluyorum. Ben köşeyi döndüğünde kıkırdamam boğazımda düğümleniyor... yarı yarıya şık mı?

Ne oluyor lan?

Gömleğinde leke yok, kot pantolonunda delik yok ve giydiği her şeyin yepyeni olduğu belli. Ayağındaki ayakkabıları fark ettiğimde gözlerim yerinden fırlıyor.

"Onlar Yeezy mi?"

Daha iyi görebilmem için ayakkabıyı yukarı kaldırıyor. "Oldukça şık, değil mi? O kadar beğendim ki, aynısının beyazını aldım. Bunların tanesini beş yüz dolara sattıklarına inanamıyorum."

Ellerim yumruk oldu. "Kızlar, çay partilerinizi odanıza götürebilir misiniz lütfen? Babanızla konuşmam gerek."

Josh hemen ayağa kalkıyor ve kız kardeşlerini acele ettirmeye başlıyor. Kapının kapandığını duyar duymaz öfkeyle Ben'e dönüyorum. "Bir çift ayakkabı için beş yüz dolar mı harcadın?"

"İki çift aldığımı söylediğimi duymadın mı? Yoksa matematiğin gerçekten kötü mü?"

Ellerimi göğsüne koydum ve onu ittim. Sertçe. O kadar irkildi ki, geriye doğru sendeledi ve koltuğun üzerine düştü. "Yani beni kazıkladığın parayı *kendine* mi harcıyorsun?" Çığlık atıyorum.

Dik durmaya çabılıyor. "Tanrı aşkına, işte yine başlıyoruz."

"Bana neye mal olduğunu biliyor musun?"

"Merak etme, yakında başka bir seks arkadaşı bulacaksın."

Bu, kendimi bazı cinayetlerin haklı olduğunu düşünürken bulduğum ilk sefer değil. *Dört kişinin yaşaması için birinin ölmesi gerekir.*

İçimden çılgın bir kahkaha balonu patlıyor. Ben'i ürküttüğü kadar beni de ürküttü. "Ne oluyor lan? Kafayı falan mı yedin sen?" Kendini koltuktan kaldırıyor ve Yves St. Laurent tişörtünü düzeltiyor.

"Biliyor musun, aklımı kaybediyor olabilirim. Sebebi de sensin!"

Gözlerini deviriyor. "Dramayı nasıl getireceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?"

"Bize son can simidimize mal oldun Ben," diye fısıldıyorum. "Şimdi boku yedim. Boku yedik. Artık bir gelirim yok!"

Omuz silkiyor. "Bir şeyler bulacaksın. Yakında olsa iyi olur, çünkü beğendiğim bir çift ayakkabı daha gördüm."

"Seni an-" Birden kolumu tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, o kadar yakın ki nefesinin kokusunu alabiliyorum. *Urgh.* Sarımsak ve bira. "Bırak beni!"

Bana dik dik bakıyor, gözleri pul pul kırmızı damarlarla dolu. "Dırdırından ve sızlanmandan *bıktım* artık. Bu evin erkeği benim ve buna *saygı duymaya* başlamanı bekliyorum."

Demek istediğini anlatmak için kolumu büküyor ama acıya rağmen Ben'e saygı duyma fikri gülünç geliyor.

Bu yüzden gülüyorum.

Tam suratına.

Haşlanmış gibi kolumu bıraktı. Gözleri inançsızlıkla irileşiyor. Sonra yanakları renkleniyor ve öfkenin çok geride kalmadığını biliyorum. Ama yine de gülmeden duramıyorum.

Kadar-

Beni tokatladı.

Nefes nefese yanağımı tuttum. Bunun olacağını tahmin bile etmemiştim ve şimdi bile canım yanarken, bunu onun yaptığına hâlâ inanamıyorum. Acıtıyor. Hayır, bu bir sızıdan daha fazlası. Bu fiziksel olmaktan çok duygusal bir *acı*; gerçi Remmy'yle merdivenlerden yuvarlanırken alnımda açılan kesik de karışıma biraz kan ekliyor.

Hâlâ yanağımı tutarak, ağzım bir karış açık Ben'e bakıyorum. Ama yüzü pişmanlık yerine siyah bir öfke maskesine dönüşmüştü. Bana doğru bir adım atıyor ve bu beni geri çekilmeye zorluyor.

"Artık patron benim," diye homurdanıyor. "İtilip kakılmaktan, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmekten bıktım."

"Bana dokunmaya hakkın yok. Ya da o çocuklardan herhangi birine. Eğer bana ya da onlardan birine bir daha elini sürersen, ben-"

Beni bluzumun önünden tutup sertçe yere fırlattığında kelimelerim bir başka nefes alışta yutuluyor. Ama benim onu ittiğim zamanki gibi kanepeyi hedef almıyor.

Sehpayı hedef alıyor. Ki o da

camdan yapılmış.

Geriye doğru düşerken şoktan sesimi kaybediyorum. Cam, ağırlığının etkisiyle paramparça oluyor ve içinden geçiyorum. O soğuk parçalar derimi yırtarken acı kollarımdan aşağı ve yukarı çığlık atıyor.

Korku boğazımı tıkıyor ve tüm mücadele bedenimi terk ediyor. Ben olduğu yerde kalıyor. Sehpanın yanına çömeliyor ve bana doğru bakıyor.

"Nasıl yaptığın umurumda değil ama kendine başka bir iş bulacaksın ve bana destek *olacaksın*. İki işte birden çalış, alışveriş merkezlerinde tuvalet temizle, New York'un altını üstüne getir, *nasıl* yaptığın umurumda değil. Sadece yapılmasını bekliyorum. Ve eğer hemen şimdi hizaya gelmezsen, o çocukları alır ve bir daha asla görmemeni sağlarım."

Ben kapıdan çıkıp Mercedes'in anahtarlarını da yanında götürdüğünde titriyorum. Bu kısmen korkudan, kısmen de acıdan kaynaklanıyor. Cam beni fena halde yaralamıştı ama göğsümdeki ağırlıkla ve köşeye sıkışmış olduğumu bilmekle kıyaslanamaz bile. Ve artık sığınabileceğim kimse yok.

Aileme güvenemem.

Ruslan'a dönemem.

Sadece ben varım. Ben ve o çocuklar arasındaki son savunma hattı benim.

Ve ben
onları hayal kırıklığına *uğratmayacaktır*.

Seni hayal kırıklığına

uğratmayacağım, Sienna.

Yemin ederim.

EMMA

"Emma Teyze?"

"Selam Josh."

Kırık sehpanızın ortasında sıyrık ve çürükler içinde oturduğumu, kollarım ve bacaklarım boyunca taze kan aktığını düşünürsek sesim aptalca neşeli geliyor.

"Ne oldu?"

"Sadece düştüm. İyiyim, yemin ederim."

Yavaşça etrafında dönüyor. Alt dudağı titriyor ama kendini tutmaya çalışıyor. Bu yüzden titremesi daha da belirginleşiyor. Onu kucaklayarak teselli etmeye bile çalışamıyorum çünkü cam parçalarının onu kesmesini istemiyorum.

"Düştün mü?" diye tekrarlıyor.

"Evet. Whoopsie-daisy!"

Cam yığınının kalkmak için biraz dikkatli manevra yapmak gerekiyor. Kendimi ayağa kaldırmak için sehpanın çerçevesini kullanıyorum. Etrafımdaki camlar çatırdıyor ve Josh'un gözleri daha da büyüyor.

"Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim. Biraz Neosporin'in düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Emma Teyze." Josh'un sesi de titriyor. "Hastaneye gitmen gerek."

"Hayır! Sadece temizlenmem gerek ve-

"Eğer hemen hastaneye gitmezsen, Ruslan'ı arayacağım."

Donup kaldım. Az önce sekiz yaşında bir çocuk tarafından tehdit mi edildim? Daha iyi bir soru: Tehdit *işe yarıyor* mu? "Josh, tatlım, Ruslan'ı dahil etmeye gerek yok."

"O zaman hastaneye kendin git" diye ısrar ediyor. Çok mu inatçı? *Bunu Sienna'dan da alıyor.*

"Tamam, tamam, gidiyorum. Ama önce Pheeb's Teyze'yi arayayım. Ben hastaneye gidene kadar sizinle kalması gerekecek."

Josh pek memnun görünmüyor. "Biz de seninle geleceğiz."

Telefonumu bıraktığım kanepeye doğru usulca yürüdüm. "Hayır tatlım, sorun yok. Gerçekten-"

"Bunu o mu yaptı?"

Neyse ki sırtım Josh'a dönüktü ve yaltaklandığımı görmedi. Elimde telefonumla arkamı dönmeden hemen önce toparlamayı başarıyorum. "Bir kazaydı tatlım. Ne kadar sakar olabildiğimi bilirsin."

Josh buna inanmıyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "O bir *canavar*." Kalbim kırılıyor. "Tatlım..."

"O bir canavar ve onu öldüreceğim."

"Josh, *hayır*. Sen bundan daha iyi bir adamsın. Sen ondan daha iyi bir adamsın. Onun seviyesine inme, tamam mı? Güven bana, buna değmez."

Alt dudağını çiğnemeye başlıyor ama bana küçük bir baş selamı veriyor. Phoebe'ye hızlıca bir mesaj yazarken bununla yetinmek zorundayım. Parmaklarımın titremesini engellemek biraz çaba gerektiriyor.

EMMA: Tatlım, son dakika olduğunu biliyorum ve gelemezsen anlarım ama birkaç gün çocuklara bakabilir misin?

Saatlerce mi?

Neredeyse hemen cevap yazmaya başlıyor.

Çok üzgünüm bebeğim. Az önce bir toplantıya girdim. Patron burada, o yüzden çıkamıyorum. O da sert biri ama senin patronun gibi eğlenceli bir şekilde değil.

Onun sözlerinin kalbime garip bir acı saplaması çok komik.

O artık benim erkeğim değil. Aslında, artık patronum bile değil.

Neler oluyor? Her şey yolunda mı?

Şu anda hiçbir şey yapamayacağına göre, onu endişelendirmenin bir anlamı yok.

EMMA: Her şey yolunda. Başka bir şey bulurum. Önemli bir şey değil.

Kendimi bir arada tutmak inanılmaz derecede zor ama Josh dağılmak üzere gibi görünüyor. Bu da benim aynı şeyi yapmayı göze alamayacağım anlamına geliyor.

"Tamam, tatlım. Planlar değişti. Phoebe Teyze işte ve dışarı çıkamıyor, o yüzden-"

"Hâlâ hastaneye gitmen gerekiyor," diyor kararlı bir şekilde.

İç çekiyorum. "Tamam o zaman. Sanırım hepiniz benimle geliyorsunuz. Ben gidiyorum-" Kendime bakıyorum. "-Kendimi biraz temizleyeyim. Kızları korkutmak istemiyorum. Onları hazırlayabilir misin?"

O başını sallayıp onların odasına doğru giderken ben de kendi odama doğru topallıyorum. Küçük banyo aynam düşündüğümde daha fazla yıprandığımı gösteriyor. Tepeden tırnağa, içim ve dışım o kadar çok acıyor ki, sanki beynim artık bunu acı olarak kaydetme zahmetine bile girmiyor. Sadece uyuşukluk yayılıyor içime.

Josh haklı ama hastaneye gitmem gerek.

Kıyafetlerimi uzun bir pantolon ve hasarın çoğunu kapatan uzun kollu bir gömlekle değiştiriyorum. Dışarı çıkarken yarı yarıya düzgün görünüyorum. Kızlar kırık cam parçalarına bakıp *ahlayıp* vahlıyorlar.

"Kızlar, lütfen masanın etrafında yürüyün ve ayakkabılarınızı çıkarmayın. Hadi gidelim."

Ben'in kırık Chevy'sini almak zorundayız çünkü Olağanüstü Pislik Mercedes'i aldı. Görünüşe göre, vücudunuzun elli farklı yerinden kan akarken araba kullanmak oldukça zor. Direksiyonu her çevirdiğimde sağ koltuk altım keskin bir acıyla sızlıyor.

Hastaneye vardığımızda, bitmek bilmeyen bir formlar geçidi doldurmam gerekiyor. *Alerjiniz var mı? Herhangi bir ilaç kullanıyor muyum? Son adet tarihim ne zamandı? Yaralanma nedeni?* Başımı döndürüyor.

Bana randevu verildikten sonra beklemek üzere acil servis lobisine gönderiliyoruz. Kırk dakika geçiyor ve bunun hayatımın en uzun bekleyişi mi yoksa göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre mi olduğuna karar veremiyorum.

Adımı söylediklerinde Josh'u kızlarla bırakıp randevum için doktorun ofisine giriyorum. Soyunmam ve kesiklerimi muayene etmesine izin vermem gerekiyor.

"Formlarınızda bunun bir... düşüş olduğundan bahsetmiştiniz?" Dr. Nara kaşlarını kaldırarak soruyor ve son kelimedeki şüphesini vurguluyor.

Omuz silkiyorum, bu da canımı acıtıyor. "Ben sakarım."

Doktorun koyu kahverengi gözleri benimkilere dikilmişti. "Bayan Carson, bu hastaneye gelen 'sakar' kadınlardan payıma düşeni gördüm. Kaza ile istismar arasındaki farkı anlayabilirim."

Biraz hızlı cevap veriyorum. "Taciz edilmiyorum. Düştüm."

Dr. Nara iç çekiyor. "Taciz içeren bir ilişkiden ayrılmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Özellikle de üç çocukla ve biri yoldayken, ama-"

Geri çekiliyorum, bu da onun elindeki küçük cımbızı geri çekip derime gömülmüş mikroskobik cam parçalarını çıkarmasına neden oluyor.

"Dikkatli olun, Bayan Carson."

"Özür dilerim, sadece... Ne dediniz?"

"İnkâr, acı çeken genç kadınlar arasında çok yaygın-" "Hayır, o konuda değil. Üç çocuk ve yolda bir çocuk kısmı hakkında mı?"

Kaşlarını çatıyor ve sonra panosuna bakıyor. "Son adet tarihinizi Haziran olarak belirtmişsiniz. Bu iki ay önceydi."

"Oh, o... Son adet tarihim tam olarak hatırlayamadım. Sadece hatırlayabildiğim tarihi yazdım."

Doktorun kaşları birbirine çarpıyor. "Haziran'ı hatırlayabiliyorsanız, Temmuz'u neden hatırlamayasınız?"

"İnsan beyni gizemli bir şekilde mi çalışıyor?"

Dr. Nara bana sempatik bir şekilde başını sallıyor. "Dediğim gibi, istismarcı ilişkilerden muzdarip kadınlar arasında inkâr yaygındır. Eminim başka bir hamilelik şu anda sizin için ideal değildir ama-"

İç çekiyorum. "Sorun o değil. Fallop tüpüm tıkalı. Hamile kalma şansım neredeyse sıfır. Ve o üç çocuk kız kardeşimin, benim değil. Ben hiç hamile kalmadım. Şu anda da hamile olduğumu sanmıyorum."

Başını yana eğiyor. "Bir tane kusurlu fallop tüpünüz mü var?" "Evet."

"Peki ya diğeri?"

"Pardon?"

"İkinci fallop tüpünüz de tıkalı mı?"

"Şey, hayır. Yani, bildiğim kadarıyla yok. Ama şansım yaver gidiyor..."

Doktor başını sallar. "Belki de bunu ekarte etmek için bazı testler yapmalıyız?" Yutkunuyorum. "Elbette."

"Önce seni temizleyeceğim, sonra da kan tahlillerini yaptıracağız."

Önümde dans eden tuhaf desenler görmeye başlayana kadar sonraki yarım saati floresan ışıklara bakarak geçiriyorum. Her nasılsa, hepsi

Bebekler.

"Pekala, Bayan Carson. Test sonuçlarınız geldi." Sarsılarak doğruldum ve irkildim. "Sakin olalım, olur mu? Oldukça kötü yaralanmışsınız. Bu yaraların tamamen iyileşmesi birkaç hafta sürecektir."

"Sonuçlar?"

Bana tam olarak anlamlandıramadığım bir bakış atıyor. Bu sempati mi? Acıma mı? Özür mü?

"Aslında hamilesiniz Bayan Carson."

Yazık. Kesinlikle acıma. Tepedeki ışıkların vızıltısı aniden bir bebek ağlaması gibi geliyor.

"Bu nasıl... nasıl mümkün olabilir?" Kekeliyorum. "Daha birkaç gün önce bir test yaptırdım. Tüpümün tıkalı olduğunu o zaman anladılar."

"İşler çabuk değişir. Ekipmanda bir arıza ya da sonuçların hatalı okunması da söz konusu olabilir. Ama bunu inkar etmek mümkün değil Bayan Carson. Hamilesiniz."

Tüm kollarımda tüylerim diken diken oldu. *Ben hamileyim.* Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Mutlu mu yoksa üzgün mü hissedeceğimi bilmiyorum. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

"Bayan Carson..." Cevapları bilebileceğini umarak doktora doğru bakıyorum. "Hamileliğinizin henüz ilk aşamalarındasınız. Kural olarak, normalde bunu teşvik etmiyoruz, ancak istemiyorsanız hamile *kalmak* zorunda değilsiniz."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne diyor bu kız? *Bana bir çıkış yolu öneriyor.*

İlk içgüdüm HAYIR.

İkinci içgüdüm, *lanet olsun ki hayır.*

Gözlerimi doktorun gözlerine dikiyorum ve önerisine duyduğum kızgınlık hafifçe azalıyor. Gördüğü tek şey, yetiştirmesi gereken üç çocuğu olan bir aile içi şiddet kurbanı. Bana yardım etmeye çalışıyor.

Ama hikayenin tamamını bilmiyor.

Bu bebeğin gerçek bir Şeyden doğduğunu bilmiyor. Bu ocuğun babasını, o beni sevmese ve bana nasıl davransa da sevdiğimi bilmiyor. Kız kardeşimin anne olduğunu gördüğüm andan itibaren bu bebeği istediğimi bilmiyor. Bilmiyor ki ben mucizelerimi *her zaman* elde edebildiğim yere götürdüm. Uygunsuz ya da değil.

"Bu bebek bende kalacak," diyorum kararlılıkla.

Ve diğer bebeklerimi de kurtaracağım. Artık her Şey bana bağlı ve önümde tek bir yol var.

Bu Şehri terk etmeliyiz.

Temelli olarak.

RUSLAN

Kirill ofisime daldı, yanakları sanki buraya kadar koşarak gelmiş gibi kızarmıştı. "Haberlerim var!"

"Sergey'i buldun mu?"

"Hayır," dedi. "Bu Emma'yla ilgili."

Kaşlarımı çattım. "Bu haber neden umurumda olsun ki?"

"Güvenlik ekibi hâlâ onun peşinde. Üç çocuğuyla birlikte hastaneye kaldırıldı."

Ne yaptığımın farkına varmadan ayağa kalktım. "Çocuklar iyi mi?"

Kirill kaşlarını çattı. "Çocuklar iyi. Yaralanan Emma."

"Yürüebilir mi?"

"Uh, sanırım? Hastaneye kendisi gitti."

Tekrar yerime oturdum ve önümdeki yasal evrak yığınının odaklandım.

"O zaman o kadar da kötü yaralanmamış, değil mi?"

İki yöne doğru çekiliyorum. Bir yandan, onun kötü ya da başka bir şekilde yaralanmasından nefret ediyorum. Diğer yandan, onun sorunları artık benim değil.

Sabahı *Brooklyn Gazetesi*'nin benden özel bir demeç alıp alamayacaklarını soran telefonlarından kaçarak geçirdim. Bir alıntı, belki? Siktir et onları.

Hepsi.

Emma'yı da sikeyim.

"Ruslan, ona kızgın olduğunu biliyorum-"

"'Kızgın' bunu karşılamaya yetmez. Onun hakkında konuşmaktan bıktım." "Yapman gereken bir şey var-"

"Sergey'i arayan adam sayısını iki katına çıkarmalıyız. Öylece ortadan kaybolmuş olamaz."

"Emma'nın dosyalarını ele geçirdim ve-"

"Başarısız fırlatma haberinin dışarıya sızmasını engellemeyi başardım. Şu ana kadar olay 'iyi zamanın kötü gitmesi' olarak basıldı. Alcazar'ın kendisiyle ya da benimle ilişkilendirilebilecek bir şey yok ama söylentiler dolaşıyor. Basına anlatabileceğimiz bir hikayemiz olması için soruşturmayı hızlandırmamız gerekiyor."

Kirill çenesini sıkmış bana bakıyor. "Üçüncü kez sözümü kesiyorsun."

"Bayan Carson hakkında konuşmakta ısrar etmeseydiniz, sözünüzü kesmek zorunda kalmazdım."

"Bu çok *önemli*!"

"Bana haberi getiren sendin, unuttun mu?" Homurdanıyorum. "O fotoğrafları gözüme sokan ve Emma ile Remmy'nin birlikte çalıştıklarını söyleyen sendin."

Kirill kıllanır. "Ne yani, bu 'elçiye zeval olmaz' türünden bir durum mu?"

"Emma hakkında söyleyeceğin her şey şu anda benim için önemsiz. Eğer onun hakkında konuşmaya devam etmek istiyorsan-" Parmağımı kapıya doğru uzatıyorum. "defolup gidebilir ve beni önemseyen birini bulabilirsin."

Ağzını tekrar açmaya cüret ediyor. Neyse ki telefonum çalmaya başladı. Dikkatle açıyorum ve kim olduğuna bakmadan cevap veriyorum.

"Selam dostum. Nasılsın?"

Aman Tanrım. Artık hiç rahat edemiyorum.

"Ne istiyorsun, Adrik?" Sabırsızlıkla soruyorum.

Dinlerken Kirill'in kaşları alnında yukarı doğru kalkıyor.

"Oh, sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Son zamanlarda ortaya çıkan cesetler düşünüldüğünde Alcazar'ın pek de iyi durumda olduğunu sanmıyorum."

"Ah, böbürlenmek için aradınız."

"Hiç de değil! Sempatı duymak için aradım. Bence kötü şöhretinden faydalanmalısın. Belki Alcazar olan adını Azrail olarak değiştirirsin? Sonuçta bu oyun tamamen pazarlamayla ilgili."

"Bu sadece bir aşırı hoşgörü vakasıydı. Daha önce de olmuştu. Bu olay çok yakında unutulacak."

"Aşırı düşkünlük, ha? Bu, piyasaya sürdüğünüz sihirli ilaç için *mükemmel* bir markalama. Söyle bana: Venera'yı piyasaya sürmeye karar verdiğin gece beş cesedin ortaya çıktığını basının öğrenmesi ne kadar sürer sence?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Venera ile hiçbir bağlantım yok ve eğer olsaydı, kesinlikle övgüyü ben alırdım."

Adrik karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "O küçük güzel sekreterini böyle mi baştan çıkardın? Su soğutucusunda ona biraz Venera mı verdin?"

Keşke şu an karşımda duruyor olsaydı. Hiçbir şey beni o sinsi küçük kancığın sırtışını yumruklamaktan alıkoyamazdı.

"İşin bittiyse-"

"Bugün neden hastanedeydi? İkiniz küçük bir kavga ettiniz, değil mi? Ne derler bilirsin: Her şeye sahip olamazsın."

Donup kalıyorum. Bu yüzden arıyor. Sadece beni iğnelemeye çalışmıyor. *Gözünün üzerimde olduğunu bilmemi istiyor.*

"Adrik, sana küçük bir tavsiye: burnunu benim işimden çek ve kendi işine bak. Belki o zaman girişimlerinden en azından *birini* başarıya ulaştırabilirsin."

Cevabını beklemeden telefonu kapatıyorum. Gözlerim pencereden dışarıya odaklanmış, ama orada hiçbir şey görmüyorum. "O şerefsiz Emma'yı izliyor."

Kirill hemen telefonunu çıkarır. "Daha önce aldığım rapora göre, doktor gözlem için bir gece hastanede kalmasını tavsiye etmiş. Hâlâ orada olmalı..." Telefonu kulağına götürür. "Maksim? Hastanede misin... Evet... Sana ihtiyacım var..."

Kirill, Emma'nın peşindeki güvenlik ekibiyle koordinasyonu sağlarken ben pencereye dönüyorum.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Emma'yı benimle birlikte kamusal alana getirdim. Onu tüm dünyaya ifşa ettim. Bu da onu hedef haline getirenin ben olduğum anlamına geliyor. Onunla işim bitmiş olabilir ama Adrik bunu bilmiyor ve ona söylesem bile bana asla inanmaz.

Ona hala kızgınım ama onu köpeklere yem edecek kadar değil. Kesinlikle bu süreçte çocukları riske atacak kadar değil.

"... *Ne?* Ne demek istiyorsun... Nerede... Ne zaman? *Kahretsin*, Maks! Tamam. Acele et. Hell's Kitchen." Kirill hattı kesti ve elini saçına götürdü. "Onu bulamıyorlar."

"Gözlem için bir gece kalması gerektiğini söylediğinizi sanıyordum."

Neyi gözlemlemeleri gerekiyor? Ne oldu? Bilmemekten nefret ediyorum. Bilmek istememden nefret ediyorum. Bu durumla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

"Evet, öyleydi. Görünüşe göre, yapmamayı tercih etmiş."

"Aptal," diye mırıldandım. "Her zamanki gibi. Maksim ve ekip Hell's Kitchen'a mı gidiyor?"

"Konuştuğumuz gibi."

Yumruğumu bir dolmakalemin etrafında bükecek kadar sert sıkıyorum. "Başka nereye gidebilir ki?"

Kirill bu konuda o kadar emin görünmüyor ve nedenini bilmiyorum. Ama ona sormak, Emma hakkında konuşmaya başlamasını teşvik edebilir ve her ne kadar onun ve çocukların güvende olduğundan emin olmak istesem de, *bunu* istemiyorum.

"Adrik'e de bir ekip göndermeliyiz. Orospu çocuğu çok şey biliyor."

Kirill kaşlarını çatıyor. "Sergey'in kaybolması hakkında bir şeyler biliyor olabilir mi?"

"İçimde öyle bir his var. Fırlatma tarihini biliyordu. Ve benim başarısızlıklarımdan kazanç elde etme şansı olan tek kişi o."

"Yani Adrik'in başarısız fırlatmayla bir ilgisi olduğunu biliyoruz. Sorum şu: *Nasıl?*" Kirill parmaklarını çıtlatmaya başlar. "Bu fırlatma hava geçirmezdi. Ayrıntıları sadece yakın çevremiz biliyordu. Venera'nın arkasında senin olduğunu bile sadece yakın çevremiz biliyor."

"Sergey'in ortadan kaybolması sizce de uygun değil mi?"

Ben sesli düşünüyorum ama Kirill başını sallıyor. "Sergey mi? Sergey'in köstebek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tüm bilgilere sahip."

Kirill kaşlarını çatıyor. "Yine de ya Venera'nın önceden var olan örnekleriyle dağıtımdan önce oynanmış ya da o talihsiz beşliye tamamen farklı bir doz verilmiş. Her iki durumda da Adrik'in o gece Alcazar'da Venera örnekleriyle oynayan biri vardı."

Çenem sıkıştı. "Bir şeyi kaçırıyorum..."

Zil, zil, zil.

Kirill telefonu açar ve hoparlöre verir. "Maks?"

"Az önce Hell's Kitchen'a vardık, efendim," diye rapor veriyor asker. "Görünüşe göre buraya gelmiş ama sonra... tekrar gitmiş."

Kirill ve ben baktık. Telefona doğru eğildim. "*Soldat.*" Boğazını temizliyor. "Evet, *pakhan?*"

"O eve dönene kadar orada kalmanı istiyorum."

Tekrar boğazını temizliyor. "Efendim, izin verirsiniz... Geri dönecek gibi görünmüyor."

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dairenin içine bakan uzun objektifli bir kameramız var. Eşyalarının çoğunu toplamış gibi görünüyor."

Blyat'.

"Nöbet tut," diye hırladım. "Yakında orada olacağım."

Asansörlere doğru koşarken Kirill beni takip ediyor. Yüzünde şu anda deşifre etmek istemediğim bir temkinlilik var. Kafamda uyarı fişekleri çakıyor. *Neden bunun kabloyu kesmek kadar kolay olacağını düşündüm ki?*

Kirill ve ben vardığımızda Maksim Hell's Kitchen'ın önüne park etmişti. Kirill askerle konuşmak için geride kalırken, ben üst kata çıkıyorum. Kilidi kırıp daireye girmem uzun sürmedi.

İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey kırık sehpa oluyor. Cam kırıkları oturma odasının ortasını kaplıyor ve sivriltilmiş kenarlarda kuruyan küçük kan lekeleri görüyorum.

Burada ne oldu böyle?

Kıyafetleri gitmiş. Ayakkabıları gitmiş. Daire her zamanki rahat kaosuna kıyasla boş görünüyor. Tek dağınıklık, şu anda uğursuz bir şekilde sembolik hissettiren kırık sehpa. Her çocuk için çok değerli olan tüm küçük şeyler gözle görülür bir şekilde yok.

Reagan'ın en sevdiği yumuşak oyuncacı, Bay Tavşan adını verdiği pelüş bir tavşandı.

Gitti.

Caroline'ın bez bebeği, Emma'nın kendi elleriyle ördüğü el yapımı elbisesiyle.

Gitti.

Josh'un boks eldivenleri. Ona verdiklerim. Ona bağlamayı öğrettiklerim.

Gitti.

Sanki teyit etmek istercesine şömineye doğru dönüyorum. Resimler hâlâ uyumsuz çerçevelerinde duruyor, Sienna'nın gülümseyen yüzü ortalarında parlıyor. Ama eskiden bir şeylerin olduğu yerde boş bir toz karesi var ve Emma'nın sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Bavulumu ilk koyduğum ve en son çıkardığım şeydir.

Kız kardeşinin müzik kutusu gitmiş.

DEVAM EDECEK

CRUEL PARADISE Oryolov Bratva düetinin Birinci Kitabıdır. Ruslan ve Emma'nın hikâyesi İkinci Kitap CRUEL PROMISE'de sona eriyor.

[Şimdi kontrol etmek için buraya tıklayın!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.